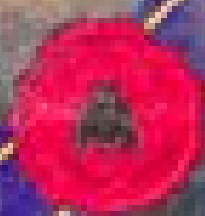

ВРАТАТА
НА
ДРУИДИТЕ

ВОЛФГАНГ
ХОЛБАЙН

Волфганг Холбайн

Вратата на друидите

На българските читатели, с уважение

Авторът

1.

Във вътрешността на тунела Гридоне. 18,15 часа.

Или поне толкова беше допреди няколко секунди. Сега часовникът показваше 18,14. Нямаше никакво съмнение. Стрелката бе мръднала назад.

Капитан Вайт Роглер от кантоналната полиция на Тесин¹ недоумяващо погледна красиво изработената стрелка, която току-що се бе преместила по такъв невъзможен начин, затвори капака на джобния часовник, тръсна го няколко пъти и го сложи до ухото си. Чуваше се само една доловимата песен на пружинния механизъм, който вече почти един човешки живот изпълняваше службата си така точно и надеждно, както може да се очаква от швейцарски часовник. Когато отново отвори капака, странната картина не се бе променила.

Роглер мигаше срещу издрасканото стъкло, което блестеше под силната светлина на джобното фенерче и приличаше на миниатюрен лунен пейзаж от кристал. Въпреки това успя съвсем ясно да види как стрелката се движеше назад и вече показваше 18,13. Да, не се лъжеше, часовникът вървеше назад! Ама че смехория!

Сребърният джобен часовник бе наследство от баща му и бе постар от самия Роглер. На четиридесет и осем години той отдавна не се смяташе за млад и вече се бе примирил с мисълта, че един ден и часовникът ще приключи дните си. Швейцарска точност или не, но и най-надеждното механично сърце не може да бие вечно. Не се изненада особено, че това се случи точно сега – според закона на Мърфи нещата се случваха във възможно най-неподходящия от всички неподходящи моменти. Това, което го объркваше, бе начинът, по който стана. Досега още не бе чувал часовник да се движи назад. До този момент и не знаеше, че е възможно. От друга страна пък не беше часовникар. И в момента имаше доста по-важна работа, отколкото да си блъска главата над номерата на един шейсетгодишен джобен часовник.

Роглер въздъхна дълбоко, затвори капака на часовника и го пусна в джоба на безупречно изгладеното си униформено яке. По-точно, якето не бе негово, а на колега от Аскона, който всъщност трябваше да се занимава с този случай тук – ако въобще можеше да се говори за полицейски случай, разбира се.

1. Тесин – кантон в Швейцария. – Бел. прев.

Роглер много се съмняваше в това. На първо място просто от яд. Бе дошъл в Аскона да прекара отпуска си, който, напук на всички тъпи вицове и предразсъдъци, от време навреме се полагаше даже и на полицаи. А освен това имаше и голяма разлика между полицейския служител от телевизионните филми и този в истинския живот. Най-общо тя се състоеше в това, че на втория хич не му доставяше удоволствие да се занимава с криминални случаи през почивката си.

Особено пък ако случат съвсем не бе криминален като този тук. Роглер, който вече четвърт час стоеше и трепереше в една тъмна и студена пещера, за сетен път си задаваше въпроса, какво всъщност търси тук. Ако нещо не бе наред с някакъв влак, който спира по средата на тунела и не се помръдва оттам, то това си беше случай за железопътните власти или за строителите или за който и да е там, дето е отговорен за тия неща.

В тъмнината далеч пред него се появи светлина. Бе слаба и не се увеличаваше с приближаването си. Затова пък се чуваше силно бръмчене, което накара Роглер да се махне от релсите, по които бе стигнал от входа на тунела дотук. Знаеше естествено, че е пресилено, но отведнъж го връхлетя картината на неосветен бърз влак, който го премазва.

Това, което се показва след известно време в разсеяната светлина на единствения прожектор, не бе бърз влак, а дрезина. На платформата стояха двама мъже, а около тях имаше място за поне още дузина. Единият, който управляваше возилото, спря точно пред Роглер, а другият насочи към него джобно фенерче и му махна да се приближи.

Настроението на Роглер спадна още повече, когато ярката светлина се заби като хиляди иглички в привикналите му на тъмнината очи. Вдигна ръка да предпази очите си и се опита поне да не падне, докато стигне до дрезината. Качи се сам на платформата, без да поеме подадената му ръка.

– Комисар Роглер? – попита мъжът. За секунда насочи светлината право в лицето му, така че сега наистина не виждаше абсолютно нищо и изкриви лицето си в гримаса. После мъжът наведе фенерчето към земята и тъмнината около светлото петно стана още по-черна.

– Същият – отвърна Роглер. Помъчи се гласът му да не прозвучи съвсем неучтиво. В края на краищата човекът нямаше никаква вина за това, че тази сутрин отпускат му свърши преждевременно, когато някой настоятелно почука на вратата на хотелската му стая. – А вие сте...?

– Лензинг, Клаус Лензинг. Но не е задължително да го помните. Дойдох само да ви прибера.

Дрезината потегли обратно по пътя, по който бе дошла. Проекторът угасна, но от другата страна продължи да свети бледа жълтеникава светлина, в която релсите изглеждаха като сянка. Роглер леко се изненада от бързината, с която се движеше малкото превозно средство. След малко входът на тунела се виждаше само като размито светло петно, докато накрая съвсем избледня. Роглер с мъка се съдържа да не потрепери. Много студено беше тук вътре, наистина много студено. В светлината на фенерчето виждаше, че при дишане от устата му излизаше пара. Но не студът бе истинската причина за ледените тръпки, които лазеха по гърба и врата му. Никога не го е било страх от тъмнина или тесни пространства, но тук, в този сякаш безкраен черен тунел позна този страх. Само за да не се задълбочава в ирационалните си мисли, попита:

– Какво се е случило?

– Не ви ли казаха? – отвърна изненадано Лензинг. На Роглер му се стори, че в гласа му долови дори разочарование.

– Ако беше така, нямаше да ви питам. – Този път го бе казал достатъчно силно, така че да се усети ядът му. Видя, че Лензинг се стресна. За да посмекчи малко резкия си тон, додаде:

– Разбрах само, че нещо не било наред с влака. Колегата, който ме взе от хотела, не знаеше никакви подробности. Или пък не искаше да ми ги каже. Бил един от онези германски супер влакове, а?

Лензинг потвърди.

– Един ICE 2000². За първи път минава през тунела. Пробно пътуване, така да се каже – и за влака, пък и за тунела.

– Пробно ли? Мисля, че тунелът Гридоне го откриха още преди две години. Или се лъжа?

– Почти преди три – поправи го Лензинг. – Но за първи път минава такъв влак. Виждал ли сте новите ICE на Бундесбаан³?

Роглер каза, че не е, и Лензинг продължи със странно изражение на лицето:

– Същински ракети върху релси! Казват, че вдигали повече от триста километра в час. С такава скорост това чудо ще мине за две минути под планината.

– И какво точно се е случило?

– И аз не знам – отвърна Лензинг.

Роглер се отказа да го разпитва повече. Дрезината пътуваше с далеч

2. ICE – Inter City Express. Най-новото поколение експресни влакове в Германия. – Бел. прев.

3. Deutsche Bundesbaan – федералните железници в Германия. – Бел. прев.

по-малко от триста километра в час, но въпреки това само след няколко минути щяха да пристигнат на мястото на катастрофата или каквото там се беше случило.

– В 12,20 трябваше да пристигне в Аскона – продължи Лензинг. – Бяха подготвили една голяма гара за посрещането, но влакът не пристигна. Опитали са се да се свържат по телефона и когато никой не им отговорил, изпратили група да го търси. Това е, което чух.

Роглер го изгледа подозрително и Лензинг усърдно заклати глава.

– Така е, казвам ви. Аз самият до този момент не съм видял влака. Не пускат никого да припари до него. Страхувам се, че последните петтотин метра ще трябва да вървите пеша.

Роглер имаше достатъчно опит с лъжци, за да разбере веднага кога човек казва истината и кога не. Лензинг казваше истината и ако професионалният усет на полицаи досега не го бе убедил, то погледите, които двамата мъже крадешком му хвърляха, можеха да бъдат последното доказателство. Не знаеха наистина нищо и щяха да се пръснат от любопитство. Заради това бе и отчаянието в думите на Лензинг. Вместо най-накрая да му кажат за какво по дяволите го бяха извикали, те очакваха да го научат от него.

– Вие сте от полицията в Цюрих, нали? – попита съвсем непринудено Лензинг.

– От Белицона – поправи го Роглер. – Но иначе сте прав. – Защо питате?

– Трябва да е станало нещо страшно важно, щом викат полицаи от града.

– Тук съм съвсем случайно – уточни Роглер. – Просто имах намерение да прекарам отпуска си в Аскона.

Твърде късно се сети, че това, което каза, щеше да даде допълнителна храна на потока от мисли, който течеше в главата на Лензинг. Местната полиция бе специализирана основно в работа с измамници, джебчии, със сключващи фиктивни бракове и всякакви подобни „професионални групи“, които се подвизаваха в метрополия като Аскона, която гъмжеше от чужденци. Въпреки това поне три пъти бяха премислили, преди да повикат човек като него от отпуск, за да го помолят за помощ. По-точно, някой им беше заповядал да го направят.

– Сигурно е имало заплаха от бомба или пък атентат, а? – предположи Лензинг. – Терористите вече от нищо не се плашат.

– Може и това да е – отвърна кратко Роглер. Спести си усилието да обяснява, че въобще не е терористичен акт. Просто в такъв случай

нямаше да повикат него. В същото време сам се улови, че е любопитен да разбере какво ги очакваше в тъмнината отпред. Може пък всичките истории с полицаи в отпуск да не са чак такава измислица, както смяташе досега. – Далече ли е още?

– Два километра – отвърна Лензинг. – Още няколко минути. Ето, вече слабо се вижда, там отпред!

Роглер погледна в посоката, която Лензинг осветяваше с фенерчето, макар че бе излишно. Пред тях вече не бе тъмно, но още не можеха да се различат никакви подробности. Роглер видя само мастилено черни правоъгълни сенки и ярка светлина. След пълната тъмнина преди и по време на пътуването с дрезината, сега светлината му се стори двойно по-ярка и очите му се насълзиха. Бързо ги изтри и се насили да гледа право в яркото петно пред себе си, но без особен успех. Чак когато дрезината се приближи, разбра защо: преобърнатият влак бе осветен от няколко прожектора като най-малко един от тях бе обърнат навътре в тунела и светлината му представляваше непробиваема бариера за любопитните погледи.

Дрезината съвсем намали ход и Роглер скочи, още преди да е напълно спряла. Лензинг не бе преувеличил. Намираха се близо половин километър пред влака и разстоянието трябваше да измине пеша. Все още бе като съпял, но поне вече чуваше някакви шумове. Звуци от хора и от машини: жужене от електричество, ритмичното тракане на няколко дизелови двигателя, режещия звук от флекс и този на шлайфмашината. Отнякъде гърмеше голям компресор.

Напрежението на Роглер нарасна. Опитът му в подобни неща се ограничаваше, както впрочем и на повечето хора, с картините от новините по телевизията или сцени във филмите за супер ченгета. Едно обаче му стана ясно: отсреща търсеха и вадеха хора. Явно не ставаше дума за обикновена катастрофа, защото иначе нямаше да извикат него. Цялата история ставаше доста тайнствена. Премина светлинната бариера, но все още не можеше да различи кой знае колко неща. Очите му бяха заслепени, а и нещо голямо, правоъгълно му препречваше погледа напред към влака. Появи се размита сянка, която постепенно се раздели на три.

– Комисар Роглер, предполагам?

Май ще е най-добре да си го татуирам на челото, помисли си раздръзнено той. И със светещи букви, понеже тук е доста тъмно.

– Правилно предполагате. С кого имам удоволствието?

С нетърпение чакаше очите му да свикнат с новата светлина, но ставаше много бавно и затова в първия момент по-скоро си представи

външността на тримата пред себе си, без да може да свърже имената им със съответните лица. Това взаимно представяне му отне последния остатък от и без друго намалялото търпение.

Мъжът, който пръв го заговори, бе най-много на неговата възраст, но бе огромен и имаше телосложение на боксьор тежка категория. Носеше ушит по мярка сив костюм, който изглеждаше съвсем неподходящ за заобикалящата ги обстановка и освен това бе и доста тънък. Представи се като Хорст Бренер и назова и поста си при железопътните власти. Роглер веднага го забрави, макар да му направи впечатление заради годините му.

И другите двама бяха облечени по същия неподходящ начин. Единият, когото Бренер представи за своя началник и колега Курт Махен, носеше костюм, ушит явно от същия шивач, само дето бе по-скъп, а другият – някой си доктор Франке, за когото Бренер многозначително замълча – дори бе облечен в смокинг и имаше папийонка. Така облечени и целите треперещи от студ, с излизаща от устата им пара, и тримата изглеждаха доста смешни. Явно бяха от „голямата гара“, за която му бе споменал Лензинг.

– Е, какво е станало? – попита Роглер. Все още не можеше добре да различи влака. Непосредствено пред него бе спряла тъмночервена моториса влекач и затова се виждаха само външните очертания на много поголемия влак. Около него сновяха нагоре-надолу много хора – полицаи, пожарникари, но и много цивилни, облечени по същия неподходящ начин като Бренер и двамата му придружители.

Роглер тръгна към моторисата, без да изчака отговора на въпроса си. Бе сигурен, че няма да получи такъв. В продължение на половин секунда бе също така сигурен, че Бренер ще се опита да го спре. Но той само вдигна рамене и тръгна след него. Другите двама ги следваха на разстояние.

– Най-добре е да видите сам. – Бренер все пак отговори на въпроса му, макар и с голямо закъснение, което накара Роглер да наостри уши.

– Трудно ли е да се обясни?

Бренер въздъхна.

– Истината е, че не знаем как да го обясним.

– Не съм и очаквал подробно обяснение – каза търпеливо Роглер. – И малко подсецане ми е достатъчно – катастрофа, технически проблем, отвли...

Бяха стигнали до моторисата. Бренер слезе от релсите и отстъпи крачка встрани и Роглер, който повтори движението му, застина с

отворена уста, без да може да довърши думата си.

Силно осветеният влак стоеше на двайсет-трийсет метра зад мотрищата. Около него се движеха доста хора, повечето, от които бяха облечени в дебелите кожени якета и с шлемовете на пожарната и носеха големи тежки инструменти, използвани в случаи като този за изваждане на хора при катастрофи. В задната част на влака хвърчаха сини искри и се чуваше пискливият вой на флекс. Чуваха се заповеди, миришеше на изгорял метал и разтопени проводникови изолации. На съседните релси имаше още една мотриса и от отворените и врати пожарникарите изнасяха сандъци с инструменти. Други вадеха от влака увити в бели покривала човешки тела и ги товареха отзад в по-малкия вагон. Роглер много добре знаеше какво има под белите чаршафи. Започна да усеща горчицина в устата си.

– Колко са загинали? – попита той.

– Всички, страхувам се. Още не сме извадили всички тела, но почти няма шанс някой да е оцелял. Били са общо тридесет и четирима – пътници и влаков персонал. Не беше отговорил Бренер, а мъжът в смокинга, когото му бяха представили като доктор Франке. По липсата на акцент в произношението Роглер го определи като германец. Нали Лензинг каза, че и представители на Бундесбаан имало в Аскона, дошли да присъстват на тържеството по случай голямото събитие. Сигурно доста по-различно са си представяли празника, помисли си горчиво Роглер.

Бавно се придвижи напред. Погледът му безпомощно се плъзгаше по фланга на експресния влак и полека-лека вътре в него взе да се надига странно усещане за недействителност. Изобщо не се опитваше да разбере какво се бе случило и в същото време за негово най-голямо учудване не бе нито изненадан, нито пък ужасен.

Усещането сигурно се дължеше на това, че гледката бе твърде странна, за да бъде осмислена от полицейски мозък като този на Роглер, свикнал да борави с факти и логически последователности. За някой друг сигурно нямаше да е така.

Високоскоростният влак наистина мъничко приличаше на това, на което го бе оприличил Лензинг – на космически кораб върху релси, футуристичният дизайн и елегантната форма извикваха асоциации за бързина, съчетана със сила, и точно това представляваше машината – най-бързото и най-комфортното нещо, което някога се е движило по релси. Във всеки случай това бе представлявало преди време. А сега... Не, с една дума, Роглер не можеше да опише случилото се с влака. Той без съмнение беше разрушен, а като си помислеше и че всички пътници са

загинали, значи трябва да е станала много страшна катастрофа. Въпреки това думата „разрушен“ не бе съвсем на място, защото влакът всъщност не бе разрушен. По-точно, не бе дори и повреден. Но изглеждаше така, сякаш бе минал през ада.

Сребристо лъскавият някога метал и овалните прозорци сега бяха слепи. Полираните преди до огледален блясък флангове бяха сиви и грозни. На много места лакът се бе напукал и се лющеше, а металът, който се показваше отдолу, бе ръждясал. Сините, златни и бели ивици, които го бяха украсявали отстрани и бяха създавали впечатлението за бързина и еlegantност, сега трудно можеха да бъдат различени. Сигурно цялата електрическа инсталация бе изгоряла, защото зад ослепелите, напукани стъкла се виждаха призрачните светлини на джобни фенерчета и прожектори.

– Мили, Боже! – прошепна Роглер. – Какво е станало тук?! Това не беше въпрос, на който очакваше отговор и, разбира се, не получи такъв. А и да му бяха отговорили, едва ли щеше да го чуе. Това, което виждаше пред себе си, разтърси цялото му същество. Не го ужаси, не го уплаши, а събуди у него нещо, което бе много по-лошо от страх. Сърцето му внезапно забави туптенето си и заби по-тежко, така че усещаше всеки удар във върха на пръстите си. Сетивата му заработиха с многократно по-голяма острота. Виждаше, чуваше, подушваше и усещаше всичко с непозната досега, мъчителна чувствителност. В този момент внезапно получи отговора на въпроса си. Разбра какво се бе случило с влака. Беше стар.

Бе толкова очевидно, че стъписан, се питаше как е могъл да не го види още в първия миг, Знаеше, че ICE 2000 са пуснати в движение едва преди половин година, а влакът тук със сигурност беше най-новият модел от тази серия. Сигурно е излязъл от завода преди дни, за да направи първото си пътуване през тунела Гридоне. Но така, както стоеше тук – мъртъв, с ослепели очи и стегнат в бронята на твърдия като камък прах, разяден от ръжда и корозия – сякаш бе поне на сто години. Не терористи и не прищявка на природата или на случайността бяха убили стоманеното животно, а най-старият враг на човека, когото той може би никога няма да успее да победи – времето.

Бренер и другите двама му оставиха достатъчно време, за да осмисли невероятната картина пред себе си. А може би не само това бе причината и те като него да останат няколко минути безмълвни пред влака. Макар че бяха пристигнали няколко часа преди него, явно гледката все още ги шокираше. Има неща, които всеки път изглеждат също толкова

ужасни както и първия път, когато сме ги видели. Влакът спаднаше към тях. Роглер пръв преодоля шока. Докато се обръщаше към тримата, плъзна изпитателен поглед върху лицата им. Бренер изглеждаше ужасен и покъртен по начин, който както и при Роглер, трудно можеше да бъде предаден с думи. Беше го страх, бе на път да полудее от страх. За Махен се отнасяше същото – от нерви не можеше да стои спокойно на едно място и непрекъснато пристъпваше от крак на крак. Бе извадил опаковка ментови бонбони от джоба си и ги развиваше един по един, без да ги сложи в устата си. Лицето на Франке бе като издялано от камък, но това не значеше, че гледката не го е ужасила, а най-много, че малко по-добре от другите умееше да се владее. Роглер не бе много сигурен дали с това му стана по-симпатичен.

– Мисля, че сега разбирам какво имавте предвид – промърмори той.

– Така ли? – попита тихичко Франке. – Не ми се вярва.

При обичайните обстоятелства такъв отговор щеше да го подразни. Но сега само го накара да наостри уши. Бе свикнал да извлича от думите на събеседниците си много повече информация, отколкото те предполагаха. И обикновено имаше доста голям успех. От думите на Франке разбра две неща: първо, че германецът тайничко го презираше (което впрочем никак не пречеше на Роглер, просто бе свикнал), и второ, че знаеше повече, отколкото даваше да се разбере. Може би не много повече, но все пак нещичко.

Тръгнаха напред с много бавни крачки, но дори и това темпо се струваше бързо на Роглер. Колкото повече се приближаваха до влака, толкова по-зле се чувстваше. Мъртвият стоманен гигант сякаш излъчваше някаква студенина, от която неразположението му още повече се засилваше. Когато вече бяха съвсем близо, различни и други белези на стареенето. Големите колела така бяха проядени от ръждата, че Роглер не можеше да си представи как въобще са се движели, фаровете на скосения отпред локомотив така бяха напукани, че изглеждаха покрити с гъста дебела паяжина. Прозорецът на локомотива също бе напукан от външната страна. Картината, която видя отдалече, отговаряше на истината. Цветовете на влака наистина бяха избледнели, но поглъщащото светлината сиво наметало не бе нищо друго освен прах, който в продължение на много векове се бе превърнал в твърда като камък и дебела почти един пръст коричка.

– А как изглежда отвътре? – попита Роглер.

С жест Франке го покани да влязат в локомотива. Вратата от лявата страна беше отворена и отвътре мъждукаше бледата светлина на

прожектор, чийто кабел се проточваше през вратата върху релсите отсреща. Някой беше подпрял на влака алуминиева стълба и Роглер веднага разбра защо, когато погледна нагоре. Хромираните ръчки до вратата бяха изчезнали. На тяхно място зееха две червеникаво-кафяви рани с наъбени краища.

– Внимателно! – предупреди Франке, докато Роглер се качваше по стълбата. – Не пипайте нищо!

Роглер от своя страна му спести напомнянето, че все пак е полицаи и знае как трябва да се държи в подобни ситуации. А наум му записа още два минуса. Странно, но от това германецът сякаш му стана почти симпатичен. Още от самото начало не му бе харесал и обстоятелството, че предположенията му явно се оказваха верни, сякаш го изпълваше със задоволство.

Вътрешността на локомотива не отговаряше и на най-лошите опасения на Роглер – просто значително ги надминаваше. Кабината на машиниста, която бе изненадващо просторна, изглеждаше почти незасегнатата от разрушенията. Но ако отвън влакът изглеждаше стар; тогава за вътрешността трябваше да се намери нова дума.

Стъклата бяха толкова мръсни, че нищо не се виждаше. От осветения тунел проникваше само по някой лъч през драскотина или пукнатина в стъклото. Точно над командното табло някой се бе опитал да изтрие малко пространство, но прахът, който като сив филм покриваше всеки квадратен сантиметър наоколо, бе твърд като бетон.

Точно това бе може би най-страшното. Всички чудеса на техническия гений – компютри, електронни прибори, сензори, измервателни уреди – всичко изглеждаше вкаменено. Роглер изведнъж изпита усещането, че се намира във вътрешността на праисторически компютър. Сякаш бяха извадили изпод земята някой от космическите кораби на Ерих фон Деникен, който бе лежал пет-шест хилядолетия в боливийската джунгла. Тази мисъл беше колкото смешна, толкова и страшна. На Роглер много му се искаше да бе видял следи от насилствено разрушение.

Чу шум зад себе си и видя Франке, който се бе качил по стълбата и сега стоеше на вратата. Бренер и Махен бяха останали отвън и тихичко си говореха. Роглер посочи покритите с вкаменен прах уреди.

– Има ли нещо като черна кутия или бордови дневник?

– Има и двете. Всяка произнесена дума, всяко обаждане и всяка операция, която машинистът или компютърът извършват, се записват електронно, както при самолетите – отвърна Франке.

– Това значи, че можете да установите какво се е случило, нали?

– Не. – Но нали току-що казахте, че...

– ...че този влак е най-модерният, който някога е съществувал от тази страна на Пасифика – прекъсна го Франке с крива усмивка. – Само че в дадения случай това има ефекта на бумеранг. Той посочи мълчаливо към командното табло.

– Аз лично не бих се осмелил да докосвам нещо от това тук. Извикахме няколко от нашите специалисти и те ще имат грижата да се занимают с техниката. Но се хващам на бас, на каквото искате, че няма да открият нищо. Всичко се запаметява електронно на твърд диск или на чип. Но по всичко личи, че в инсталацията не е имало ток. Генераторът е излязъл от строя.

– Няма ли акумулатор?

– Имаше, и то не един – потвърди Франке. – Лично ги видях. Но не само, че са празни, ами вече липсват. Знаехте ли, че акумулаторите се разтварят в нищото, ако дълго време не се ползват?

– Колко дълго?

Франке се поколеба.

– Силициевите батерии тук ли? – той вдигна рамене. – Петстотин години? А може би и само двеста и петдесет, кой знае? Никой не е изпробвал, разбирате ли? Естествено, нашите специалисти ще пипнат всеки болт тук вътре, но не се надявайте, че ще открият нещо.

Роглер и без друго не хранеше никакви надежди, не и след всичко, което видя. Не бе нужно човек да разбира от техника, за да проумее, че нещо е невъзвратно повредено.

Присъствието на Франке го караше да се чувства още по-зле и той погледна към вратата. Другите двама все още стояха до релсите, разговаряха и не даваха вид, че искат да се качат при тях. Франке улови въпросителния му поглед и поклати глава.

– Само ние двамата – каза той. – Всичко, което говорим тук, засяга само вас и мен, поне в момента.

– Значи знаете какво се е случило?

– Не – отвърна Франке. Този път погледна Роглер право в очите и на него му бе трудно да не му повярва. – Но има няколко...да ги наречем теории. Доста странни теории за мен, да си призная честно. Но не бива да се подхранват слуховете, нали разбирате?

– Какви теории?

– Едва ли бихте разбрали – отвърна Франке.

По лицето му пробягна мигновена усмивка, след това продължи нервно:

– Не исках да ви обиждам, но аз самият не ги разбирам. Ако се опитам да ви ги обясня, сигурно ще наговоря куп глупости.

Това вече Роглер много добре разбираше. Ако съществуваше някаква научна теория, която да обяснява факта, че само за няколко секунди цял един влак остарява също с толкова векове, колкото секунди са изминали, то на света имаше сигурно трима души, които я разбираха, и той положително не беше един от тях. Пък и отговорът на всичките му въпроси не му бе нужен непременно сега. Подходът му към нещата бе друг. Бе свикнал не моментално да търси обяснение, а първо да огледа фактите независимо колко убедителни или объркващи бяха. Но в момента ядът му към Франке бе твърде силен, за да може да го потисне.

– Отговорете ми на един въпрос, доктор Франке – каза той, като така наблегна на академичната титла на събеседника си, че тя прозвуча почти като обида. – Ако смятате, че не разбирам нищо от това тук, и ако – както впрочем вече забелязах – сте на мнение, че случаят не е за полицията, какво въобще правя аз тук? Предизвикателният му тон сякаш развесели Франке.

– Вие не ме разочаровахте, Роглер. Явно наистина сте толкова добър, колкото казват. Това ми дава основание да се надявам, че ще разберете защо поисках да разговарям с човек като вас.

– С някого като мен ли?

– С полицай, с добър полицай. Обещаха ми да ми изпратят най-добрия, когото успеят да открият в най-кратко време. Това сте вие, нали?

– Предполагам – отвърна Роглер. Никога не бе допускал грешката да показва престорена скромност. Беше добър и го знаеше. – Само че не съм сигурен дали съм правилният човек за случая. Може би трябваше да помолите да ви пратят Ерих фон Деникен или Бътлър.

Франке повдигна лявата си вежда. Роглер не се наемаше да определи дали бе реакция на саркастичния му тон или просто учудване, че двете имена така гладко се плъзнаха от устата му.

В следващия момент бръкна в джоба на самото си, извади кутия цигари и запалка и запали цигара, без да предложи на Роглер.

– Извикахте ви точно заради това, господин Роглер, за да се предпазим от подобни хора. Елате, искам да ви покажа нещо.

Той хвърли току-що запалената цигара през вратата и тя за малко не падна върху Махен, който бързо отстъпи крачка назад и хвърли унищожителен поглед към Франке. В този момент той застана пред тясна врата в задния край на кабината. Роглер застина от изненада, защото вратата започна да се плъзга встрани, макар и много бавно и със силно

скърцане. Обяснението за това малко чудо дойде в следващия миг. В коридора непосредствено зад вратата имаше малък автомобилен акумулатор.

– Германска изобретателност – обясни Франке, хилейки се. – Малко ток и всичко отново работи. Даже и след десет хиляди години.

Роглер не реагира на шегата му. Хич не му беше до смях. В момента бе зает с това да изпитва ужас. И тук прахът, стареенето и разрухата бяха същите като в кабината на машиниста, дори сякаш бяха по-изразени, защото от кабината хората бяха избягали веднага след катастрофата. Не бе така обаче в двата вагона. Насилственото разрушение, за което толкова се бе оглеждал преди, сега беше пред него. Гледката бе много по-ужасяваща, отколкото можеше да си представи.

Вътрешността на двата вагона бе почти изцяло от стъкло или от прозрачна изкуствена материя. Бяха поставени достатъчно прожектори, така че влакът бе осветен до другия край. Сякаш бе стъпил на бойно поле. Седалките бяха раздрани, някои дори изтръгнати от пода. Почти всички разделителни прегради бяха натрошени. Повечето прозорци зееха счупени и опитният полицейски поглед на Роглер му подсказа, че са счупени отвътре, а не, за да влязат спасителните отряди отвън. На много места облицовката на стените бе изцяло смъкната, а в средата на тавана зееше дупка, голяма колкото човек, и през нея се виждаше стоманената конструкция на влака. И тук всичко бе покрито с вкаменен прах.

– Какво се е случило тук, това вече мога да ви кажа – обади се тихо Франке. – Паника. Накрая явно взаимно са се избили. Елате.

В задната част на вагона цареше трескава работа. Около десетина мъже бяха заети да преглеждат развалините и да се опитат поне да въведат макар и съвсем незначителен, но все пак някакъв ред. Следите от работата им ясно се забелязваха в предната част на вагона. Явно бяха започнали от локомотива и се движеха назад. Роглер забеляза, че не всички повреди бяха от стареенето – имаше счупена пластмаса и натрошени стъкла, тук-там следи от газова горелка, а на едно място видя нещо, от което отново го полазиха тръпки от ужас. Бронята от вкаменен прах бе разчупена и това, което се показваше отдолу, имаше съвсем ясни очертания на човешко тяло.

Франке му даде знак да се движи плътно до него и да не казва нищо, когато приближат до спасителния отряд. Мъжете бяха заети да режат металния скелет на една седалка, която препречваше пътя към третия вагон. Под нея лежеше нещо тъмно със странна и същевременно страшно позната форма.

Беше труп. Роглер бе очаквал да види подобно нещо, особено след тайнственото поведение на Франке, но въпреки това бе шокиран. Не само защото видът на труп е от онези неща, с които човек никога не свиква. На Роглер дори му се струваше, че след всеки пореден труп, който трябваше да огледа, нещата ставаха все по-зле. Ужасът дойде не само защото мъжът беше мъртъв. Той беше и мумифициран.

Пред тях лежеше кафяво, изсушено Нещо, чиято напукана кожа като тапети бе започнала да се свлича от черепа. Дясната ръка, която бе пъхната в джоба на полуразпадналото се сако от костюм, бе счупена. Лявата и останалата част от тялото бяха под останките на пейката, но Роглер не се и съмняваше, че картината ще е почти същата.

Докато той се бореше с бунтуващия се стомах, Франке се наведе и бръкна в джоба на мъртвеца. Под пръстите му платът се превърна в прах, но когато се изправи, в ръката му имаше нещо. Чак когато го погледна по-внимателно, Роглер установи какво е. Или по-точно, какво бе било – портфейл.

Франке внимателно го отвори. Кожата и голяма част от това, което е било вътре, се изсипаха на пода. Останаха три различни по големина пластмасови карти. Бяха чекова карта, журналистически пропуск и германски паспорт. Отпечатаният върху него надпис ясно се четеше, но снимката бе избледняла до неузнаваемост и представляваше само черно петно. Може би заради това ужасно приличаше на лицето на собственика си. Стомахът на Роглер спря да се бунтува и заподскача като гумена топка нагоре-надолу в тялото му, опитвайки се да се качи в гърлото.

– Матиас Щайн – прочете на глас Франке. – Роден на 15 юли 1963 г. в Берлин. Виждате ли – а само преди години дискутирахме в обществото дали новите лични карти са достатъчно добре осигурени срещу фалшифициране. И ако това тук не е доказателство...

Роглер напразно се опитваше да си втълпи, че безвкусните вицове на Франке просто са неговият начин да преодолява хистерията си. Но внушенията му не помагаша – отведнъж му се прииска да забие юмрук в лицето на идиота срещу него. С последните остатъци от самообладание се обърна и направи няколко крачки встрани, Франке поне прояви малко тактичност и не се приближи веднага, а му остави няколко секунди, за да се съвземе.

– Познавах Щайн – сега гласът му звучеше съвсем сериозно и когато след секунди против волята си Роглер се обърна към него, видя за първи път и в неговите очи същия ужас, с който той самият се бореше, откакто бяха влезли във влака.

– Само преди няколко дни вечерях с него. – Лицето му стана още по-мрачно. – Познавах повечето от хората, които... пътуваха във влака. Дори един-двама ми бяха приятели.

– Съжалявам – каза Роглер. Беше съвсем искрен и Франке явно разбра, че не е просто фраза на учтивост, защото се усмихна с благодарност.

– Без малко и аз щях да се кача – продължи той. – Всъщност съвсем случайно реших да се кача в Аскона.

– Благодарете на съдбата – каза Роглер и бе съвсем сериозен. – Сега щяхте да сте мъртъв. Не знам доколко ще ви помогне това, но ще направя всичко, което е по силите ми, за да разбере какво...

– Не е нужно – прекъсна го Франке. Следата от човешка чувствителност, която за момент бе проблясвала върху лицето му, отново изчезна. – Страхувам се, че няма да можете. Елате, да отидем малко по-напред. Отдалечиха се достатъчно, за да не могат да бъдат чути от мъжете, които сновяха наоколо. Чак тогава Франке отново заговори.

– Не съм криминалист, но мисля, че е ясно какво се е случило. Бедният дявол май е имал късмет, че някой му е разбил черепа. Другите по всяка вероятност са умрели от глад.

– Моля? – от изненада Роглер ококори очи.

– Ресторантът – отговори Франке. – Преди тръгването на влака бе зареден с прясна храна. Ядене и пиене за триста души, а във влака имаше десет пъти по-малко. Лично се уверих – няма и троха хляб. Знам, че звучи налудничаво, но просто са умрели от глад. – Той посочи разбитите прозорци. – Двама или трима явно са успели да скочат. Досега намерихме един труп на около стотина метра по-назад в тунела. Другите още ги търсят. При този, който намерихме, няма здрава кост – всичко е натрошено. Това се получава, когато се скача от влак, който се движи с триста километра в час. Не е красива смърт, но поне е бърза.

Роглер напразно се опитваше да си представи що за сцени са се разиграли тук. Ако Франке беше прав, това значеше, че накрая пътниците са се избивали за парче хляб. Радваше се, че не му достига фантазия, за да си представи точно как се е развило всичко.

Само за да се отърси от ужаса, който заплашваше да го завладее напълно, се насили да зададе още веднъж въпроса, на който Франке не му бе отговорил.

– Какво точно искахте да ми покажете, доктор Франке?

– Всичко това тук. Надявам се, че сега по-добре ще ме разберете. Освен това ще ви помогне по-добре да се справите с работата си.

– С каква работа? – недоумяваше Роглер. – Това не е случай за...

– Не ни стигна времето да уредим въпроса в началото, – прекъсна го Франке – но когато се върнете в хотела си, ще намерите телеграма от вашата служба, с която ви назначават за ръководител на специалната комисия Гридоне. Ще работите в тясно сътрудничество с мен и още няколко души, които в момента пътуват към Аскона.

– Каква е тази специална комисия? – попита недоверчиво Роглер.

– Това е комисията, която ще се опита да разбере коя групировка е отговорна за този ужасен терористичен акт.

– Терористичен акт?! – повтори Роглер, невярвайки на ушите си. – Луд ли сте? Това въобще не е терористичен акт!

– Разбира се, че не е – усмихна се Франке. – Но вие и вашите хора, господин Роглер, ще ни помогнете да го направим да изглежда като такъв.

2.

СРЯДА.

Срядя ли сме днес? – питаше се Варщайн, докато внимателно вървеше с несигурни крачки към банята и мислеше съсредоточено за две неща, което само по себе си вече бе много повече, отколкото можеше да си позволи в сутрин като тази. Не че утрото по нещо се различаваше от вчерашното или онзи деншното, или пък ще е много по-различно от това утре, но все пак...

Едно от нещата, върху които се бе концентрирал, бе слаломът през хаоса в жилището му от стая и половина, при това, без да прекатури нещо, без да се удари в някой предмет или да стъпи в остатъците от вечерята си от предната вечер – половинка печено пиле на грил, кокалите, от което бе хвърлил на Влад. Котаракът бе оглозгал по-голямата част от тях, но както винаги бе оставил достатъчно, при това ги бе разпределил на стратегически важни места из жилището, така че не можеше да бъде съвсем сигурен дали няма да стъпи върху някоя остра пилешка кост.

Второто нещо, върху което Франк Варщайн бе концентрирал спящия си още мисловен апарат, бе как по-хладнокръвно да посрещне обрза, който огледалото щеше да му предложи. Гледката, разбира се, нямаше да го изненада, но пък и не беше нещо, на което ще се зарадва. И това бе най-лошото. Варщайн не пропускаше възможност да разкаже на всеки, който бе готов да го слуша (а такива нямаше много), че по принцип бе съвсем доволен от живота си и който не го харесваше, можеше да върви по дяволите.

Не беше сигурен дали приятелите му вярваха или не на това, което им поднасяше, но огледалото – определено не.

И така, днес наистина ли беше сряда? Тази мисъл отново се върна в главата му, докато, блъскайки се силно в рамката на вратата, шляпаше с боси крака към мивката и се подпираше с две ръце о стената, като избягваше да гледа към огледалото. Да, така почти беше сигурен. Макар че не си спомняше съвсем точно вечерта, пулсиращата болка в слепоочията и лошият вкус в устата казваха, че вчера е бил пиан. Във вторник винаги беше пиан, което от своя страна представляваше четиринадесет цяло двадесет осем процента сигурност, че днес е сряда, защото всъщност всяка вечер бе пиан.

Брадясалото му лице се изкриви в бегла измъчена усмивка.

Четиринадесет цяло двадесет и осем процента – все още превръщаше всичко в цифри. За голямо негово учудване тази част от алкохолизирания му мозък функционираше така точно и безотказно, както преди. Явно някои неща не се променяха. Някой ден, мислеше си, докато потръпвайки блискаше лицето си с шепи ледено студена вода – не защото бе аскет или пък, не дай си Боже, защото така бе по-здравословно, а единствено защото проклетият бойлер от няколко месеца бе издал багажа и не по-малко проклетият хазяин въобще не си правеше труда да го поправи, – та някой ден сигурно щеше да пресметне колко още кутийки „Варшайнер Премиум“⁴ можеше да обърне, преди да пукне.

Сигурно нямаше да са кой знае колко. Лекарят му още преди година престана да го предупреждава, а преди половин година се отказа окончателно да го убеждава да се подложи на лечение. На Варшайн му бе все тая. Нямаше никакво значение дали ще продължава така още година или десет, дали триста шейсет и пет дни или три хиляди шестстотин и петдесет ще превключва от RTL на PRO7 и SAT1, докато така се напие, че очите му се затворят.

Подобни мисли не му минаваха за първи път през главата. Вече не изпитваше нито страх, нито някакви сложни чувства като самосъжаление или горчивина. Отдавна бе минал този стадий, ако той въобще бе съществувал, разбира се. Можеше съвсем спокойно да се напие до смърт. Е, и какво от това?

Вместо да мисли за неща, които въобще не го интересуваха, Варшайн за трети път се концентрира върху въпроса, кой ден беше днес. Срядата беше важна. В сряда следобед трябваше да се обади в бюрото. Макар че в скалата на омразата при него всички служби заемаха най-първото място, този срок беше наистина важен. В крайна сметка ставаше дума за пари. Не непременно за много, но наред с другите си свойства парите имаха и едно отвратително качество – колкото по-малко от тях притежаваше човек, толкова по-големи ядове имаше.

Варшайн блисна последна шепа вода върху лицето си и шумно изпърхтя. Няколко леденостудени капчици се стекоха по врата му и той потрепери. Бързо потърси крана и спря водата. Все още със затворени очи отстъпи назад и излезе от влажната дупка, за която хазяинът му твърдеше, че била баня. Влад беше се смъкнал от възглавницата си и стоеше на задните си лапи, молейки за закуска. Явно и той още не бе съвсем буден, защото не успя да реагира достатъчно бързо и Варшайн

4. Вид швейцарска бира.

го настъпи здравата по опашката. Със силен писък котаракът се изстреля от мястото си, Варщайн се стресна, отстъпи уплашено крачка встрани и стъпи точно върху един остър пилешки кокал. Прехапа устни, за да не изкрещи като котарака, но се зарече да го лиши от закуската. Да си беше изяла кокалите, дето се търкаляха из цялата къща!

Закуцука към дивана, седна с пъшкане върху страничната облегалка и вдигна крака си, за да види стъпалото. Нямахше рана, макар че страшно го болеше. Влад се спотайваше зад креслото в другия край на стаята и внимателно го наблюдаваше. Варщайн бе убеден, че в очите му блестяха искрици злорадство. Въобще не беше вярно това, дето твърдяха, че лицата на котките не можели да изразяват сложни мимики. Откакто Влад бе при него, вече не се съмняваше откъде „Ливайс“⁴⁵ бе взел обрара на ухилената си котка. Тя просто се бе преродила във Влад, само дето той имаше още по-гаден характер.

На вратата се позвъни. Звукът дойде толкова неочаквано, че Варщайн се стресна и за малко не падна от дивана. По дяволите! В първия момент се обърка. Нямахше още десет часа – по това време никой не го посещаваше. По-точно, никой не го посещаваше нито по това, нито по някое друго време. Да не говорим пък за посреднощ.

Осъзнаването на този факт доведе след себе си верига причинно-следствени връзки, които на някой друг биха се сторили странни, но за Варщайн си бяха напълно в реда на нещата. Понеже нямахше кой да го посещава, на вратата можеше да звъни само някой, дошъл да иска от него нещо, което означаваше само едно – яд. Резултатът от тази лична логика на Франк Варщайн бе неизбежен – той изпадна в паника. След малко успя някак си да се поуспокои, но не можа да събере сили и да отиде до вратата.

Може би някой просто е сбъркал адреса. Звъненето се повтори, а малко след това премина в продължително чукане по вратата. Който и да беше отвън, търсеше точно него и освен това знаеше, че има причини да не отваря.

За момент Варщайн си помисли дали да не се престори на умрял и да изчака проблемът да се разреши от само себе си.

Но после премисли, стана и закуцука към вратата. Ако беше грешка, веднага щеше да се разбере. Ако ли пък бе посетител от онзи досаден и неприятен вид – например пощальон с препоръчано писмо от някой адвокат, съдебен изпълнител или друга подобна неприятна личност

5. Марка американски дънки. – Бел. прев.

(кой твърдеше, че Франк Варщайн не познавал никого?) – тогава просто ще отложи решаването на проблема за по-нататък. След което неизвестността щеше да го подлуди в следващите дни. По-добре още сега да се изправи пред горчивата истина. Варщайн се усмихна криво. Явно днес беше ден, в който трябваше да показва смелост.

Чукането по вратата престана. Затова пък звънецът извън за трети път, преди още да е стигнал до вратата. Този път звучеше съвсем настоятелно. Наистина невъзможно, но така си беше! В края на краищата на ли беше специалист по неща, които изглеждаха все невъзможни.

Нетърпението на „нощния“ посетител сякаш малко го успокои. Съдебните изпълнители и пощальоните не действаха така.

– Добре де, добре, чух! Думите му бяха чути, защото звъненето престана – може би половин секунда, преди да натисне бравата и да отвори вратата с думите: – Няма причина да чупите бравата!

Сигурно го беше казал по-високо и много по-остро, отколкото всъщност имаше намерение, защото посетителят – между другото, доста привлекателен на вид – уплашено се дръпна назад и за миг в очите и се появи несигурност, която Варщайн при други обстоятелства без всякакво съмнение щеше да определи като прекалена арогантност, имаща за цел единствено да прикрие някакъв ужас. Сега пък видът му изплаши посетителя.

– Какво желаете, моля? – попита той малко по-тихо, но в никакъв случай с помирителен тон. Преди много години бе престанал да прави подобни тънки разлики, след като се беше убедил, че не си струваше.

Неучтивият му тон не само бе причина ужасът в очите на младата жена отново да припламне, но цели пет секунди тя просто стоеше пред него, без да може да продума, и изглеждаше съвсем объркана. Варщайн използва възможността по-внимателно да я разгледа.

Това, което видя, сигурно щеше да му хареса, ако моментът бе подходящ. Пред него стоеше тъмнокоса жена, не съвсем слаба и в онази трудна за отгатване възраст между тридесет и четиридесет. На височина бе горе-долу колкото него – метър и осемдесет и бе облечена с вкус, ако не се вземе под внимание това, че бялата блуза и лекият летен костюм не бяха съвсем подходящи за сезона. В дясната ръка носеше дамска чанта от черна изкуствена кожа, а под лявата стискаше издута найлонова папка. Имаше симпатично лице, макар и малко момичешко за възрастта и вида и. Точно обратното на това видя неканената посетителка в лицето на Варщайн, който старателно избягваше да се гледа в огледалото. Срецу нея стоеше трийсет и седем годишен пропаднал алкохолик,

който от три години напразно се опитваше да се напие до смърт. Косата, не виждала гребен цяла седмица, стигаше до раменете му, а неравномерно порасналата тридневна брада и тъмните кръгове под очите подсилваха ужасяващото впечатление, което Франк Варщайн предизвикваше у останалата част от човешкия род (между другото той съвсем умишлено преследваше това впечатление).

– Да? – повтори той въпроса си.

Младата жена леко се отърси и се опита да се усмихне. Варщайн не бе съвсем сигурен дали се получи.

– Господин Варщайн? Франк Варщайн?

– Така пише на звънеца – отвърна Варщайн.

Репликата му не само че беше груба, тя и в неговите уши прозвуча като лоша имитация на Филип Марлоу. Не се извини за репликата, но додаде с много по-приличен тон и в добавка разновидност на сутрешната си усмивка:

– Същият. Познаваме ли се отнякъде?

– Не лично. Името ми е Бергер. – Каза го с такава интонация, сякаш очакваше съвсем определена реакция след това разкритие, но Варщайн продължаваше да я гледа въпросително. Не познаваше никого с такова име и дори и не си направи труда да помисли.

– Е, и?

– Бих искала да поговоря с вас. Знам, че е необичайно и че не биваше така неочаквано да идвам, но ви няма в телефонния указател и...

Забеляза как тя изгуби нишката на мисълта си, но съчувствието му се движеше все пак в някакви граници. Недоверчиво я гледа в продължение на няколко секунди, после премести погледа си върху папката под мишницата и.

– Жена ми ли ви праща?

– Не знаех, че сте женен.

– Да де, не съм – изръмжа той. Отстъпи крачка назад, отваряйки по-широко вратата и не изпусна Ангелика Бергер от поглед, докато тя минаваше край него, следвайки мълчаливата му покана. Реакцията и го обърка – защото всъщност нямаше никаква реакция. Това беше необичайно за човек, който за първи път влизаше в жилището му. А то приличаше, меко казано, на кочина. Мръсотията, която Влад беше направил с остатъците от пилето, не се виждаше. Докато, разбира се, човек не влезеше навътре. Ако не се смяташе банята, апартаментът на Варщайн се състоеше от една-единствена, при това асиметрична стая, в която той от три години упорито трупаше все повече предмети, за които нямаше

никакво място. Мивката бе отрупана с неизмити съдове. От етажерката за книги, с която се бе опитал да си прегради спална ниша, преливаха разкъсани от прелистване илюстрирани списания, книги, опаковки и хиляди други излишни неща, които не си правеше труда да изхвърли. Част от оскъдния му гардероб бе разпиляна по пода, а остатъкът лежеше навърлян в безпорядък върху дивана и единственото кресло, което притежаваше. Освен всичко това имаше и забележителна колекция от празни бирени кутийки и бутилки от червено вино. Затова очакваше от посетителката си учуден поглед, смутена усмивка или поне леко вдигане на веждата.

Но Ангелика Бергер или много добре умееше да се владее, или много добре знаеше какво ще види. Може би наистина се познаваха отнякъде.

– Е? – попита той, докато младата жена сядаше в креслото, без да изчака поканата му. Сложи папката върху масата и по звука той разбра, че е тежка. – Какво мога да направя за вас?

Варщайн мина покрай нея и отвори хладилника, преди да е отговорила на въпроса му. Хладилникът съдържаше само четири бири и две кутии котешка храна, едната от които бе отворена.

– Мога ли да ви предложа нещо? – попита той, докато си вземаше бирата и замислено гледаше храната за котката. Влад беше чул звука от отварянето на хладилника, стрелна се с един скок между краката му и жално измяука. Но Варщайн не се хвана на въдицата. Да си изяде пилешките кокали – имаше достатъчно! – Бира? Или по-добре кафе? Всъщност имам само нес.

– Благодаря, не искам нищо. Пуши ли се тук?

– Не – отвърна Варщайн. Отвори бирата, хвърли капачката в мивката и отпи глътка. Имаше отвратителен вкус, както впрочем всеки път сутрин. Но поне премахна усещането, че дъвче кожа. Втората глътка бе по-добре.

Посетителката му вече протягаше ръка към чантата за цигари, но когато чу отговора, ръката и застина по средата на разстоянието, тя се поколеба и с въздишка се облегна назад.

– Аз... Тук съм по съвсем конкретен повод – подхвана тя съвсем бавно, наблюдайки силно на всяка дума, която много внимателно подбираше. Погледът и се движеше из стаята, без да попадне нито веднъж върху него.

– Така си и помислих. – Седна срещу нея, отпи трета глътка и прогони Влад, който искаше да се настани в скута му. Котаракът изфуча

ядосано, побягна и застана на две крачки от отворената врата. Бергер го проследи с поглед, сякаш зарадвана, че има за какво да се захване.

– Не ви ли е страх, че може да избяга?

– Преди три години се разделих с тази надежда. Това е негово жилище, аз съм натрапникът. Той вече беше тук, когато дойдох, и сигурно ще надживее следващите трима наематели.

– Добро момче. Как се казва? – Бергер се наведе и примами котката. Влад се оказа достатъчно снизходителен, дойде съвсем близо до нея и взе да души пръстите и.

– Влад – отвърна Варщайн. Поне аз така го наричам. Намирам, че много подхожда на характера му.

Бергер дръпна ръката си и го погледна объркано. Опита се да се усмихне, но и този път не и се удаде. Изглеждаше като човек, който се намира на място, от което му се иска да е безкрайно далече, и намиращ се в ситуация, която много се доближаваше до най-лошия му кошмар. Имаше нещо в нея, което притесняваше Варщайн.

Не беше нервността и. Варщайн бе свикнал да изнервя събеседниците си. Преди го правеше съвсем умишлено, а сега – неволно с вида си. Не беше и тази тайнственост, която бе породена от несигурността и. Беше нещо друго.

Постепенно Варщайн придоби сигурното усещане, че с Ангелика Бергер се бяха върнали неприятностите, от които преди много време се беше скрил в това жилище, осигурено му от социалните служби. Макар че по нищо не личеше, то бе за него като крепост. Сега внезапно изпита чувството, че е пуснал в дома си вампир и много късно се е сетил, че той можеше да влезе, само ако го пуснат.

Варщайн се опита да пропъди неприятните мисли. Трябваше да се стегне! Напоследък потисканата му склонност към параноя взе да се проявява все по-често. Сигурно само след минути ще се окаже, че погледът и, казващ „Моля те, не ме бий!“⁴, и несигурността са само изтънчени начини, за да влезе в нечие жилище. Незабелязано погледна папката и, но тъмнозелената пластмаса бе гладка – нямаше никакъв печат, никакъв фирмен знак.

– Наистина хубаво животинче – каза Бергер. – Преди време и аз имах котка, но моята беше много страхлива. Май беше сиамка, не разбирам много от котки – допълни тя с извинителна усмивка.

– И аз. Но сигурно не сте дошла, за да си говорим за котки, нали? – той посочи с глава папката и продължи тъкмо когато тя се канеше да отговори.

– Ако сте дошла да ми предлагате абонамент за вестник или застраховка „живот“, просто си губите времето. Вестник не мога да си позволя, а вашите шефове едва ли биха се зарадвали на застрахователна полица с моя милост.

Докато говореше, я наблюдаваше с остър поглед и забеляза как това, което бе останало от увереността и, се срина като картонена кутия. Сам се питаше защо беше толкова груб и най-вече, защо непрекъснато и задаваше въпроси, без да и даде възможност да му отговори.

Може би, защото се страхуваше от отговорите и. Нямахме никаква представа защо тази жена бе дошла в дома му, но несигурността, която излъчваше, започна да го нервира.

– Нищо не искам да ви продавам – отвърна Бергер. Пръстите и съвсем леко трепереха. Насилваше се да го гледа право в очите, но това и струваше такова голямо усилие, че по-добре да не го правеше. – Аз съм... – тя отново се запъна, търси няколко секунди подходящата дума и накрая тръсна глава. – Съжалявам. Знам... Мога да си представя как ви изглеждам. Сигурно ме смятате вече за идиотка.

Ако го казваше, за да и противоречи, ще трябва да я разочарова. Не я смяташе за идиотка, но вече бяха изгубили достатъчно време в празни приказки.

– Моля да ме извините. Преди да дойда, обмислих всичко, което искам да ви кажа, но сега... сега всичко изчезна. Не е лесно да отидеш при съвсем непознат човек и да го молиш за помощ.

– Помощ ли? За какво помощ? – Варшайн вече не се стараше да прикрие недоверието си.

– Аскона – отвърна жената. – Тука съм заради Аскона. Тунелът...

Варшайн замръзна. Усети как всеки мускул в тялото му се вцепени. Тънкият метал на празната бирена кутия изпука в дланта му, когато без да иска стисна силно. По реакцията на Бергер разбра, че ужасът е изписан и на лицето му.

Оказа се прав. Лошото му предчувствие не го бе излъгало. Тази жена бе вампирът, който сам бе пуснал в дома си, без да попита кой чука на вратата му.

– Представям си какво си мислите сега – продължи Бергер. Говореше високо, без да се запъва, и думите бликаха от устата и, сякаш трябваше да каже всичко на един дъх, защото за втори няма да и стигнат силите. – Моля ви, изслушайте ме! Само пет минути, повече не искам. Вие... вие може би сте единственият, който може да ми помогне!

– Нямам представа как – отвърна Варшайн, останал без сили от

ужаса. Говоренето му струваше усилия. Най-лошият му кошмар започваше да става действителност. Ръката му продължаваше да стиска бирената кутия, без да има сили да я разтвори. Най-накрая успя със силен удар да я остави на масата. Няколко капчици пяна изхвъркнаха и изпърскаха чантата на Бергер и папката и.

– Става дума за мъжа ми – продължи Бергер, която явно не бе забелязала предупредителните сигнали върху лицето и в гласа на Варщайн. Или не искаше да ги види. – Познавате го. Работеше за вас, когато бяхте в строителната фирма.

– Много работеха тогава там. Чуйте: не искам да си спомням абсолютно нищо за онова време. Това е минало, край. И се радвам, че...

– Франк Бергер – не престана жената и се усмихна леко. – Каза се като вас. Надявах се, че ще си го спомните. Той... той много ми е говорил за вас. Беше в бригадата, която изчезна за два дни.

Дали си спомня? Варщайн усети как в гърлото му напират истеричен смях. Дали си спомня? По дяволите, трябваше му пет години, за да забрави, но и до днес всичко беше в главата му.

– Престанете. Моля ви, млъкнете!

Тя разбира се не престана. Може би вече не можеше, след като веднъж бе започнала. Дълбоко някъде под торнадото от чувства, които бушуваха в него, осъзна, че тя дори не съзнаваше какво му причинява. Това не промени обаче нищо.

– Представям си колко ви е неприятно да ви припомнят всичко. Но вие сте последната ми надежда.

Варщайн за малко да се изсмее силно. Да си представя? Съвсем сигурно не можеше да си представи. Но не я прекъсна, защото усещаше, че ако го направи, напълно ще изгуби контрол върху себе си.

– Вече не знам към кого да се обърна. Никой не иска да говори с мен и...

– ...и аз също не искам – прекъсна я Варщайн. Беше се вторачил в някаква имажинерна точка някъде над лявото и рамо и говореше бавно, но с такова натъртване, което трябваше да и подсказва, че малкото думи му струват много усилия. Ако тя въобще бе в състояние да различи подобни нюанси.

– Но...

– Не знам какво се е случило – нито тогава, нито сега, и не искам и да знам. Моля ви, вървете си!

– Но вие дори не ме изслушахте! – протестираше Бергер. – Вие...

– Няма и да го направя – прекъсна я отново Варщайн. – Не искам да

чувам повече нищо за проклетата планина!

– Те наистина много са ви наранили, нали? – каза тихичко Бергер. – Мъжът ми ми разказа. Следеше всичко, разбирате ли? Винаги е вярвал във вас. Все казваше, че вие сте правият, а не Франке и всички останали. Но не знаех, че толкова много са ви навредили.

– Никой не ми е навредил! Ако въобще някой го е направил, това съм аз самият. Но всичко е минало. Минало! И така е много добре. – Той затвори очи и въздъхна шумно. – Съжалявам, ако нещо се е случило на мъжа ви, но наистина не мога да ви помогна. Не искам да си спомням за тогава. Моля ви да ме разберете!

Ама че шега! – помисли си Варщайн. Сякаш четеше някой роман. Или слушаше диалог във филм. В истинския живот никой не говореше така. Спомни си, че жената му бе казала, че внимателно е обмислила всяка дума. Ако сега не я прекъснеш, ще трябва да чуе много повече от това, което не желаше.

Странно. Макар че вътрешно бе много по-развълнуван, отколкото му личеше (и по-ядосан също), думите и действията. Вместо да стане и просто да я изхвърли, както искаше само преди секунда, той само втрещено я гледаше и Бергер изтълкува мълчанието му като подкана да продължи.

– Той изчезна. Преди седмица. Другите също.

– Кои други? – попита Варщайн, макар да имаше чувството, че въобще не иска да научава отговора на този въпрос.

– Колегите му. Всички, които тогава бяха заедно. Цялата бригада деветнадесет.

– Бригада деветнадесет ли? Какво е станало с тях? – Движението, с което Варщайн отдели поглед от екрана на компютъра и погледна новодошлия, издаваше много по-силно раздражението му, отколкото острата нотка в гласа му. Бе отговорил съвсем механично и в продължение на половин секунда изпитваше неприятното чувство, че въобще не знае какво е казал, а камо ли пък какъв е бил зададеният въпрос. После от отговора си направи заключение за въпроса – поне дотолкова, че със следващите си думи да не се изложи съвсем.

– Смяната току-що започна, нали?

– Започна преди три часа – натъртено го поправи Франке. – И от половин час се опитваме да се свържем с бригадата, но не отговарят. – Лицето му се изкриви в гримаса. – Сигурно тези прок... подобрени радиостанции пак не работят. Не е за първи път. Вече започвам да мисля,

че проклетата планина е купчина олово. Излъчваме с такава сила, че могат да ни чуят и на Луната.

Точно там Варщайн искаше да прати в този момент и Франке. Много добре знаеше защо Франке му разказва за проблемите със свръзката с бригада деветнадесет. На първо място, защото доктор Герхард Франке, неговият някогашен учител и ментор – при което ударението падаше изключително върху „някогашен“, – беше невероятен глупак, за който нямаше по-голямо удоволствие от това да товари другите със своите проблеми и след това да обира лаврите, ако те ги разрешаха. И на второ, разбира се, защото той, Варщайн, бе разработил модифицираните уокитоки, благодарение на които се поддържаше връзката между ръководителите на обекта и работните групи във вътрешността на тунела. Бяха фантастични конструкции, които, ако имаха подходящото захранване, наистина можеха да осъществят връзка с Луната. Имаха само единствен малък недостатък: не функционираха във вътрешността на Гридоне. Варщайн изключи с отчаяно движение компютъра и известно време разтрива с палец и показалец носа си, преди да отговори. Беше уморен. Когато затвореше клепачи, пред очите му се въртяха зелени червейчета и леко го болеше главата – доказателство, че беше работил много дълго. Девет часа съсредоточено виждане в компютъра наистина бяха много, дори и за млад мъж като него, който току-що бе навършил тридесет и трябваше да се пръска от енергия. Прекъсването на Франке всъщност не му попречи кой знае колко. Последните два часа можеше и да не работи. И без друго, вместо да отстрани грешките в програмата, по която работеше от рано сутринта, май бе направил нови.

– Е, добре, бригада деветнайсет не отговаря. И какво общо имам аз с това? Сигурно са изключили радиостанциите и пак играят карти – помисли си наум. Нямаше да им е за първи път.

– Някой трябва да отиде вътре и да провери радиостанциите – каза Франке с такава радост в гласа, че на Варщайн му се прииска да му избие зъбите. – И понеже най-добре разбирате от това...

– ... вие решихте да ми поверите тази важна задача. Разбирам.

Ни най-малко не беше изненадан. По-скоро щеше да се изненада, ако Франке не бе направил това предложение. Всъщност не бе предложение, а направо заповед. Но щеше да дойде и този ден – помисли си Варщайн, – когато веднъж завинаги щеше да изясни имаше ли право Франке да му нарежда. Само трябваше да намери някой, който да му отговори на този въпрос. Като изключим факта, че Франке беше глупак и надут пуяк, той беше и ръководител на целия строителен обект –

тунела. Разбира се, доколкото останалите му разностранни занимания му оставяха време за това.

– Разбира се, ако това не ви обърква плановете – каза Франке усмихнато.

– Естествено – изръмжа Варщайн. Как ли би могъл да се заеме с нещо друго? – Изглеждате малко уморен. Сигурно доста работите? „По много глупави проекти, за които аз нищо не знам“ – това не го каза на глас, но то се четеше като с неонов надпис върху челото му. Варщайн с мъка преглътна гнева си.

– Не е ли с всички ни така?

– Прав сте. Но трябва да обръщате повече внимание на себе си. – Франке вдигна пръст и шеговито го заплаши:

– На никого не правите услуга, млади приятелю, ако се съсипвате от работа и после цяла седмица боледувате. Ценя ентузиазма ви, но от време на време хвърляйте по един поглед в огледалото.

– Така ли? – попита Варщайн. Хвърли последен поглед към компютъра, за да се увери, че е изключил всичко. Докато говореше, Франке се бе приближил зад гърба му, привидно без особена причина, просто така. В действителност обаче без съмнение искаше да хвърли поглед върху монитора, за да види програмата, по която Варщайн сега работеше. Варщайн и за секунда не се съмняваше, че след като си тръгне, той ще включи компютъра и ще рови вътре. Нека! При новите пароли и кодове, които бе инсталирал през последните дни, нищо нямаше да може да види. Франке щеше да се пръсне от любопитство, когато ставаше дума за неговата работа. Варщайн обаче упорито мълчеше и не казваше докъде е стигнал. Естествено, Франке можеше да му заповяда да му покаже всичко, но никога нямаше да го направи. Просто не бе в стила му.

– Изглеждате като самата смърт, момчето ми – рече Франке. Много добре знаеше, че така ядосва Варщайн и това беше единствената причина да го каже. Освен това имаше и право – независимо че изглеждаше на четиридесет и пет, спокойно можеше да бъде баща на Варщайн. Но отношенията между ученици и учители понякога са сложни. Особено когато учениците пораснеха и един ден станеха по-добри от учителите си. Варщайн беше по-добър от Франке, знаеше го. Всички тук го знаеха. Лошото в цялата история беше, че и Франке го знаеше.

– Срамота е – продължаваше Франке, – тук сме в едно от най хубавите места в Европа, че даже и в света, хиляди хора плащат луди пари да дойдат на почивка, а какво правите вие?

– Пробивам дупки – отвърна Варщайн и стана.

– И не само в планината, ами и в здравето си – допълни Франке. Сега ставате и приключвате работа! Това не е съвет, а заповед. Вземете една кола и отидете да видите какво става в тунела с онези радиостанции. И не се връщайте до края на деня!

А тази проверка ще продължи много по-дълго от работния ми ден тук – помисли си ядосано Варщайн. Тунелът вече беше минал границата на петте километра. Само за отиване и връщане щеше да трябва цял час, без да брои времето за проверка на радиостанциите. Проклет задник такъв!

Можеше да протестира, при това с успех. В края на краищата беше инженер, а не електротехник! Но се отказа от намерението си и Франке много би се учудил, ако знаеше защо.

Разходката в планината му идваше много добре. Докато се върнеше, вече щеше да е късно, а той още отсега беше толкова уморен, че веднага щеше да се строполи в леглото и тутакси да заспи. Още една спечелена вечер, в която нямаше да лежи буден и да чака до безкрайност съня.

Франке се заблуждаваше, мислейки, че той не цени красотата на това кътче, където се намираше. Точно обратното! Варщайн беше сигурен, че това е едно от най-красивите места на планетата. Изгледът от края на платото, върху което се намираше селището с бараките на работниците, бе фантастичен. И при лошо време се виждаше цялото Лаго Маджоре и много голяма част от местността зад него, вече в Италия. При ясно време погледът стигаше понякога чак до морето. Някои твърдяха, че италианските Алпи не били така грандиозни като швейцарските, но това не беше вярно. Тук може и да не бяха най-високите върхове, но в планината имаше нещо могъщо и величествено, което не можеше да се измери. Не, той обичаше това място, но мразеше вечерите тук.

Както повечето от работниците и техническия персонал, и Варщайн живееше в малкото селище от бараки, построено в сянката на увенчания със снежен купол гигант. Мястото предлагаше всичко необходимо за комфортно преживяване, но не нещо повече. Възможностите за развлечение се изчерпваха с един телевизор в стаята (който през по-голямата част от времето не работеше, защото върховете наоколо пречеха на сигнала), малка библиотека и няколко видеокасети, които можеха да се получат безплатно. Видео не обичаше да гледа, а за четене вечер бе твърде уморен. Много от хората след края на смяната отиваха в Аскона и няколко пъти той бе слизал с тях. Но не се случваше често. Градът му бе много шумен, пъстър и прекалено и натрапчиво весел. Така тук горе

суката се бе превърнала в най-злия му враг, който го дебнеше в стаята всяка вечер. Така че нямаше нищо против да влезе още веднъж под планината. Само не искаше да го върши заради Франке.

Когато излезе от бараката, Варщайн леко се изненада, че вече бе започнало да се стъмва. С последните слънчеви лъчи бе изчезнала и топлината. Между боядисаните в бяло жилищни фургоони се бяха промъкнали сиви сенки и в тях хаосът от изоставените машини, автомобили, захвърлените кутии с инструменти и купчините непотребен вече материал изглеждаше още по-голям. Дъждът, който бе валил през последните няколко дни, бе размекнал почвата и свръхтежките камиони бяха оставили след себе си дълбоки дири, пълни сега с кална вода.

Гледката натъжи Варщайн. Над него се издигаше върхът в цялото си величие. Гледан отблизо, беше още по-могъщ, а позорното петно, оставено от човека – още по-грозно. Понякога Варщайн имаше чувството, че с това, което правят тук, вършат някакво своеволие и един ден ще трябва да заплатят за постъпката си.

Това, разбира се, бяха глупости. Сигурно просто така трябваше – първо да се разхвърля всичко в безпорядък и после да се въведе ред. Варщайн си представяше как щяха да подредят след това всичко. Бараките щяха да изчезнат, без да останат никакви следи от тях. Невероятните количества пръст и камъни, които от две години насам извличаха от планината с усърдието на мравешка колония, бяха планирани до последния кубичен метър. Каквото останеше след подсилването на двупосочното високоскоростно трасе, щеше да бъде разнесено из околността, без да уврежда околната среда. Поне така се казваше в многоцветния проспект, който строителната фирма раздаваше наляво и надясно, за да привлече съмишленици за проекта. Варщайн познаваше плановете и знаеше, че написаното бе вярно. Въпреки това изпитваше смесени чувства. Не беше много сигурен дали е правилно да променят природата по мащабите на човешката естетика.

Внезапен порив на вятъра го накара да потръпне. Беше облечен в пуловер с дълъг ръкав и плетена жилетка, но и двете неща не спряха ледения вятър. С леко съжаление Варщайн си спомни за парката с кожена подплата, която висеше в неговата барака. Беше студено, а вътре в тунела щеше да е още по-студено. Най-разумно щеше да е да се върне и да си вземе парката. Но нямаше желание да бъде разумен, а още по-малко желание да види още веднъж Франке. Един път му стигаше. Пък и нямаше да умре от студ, я! С бързи крачки и пъхнати надълбоко в джобовете на вълнената жилетка ръце се приближаваше към входа на тунела.

Малко преди да го достигне, трябваше да отскочи бързо встрани, за да избегне огромния камион, който изнасяше от вътрешността на тунела петдесет тона натрошена скала. Шофьорът му махна и присветна с фаровете. Варщайн отвърна на поздрава, макар че хич не му се искаше, защото трябваше да извади ръката от джоба си. Макар че проектът наистина беше огромен, персоналът наброяваше точно триста души, тъй като по-голямата част от работата се вършеше от машини. Затова всички се познаваха. Въпреки традиционната пропаст между работници и технически персонал Варщайн се радваше на уважение.

Камионът се приближи до купчината в края на платото, където щеше да изсипе товара си, а Варщайн продължи нататък. Само след две крачки се закова на място.

Над тунела, върху тясно парче скала, което му се струваше недостатъчно и за планинска коза, стоеше човек и се взираше в него. Погледът му не просто бе насочен в неговата посока, той гледаше право в него. Макар че разстоянието бе толкова голямо, че Варщайн виждаше лицето му колкото нокът, той усещаше почти физически силата на погледа му.

Остана така неподвижен може би десет секунди и също гледаше тъмнокосия мъж, който стоеше в свистящия вятър и го гледаше. После бръкна в левия джоб на жилетката си и извади радиостанцията, която беше с големината на обикновен уокмен. Без да поглежда към контролите, смени честотата, включи уреда и го приближи до устата си.

– Охрана. Тук Варщайн. Секунда по-късно от миниатюрния говорител се чу дрезгав глас:

– Тук охраната. Хартман. Какво има?

– Пак е там – отговори Варщайн, без да сменя поглед от фигурата на върха. Мъжът не се беше помръднал, но Варщайн имаше чувството, че съвсем точно знае какво правеше той в момента. И че мислеше като него.

– Лудият ли? – попита Хартман. Въпреки лошия звук Варщайн долови учудването в гласа му.

– Да. Този път стои върху скалата над тунела.

В една от бараките до него вратата се отвори и Варщайн различи приведена фигура, която излезе напред и се взря към върха. Хартман държеше радиостанцията в дясната си ръка, а с лявата се опитваше да закопчае якето си, което бе облякъл в последния момент.

– Не може да бъде! – чу се глас от говорителя. – Как, по дяволите, се е качил там?!

– По-добре си задайте въпроса, как ще го свалите, и то най добре,

преди Франке да го е видял.

Варщайн въздъхна. Хартман бе мил човек, но явно не бе дорасъл за работата, която вършеше. За пети или шести път през тази седмица лудият се промъкваше през охранителната му система и се появяваше на строежа. А тук никои непознат не бе губил нищо, още повече на петнадесет метра височина, върху почти отвесна скала.

– Нищо не разбирам!

Варщайн видя как Хартман се обърна и каза нещо на някого вътре в бараката. Миг по-късно гласът му отново се чу по уредбата.

– Аз ще се погрижа! Този път няма да ми се измъкне, обещавам ви!

– Гледайте да го махнете оттам – повтори Варщайн още веднъж. – И действайте внимателно! Ако Франке разбере, ще си имаме работа с дявола!

– Разбрано! И... много благодаря!

Варщайн изключи радиостанцията, пусна я в джоба си и махна със свободната ръка на Хартман, преди да продължи нататък. Нарочно не погледна още веднъж към фигурата на скалата и продължи забързано напред, с наведен към земята поглед. Това, разбира се, не попречи да почувства още по-силно погледа на мъжа. Чувството беше много неприятно и объркващо, защото не знаеше как да го определи.

Накрая спря отново и извади радиостанцията от джоба си. Сега стоеше точно под извития свод на входа на тунела, така че не виждаше мъжа. Но чувстваше, че още е горе и продължава да го гледа.

– Хартман?

Този път мина повече време, докато от говорителя се чу гласът на охраната.

– Да?

– Ако хванете онзи тип, задръжте го докато се върна. Искам да говоря с него.

– Ще го пипна – обеща Хартман сърдито. – Даже ако трябва собственоръчно да го сваля с изстрел!

– Не рискувайте! – отвърна остро Варщайн. – Достатъчно е само да се махне. Не искам никакви дивашки преследвания. Само го подплашете, а ако успеете да го пипнете, толкова по-добре. Но не забравяйте, че не сме в Чикаго!

– Ще бъде, както желаете, господин Варщайн! – отвърна Хартман. Гласът му звучеше малко вдървено и Варщайн си представяше колко го е объркал острият му тон. Естествено, знаеше, че Хартман си прави шега. Единствените две оръжия, с които разполагаше охраната, бяха

заклучени в стаята на Франке. Пък и да бяха въоръжени, мъжете никога не биха стреляли по някакъв си безобиден луд, на който му доставяше удоволствие да се прави на саламандър и да се катери по отвесни скали, при това в дъжда. Но Варщайн знаеше също, колко бързо можеше да ескалира подобна ситуация. А ранен или, не дай си, Боже, убит, са последното нещо, което им трябва. До този момент проектът за тунела намираще пълно съгласие сред местното население и сред пресата. Но нищо не бе така непредсказуемо, както общественото мнение, и нямаше нищо по-упорито от журналист, надушил сензацията. Варщайн вече почти съжаляваше, че бе помолил Хартман да задържи мъжа. Всъщност, и той самият не знаеше защо го направи. Но с раздражение си спомни начина, по който лудият го гледаше. Имаше нещо в погледа му, което... Дали не го караше да се страхува? Не, тази не беше, точната дума. Объркваше го и събуждаше любопитството му.

Варщайн беше виждал странния старец седем или осем пъти в другия край на селището, когато се беше промъквал край оградата и се бе опитвал да влезе незабелязано през портала. Понякога мъжът стоеше часове наред отвън и гледаше бараките. Не пречеше на никого, дори, напротив – смятаха го просто за някакъв безобиден особняк и се бе превърнал в неизменна част от разговорите вечер.

Но напоследък все по-често се появяваше от вътрешната страна на оградата, а това вече не се харесваше на мнозина, включително и на Варщайн. Трябваше да говори непременно с него, та макар и само за да го накара да се махне, преди да го е забелязал Франке. Надяваше се разговорът да помогне да се сложи край на странната история.

Варщайн пропъди мисълта за лудия и продължи нататък. Вече бе влязъл във вътрешността на планината и както винаги, когато беше тук, го обзе странно чувство, което така и не можеше да опише с думи. Бе нещо между страхопочитание, гордост и съвсем леко раздражение. Страхопочитание пред величието на планината, което тук отвътре се чувстваше много по-силно, отколкото когато човек стоеше и я гледаше отвън, и гордост от това, което той и колегите му бяха направили през последните две години. В сравнение с гранитния гигант те бяха по-нищожни от мравки. Можеха да се сравнят най-много с микроби върху кожата на великан. И въпреки това вече го бяха пробили почти до половината. А раздражението... Бе напълно ирационално чувство, но много силно. И нямаше никаква обяснима причина за него. Просто бе усещане, че вършиш нещо, което, ако не бе грешка, то не бе и много правилно.

Докато вървеше с бързи крачки навътре в тунела, мислите му отново се върнаха към настоящата ситуация. Първите двеста метра от тунела бяха силно осветени и така педантично почистени, сякаш облизани с език. Наоколо цареше усилена работа. Един боядисан в ярко жълто дизелов локомотив на Швейцарските кантонални железници стоеше върху релсите, но не беше докаран тук само заради камерите и фотоапаратите на журналистите, а наистина действаше. Бе пристигнал на собствен ход и от време на време докарваха с него по-тежките неща или извозваха работниците. Натрошената скална маса изкарваха с една поточна лента навън, където я товареха на камионите.

Варшайн мина покрай локомотива, взе си една каска от етажerkата на стената и продължи. Следващите крачки го пренесоха в една съвсем друга реалност, която нямаше нищо общо с лъскавата действителност от проспектите, дори и нещо общо с първия участък на строежа.

Тук тунелът бе по-широк, защото облицовката, която покриваше стените на първия отсек, още не бе сложена и можеха да се видят стоманобетонните трегери, вбити в стените. Между тях и зад тях се проточваха захранващите кабели, някои дебели колкото крака на Варшайн, други тънки колкото косъм и оплетени като плитки. Ако човек се вгледаше внимателно, щеше да забележи лекото проблясване на лазера. Все още не функционираше съвсем добре, защото външните смущения от строителните работи бяха твърде големи. Но все пак гледката изпълваше Варшайн с определена гордост. В редките случаи досега, когато уредът бе работил без смущения, наистина бе отчитал дължината на пробива до хилядна от милиметъра. Даже и Франке не можа да скрие удивлението си, когато го видя. Само поправките, които не се наложи да правят, защото разполагаха с лазера на Варшайн, бяха спестили на строителната компания сигурно милиони. Съоръжението освен това им помогна и за нещо друго, може би по-важно: не просрочваха с месеци работния план, както бе обичайно при такива грандиозни проекти, а имаха аванс от цели седем седмици.

Варшайн си мислеше, че когато уредът бъде напълно готов и му инсталират новият софтуер, върху който работеше сега, Франке ще бъде още по-впечатлен. Завършената система щеше да им дава пълна информация за състоянието на тунела – температура, налягане на въздуха, качество на въздуха за дишане, състояние на трасето, сили на напрежение в стените, данни за умората на материала и евентуалните опасни точки. Всъщност данните можеха да бъдат продължени до безкрайност. Лазерната система щеше да направи от пробива Гридоне нещо много особено

– най-сигурния железопътен тунел, който някога е съществувал. Компютърът щеше да регистрира всяка полска мишка, минала по релсите!

– Варщайн?

Грозното квакане на гласа на Франке го върна в действителността. Не само в преносния смисъл, ами съвсем буквално: радиостанцията беше в джоба му и гласът полагаше неимоверни усилия да бъде разбран. Намираще се много навътре в планината и радиосигналите трудно минаваха през масивния гранит.

Затова вместо да използва уоки-токито, Варщайн се върна няколко крачки назад, докато стигна до един телефон. Вдигна слушалката и набра номера на Франке. Сигналят „свободно“ прозвуча седем-осем пъти, преди гласът в джоба му да престане да се дере. Този път прозвуча доста по-ясен, но също толкова неприятен в дясното му ухо.

– По дяволите, Варщайн, къде сте? – Гласът на Франке далеч не звучеше така мил и загрижен, както в стаята му. Още нещо, което мразеше у Франке: той принадлежеше към хората, които по телефона бяха много нелюбезни. Варщайн тайничко се надяваше, че Франке ще дочака въвеждането на видеотелефоните.

– В тунела – отвърна той. – Тъкмо сях да тръгвам, ако не се бяхте обадили. Ако Франке въобще бе схванал намека, не му обърна внимание.

– Аз пък си помислих, че някъде се изгубихте – изръмжа гласът от другия край. – Когато преди малко ви казах, че трябва малко да си починете, имах предвид като се върнете от тунела, не преди това, разбирате ли?

– Не преувеличавайте нещата, доктор Франке – остро отвърна Варщайн. Усети как след думите на Франке лицето му почервява от яд. – Може и да не съм спринтирал дотук, но... Докато говореше, левият му ръкав се бе вдигнал нагоре. В следващата секунда забрави гнева си. Забрави и какво искаше да каже. Един час.

Когато изключи компютъра си, по навик погледна часовника. Оттогава до този момент бе минал точно един час, нито секунда повече или по-малко. Но това беше невъзможно!

– Но какво? – попита отсреща настъргено Франке, след като бе чакал няколко секунди продължение на изречението.

– Колко... колко часът е? – попита с мъка Варщайн. Гласът му звучеше дрезгаво.

– Почти седем. За да бъда по-точен, след две минути ще е седем. Защо?

– Защото..., защото... не, нищо. Не съм забелязал колко бързо е минало времето – опита се да заглади нещата Варшайн. – Нали знаете, с този се спреш, на онзи кажеш „здрасти“, малко клюки и... Улови се, че се хили смутено на телефонната слушалка.

– Не, не знам как е – хладно отвърна Франке.

– Съжалявам – изпелтечи Варшайн. – Аз...а-а... ще побързам. Окачи слушалката, преди Франке да успее да каже още нещо. Един час. Къде, по дяволите, бе изгубил цял час?

Силно объркан и с чувство, което за неговите понятия дяволски силно граничеше със страх, Варшайн се обърна и тръгна към единия от двата автомобила, които стояха върху релсите встрани. Грубо погледнато, „автомобилите“ не бяха нищо повече от правоъгълни платформи на четири колела, които бяха задвижвани от малък, но много мощен електромотор. Не бяха много бързи, но затова пък бяха надеждни. Шофьорът трябваше само да зададе посоката и да натисне стартовия бутон, за останалото се грижеше монтираният на возилото микропроцесор. В момента той обаче се грижеше за нещо друго – колата да не мърда от мястото си. Варшайн натисна пет-шест пъти един след друг съответния бутон и всеки път силата на натиска му се увеличаваше така, щото последния път пластмасата силно изпука. В мислите си още бе при Франке и за известно време дори въображението му идентифицира бутона, който натискаше, с лицето на Франке. В следващия момент осъзна, че не беше прав с бутона – нито с глупавото сравнение, нито с нетърпението си. Просто миникомпютърът си вършеше работата – грижеше се да не се сблъска с друга кола, която се движеше по релсите срещу него. На всеки километър бяха направили отбивки, но ако компютърът изчислеше, че времето за достигане до отбивката е малко и ще се стигне до сблъсък, блокираше двигателят.

Варшайн знаеше, че няма да чака много. Вярно, че малките колички не бяха много бързи, но пък и хиляда метра не са голямо разстояние. Щяха да минат пет или най-много десет минути. Ако в това време Франке го потърсеше още веднъж, просто нямаше да се обажда и после ще каже, че не е чул нищо. В крайна сметка нали беше тук, защото комуникационните съоръжения вътре в планината не действаха. Представи си как Франке седи пред компютъра му и пръстите вече го болят от натискане на клавишите и тази картина го развесели. Беше по детински глупаво, но бе онова лично отмъщение, което по всяко време утешаваше подчинените заради чувството на безпомощност, което изпитваха пред началниците си. Това бе може би и най-силното оръжие в ежедневната

битка за кариерата и то помагаше и на Варщайн. Представяше си как Франке наистина вече го болят пръстите, как лицето му става червено като на пуюк и кръвното му минава границата на 300. Така минаха първите десет минути.

Следващите десет се забавлява, като си представяше как Франке, почти пред инфаркт и крещейки истерично, го ругае и пита къде, по дяволите, се е бил дянал. Въображението услужливо му поднасяше най-различни оригинални отговори, които трябваше окончателно да довършат този надут глупак. Ето, получава инфаркт. Или мозъчен удар. Край, никакъв Франке повече. Най-накрая спокойствие! Бяха минали вече двадесет и пет минути и Варщайн трябваше да си признае, че така може да чака и до куково лято, колата отсреща нямаше да дойде. Нещо не беше наред. В следващата секунда се опита да направи единствено правилното, тоест да се обади в командната централа и да помоли момчетата на компютрите да проверят отсечката. Сигурно колата се бе обърнала. Аварии бяха рядкост, но все пак се случваха. Може би в това беше и цялата тайна – изхвъркналата от релсите кола можеше да е повредила захранващите кабели. Ако лазерът бе прекъснат, не можеше да провежда и телефонните сигнали.

Две неща говореха срещу това предположение. Първо, такава повреда веднага би включила алармената система, и второ, обаждането щеше да налее вода в мелницата на Франке – цели двадесет минути след разговора с него той се обаждаше от същото място. А и освен това никак не беше в настроение да бъде разумен.

Реши да върви пеш. Ако все пак колата тръгнеше, щеше да скочи отгоре и толкова. Ако ли пък не, най-лошото, което можеше да се случи, бе да върви пет километра пеша. Е, нямаше да е от най-приятните разходки, но все ще се справи. Мисълта, че Франке щеше да го чака още един час, бе като мехлем за душата му.

Но злорадството му бе някак блудкаво. Утехата, която идваше от него, не трая дълго, а когато стигна до първата отбивка и не видя никаква кола, съвсем изчезна. Лампата върху каската осветяваше релсите на двадесет-тридесет метра пред него. Дори колата да беше още по-нататък, щеше да я види. Тунелът беше абсолютно прав и от съображения за сигурност автоматичните транспортъори бяха снабдени със силни фарове. Колкото и да му беше неприятно да си признае, имаше само едноединствено логично обяснение за всичко: цялата електроника в тази планина беше полудяла. А това никак не беше смешно, защото за нея отговаряше единствено той. Варщайн ускори крачките си, като за по-

сигурно излезе от релсите и тръгна отстрани. Ходенето тук бе малко по-трудно, но от кола, която се държеше така странно, всичко можеше да се очаква.

Изведнъж осъзна, че наоколо бе странно тихо. Тази тишина бе напълно необичайна. Варщайн бе идвал тук безброй пъти и всеки път се изненадваше колко много и различни шумове имаше. Дори когато шумовете, предизвикани от човека, заглъхнеха, се чуваше свиренето на вятъра, а понякога и шумовете на планината – тежко пукане и скърцане, сякаш спящ великан се обръща в леглото си.

А сега бе абсолютно тихо. Не чуваше дори шума от собствените си стъпки. Сякаш нещо го поглъщаше, преди да стигне до слуха му.

Варщайн трескаво се озърна наляво и надясно, погледна назад. Сърцето му заби учестено. Лампата върху каската му, която покорно следваше движенията му, разрязваше тъмнината на ивици абсолютен черен мрак и жълта светлина. За секунда изпита чувството, че в граничните ивици между тях нещо се раздвижи – нещо безтелесно, голямо, което припъзляваше към него, ако го изпусне от поглед.

Глупости, разбира се! Варщайн затвори очи, преброи мислено до пет и се насили да се успокои. Когато отвори очи, сенките бяха изчезнали. Тъмнината отново бе само тъмнина. Появиха се и шумовете. Той нервно прекара длан по лицето си. В действителност въобще не изпитваше страх, но в обстановката наоколо имаше нещо почти сюрреалистично. Какво му ставаше? Започна се, когато... да, когато видя лудия. Онова странно чувство, че го наблюдават, всъщност въобще не го бе напъскало. Владееше го и в момента.

Продължаваше да върви напред и с мъка се принуждаваше да мисли за това, в което бе най-силен – рационалното мислене. Но не му се удаваше напълно. Не се почувства по-добре и когато видя влака. Видът му го успокои само за секунда – най-много.

Светлината! Големият фар отпред на влака светеше и въпреки това той го видя едва когато бе на пет метра от него. Машината изникна буквално от нищото. Ако Варщайн бе продължил да върви по релсите, щеше да го премаже. Транспортърът, който се състоеше от малък автоматичен теснолинеен локомотив и пет вагона, още бе натоварен. Над изкривените стени на вагоните се виждаха големи скални отломки и всичко – вагоните, товарът в тях, локомотивът с примигващите светлини, фарът, дори стоманените колелета бяха покрити с тънък, блестящ слой. Влакът мина почти безшумно край него и Варщайн почувства ледения полъх, който погали лицето му и накара кожата му да настръхне. И като

че ли това не бе достатъчно, та веднага, след като го задмина, влакът отново изчезна като призрак в тъмнината, както се бе появил. Варщайн гледаше объркано след него. Лицето му още бе настръхнало от студ, ръцете му трепереха. Напълно ли бе изгубил разсъдъка си?

За момент в него се надигна хистерията, но успя да я потисне, макар и буквално с последни сили. Сигурно не за дълго. Не, не беше полу-дъл. Нещо тук не беше наред. Единственото логично обяснение бе, че имаше халюцинации.

Бавно, стъпка по стъпка, се приближи до отсрещната стена и се облегна на грапавата скала. Нещо метално го прободеше силно в гърба, но той не се отдръпна от болката, а напротив – улови се за нея, сякаш тя беше единственото реално нещо в свят, появил се изведнъж от пукнатините на времето. След секунди болката стана толкова силна, че от очите му бликнаха сълзи. Халюцинации. Нещо... нещо не беше наред.

Газ! Сигурно фрезата е прорязала някакъв слой и е бликнал неизвестен досега газ, който уредите не са отчели. Това обяснява защо мълчат радиостанциите на мъжете в края на тунела: сигурно са изпаднали в безсъзнание или вече са се превърнали в идиоти, или пък са мъртви.

Дълбоко в себе си Варщайн знаеше, че не това е причината. Въздухът за дишане в тунела се контролираше от три независими една от друга системи от високоспециализирани газ-хроматографи, които веднага сигнализираха, ако някой от работниците два поредни дни не си беше сменял чорапите. Никакъв непознат газ не би им убягнал, а още повече такъв, който предизвиква толкова силни халюцинации. Но това бе единственото обяснение, което не го караше окончателно да се усъмни в здравия си разум. Освен това му даваше и много основателна причина да не продължава нататък.

Притиснат плътно до стената и опирайки се с ръце на нея, Варщайн успя да стигне до най-близкия телефон. Вдигна слушалката и с треперещи пръсти набра номера на Франке. Нищо. Не се чуваше никакъв сигнал.

Варщайн разтърси слушалката. Естествено, знаеше, че е напълно безсмислено, но въпреки това го направи. В продължение на няколко секунди гледа осъдително слушалката, преди да я окачи. После преброи до десет и опита пак, този път с друг номер. Резултатът бе същият. Не чуваше нищо. Прати по дяволите цялата лазерна система и бе готов да даде дясната си ръка само за да чуе поне статичен шум или някакво смущение. Но връзката бе абсолютно чиста. И абсолютно мъртва.

Варщайн вече щеше да окачи слушалката, когато наистина чу

нещо: далечен пукот, който в първия момент го изплаши повече от млчанието преди това, макар че нали точно това толкова силно искаше преди малко. Шумове при дигитална връзка?! Усети как всяко косъмче по тялото му се изправя. Това не беше възможно! Никой не можеше да смушава неговия лазер! Можеха да го прекъснат, но не и да го смушават.

– По дяволите, стига с тия шеги! – излая гласът на Франке в ухото му. – Хвърлете картите или с каквото там се занимавате и се обадете!

– Франке, слава Богу! – каза Варщайн. Изведнъж разбра какво значи да ти падне камък от сърцето. – Чуйте, нещо тук...

– Добре тогава... – продължи Франке заплашително тихо. – Щом като не разбирате с добро, щом си позволявате шегички с нас, да видим кой ще се смее последен!

Варщайн замръзна. Камъкът отново заседна в гърдите му. И бе по-голям. – Това е последно предупреждение. Който и да ме чува, най-добре е да се обади или ще ви смъкна цялата смяна от заплатата. На всички!

Варщайн усети как по гърба му преминаха ледени тръпки. Някъде под повърхността на бушуващите в главата му мисли вече бе разбрал какво означават думите на Франке, но все още отказваше да го повярва.

– Добре, господа! – Варщайн чу как Франке наведе слушалката и размени думи с някого около себе си. Думите бяха малко по-тихи, но добре се разбираха.

– Сигурно връзката пак се е разпаднала. Някой вдига, но не отговаря.

– Да изпратим някой в тунела да види какво става. Нали знаете – колко дребнави са профсъюзите, когато стане дума за безопасност на труда.

– Добре – Франке тихичко се засмя. – Вече знам кого ще пратя.

– Не тормозите ли много напоследък бедното момче?

– Бедното момче все пак измисли проклетата система. А и една малка разходка ще му подейства добре. В последно време изглежда наистина зле.

Франке затвори. Връзката отново бе мъртва. Без статични шумове. И без гласа на Франке, който водеше разговор отпреди два часа, състоял се преди той, Франке, да дойде в изчислителния център да го накара малко да се раздвижи!

3.

Докато той прелистваше папката, Ангелика Бергер явно бе се сприятелила с Влад: котаракът лежеше направо върху краката и и мъркаше от удоволствие, когато тя го чешеше зад ушите. А за благодарност измъкваше с ноктите си нишки от полата и. На Бергер това явно не и правеше впечатление. За първи път, откакто бе влязла, Варщайн видя усмивка върху лицето и. Затвори папката и я погледна. Много по-хубава е, когато се усмихва, помисли си той. Но кой ли не беше?

– Впечатляваща колекция – каза той, като много внимаваше гласът му да не издава нищо. Не бе променил решението си от преди да не се замесва в нейните дела. Още повече след като прочете съдържанието на папката и. Но нищо не му струваше да повтори отказа си с малко по-дружелюбен тон.

Бергер престана да гали котката, но това продължи само секунда. Толкова му трябваше на Влад, за да я удари с голямата си като пъпеш глава по брадичката толкова силно, че тя за малко да падне от дивана.

– В продължение на три години мъжът ми събираше всичко, което можеше да намери за тунела – отговори тя, когато се съвзе и отново сложи ръка зад ушите на Влад. – Това не е всичко. Вкъщи... вкъщи имам още. Видеокасети... Ако искате, ще ви ги покажа.

– Защо? – попита Варщайн почти нежно.

Бледата искрица надежда, която се бе появила в очите и, отново изгасна.

– Но аз си мислех, че..., че се интересувате от...

– ...от планината? – Варщайн поклати глава, сложи папката на масата и демонстративно я бутна напред. – Не. Ни най-малко. Както ви казах в началото, това е минало.

По дяволите, какво още трябваше да направи, за да я накара да разбере, че не може да и помогне, дори и да иска? Не само му беше забранено да се приближава до строежа на тунела, но Франке сигурно бе наредил да го следят из цяла Швейцария и бе обявил награда за главата му.

– Не, не е това! – упорстваше Бергер. Гласът и бе едновременно безпомощен и агресивен, но безпомощността надделяваше. Варщайн се надяваше тя да се разкреци – така щеше да му е по-лесно да я изгони.

Вместо това обаче очите и се напълниха със сълзи. Тя се опита да

ги преглътне, но той виждаше колко трудно и бе.

– Не е минало, господин Варщайн – каза тя мъчително. – Това тук в папката е само началото. Мъжът ми... и всички останали, които тогава бяха с него, са изчезнали. В същия ден, когато се е случило онова с влака.

– Атенатът? – попита Варщайн. Бе чул за случилото се в новините. Три поредни дни събитието бе във всички заглавия. Тридесет убити и един влак на стойност почти сто и петдесет милиона германски марки не бяха шега.

– Не беше атентат – каза Бергер.

– А какво?

– Нямам представа. Но съм сигурна, че само го представят за атентат. За да..., за да скрият нещо.

– Какво?

– Мислех, че вие ще можете да ми кажете. – Тя престана да гали котарака и когато той понечи пак да я удари с глава, леко го тупна по носа. За изненада на Варщайн Влад се отказа от отмъщение и слезе обиден от скута и, но остана да лежи свит на кълбо до краката и. Тя май наистина можеше да се оправя с животните.

– Как ви дойде наум? – Преди тя да успее да му отговори, той вдигна ръка и продължи с повишен тон: – Ако тогава внимателно сте следили историята, както твърдите, значи знаете какво се случи. Просто бях изключил. Черна дупка. Случват се такива неща. Не разбрахме какво се е случило с мъжа ви и с другите, но каквото и да е било, то се случи и с мен. И както се оказа, бе доста по-зле, отколкото при тях. Известно време бях напълно превъртял, разбирате ли? Но вече всичко премина.

– Сигурно Франке и другите около него достатъчно дълго са ви внушавали, че е точно така, докато сам повярвате. Или пък просто сте страхлив? – Тонът и беше доста предизвикателен.

Проклетие! Не разбираше ли тази жена, че той с всяка фибра на тялото си искаше да вярва, че е точно така, защото това бе единственият начин да не изгуби напълно ума си?!

– Ако продължавате да бъдете така нахална, ще ви изхвърля от жилището си! – каза той съвсем спокойно. – А може би вече трябваше да съм го направил?

– Но защо не искате да разберете, че...

– Чуйте ме, госпожо Бергер – прекъсна я Варщайн с много тих глас, но тонът му трябваше да и подсказва колко сериозно е това, което ще каже. – Наистина не ви засяга, но въпреки това ще ви обясня защо до края

на живота ми нищо не е в състояние да ме накара да отида отново край планината. Разбирам ви много по-добре, отколкото предполагате. И ми е жал за вас, защото виждам как се измъчвате. Затова и искам да ви обясня и се надявам, че така по-добре ще ме разберете. Направи широк жест с ръка и посочи стаята и себе си.

– Огледайте се, ако още не сте го направила. Преди три години бях преуспяващ инженер по измервателна техника. Завърших образованието си с отличие и конструирах няколко уреда, които удивиха специалистите в моя бранш.

– Лазерът?

– Да – отвърна Варщайн с горчивина в гласа. – Моят лазер, който след първото пробиване в тунела отчете цялата му дължина като шест светлинни минути. Или пък можеше да представи такава дреболия, като, да речем, сто и тридесет милиона километра. Тази планина ме унищожи. Изложих се пред целия свят като последния глупак. Професионалната ми кариера приключи, а заедно с нея се срина и бракът ми. Живеем от социалните помощи и когато не съм мъртво пиян, зяпам телевизора, докато заспя пред него. А сутрин се караме с котарака за това, което е останало в хладилника.

– И предполагам, че в повечето случаи той печели?

– Защо мислите така?

– Ами защото изглежда доста по-добре от вас – отвърна Бергер. Варщайн наистина започна да се ядосва.

– По дяволите, слушате ли ме изобщо? – изфуча той. – Не проумявате ли какво искам да ви кажа? Тази планина ми отне всичко! Разруши живота ми и сигурно щеше наистина да е по-добре да бях умрял!

– Но тогава нямаше да можете да се само съжалявате – каза Бергер. Усмихна се тъжно и отново се зае да гали Влад. – Мислите ли, че не ми е известно всичко това? Знам куп неща за вас, повярвайте ми. Франк... мъжът ми... изчезна преди една седмица и ми трябваша само два дни, за да ви намеря. През останалото време се мъчех да си отговоря на въпроса, дали вие сте подходящият човек, който може да ми помогне.

– Отговорът е еднозначно „не“ – каза Варщайн.

– Ако това, което ми разказахте, наистина е всичко, тогава разбирам – отвърна Бергер. – Но не е. И вие много добре го знаете.

Варщайн се чувстваше разкъсан между гняв и болка и резултатът от това беше пълна безпомощност. Не можеше да каже нищо. Но нещо в него се бе пробудило и то не беше добро. Жената срещу него не само бе отворила раната му, но бе завъртяла ножа вътре няколко пъти, без да

мисли, че от само себе си тя няма да зарасне.

– Истината е, че вие през цялото време сте бил прав – продължи Бергер. – В планината наистина има нещо. Имало го е тогава, има го и сега и дори става все по-силно, Франке и другите са го знаели през цялото време, но са пожертвали вас, Варщайн, за да запазят малката си тайна за себе си.

– Дори и така да е, какво можете да промените?

– Може би мога да ви помогна да се реабилитирате. Тогава бихте ли се съгласили да ми помогнете? Ще докажете на света кой тогава е бил лудият и кой е бил прав.

Варщайн знаеше, че ще го каже. Това беше логическата последователност от всичко, което досега чу. Ако не бе казала последния си аргумент, просто нещо щеше да липсва.

– Доставя ви удоволствие да ме мъчите, така ли?

– Не. Но нямам друг избор.

Тя стана от мястото си и докато се разхождаше из стаята, Варщайн си призна, че напълно я бе подценил. Нямах значение дали трепери от страх или от отчаяние – явно през изминалата седмица не си е блъскала главата само с въпроса, дали той е подходящият или не, но и бе премислила всеки възможен отговор във всяка предполагаема ситуация. И до този момент тактиката и беше напълно успешна. По всяка вероятност ще се наложи все пак да я бие някак – победа по точки не можеше да извоюва.

– Вие ли сте я рисувал? – изведнъж попита тя. Бе спряла до телевизора и гледаше една от картините му, окачени на стената – объркваща цветова композиция от вплетени един в друг пръстени и кръгове, които започваха да се въртят пред очите на наблюдателя, ако допуснеш грешката да я гледа по-продължително време.

– Да – промърмори Варщайн. – И си спестете коментара. Не посмя да я покажа на психоаналитика ми.

Бергер се засмя, поклати глава и пристъпи пред втората картина – смесица от квадрати и кубове, разположени един в друг по най-невъзможния начин. Третата картина представляваше змиевидни линии в цветовете на дъгата, но ако човек се вгледаше по-дълго, тази представа изчезваше и всъщност не знаеше какво гледа.

– Погрешно ме разбирате – каза тя. – Картините ми харесват, има нещо... очарователно и впечатляващо в тях.

– Нищо не печелите, ако ми правите комплименти – каза Варщайн с възможно най-недружелюбния тон, но без да крещи.

– Не ви правя комплименти. Не разбирам от изкуство, но това тук е... най-малкото необичайно. След връщането от Швейцария ли започнахте да рисувате?

– Имах достатъчно време на разположение.

В действителност бе започнал не веднага след връщането от Аскона, а половин година по-късно, и то единствено от скука. Разбираше нещичко от компютри и геометрични формули, но през целия си живот не е могъл да нарисува даже и горе-долу свястно човече само с чертички. Много от хората, които бяха видели картините му, твърдяха, че и до днес не се е променил.

– Знаете ли, че и мъжът ми започна да рисува, след като се върна от Швейцария? – попита изведнъж Бергер, при това с такъв безобиден тон, че в главата му светна предупредителен сигнал. – Знам, че и някои от останалите му колеги също са рисували. Питам се дали е случайно.

– Не – отвърна враждебно Варщайн. – Със сигурност не е. В началото моделирах планини от картофено пюре, но беше голяма свинщина и накрая вече не можех да го понасям.

– Какво ще кажете, ако ви докажа, че имаме добри шансове да разкрием всичко?

Това също го очакваше. И макар да знаеше, че в следващата минута горчиво ще съжалява, се чу да пита:

– И как?

– Влакът – отвърна Бергер. – Каквото и да се е случило с влака, то вече е ставало и преди.

– Глупости! Щях да разбера. Всички щяха да разберат.

– Не е било толкова драматично и те са се опитали да го прикрият. Но преди четири седмици друг ICE е минал през тунела – при пълно мълчание. Предполагам, един вид генерална проба за „първото“ преминаване.

– И не е бил вдигнат във въздуха? – попита подигравателно Варщайн.

– Не. Но все пак нещо не е било наред и са се опитали да го прикрият. За късмет не са успели съвсем. – Тя замълча многозначително за момент. – Аз... в началото ви казах, че сте единственият, който би могъл да ми помогне, но... това не е съвсем вярно.

– Така ли? – попита Варщайн хладно.

– Или може би е точно така, но... Имам предвид, че сте единственият, който може, но има още някой, който поне иска да опита да го направи. Той може да помогне и на двама ни – не само да отидем в

Швейцария, но да намерим и мъжа ми.

– Нека отгатна. Някой журналист?

Този път тя наистина се изненада.

– Откъде знаете?

– Защото тези чудесни приятелчета още тогава много въодушевено ми помогнаха – отвърна той ехидно. – До момента, в който получиха, каквото им трябваше. Повярвах на всяка моя дума. Старателно записвах в тефтерите и на касетофоните и после на спокойствие в редакциите си правеха коментарите. Искате ли да чуете нещо? Нямам папка, но повечето неща никога няма да забравя. Не, благодаря.

– Но човекът може да ни помогне! – настояваше Бергер. Варщайн дори и не забеляза, че неговата помощ вече въобще не се поставяше под въпрос. – Знам, че не вярвате на репортерите и сигурно имате доста причини за недоверието си. Аз също не им вярвам.

– Току-що казахте нещо съвсем друго.

– Вижте как стоят нещата – продължи тя невъзмутимо. – Той, естествено, тича след някаква история. Но докато вярва, че ще му помогнем, и той ще ни помага. Толкова е просто!

„И толкова погрешно!“ – помисли си Варщайн. Знаеше го от личен опит. Преди три години и той мислеше по същия начин. Проблемът беше в това, че журналистите предпочитаха макар и малка историйка пред никаква. А уважаван млад инженер, който изведнъж започва да бълнува за духове, проклетия и прастари сили, бе тъкмо това, което им трябваше за няколко едри заглавия.

Варщайн стана, отиде до хладилника и си взе нова бира. Тази му бе още по-безвкусна от първата, а алкохолът съвсем не бе достатъчен да му подейства, макар и слабо. Действието се изразяваше единствено в лошия дъх, но имаше нужда от нещо, което да държи в ръцете си.

Бергер, която едва сега забеляза надписа върху кутията, наведе глава и го стрелна с поглед.

– Това случайно ли е?

– Че бирата се казва като вас ли? Да. Но не е случайно, че я пия. Не е кой-знае какво качество, и общо взето, не мога да си я позволя. Но е някак си смешно.

Той понечи да отвори бирата, но тя внезапно се озова до него и натисна кутийката надолу. Не много силно, но ако той се бе възпротивил, щеше да се стигне до премерване на силите помежду им. Беше застанала толкова близо, че усещаше приятния мирис на косата и парфюма и, но най-вече чувстваше близостта и. Тази жена го караше да става

нервен и да се гневи. А беше нервен, защото от три години нито една жена не се бе приближавала толкова близо до него, без да си бе платил за това. И го обземаше гняв, защото знаеше, че тя го прави точно заради това. С режеш глас и единствено, за да я нарани, попита:

– Май наистина сте готова на всичко само за да дойда с вас, а?

Тя се вцепени, махна ръката си от бирата и почти на бегом направи две крачки назад. Варщайн отвори бирата, отпи глътка и реши, че е време да посипе още малко сол в раната.

– Така ли е? Толкова ли много обичате съпруга си, че сте готова да легнете с мен само за да дойда с вас и с онзи дракчак? Или просто сте от ония хора, които не понасят да им се отказва?

Най-накрая видя в очите и очакваната реакция! Нищо от онова, което бе казал или направил преди, не я бе изненадало, но не беше подготвена за удари под пояса. Болката, ужасът и отчаянието в очите и се превърнаха в пламтяща ярост.

– Вие... вие...

– Какво? – прекъсна я Варщайн. На самия себе си изглеждаше такъв проstack и такова нищожество, каквото никога досега не е бил. По-късно, когато вече си бе отишла и когато още веднъж премисли и си представи всичко, направи важен извод: че не помага да нараняваш другите, когато сам си наранен. Само че от това просветление не му стана по-леко. Точно напротив – нещата още повече се влошиха.

Въпреки това не взе думите си обратно, нито съжали за всичко, което бе направил в нейно присъствие. С бирата в ръка посочи вратата:

– Вървете си! И не забравяйте папката!

Тя гледаше втренчено зелената папка и очите и се пълнеха със сълзи. Вече не се опитваше да ги сдържа. Варщайн напразно се опитваше да си внуши, че са само сълзи от яд. Цели десет секунди тя стоя напълно неподвижно, после сграбчи чантата си, въртна се на токовете и така затръшна вратата след себе си, че Влад ужасен се стрелна върху най-горната полица с книгите и събори всичко на пода. Папката остана на масата.

Когато остана сам, Варщайн се разтрепери целият. Звукът от стъпките и по коридора проникваше през тънката врата, после всичко заглъхна от шума на асансьора. Той преброи наум до тридесет, обърна се и отиде до прозореца. Точно в този момент Бергер се показа пред къщата. Пресече тичешком улицата, без да се оглежда за идващи коли, и се качи в един тъмночервен Остин-мини, който беше паркиран на отсрещната страна на улицата.

Защо направи всичко това? Искаше да се отърве от нея и мислеше,

че няма значение на каква цена. Но не беше така. Тялото му продължаваше да трепери, а ръката му така се тресеше, че едвам удържаше бирата. Изпи я на бързи глътки, дръпна се от прозореца и захвърли празната кутия в ъгъла. Тя издрънча и събори част от празните съдове, натрупани в мивката. Влад изкоментира катастрофата с гневно съскане. Успокоението не идваше, ставаше все по-зле. Ръцете му вече не трепереха, а конвулсивно се свиваха, сърцето му лудо биеше и целият бе облян в студена лепкава пот. Твърде късно! Всичко, което направи, бе единствено за самоотбрана, но го направи твърде късно. Бергер бе събудила духовете на миналото и нямаше сила на света, която можеше да ги натика обратно в пропастта, където той три години ги бе държал затворени. Знаеше, че един ден така или иначе ще излязат, но не предполагаше, че ще е днес. И не по този начин.

Може би това си беше в природата на злите духове – да идват тогава, когато най-малко ги очакваш.

Ако още можеше да вярва на часовника си, бе му трябвало много повече време от предполагаемия един час, за да извърви остатъка от пътя. Ходенето бе станало още по-трудно и макар да знаеше, че няма да срещне друг влак, не се осмели отново да се качи на релсите и да върви по траверсите. Преди десет минути подмина последната стрелка. Отдавна трябваше да е видял края на тунела и мъжете, които работеха там. Да не говорим пък за мощната фреза. Най-малкото трябваше да я чуе – трясъкът от диамантените ножове понякога се чуваше далеч извън тунела, защото тесният каменен канал действаше като фуния, която многократно увеличаваше всеки звук.

Не искаше да върви по-нататък. Би дал всичко да може да се върне или поне да остане на място, защото бе сигурен, че ако продължи до края на тунела, ще открие нещо ужасно. Това, което ставаше, не бе просто техническа неизправност или авария. Мъжете сигурно са мъртви. Затрупани, задушени или умрели по някакъв друг незнаен начин, защото ако беше техническа повреда, поне един щеше досега да е тръгнал да търси помощ и той трябваше да го срещне. Макар че имаше само малката лампа върху каската си, светлината напълно достатъчна, за да вижда сравнително добре наоколо. Не срещна никого. Не чу никакви викове, никой не се обади по радиостанцията. Ами ако фрезата е гръмнала? Или пък пластове са се срутили? Избухването на газ бе почти изключено, но имаше хиляди други неща, които можеше да са се случили. Имаше лъчения, които можеха да побъркат човек. Имаше масови

хистерии, имаше... Всичко бе възможно. Само Господ единствен знаеше какво се криеше в проклетата планина и какво бяха разбудили със своеволните си действия. Варщайн усещаше как полека-лека бе на път сам да изпадне в хистерия. Но това, че го осъзнаваше, не помогна. Продължи да върви с все по-бавни и по-малки крачки и макар че с всяка изминала секунда въображението му рисуваше все по-големи ужаси, които може би го очакваха в края на тунела, не бе в състояние да спре. Каквото и да имаше там отпред, то го привличаше като магнит.

По негова преценка отдавна трябваше да е стигнал края на пробива, когато видя светлината. В първия момент бе само матов блясък, който потъна в светлината на собствената му лампа. Варщайн я изключи и затвори за миг очи, за да свикне с тъмнината. Когато ги отвори, видя по-ясно светлината. Не беше фар, както му се стори в началото, нито лампа, но не беше и светлина от огън. В края на тунела, на разстояние, което не можеше да прецени, но което не можеше да е много голямо, искреше странна, мека бяла светлина. Колкото повече се приближаваше към нея, толкова по-ярка ставаше тя. Само след няколко секунди вече го заслепяваше, а сянката му ясно се открояваше върху стените и пода. Струваше му се, че светлината е някак си избирателна, макар да знаеше, че това е невъзможно. Но там, където попадеше върху необработената скала, сякаш с ръката на старателен художник подчертаваше и най-малките детайли, а когато срещнеше подпори и колони, проводници и релси, така ярко светеше, че не беше възможно да се гледа в нея. Варщайн отбеляза всичко това само с бегъл поглед. Цялото му внимание бе насочено напред към светлината, която се приближаваше към него. Почти бе стигнал края на тунела и пред него имаше нещо. Различаваше само размита сянка сред море от бяла светлина, но неясните очертания му бяха достатъчни, за да разбере, че нещото отпред бе фрезата – стоманеното чудовище, което преди две години бяха докарали сред планината и което оттогава непрекъснато и упорито дълбаеше вътрешността и. Варщайн мислеше точно с тези думи, думи, които само допреди два часа едва ли щяха да му дойдат наум. Като всички тук и той се бе улавял да мисли върху глупавия въпрос, дали планината не живее някакъв свой живот. Творения като нея бяха толкова чужди и толкова непонятни за хората, че те никога нямаше да ги разберат. Сега вече знаеше, че това е така. Нещо се бе случило с него, докато бе вървял през променения до неузнаваемост тунел. Промяната бе много по-дълбока, отколкото си бе представял. Но вече я бе осъзнал и само се питаше какво ще последва след нея.

Ето я фрезата. Сянката на металния гигант така внезапно придоби

пространствени измерения, че Варшайн се стресна и за миг замръзна на място. Нямаше никакво постепенно появяване – това, което преди части от секундата бе само сянка в белия кръг на светлината, изведнъж изникна пред него, както се бе случило преди това с влака. Машината бе на десетина метра пред него и макар че от единия до другия и край имаше горе-долу двадесет и пет метра, той различи и най-дребните и детайли с почти свръхестествена яснота. Сякаш тайнствената сила, която бе объркала сетивата му, сега за компенсация искаше да му покаже, че те могат да работят с непозната досега точност. Фрезата не работеше. Осемте огромни пробивни глави, състоящи се от множество диамантени дискове, бяха неподвижни. Кабината, в която трябваше да седи машинистът, се намираще в задната част на огромния корпус и отпред, от двете страни и отгоре бе защитена от стоманени плочи, за в случай че неочаквано се открият парче скала. Най-отзад бе пробивният механизъм, който сега приличаше на сплескана о стената чиния. Сякаш никога не бе рязал най-твърдия гранит! Кабината беше празна. От мъжете, които работеха в края на тунела, нямаше и следа.

Варшайн мина покрай фрезата и се огледа да види следи от механични повреди. Не видя нищо. Бронираното тяло на огромната хлебарка бе прорязано от драскотини, заваръчни шевове и стоманени кръпки, но те не бяха причинили спирането на гиганта, бяха просто белези от безбройните битки на бойния кон. Спря се за момент пред металната стълба, която водеше в кабината, и се зачуди дали да не се качи. Но и оттук съвсем добре можеше да види какво има вътре. Ако е имало някого, щеше да е паднал долу. А може би го беше и страх какво ще види. Продължи напред, стигна до стената и се вгледа внимателно в нея.

И тук нямаше нищо особено. Пробивните глави не се въртяха, но от пръв поглед Варшайн не можеше да разбере причината за това. Скалата не беше по-твърда от обикновено, нямаше напречни пластове, нито включвания на кварц или кристал – неща, които и без друго при нормални обстоятелства не трябваше да попречат на този каменоядец. Пред него беше най-обикновеният, много твърд, но съвсем нормален черен гранит на Гридоне, който тази машина от години ядеше, без да изгуби и един-единствен зъб.

Но после видя още нещо. Не бе непременно онова, което търсеше, и определено не това, което бе спряло машината. Точно пред него, на по-малко от два метра височина върху стената, от единия до другия край на тунела се проточваше тънка права синя линия. Варшайн се приближи, воден от любопитство, и включи лампата си. Линията не

изчезна, значи не е била зрителна измама. Но не беше и от естествен произход. Протегна ръка и я одраска. Под ноктите му остана синя боя. Някой бе чертал върху скалата. На място, което до вчера вечерта не можеше да бъде достигнато.

Варщайн се отдръпна крачка назад и вдигна глава. Жълтият кръг на лампата му послушно облиза стената и разкри други сини линии, които се преплитаха в сложна плетеница върху цялата стена. Стоеше много близо, а и фрезата бе изяла много от фигурите, но въпреки това можеха добре да се различат. Геометрични фигури, разположени твърде равномерно, за да са игра на природата. Колкото повече се оглеждаше, толкова повече странни чертежи откриваше: линии, фигури, които много приличаха на руни, но и бяха много по-различни, змиевидни линии, които бяха част от картината, разрушена от фрезата. Линиите бяха толкова тънки, сякаш нарисувани с фин молив, и от пръв поглед не се виждаха. Но когато вече си ги видял, не можеш да откъснеш поглед от тях. Някой бе нарисувал странните и сложни картини на място, което допреди време бе недостъпно за човека.

Хистерията отново се завърна, този път придружена от своята поестрима – паниката, но Варщайн бе твърде шокиран, за да може да се бори с тях. Беше прав! В планината имаше нещо! Нещо лошо, много опасно, нещо много по-старо от човека, може би старо колкото светът. И те го бяха събудили, то вече бе свободно и гневно и трябваше да платят жестока цена за своеволието си! Днес сутринта щеше да се изсмее на подобни мисли, но застанал пред неподвижната огромна машина, пред странната светлина и тайнствените линии и фигури – печата, който бяха разчупили! – за първи път в живота си проумя, че имаше неща, които не можеха да се обяснят със средствата на науката и логиката. Имаше сили, много по-древни от човека и неговата уж всесилна наука и много по-могъщи от него. Доказваха го тези линии, които без съмнение бяха начертани от човешка ръка. Но не бе възможно човекът да е стигнал дотук, защото мястото се намирало под петкилометров слой гранит и...

Може би единствено за самозащита разумът му намери обяснение, което му помогна да не рухне съвсем. Изведнъж се изсмя – силно и пискливо, и скалистите стени подхванаха звука, разкъсаха го и го върнаха като писък в ушите му. Но това бе единственото възможно обяснение.

Някой бе идвал тук. Вчера вечерта, след края на смяната. За разлика от друг път през тази нощ не бяха продължили работа, а бяха изключили фрезата, за да извършат спешни поправки по електрониката.

Някой се е промъкнал незабелязано и е начертал линиите върху стените. При други обстоятелства Варщайн би сметнал това обяснение за такова, каквото си и беше – невероятно. Ремонтът бе продължил цяла нощ, една бригада от десет техници и поне още толкова обслужващ персонал са били тук през цялото време. Всеки час престой на машината струваше на компанията много пари.

Но тези подробности сега бяха без значение. Това бе единственото обяснение и така трябваше да бъде. После щеше да мисли как незнайният художник бе успял да нарисова картините си пред погледа на двадесет зрителни, без те нищо да забележат. А дали не е някой от техниците? От ниско платени интелектуалци с доста странно чувство за хумор, каквито всички бяха, можеше да се очаква да утъпкват кръгове в нивата на нищо неподозиращ селянин.

Полека-лека взе да се успокоява, но мислите му за причината за неговото присъствие тук не изчезнаха – трябваше да открие какво е станало с мъжете от строителната бригада. Колкото и странни да бяха рисунките, те не обясняваха мълчанието им. Едно нещо се изясни със сигурност до този момент – мъжете не бяха тук. Причината, поради която не бяха отговорили на повикването на Франке, не бе повредена радиостанция, тях просто ги нямаше.

Отново взе да го обзема непонятно чувство за недействителност на мястото, където се намираще. Против волята очите му зашариха търсещо по стената и откриваха все повече детайли. Нищо от това, което виждаше, не му напомняше на нещо вече видяно, но колкото повече гледаше линиите, толкова повече се засилваше чувството за опасност. А може би бе и някакво предупреждение? Но каквото и да беше, бе много силно, за да не му обръща внимание.

Варщайн отмести бързо поглед от стената и се върна няколко метра назад, докато стигна до стълбичката за кабината на машиниста. Фрезата имаше собствена радиовръзка с външния свят. Може би все още функционираще?

Изкачи се по нея и наведе глава, за да не се удари о предпазните стоманени плочи. После протегна ръка да вземе телефонната слушалка от арматурното табло. Ръката му обаче не достигна докрая и остана да виси протегната във въздуха.

В следващите десет секунди не можеше да направи никакво движение, само гледаше с широко отворени очи към другия край на тунела, който се виждаше през прозореца на машината.

Ето ги. Всичките двадесет и пет човека. Бригада деветнадесет не бе

изчезнала. Мъжете седяха в кръг от другата страна на машината, хванати за ръце, напълно неподвижни и с наведени глави.

Варщайн усети как по гърба му пропълзява огромен леден паяк и го стяга в безбройните си крака. Кожата му сякаш се наелектризира. Вече не можеше да контролира дишането и ударите на сърцето си. Това, което виждаше, бе много повече от онова, което бе очаквал. Дори и при нормални обстоятелства гледката щеше да е абсурдна. Така наредени в кръг, мъжете сякаш медитираха или се молеха. Бързо успя да установи, че не спяха. От време на време някоя от фигурите лекичко помръдваше и Варщайн чуваше едва доловимо бръмчене и шепот. Звучите бяха много тихи, почти на границата на човешкия слух, но ефектът бе като при картините на стената – веднъж усетени, звучите след това по-лесно се улавяха. И тук, както при линиите, имаше система и колкото и да не му се искаше да го признае, не можеше да не я забележи. Тази система свързваше двете неща – изображенията върху стените и шепотът на хората кореспондираха помежду си по начин, който го караше целият да трепери.

Варщайн дълго време стоя неподвижен и гледа насядалите в кръг мъже. Накрая с мъка успя да овладее първо волята, а след това и тялото си.

Безкрайно бавно и с треперещи колена заслиза от другия край на стълбата. Не се стараше да не вдига шум, но мъжете сякаш не чуваха нищо. Нито един не пусна ръката на съседа си, не вдигна глава и не спря зловещото пеене. Варщайн стигна до кръга и спря.

Отблизо видът на мъжете бе още по-зловещ. Лицата им бяха абсолютно безизразни и отпуснати, погледът в полуотворените очи бе пуст и помътнял.

Варщайн протегна ръка да докосне едно от телата, но в последния момент се отказа. Нещо странно струеше от тях. Не нещо, което го караше да се страхува, но... Да, беше нещо почти свято. Не биваше да ги докосва и да им пречи в това, което вършеха. Отстъпи назад и отново се вгледа в лицата на мъжете, този път по-внимателно.

Изражението не бе еднакво при всички, както му се бе сторило в първия момент. Много от лицата наистина бяха отпуснати и безизразни като по време на сън или транс, но някои издаваха силни чувства – възбуда, радост, недоумение, но и нещо, наподобяващо страх, дори ужас. Освен това не се държаха непрекъснато за ръце – от време на време някой пускаше другаря си и чертаеше с пръсти във въздуха сложни фигури. Варщайн откри, че някои бяха начертали такива фигури и в пръстта

пред себе си. Воден от любопитството си, той приближи и се наведе над един от мъжете, който в момента чертаеше пред себе си фигура от червени, преплитащи се линии. Веднага се дръпна ужасен. Мъжът нямаше в ръката си молив. Червените линии бяха от кръв. Пръстите му толкова дълго бяха чертали върху твърдия камък, че кожата се бе протрила и течеше кръв. Сигурно изпитваше силна болка, защото лицето му бе изкривено от болка. Въпреки това не спираше да чертае линии и кръгове върху гранита.

– Спрете, за Бога! Какво правите?! – Варщайн забрави ужаса си и страхопочитанието, които го бяха обзели. Виждаше само кървящите пръсти на мъжа и почти усещаше костите отдолу. С едно-единствено силно движение разтърси мъжа и почти го изправи. В първия момент той се опита да се възпротиви, замахна към Варщайн, но ударът бе толкова слаб и напосоки, че нямаше да го уцели, дори да не се бе дръпнал встрани. Вторият удар одраска бузата му и остави топла, лепкава кървава следа. Докато се дърпаше с погнуса назад, Варщайн осъзна, че мъжът въобще не се защитаваше, той продължаваше да рисува странните си плетеници във въздуха. Хвана мъжа здраво за раменете и така силно го раздруса, че главата му се заклати и зъбите му изтракаха. – Събудете се! Събудете се най-сетне, по дяволите!

Макар и да не очакваше, но думите му сякаш подействаха. В очите на мъжа се появи израз на силно объркване. В продължение на няколко секунди той стоя неподвижен. През целия си живот Варщайн не бе виждал толкова объркан човек. Погледът му бе като на дете, събудило се от лош сън и озовало се на непознато и страшно място. Устните му взеха да треперят. Когато Варщайн го пусна, мъжът отстъпи крачка назад, вдигна ръцете си и видя кървящите пръсти. Видът им окончателно го срина. Хленчещ от болка и ужас, тръгна назад и когато стигна фрезата, се облегна на нея и бавно се свлече на земята.

Варщайн се обърна и отиде до друг мъж. Паниката отново го бе обзела. Беше прав, че тук ставаха невероятни неща. Не всички мъже се бяха осакатили като първия, само още четирима или петима. Ако сега спреше, щеше да хукне с писък и да спре чак когато стигне края на тунела. Почти брутално дръпна следващия мъж, изправи го и му зашлеви силна плесница. Той изглежда не я усети, но тя подейства, Варщайн видя как вцепенението взе да го напуска. Не рухна като първия, но когато вдигна ръце пред лицето си и видя как сам се е наранил, закрещя произпително.

Варщайн продължи да изправя мъжете и когато стигна до петия,

почти физически усети как вцепенението го напуска. Нещо невидимо и тежко се отдели от кръга на мъжете и се скри обратно в дълбините на Космоса, откъдето бе изпълзяло.

В същия миг и светлината се промени. Странната мека светлина отстъпи място на твърдото изкуствено осветление. Лампите върху тавана на тунела отново светеха, сякаш никога не са угасвали, и малките прожектори върху каските на мъжете блеснаха като малки искрящи очи в средата на челата им. Варщайн забеляза всичко това само с периферното си зрение, защото наоколо се пробуждаха от транса си и останалите мъже. Събуждането не бе никак приятно. Някои веднага се свличаха на земята, други, според темперамента си, крещяха или плачеха, но всички изглеждаха по същия начин като първия ужасно дезориентирани. Отведнъж се появиха и други шумове: крачки, викове и крясъци, тропот и стържене – шумовете от работещи машини и писукаща електроника. Варщайн хвана първия изправил се пред него мъж и силно го разтърси.

– Какво е станало тук? – кресна той. – Какво, по дяволите, се случиха? Говорете!

Все едно, че крещеше на планината. Мъжът чуваше думите му, но погледът в очите му издаваше, че не разбира значението им.

Обърна се към друг. Мъжът се бе превил до фрезата и притискаше ръце към гърдите си. Варщайн с ужас видя как пръстите му изведнъж започнаха да кървят. Клекна до мъжа, но не посмя да го докосне. Не можеше да направи нищо за него, камо ли да му помогне.

– Аптечката! Дайте ми бързо аптечката!

И наистина някой я тикна в ръцете му. Бе я отворил вече наполовина, когато изведнъж осъзна, че не знаеше какво да прави с нея. Бе превързвал един-единствен път в живота си, когато караше шофьорските курсове, а това бе преди дванадесет години. И освен това бе прилагал самарянското си изкуство върху гумена кукла. А сега пред него имаше жив човек и кръвта му изтичаше. За Бога, как се правеше всичко?

Някой грубо го тупна по рамото и Варщайн реагира също така грубо, като се обърна рязко, скочи и замахна с ръка. Едва тогава видя лицето на човека, който стоеше зад него. Беше Франке.

– Варщайн! – просъска той. – Къде, по дяволите, бя...

– Не сега – прекъсна го Варщайн. Бе прекалено възбуден, з н да се замисли откъде така внезапно изникна Франке. – Трябва ми помощ!

– Не сега? – повтори Франке. Очите му се разшириха и гласът му прозвуча сякаш всеки момент ще получи удар. – Полудяхте ли, Варщайн? Нямаше ви повече от...

Варщайн избухна.

– Млъкнете най-после! – изрева той. – Не виждате ли, че кръвта на човека изтича?!

Реакцията на Франке го изненада. Гневът, който очакваше, избухна, но само в погледа му и вместо да се разкреши, той се обърна към ранения и клекна до него. Лицето му изгуби цвета си. Разбира се, въобще не бе в състояние на помощ на мъжа, но даже и не се опита. След секунда се изправи и с махване на ръката повика някого, който явно бе дошъл с него. Със сигурност човекът не бе от бригадата. По-точно бе някой, когото Варщайн не познаваше. И не бе единственият такъв. Какво изобщо ставаше тук?

Със смесица от ужас и нарастващо объркване Варщайн се огледа наоколо, докато Франке започна да дава учудващо точни нареждания на непознатия какво трябва да се направи с ранения. Освен Франке наоколо изведнъж се появиха поне още двадесетина други мъже, половината, от които Варщайн не познаваше. Някои носеха униформите на швейцарската кантонална полиция. Имаше и такива с оранжеви гащеризони като работниците на тунела, макар че въобще не бяха такива. Други бяха цивилни като Франке. До фрезата бяха спрели няколко малки дрезини, натоварени с кашони и кутии с инструменти. Големи прожектори осветяваха всеки сантиметър от тунела с ярка светлина. Всички се движеха забързано нагоре-надолу: наоколо се усещаше всеобща възбуда. Само допреди минута тук нямаше никой, а сега тунелът гъмжеше от народ.

– Добре, значи гледайте колкото се може по-бързо да закарат хората в болницата – завърши Франке указанията си. – Най-добре всички, защото и здравите не изглеждат никак добре. И, за Бога, дръжте тези репортери настрана от хората!

„Репортери ли?“ – помисли си Варщайн. Нещо не беше наред, но изведнъж не можеше вече да мисли ясно. Земята под краката му Започна да се върти.

– Репортери? – чу се да повтаря на глас.

Франке се направи, че не чува въпроса му.

– Мъжете ще бъдат настанени в болница. Наредих да дойде хеликоптер, който ще закара първо тежко ранените. Какво ви е? Не изглеждате никак добре.

– Нищо ми няма, всичко е наред – отвърна Варщайн, макар че му идваше да заплаче с глас. Щеше напълно да откачи, ако скоро не разреши какво точно се е случило.

– Тогава сигурно ще можете да ми отговорите на няколко въпроса –

каза Франке. Думите му прозвучаха така, сякаш съдържаше гнева си с последни усилия. – Например, къде бяхте?

– Аз ли? – Варщайн не разбираше за какво става дума. – Вие знаете. Та нали сам ме изпратихте тук!

– Да, така беше – потвърди Франке. Изразът в очите му вече не бе просто гняв. Варщайн имаше чувството, че стои със запален фитил срещу мина. Нещо все още спираше Франке да избухне с пълна сила, но то бе съвсем малко. Един погрешен поглед може би щеше да е достатъчен, а грешен отговор – съвсем сигурно. – Да, изпратих ви – повтори Франке, защото Варщайн не отговори, а продължаваше да го гледа с объркан поглед. – Преди два дни.

Варщайн примигна.

– Моля?

– За да съм по-точен... – Франке вдигна ръкава на самото си и погледна часовника – ... точно преди петдесет и един часа и четиридесет минути.

4.

– Ясно ли ви е, че вършим престъпление? – попита Роглер. Нарочно бе снишил гласа си така, че се чуваше почти като шепот, макар че нямаше опасност никой да го чуе. Часът бе малко след шест. Помещението още бе празно, като не се броеше съненият келнер, който стоеше пред бюфета в другия край на залата и се напругаше да не заспи, докато чака да изпълни желанията им.

– Преувеличавате, както обикновено – отвърна Франке с усмивка. Отпи от кафето си, много внимателно постави чашката обратно и прецени избора от сирена и студени колбаси с професионален поглед на гастроном. За този ранен утринен час проклетникът изглежда безобразно свеж и добре разположен, помисли си Роглер. А на всичкото отгоре през изминалата нощ, както и през предишните две бе спал най-много по четири часа. – Не знам защо толкова се ядосвате, приятелю – продължи Франке, докато на тънко си намазваше с масло филийка черен хляб и грижливо слагаше отгоре тънки кръгчета от различните колбаси. – Имате всички основания да бъдете доволен!

– От какво? От това, че с лъжите си разигравам всички? Или от това, че вече седмица карам колегите да гонят духове, когато имат да вършат много по-важна работа?

– Аз не бих го нарекъл така – възпротиви се Франке. Отхапа от сандвича си и притвори очи от удоволствие. – Вкусно е. Вие швейцарците разбирате от вкусна храна, това трябва да ви се признае. Та да се върнем на вашите духове: няма да отречете, че вие и колегите ви само през последната седмица заловихте много престъпници, които търсите от години насам. А за двайсетината дребни риби въобще да не говорим!

– Много добре знаете какво имам предвид – каза ядосано Роглер. – Задачата на полицията е да пречи на извършването на престъпления и да ги разкрива, а не да ги създава. Цяла седмица петдесет от най-добрите полицаи в страната тъпчат на място, а и двамата с вас знаем, че терористите, които гонят, не съществуват.

– Но нали ви обясних защо трябва да постъпим така – въздъхна Франке. – Наистина ли искате да кажете истината на хората? И да им обясните, че нямаме представа какво се е случило с влака? И че въобще не можем да гарантираме, че случаят няма да се повтори – може би на друго място и с още по-лоши последици? – Той поклати глава, отхапа

отново от хляба и отпи глътка кафе. – Повярвайте ми, Приятелю, пред паниката, която ще избухне тогава, няколкото часа работа напразно на вашите колеги ще са просто смешни.

Роглер с мъка преглътна яда си. Не можеше да разбере какво повече го дразни – обстоятелството, че по принцип Франке беше прав, или това, че от една седмица се забавляваше да го командва като учител първокласник. А Франке дори не беше швейцарец.

Когато през онзи ден преди една седмица се върна в хотела, наистина намери съобщение от службата си, в което се потвърждаваме, че при този случай трябва безусловно и без да задава въпроси, да изпълнява нарежданията на Франке. Не бе в стила на Роглер сляпо да изпълнява заповеди, без да се информира за смисъла и целта им. Опита се и този път да постъпи така и след това му се искаше въобще да не го беше правил. Явно бе настъпил достатъчно силно петима души, защото една вечер телефонът в стаята му извънтя. След разговора се убеди, че пълномощията на Франке наистина са неограничени. Ако бе поискал от него два пъти да обиколи Лаго Маджоре на куц крак, трябваше да го направи, без да пита защо.

– Въпреки това не ми харесва – промърмори Роглер.

– Никой не иска от вас да ви харесва – отвърна Франке с усмивка. – Вършете си работата както досега и всички ще сме доволни. Погледнете на нещата от положителната страна: най-сетне имате възможност да освободите прекрасната си страна от всички субекти, които я използват единствено, за да се измъкнат от правосъдието в собствените си държави. Винаги съм си мислил, че полицаите си мечтаят за подобен шанс.

– Така е. Но не на тази цена.

Франке си намаза втора филия и продължи да се храни със същия апетит като преди. Роглер го наблюдава известно време и каза:

– Преди да ви попитам защо дойдохте в Швейцария, спомнете ли си, че имахме една уговорка? Франке само повдигна лявата си вежда и продължи невъзмутимо да дъвче. – Обещахте да ми разкажете какво сте открили.

– Да, вярно, но след като открием нещо – потвърди Франке. – Но още не сме.

– Трябва ли да ви вярвам? – Роглер направи движение с ръка и посочи към прозореца, който случайно гледаше право към Гридоне. – Вие и колегите ви от една седмица изучавате тази планина сантиметър по сантиметър и нищо не сте открили?

– По-точно милиметър по милиметър – поправи го Франке и

поклати глава. – До този момент наистина нищо не сме открили. Само няколко опорни точки, които, изглежда, ще потвърдят първоначалната ми теория, но нищо конкретно.

– Свикнал съм да живея с опорни точки – раздразнено каза Роглер. Нескритият му яд явно само забавляваше Франке.

– Изглежда, става дума за известни... аномалии в гравитацията – каза той. – Повече и аз не знам.

– Аномалии в гравитацията ли? – Противно на очакванията на Франке, той имаше приблизителна представа какво се крие зад тази дума. – И какво общо има това с произшествието с влака?

– Ако знаех, сега нямаше да седя и да закувам тук, а щях да пътувам за Стокхолм, за да получа Нобеловата награда – отвърна усмихнато Франке и разклати чашката с кафето си. – Не мислете, че не ви разбирам, господин Роглер. Знаем, че натискът, който ви се оказва от обществеността, сигурно е много силен. Но можете да бъдете сигурен, че работата ви много внимателно се следи. И това ще ви бъде от полза. Когато всичко тук свърши, мога да ви обещаю, че никога повече няма да ловите дребни мошеници и джебчии.

При тези думи Роглер всъщност трябваше да се разгневи. Ако имаше нещо, което го въбесяваше повече от опитите да му оказват натиск, то това бяха опитите да го подкупват. Но отново преглътна яда си. Щеше да разбере какво ставаше в планината! Ако Франке си въобразяваше, че може вечно да крие от него, значи и представа си нямаше на какво е способен един полицай, когато здраво се вкопчи в даден случай. Вече бе започнал – разбира се, без знанието на Франке да събира информация за него и най-вече за планината и бе открил някои неща, които никак нямаше да се харесат на Франке.

– Колко време още ще трябва да играя този театър?

– Точно заради това съм тук, за да го изясним. – Франке си наля още кафе и погледна часовника. – След час ще отлети с един хеликоптер за Женева. Трябва да поговоря там с някои хора. Осъществяване ще се върна. По всяка вероятност след няколко дни. През това време вие ще трябва сам да движите нещата. „Като че ли досега не го правех“ – ядосано помисли си Роглер.

– Страхувам се, че ще трябва да продължим с играта поне още няколко дни – продължи Франке. – Може би още седмица, а ако се наложи, и две.

– Още една седмица! Полудяхте ли? – простена Роглер.

– Ако е нужно, и по-дълго – повтори Франке невъзмутимо.

Роглер само го погледна. Така наречената специална част, която ръководеше, бе блокирала по заповед на Франке вече половината район. Катастрофата на железопътната линия и без друго бе довела до хаос в Аскона и северната част на Лаго Маджоре, а което остана незасегнато от нея, пострада от уличните заграждения, полицейските проверки и неочакваните хайки в хотелите и увеселителните заведения, които се провеждаха непрекъснато. За Роглер това беше допълнително доказателство, че събитията в Гридоне не се дължаха на аномалии в гравитацията, както твърдеше Франке. Само че той не можеше до безкрайност да играе този фарс. Още отсега всеки трети гост в хотелите на Аскона беше журналист. И ако на планетата имаше друг човешки вид, по-упорит от полицаи, то това бяха репортерите, когато надушеха сензация. Слуховете, които Роглер бе чул, се простираха от разкриването на заговор срещу швейцарското правителство до приземяването на извънземни върху Гридоне. Разбира се, всичко това не бе сериозно. Но старата поговорка, че и сляпата кокошка някой ден намира зърно, си беше вярна и когато наоколо щъкаха сто хиляди слепи кокошки, рано или късно някоя от тях щеше да клъвне зрънцето. На Роглер хич не му бе приятно да прочете отговорите на всичките си въпроси в някой булеварден вестник, докато той самият гонеше несъществуващите терористи.

Тъкмо щеше да зададе следващия си въпрос, когато изпод якето на Франке се чу слаб писукащ звук. Франке остави чашата с кафето, бръкна в джоба си и извади оттам малък мобифон. Разтвори го и се обади. Последвалият разговор продължи не повече от минута. Участието на Франке се състоеше в произнасянето на две-три кратки думи, но от погледа на Роглер не убягна изражението на лицето му – нещо явно много го обезпокои. Франке изключи телефона и го пхна обратно в джоба си, без да се сбогува.

– Страхувам се, че ще трябва да променя плановете си. Много ми се искаше да закуся на спокойствие с вас и да обсъдим някои неща, но това ще трябва да почака.

– Неприятности? – Роглер сам се учуди на злорадството в гласа си, но Франке не му обърна никакво внимание. Изведнъж бе станал доста нервен.

– Не съвсем, но могат да се появят. – Той стана от мястото си. – Придържайте се към уговорката ни, докато се върна.

На Роглер напътствието му се стори напълно излишно. Вече бе почти сигурен, че голяма част от арогантността на събеседника му имаше за цел единствено да го унизи, Франке беше човек, който се

наслаждаваше на притежаваната власт и още повече на това, че можеше да кара другите да я усещат.

Франке се обърна и тръгна, без да се сбогува. Роглер изчака да излезе от помещението и чак тогава започна да закусва. За негова изненада дори му бе вкусно. В отсъствието на Франке и апетитът му се върна.

През последните десет минути от пътуването Варщайн вътрешно се късаше от яд и нервността му се увеличаваше с всяко леко прищракване на таксиметровия апарат. Знаеше, че летището Франц-Мозеф Щраус е доста отдалечено от града, но не знаеше колко точно. А най-вече не предполагаше, че разстоянието така чувствително се отразява върху брояча. Сумата безмилостно се приближаваше към магичната граница от петдесет и четири марки – магична, защото точно толкова пари имаше в джоба си, след като бе събрал всичките си налични средства и бе върнал бутилките от бира, разхвърляни из жилището му. Беше сигурен, че с тях ще може да стигне до летището, а даже и да изпие бира или в най-лошия случай поне едно кафе. Сега вече бе убеден, че няма да успее.

Трябваше да послуша вътрешния си глас и да изхвърли папката на Бергер заедно със спомена за нея и цялата история през прозореца, обезсърчен си мислеше Варщайн. Предупреждението бе достатъчно силно. Вероятно така и щеше да стори, ако случайността не се бе намесила – или това, което той смяташе за случайност. Всъщност дълбоко в себе си вече бе убеден, че на света нямаше нищо случайно, но може би не бе осмислил добре този факт, за да го приеме напълно.

Въпросната случайност го навести горе-долу три часа след тръгването на Бергер и се яви във вид на нечистоплътно дребно човече, което потропа на вратата му по поръчение на някаква инкасо-служба, изпълняваща абсурдните искания на бившата му жена. Само преди два дни Варщайн щеше да подмине последвалата грозна сцена с вдигане на рамене, имаше достатъчно опит с подобни ситуации. Само че този път не стана така. Инкасаторът си тръгна като всички негови колеги преди това и заплахите му не трябваше да подействат на Варщайн – не можеха да вземат нищо от човек, който не притежаваше нищо. Агнес знаеше това толкова добре, колкото и той. Но посещението имаше друг, съвсем неочакван ефект: Варщайн осъзна, че Бергер беше права. Животът му бе тръгнал по отвесна плоскост, на която крайт не се виждаше и скоростта на движението му надолу ставаше все по-голяма. Ако въобще имаше все още някакъв изход, то това беше скокът встрани, скок в

неизвестното, който в най-лошия случай можеше да свърши като началното пътуване, само че по-бързо. Бергер имаше право: нямаше какво да губи. Абсолютно нищо.

И така той разгърна папката с всички изрезки от вестници и съобщения за Гридоне и странните случки в околността и измъкна бележката с адреса и която бе залепена на последната страница. Обади се от телефонната кабина от отсрещната страна на улицата. Тя не изглеждаше много изненадана. Може би бе очаквала да се обади. Уговориха се за следващата сутрин в шест и половина на летището. Варщайн потвърди автоматично, без да се замисля, и чак след това се усети, че при начина на живот, който водеше, такава уговорка не биваше да се приема без условности. Но последната гордост, която му бе останала, не му позволи да и позвъни отново.

Варщайн погледна за пореден път брояча, установи, че сумата бе надминала петдесет марки, и със свито сърце се наведе напред и потупа шофьора по рамото. Последното нещо, което желаше, бе скандал с разгневен шофьор.

– Можете да спрете тук – каза той.

Шофьорът моментално натисна спирачката и понечи да включи мигача, но дръпна ръката си и погледна първо Варщайн, после издигания се в далечината купол от метал и стъкло – сградата на летището. Бяха на три километра от него, а може би и повече.

– Сигурен ли сте? Не остава още много и...

– Ще извървя останалия път пеша. Малко чист въздух ще ми дойде добре. Пък и утрото е толкова хубаво.

Шофьорът на таксито го измери с поглед, сякаш се съмняваше в разсъдка му, но послушно отклони колата вдясно и се наведе да изключи брояча.

– Както желаете. Дотук прави петдесет и две марки и шейсет.

Варщайн извади портмонето си, измъкна оттам две смачкани десетачки и взе да брои дребните монети, които го издуваха. Шофьорът го наблюдава известно време, като поклащаше глава и накрая каза:

– Ясно-о. Май няма да стигнат, а?

– Страхувам се, че не – Отвърна Варщайн. Ситуацията бе много неприятна, много по-неприятна, отколкото си представяше, макар че от няколко години насам бе свикнал да води такъв живот.

– Колко имате?

– Недостатъчно – опита се да се измъкне Варщайн.

– Добре. Изсипете сега всичко тук на предната седалка, после ще го

преброя. Още докато Варщайн се чудеше как да разбира думите му, шофьорът запали колата, изчака пролука в потока от автомобили и потегли.

– Но аз не мога да...

– Не е нужно – прекъсна го шофьорът. – Няма да се разоря за три километра. Пък е и приятно да срещнеш честен човек. – Той се засмя, поглеждайки в огледалото втрещената физиономия на пътника си. – Ако знаехте само колко често ми се е случвало пътниците съвсем случайно чак накрая да забележат, че са взели малко пари. А пък и без друго трябва да отида до летището, за да обърна.

Това последното си беше, разбира се, чиста лъжа, но Варщайн му бе благодарен за нея.

Беше му благодарен и за това, че изминаха остатъка от пътя в мълчание и мъжът не се опита да подхване разговор, като например му зададе оригиналния въпрос, дали е имал и по-добри времена.

Колата премина край единия от трите главни входа, Варщайн благодари с мълчаливо ръкостискане на своя благодетел и слезе. Беше доста топло, макар че бе още рано. Като знаеше къде отиват, Варщайн предвидливо си бе облякъл пуловер и дебело яке, но само след няколко минути взе да се поти. Не се бяха уговорили за точно определено място, където да се срещнат, и това явно бе грешка. С изключение на предназначението му сегашното летище Франц-Йозеф Щраус нямаше нищо общо с предишното. Бе най-малко двойно по-голямо, а по домашному уютната преди малка зала бе превърната в лабиринт от стъкло, мрамор и хромирана стомана, в която трудно можеше да бъде открит определен човек. Въпреки това не се наложи дълго да търси Бергер. Не след дълго някой извика името му. Обърна се и я видя да идва забързано към него. Носеше същия светъл летен костюм, с който бе облечена предния ден, и на дясното и рамо висеше малка пътна чанта.

– Добре, че дойдохте. Вече си мислех, че сте променили решението си.

– Пътят се оказа по-дълъг, отколкото мислех – смутено отвърна Варщайн. – За първи път идвам тук. Преди винаги съм летял от Рием.

– Е, не е чак толкова дълъг... – Тя не продължи мисълта си и с усмивка вдигна рамене: – Вярно, забравих. Не обичате да летите.

– Наистина знаете доста за мен. – Варщайн не бе много сигурен дали това му харесва или не.

– Нали ви казах, че мъжът ми беше ваш почитател.

– Инженерите по измервателна техника нямат почитатели –

спокойно каза Варщайн. – Не и аз. Преди тя да успее да каже нещо и да направи ситуацията още по-конфузна, Варщайн попита: – Къде е приятелят ви?

– Ломан ли?

За секунди Варщайн се заслуша вътре в себе си, но името нищо не му говореше. Или поне не беше от тези имена, с които бе имал работа.

– Да, репортерът.

Бергер се обърна, потърси с поглед и посочи в тълпата:

– Чака ни там отзад. – После се поколеба и продължи: – Има още нещо, което не ви казах...

– И какво е то?

– Казах му... казах му, че сме стари приятели. Помислих си, че така ще е по-добре.

– Така ли? И защо?

– Ако му бях казала истината, нямаше да дойде. Името ви... не му беше съвсем непознато, разбирате ли?

– Значи, стари приятели, така ли?

– Ще трябва да си говорим на „ти“. Наричайте ме Ангелика, или направо Агни, ако така ви харесва повече. Но само не Гели – така ми казват хората, които ме мразят. – Тя изви вежди в престорен гняв.

Варщайн се засмя против волята си. Много добре знаеше, че замисленият театър може да продължи не повече от час. Но нямаше значение, важното бе веднъж да седнат в самолета.

– Тогава вие ми казвайте Франк.

– Не искам... Мъжът ми се казва така и ми изглежда малко... малко смешно.

Целият фарс все по-малко харесваше на Варщайн, но пък от друга страна не си заслужаваше да се водят безкрайни разговори по темата.

– Ангелика, добре.

Макар че Агни беше по-кратко и сигурно би и харесало повече. Но той винаги е бил противник на американизацията на родния му език и сега не виждаше причина да престъпна принципите си.

Прекосиха залата. Ломан небрежно се бе подпрял на бара до гишетото, което обслужваше пътниците, и от пръв поглед стана несимпатичен на Варщайн, макар че го видя само в гръб. Беше висок, слаб мъж в износен джинсов костюм и с мръсни обувки. Дългата му коса също не бе чиста, а на лявата си ръка носеше безвкусен пръстен с печат. На рамото му висеше праметната чанта с фотоапарат, а до него на земята бе оставен един куфар „Самсонайт“. Когато Ангелика и Варщайн се

приближиха до него, той остави бирата си и измери Варщайн от главата до петите с продължителен, не особено приятен поглед. Макар че бе облегнат, ръстът му надвишаваше този на Варщайн почти с цяла глава, което правеше погледа му още по-презрителен.

– Значи вие сте Варщайн – изрече най-сетне мъжът. Доста странен поздрав!

– Известният Франк Варщайн. Виждал съм ваши снимки, но си ви представях малко по-различен.

– Това са ми казвали и други ваши колеги – отвърна Варщайн. Улови предупредителния поглед на Ангелика, но му беше много трудно да се владее. Спрямо журналистите бе предубеден, но сега беше почти сигурен, че този път предубежденията му са основателни. Ломан се засмя, но Варщайн разбра, че бе схванал думите му точно така, както той искаше. Може и да не му беше симпатичен, но в никакъв случай не беше глупав.

– Е, щом вече всички сме тук, можем да тръгваме. След малко машината излита, вече се качват пътниците. Носите ли билета си?

Преди Варщайн да може да каже нещо, Ангелика отвори чантата си, извади един билет и му го подаде.

– Първа класа? – попита изненадано Варщайн.

– Поемам всички разходи – каза Ломан. – Надявам се, че цялата ту-пурдия си заслужава.

Варщайн с мъка се удържа да не каже нещо. Взе куфара си, изчака Ангелика и Ломан също да вземат своите и ги последва.

Тримата наистина бяха последните пътници, които се качиха на борда. Варщайн влезе в самолета много бавно и със смесени чувства. Мразеше да лети и пътят по ръкава, който отвеждаше в машината, никога не му се бе струвал така дълъг, както днес. Когато прекрочеше през вратата на кабината, вече нямаше връщане назад. Долу в залата, докато минаваше през проверката за оръжие, та дори и сега, можеше да се обърне и да се върне у дома, без значение какво щяха да си помислят Ангелика и Ломан. Можеше да продължава да си внушава, че е направил грешка, идвайки тук, и в последния момент се е осъзнал. Но седнеха ли в самолета, на швейцарска територия, вече ставаше невъзможно. А не го беше страх от нищо така, както да се върне в Гридоне. Стъпките му се забавиха, а когато прекоси кръга точно пред вратата на самолета, съвсем спря. Ломан бе избързал напред и не видя нищо. Ангелика застана на две крачки пред него и го погледна с ужас в очите. Не каза нищо, но явно разбираше какво става в душата му. Видя една от облечените в

бяло и синьо стюардеси на Луфтханза нетърпеливо да му маха. Резките и движения и погледът не можеха да го заблудят, когато с професионалната усмивка тя се наведе през рамото на Ангелика и попита:

– Мога ли да ви помогна с нещо?

Варщайн поклати мълчаливо глава. Усещаше острия и поглед върху себе си и предположи какво впечатление е направил. Бе облякъл най-хубавия си костюм, но и той бе износен, а лицето му носеше отпечатъка на живота, който бе водил през последните три години. Професионалната етика и забраняваше да забележи тези неща, но Варщайн имаше достатъчно опит в общуването с хора като нея, за да знае много добре какво си мислеше за него.

– Наред ли е всичко? – попита стюардесата.

– Да, да. – Опита се да се усмихне, но не бе сигурен дали е успял. – Само малко... Просто рядко летя, разбирате ли? Исках да се насладя на момента.

– Разбирам. Но вече трябва да влезете. Ще излетим навреме.

Варщайн направи крачка напред, мина край нея, а втората вече го отведе в самолета. Решението бе взето, вече нямаше връщане назад. За да се върне сега, му трябваше повече смелост, отколкото да продължи.

Отправи се към мястото, означено на бордната му карта, и в следващата половин секунда се наслади на учудения поглед на стюардесата, когато го видя да сядя в първа класа. Но малкият му триумф продължи само докато погледна в лицето на Ломан, където прочете същата смесица от презрение и злорадство, с които го гледаше долу в халето. Изведнъж разбра, че и журналистът знае доста неща за него, вероятно много повече, отколкото му се искаше. Запита се дали бе разбрал това от Ангелика или от собствени разследвания и макар че нямаше никакво значение, му се прииска да е второто. Вероятно така и беше. Преди години, макар и не толкова отдавна и за кратко, бе обект на обществения интерес и за хора като Ломан нямаше да е никак трудно за кратко време да разберат за него всичко, което искаха.

– Все още ли ви е страх да летите? – подигравателно попита журналистът, когато Варщайн несръчно и с треперещи пръсти се опита да закопчае колана си.

– Малко – отвърна той. – Някои неща никога не се променят.

– Или ви е страх да се върнете там? – продължи Ломан.

– Ако беше така, сега нямаше да съм тук, не мислите ли? – остро отвърна Варщайн. Враждебността му се блъсна в журналиста, без да остави никаква следа.

– Ще си проличи, когато стигнем. Любопитен съм каква ще е реакцията на вашия приятел доктор Франке, когато ви види отново.

– Нямам намерение да се виждам с него. – Варщайн не успя да прикрие съвсем ужаса в гласа си. Това бе нещо, за което до този момент не бе мислил, макар че бе ясно като бял ден. Ако наистина нещо не бе наред с Гридоне и произшествието наистина не бе терористична акция, щяха да срещнат там Франке. Бе толкова сигурно, колкото и че дяволът живееше в Ада.

– Едва ли ще успеете да го избегнете – каза Ломан. – Във всеки случай нямам намерение да го оставя да се измъкне. Не и ако предположенията на приятелката ви са верни.

– И какво предполага тя? – хладно се осведоми Варщайн.

Ломан вдигна вежди и усмивката му вече не изглеждаше толкова надменна, както преди малко. Варщайн бе сигурен, че следващите му думи щяха да му дадат възможност още сега да започне скандала, за който се бе настроил още от самото начало. Съзнаваше, че не беше прав за Ломан. Независимо какво мислеше за журналистите и какъв опит имаше с тях, всички не бяха еднакви. Но и никога не бе имал намерение да му дава шанс.

Стюардесата дойде да се увери, че правилно са закопчали коланите си и появата и задуши зараждащия се скандал. Засега. Когато си тръгна, Варщайн демонстративно изви глава настрана и се престори, че съсредоточено гледа през прозореца. Ломан бе достатъчно умен да остави нещата така. Поне по време на полета щеше да е спокоен.

Вратите на кабината се затвориха точно на секундата и далечният шум на двигателите се превърна в нетърпим грохот, когато Еър-бъсът бавно зарулира по стартовата писта. Нервността на Варщайн се засили и се превърна в страх. Познаваше това усещане и знаеше, че е ирационално и необосновано, но това ни най-малко не му помагаше да се справи с него.

Винаги го е било страх от летене, още първия път, когато кракът му стъпи в самолет. Познаваше всички дребни психологически трикове, които можеха да помогнат в подобни случаи или поне да намалят страха, но при него не помогна нито един. Изминалите три години, през които не се бе приближавал до самолет, не бяха променили нищо, дори напротив – нещата май бяха станали по-лоши.

– Нервно ли ти е?

Варщайн отмести поглед от прозореца и срещна усмивката на Ангелика. Беше много по-различна от тази на Ломан. Вместо надменността

и злорадството видя само желание да му помогне или поне да отклони вниманието му.

– Малко – призна си той.

– Тогава не трябва да гледаш през прозореца. Защо просто не затвориш очи и не си представиш, че седиш в автобус?

– Психолозите съветват точно обратното – отвърна Варшайн. – Освен това няма да ми помогне. Представата, че седа в автобус, който се движи във въздуха с осемстотин километра в час, едва ли би ме успокоила.

Тя стъписано го изгледа, докато схване, че се шегува, после се засмя малко пресилено, но въпреки това на него му хареса. Много отдавна не бе разсмивал никого.

Машината бе стигнала стартовата писта, направи завой на сто и осемдесет градуса и започна бързо да се движи напред. Черният асфалт изчезна пред прозорците и трясъкът на турбините стана още по-силен. Ръцете на Варшайн се изпотиха. Той се вкопчи със всичка сила в облегалките за ръцете и сърцето му щеше да изхвъркне. Самолетът все повече и повече увеличаваше скоростта си и накрая се издигна във въздуха, преди да достигне края на пистата. Земята под тях потъна и небето пред самолета се наклони на една страна. Този път по изключение съдбата бе пощадила Варшайн и от мястото си той не видя как летището под тях се смаява. Пред себе си виждаше само искрящата синева, без нито едно облаче по нея. Когато Еърбъсът набра достатъчно височина и зае хоризонтално положение, лудешката скорост вече не се усещаше така силно и Варшайн предпазливо пое дъх. Опитвайки се да преодолее страха си от летенето, бе прочел всичко за самолетите и летенето, до което бе успял да се добере. Впоследствие обаче това се оказа грешка. Разбра, че стартът е най-опасната част от полета, от което не започна да го понася по-леко.

Макар че надписът „Затегнете коланите“ още светеше над седалките им, Ломан изведнъж разкопча колана си, стана и седна на отсрещното място.

– За по-сигурно – каза, когато срещна въпросителния поглед на Варшайн. – По-добре да държа под око двете гълъбчета.

– На чия страна сте всъщност? – попита враждебно Ангелика.

– На моя – отпуснато отвърна Ломан. – Все пак тази шегичка ми струва доста пари. А ако се окаже и само пушилка, не само пари. Главният редактор не бе особено въодушевен, когато му разказах историята. Представяте си защо, нали?

– Разказали сте му всичко? – ужасено попита Ангелика.

– А вие какво си мислите? Че ще хвърля просто така няколко хиляди марки и цяла седмица време? Събудете се, съкровище! Това става само в евтините американски филми, но не и в действителност.

– В такъв случай поне престанете да се държите така – предложи Варщайн.

– Това е първата умна приказка, която днес чувам от вас – каза Ломан.

Нещо се беше случило с него, откакто влязоха в самолета. Варщайн объркано си призна, че до този момент го беше недооценявал или направо подценявал. Мъжът изглеждаше все още арогантен и надменен, но внезапно бе станал много по-внимателен и бдителен отпреди.

– Е, добре, приятели. Капанът щракна. Сандъкът вече лети, значи можем да започнем работа. Какво ще кажете, за разнообразие да започнем с истината?

– Какво имате предвид?

– Ами например от колко време се познавате? Отпреди ден или отпреди два?

Ако беше изстрел напосоки, то беше попадение точно в целта, Ангелика така видимо се стресна, че Ломан трябваше да е спял да не забележи. Трябваше и само секунда, за да се овладее, но в тази секунда изглеждаше толкова виновна, колкото и без друго беше.

– Глупости! Ние...

– От вчера – прекъсна я Варщайн със спокоен глас. – По какво разбрахте?

– Знаех отпреди – каза Ломан. Варщайн му повярва. – Малката ви приятелка има да учи още много неща. Например как се бие професионалист на собствената му територия.

– Професионален лъжец, имате предвид?

– Да речем човек, който си изкарва хляба с това да различава лъжата от истината. – Ломан се засмя. – Виждам, че ще се разберем. Ако не внимаваме, накрая може да станем и истински приятели.

– Такава опасност не съществува – промърмори Варщайн.

– Щом не сте ми повярвал, защо тогава сме тук? – попита Ангелика.

– Защото имате нужда от мен, съкровище. Търсехте някой, който да ви плати полета до Швейцария, нали? И евентуално да ви помогне в Ас-кона да се справите с някой и друг проблем.

– И защо трябва да правите всичко това?

– Защото ти му трябваш – отвърна вместо него Варщайн. Ангелика го погледна с недоумение, а Варщайн продължи с нескривано злорадство в гласа:

– Без теб нямаше да се добере до мен. Така ли е?

– Да – призна си невъзмутимо Ломан. – Всъщност само отчасти. Проверих историята с изчезналите мъже. Изглежда е вярна. Двама от тях, които тогава са били там, вече са мъртви. Трети е претърпял злополука и е в инвалидна количка, парализиран от шията надолу. Останалите са изчезнали безследно преди седмица. Ако и това не е причина да тръгна по следата...

– И мислите, че знам къде са?

– Вие тогава сте били там, нали?

– Да, но и аз, колкото и вие, знам какво точно се случи.

– Виждате ли – рече спокойно Ломан, – точно тук не ви вярвам. Той вдигна ръка, когато Варщайн реши да продължи. – Не ме разбирайте погрешно – не мисля, че лъжете. Тогава не съм правил съобщения, но доста внимателно следих историята. Нещо се е случило тогава и ако има някой, който може да разбере какво, то това сте само вие. А аз искам да съм там, когато това стане.

Може би не трябва да го искаш, помисли си Варщайн. Думите на Ломан докоснаха нещо в него. Не знаеше точно какво, но беше същата струна, която бе усетила и Ангелика, същия заровен спомен, който не можеше да докосне само защото не го искаше истински. Повече не противоречи на журналиста, облегна се назад и затвори очи. Когато след малко Ломан го попита нещо, се престори, че спи.

Изкачването не отне всичките му сили, но го изтощи повече, отколкото предполагаше. Хиляда и петстотин метра не звучаха кой знае колко величествено, а и върху картата, която му показа Хартман, отсечката не изглеждаше много дълга. С изключение на района около самия връх Гридоне не представляваше голямо предизвикателство за опитен алпинист. Даже и трениран планинар не би се уплашил от пътя. Но Варщайн не бе нито едното, нито другото. Последните две години бе прекарал само пред компютъра и на бюрото си и всеки един от тези часове сега си откъщаваше. Наполовината на разстоянието вече започна да се съмнява, че идеята да тръгне е била достатъчно умна. Но съмненията изчезнаха, вече бе убеден, че е така. Всяка кост по тялото го болеше, крайниците му сякаш бяха пълни с олово. А ги чакаше и обратният път.

Варщайн погледна завистливо към Хартман, който вървеше десет

метра пред него. Сивокосият служител от отдела по сигурността бе достатъчно възрастен, за да му бъде баща. Когато не беше на служба, любимото му занимание бе да опитва различните марки швейцарска бира и да ги сравнява помежду им. Освен това бе и заклет пушач. И въпреки това не показваше и следа от изтощение, дори напротив – все по-често спираше, за да не го загуби Варщайн от погледа си и да не се увеличи много разстоянието помежду им. Варщайн се питаше откъде у този мъж такава енергия.

– Далече ли сме още? – попита задъхано, когато Хартман спря и подпрян на тоягата си, го изчака да се приближи. Той извади от джоба си карта, разгъна я, внимателно се вгледа в мястото, към което отиваха, и поклати глава. Варщайн не знаеше какво имаше върху картата. За него всичко наоколо бе еднакво. Още преди час бяха напуснали маркирания път, който водеше нагоре към снежната граница.

– Не, не сме. Всъщност вече би трябвало да сме пристигнали.

– Сигурен ли сте, че описанието е вярно? – Варщайн с копнеж си спомни за малкия хеликоптер, който винаги стоеше на разположение на строителния обект. С него щяха да стигнат дотук само за някакви си десет минути. Но след всичко, което бе чул за странния тип на име Зарутер, със сигурност щяха да го прогонят, ако бяха пристигнали с шумната машина. А и щеше да му трябва разрешението на Франке, за да ползва хеликоптера.

– Абсолютно сигурен. Аз самият още не съм идвал тук, но долу в селото всички го познават. Сигурно отдавна ни е видял и сега ни наблюдава. – Той огледа наоколо с погледа на кавалерист, който ясно съзнава, че апачите го следят, но той просто не може да ги види.

– Ами да продължаваме тогава – въздъхна Варщайн. Разбра, че бяха направили грешка, спирайки. Когато човек бе толкова уморен като него, тръгването изискваше огромно усилие, което поглъщаше малкото сила, спечелена през почивката. Хартман явно имаше трудности със съгването на картата. Ругаше и се опитваше да се пребори с хартията, която правеше всичко друго само не и това, което той искаше. В един момент изведнъж послушно и сякаш с някакво вълшебство като че ли сама се сгъна и изчезна в джоба на якето му.

– Проклетата техника! Защо глупакът не живее като всички разумни хора на нормална улица в града? Варщайн не бе много сигурен дали тези думи не се отнасяха отчасти и за него и затова предпочете да не казва нищо. Хартман не би се осмелил да го критикува открито, но, разбира се, му бе ясно, че тайничко никак не му се искаше да посещава Зарутер.

Бе прочел няколко пъти протоколите от разпитите и знаеше, че Хартман бе свършил работата си безупречно. Нямахше много неща, за които да пита Зарутер. Във всеки случай не и такива, които и най-малко да оправдаваха изкачването дотук.

Но не бе дошъл тук да задава въпроси на Зарутер. Това можеха да свършат и хората на Хартман, а в краен случай и полицията в Аскона – и то по-добре от него. Варщайн не бе забравил лудия самотник, макар че бяха изминали две седмици, откакто го видя за последен път. Не бе забравил и странния начин, по който го гледаше, преди да влезе в тунела. Това бе истинската причина, поради която двамата с Хартман бяха тук. Разбира се, не можеше да говори с никого за съмненията си, но дълбоко в себе си бе убеден, че Зарутер знае много повече за странните случки в планината, отколкото всички те заедно.

– Мисля, че е тук отпред – Хартман вдигна лявата ръка пред лицето си и посочи с другата пред себе си. Варщайн проследи с поглед посоката, но му трябваша няколко секунди, докато разбере какво бе открил Хартман – първо, нещото, което той сочеше, бе на около половин километър разстояние и второ, малката планинска хижа бе така покрита с мъх и разни пълзящи растения, че бе практически невидима. Даже и при внимателно вглеждане трудно можеше да се различи къде свършваше скалата, на която се опираше хижата, и къде започваха дъските и покривът. Къщата не бе голяма и имаше само един прозорец. От покрития с груби плочи покрив стърчеше нисък комин. Самата хижа бе построена от напъряко подредени дънери, дебели най-малко тридесет сантиметра, като фугите бяха замазани с хоросан. Варщайн се запита как бяха попаднали тук тези дървета, защото докато идваха насам, не видя нищо, по-дебело от китката на ръката му.

– Странно – промърмори той.

– Какво? – Хартман се обърна към него, без да спира. – Да не би да сте си я представяли другояче?

– Не, точно обратното.

Малката постройка толкова много отговаряше на представата му за дома на отшелник, че му стана смешно. Всичко отговаряше на клишетото: от грижливо подредените насечени дърва за огрев пред вратата до малката дъсчена тоалетна на гърба на къщичката. Още бяха далеч, за да се види, но Варщайн бе сигурен, че Зарутер бе издълбал малко сърце във вратата.

– Нали ви казах, че е смешно човече – продължи Хартман. Варщайн със задоволство забеляза, че и неговото дишане вече не бе така

спокойно и равномерно, както досега. – Не чакайте много от него. От отговорите му на моите въпроси косата на човек може да се изправи.

– Изглежда е жилав човек – каза Варщайн, дишайки тежко. – На колко години е, казахте?

– Никой не знае точно. Някои казват, че е на годините на планината. – Той се изсмя, но усмивката му се изкриви в гримаса, когато видя ужасения поглед на Варщайн. – Във всеки случай е на доста години. По-не на осемдесет.

– Мили, Боже, и всеки ден изминава това разстояние само за удоволствие?! Ако трябва да продължа още само един километър, ще получа инфаркт!

– Тези стари отшелници наистина са много жилави – потвърди Хартман. – Но така и трябва да бъде – иначе нямаше да са толкова стари.

Приближаваха към къщата. Варщайн погледна към прозореца, за да различи някакво движение, но в малката хижа нямаше никакъв знак за живот.

– Какво ще правим, ако не е там? – попита Хартман. Погледите на Варщайн не му бяха убягнали.

– Ще чакаме. Независимо колко дълго. Хич не ми се иска да съм извървял целия път напрасно.

В очите на Хартман ясно се четеше въпросът защо въобще го бяха направили. Но той се въздържа да го изрече на глас и двамата мълчаливо извървяха остатъка от пътя. Варщайн почука, но бе твърде изтощен, за да чака дълго за отговор. Вратата беше отключена, те се поколебаха малко, но накрая влязоха.

Вътрешността на хижата се състоеше от едно-единствено изненадващо голямо помещение, така че веднага можаха да разберат, че Зарутер не си е у дома. Варщайн уморено се заклатушка към грубата дървена маса, която заедно със столовете и широката камина заемаше почти половината от мястото. Изтощението го покри като оловен плащ, но вече бе приятно, като след тежка работа, която най-накрая си свършил. Нямаше да направи повече крачка, ще седи тук, докато стане на осемдесет и се вкамени.

Варщайн се наслади на усещането, че повече няма да върви, след това отвори очи и се огледа около себе си. През единствения прозорец не влизаше много светлина, но бе достатъчно, за да се потвърди първото му впечатление: отвътре хижата бе много по-голяма, отколкото отвън. Само три стени бяха от дърво. Задната стена бе всъщност масивна скала и Зарутер – или който и да бе, който е построил къщата – бе издълбал

метър и половина от нея, за да спечели пространство. Гледката бе толкова странна, че Варщайн забрави умората си и стана, за да разгледа отблизо задната част на помещението. Стената бе съвършено права и гладка и изглеждаше като покрита с изкуствена материя. Варщайн вдигна ръка и докосна камъка в първия момент толкова предпазливо, сякаш пишаше печка, за която не бе сигурен дали не е включена. Камъкът бе съвсем обикновен. А как иначе? Какво очакваше?

– Това е лудост – промърмори той.

– Какво? – попита Хартман.

– Това тук – Варщайн посочи скалата и се обърна към Хартман. – Издълбал е почти два метра от стената.

– За да спечели място, предполагам. Какво е толкова невероятно?

– Невероятно е, защото това тук е твърд като стомана гранит – каза Варщайн. – Не мислите ли, че е било по-просто да построи тези два метра отвън?

За момент Хартман изглеждаше съвсем объркан, после се отърси от мисълта за това, което му предлагаше Варщайн, и попита:

– Добре, какво ще правим сега? Зарутер не е тук.

– Ще дойде – отвърна троснато Варщайн. Опита се да се овладее, за да не се насочи разочарованието му от напразното идване към Хартман.

– Може и да се забави. Тук не може да е отишъл до будката за цигари или до пощата. Днес може и въобще да не се появи.

– Глупости! Ако беше така, щеше да заключи вратата.

Хартман не каза нищо, отиде до вратата и я отвори. Варщайн разбра какво искаше да му покаже – вратата нямаше ключалка.

– Колко можем да чакаме? Имам предвид да се върнем долу по светло?

Хартман погледна часовника си и измери Варщайн с поглед, сякаш се опитваше да отгатне настроението му.

– Най-много час.

Само един час? Варщайн бе отчаян. Даже и Зарутер да бе тук, един час нямаше да е достатъчен. Значи, за изкачването им бе нужно много повече време, отколкото бе предполагал.

– Значи, ще чакаме – реши Варщайн. – И без друго трябва да си почина. Ако трябва да тръгна веднага, сигурно ще припадна по пътя.

Хартман разтвори раницата си и извади сребриста плоска бутилка. Отпи голяма глътка, преди да я подаде на Варщайн.

– Алкохол? Да не искате да ме убиете?

– Не е алкохол, а вълшебно питие по древна келтска рецепта. – Той

завинти капачката и прибра бутилката в чантата. – Наистина ли изобщо не пиете?

– Рядко. Почти никога.

– Не пушите... Имате ли въобще някакви пороци?

– Малко – отвърна с неохота Варщайн. Искаше му се Хартман да не се чувства задължен да поддържа някакъв разговор. Ако имаше нещо, което мразеше повече от алкохола и цигарите, това бяха празните приказки.

– Сигурно е доста скучно така – каза Хартман. Варщайн не пожела да му отговори и се дръпна в задната част на колибата, която бе вдълбана в скалата. Нещо в тази стена го привличаше, но не можеше да определи какво. Стоя така доста време, после попита Хартман, без да го поглежда:

– Имате лампа, нали?

– Да.

– Дайте я.

Хартман му подаде малко джобно фенерче. Варщайн го включи и зашари по стената.

Линиите не бяха по-ярки от онези в тунела, но действаха по-силно, защото не бяха повредени. Картината тук имаше някакъв смисъл. Не можеше да каже какъв точно а и не се опита да го разгадае, но му беше ясно, че не бе просто драсканица на стар човек.

– Интересно – каза Хартман. Бе се приближил до него и проследи лъча. – Какво ли е това?

– Същото е като... – Варщайн не довърши фразата си. За малко да каже „като долу в тунела“. Но щеше да е безсмислено. Никой освен него не бе виждал линиите в скалата. Когато след седмица се върна на мястото, те вече бяха изчезнали – заедно със скалата, на която бяха нарисувани.

– Като какво? – попита Хартман.

– Нищо. Помислих си, че ми прилича на нещо, но съм се заблудил.

– Изглежда някак магично.

– Магично ли? – Варщайн се запита защо при произнасянето на тази дума изпита ужас. – Какво имате предвид?

– Ами... като онези рисунки по скалите... Дето ги рисуват разните там лечители... Шамани и други такива.

– А-ха, разбирам. Варщайн изведнъж изпита същото неразположение като преди две седмици в тунела.

Интересът на Хартман към рисунката изчезна също толкова бързо,

както се и беше появил. Отдалечи се от Варщайн и след малко по шумовете Варщайн разбра, че се канеше да претърси колибата. Това не му хареса, но все още бе твърде запленил от рисунката, за да може да му обърне внимание. Картината бе много по-малка от първата в тунела, но може би точно затова бе много по-впечатляваща. Плетениците не можеха да бъдат описани с думи. Когато ги гледаше по-продължително време без прекъсване, сякаш започваха да се движат. А ако много дълго се вираше в тях, започваше да го боли главата.

– Ама че работа! – чу се гласът на Хартман. – Отшелник с цветен телевизор!

– Да, но го ползвам много рядко. Батериите са скъпи, а и тук горе рядко се намират.

Варщайн и Хартман едновременно се обърнаха към вратата. Хартман направи такова рязко движение, че бутна нещо, което с трясък падна на пода. По звука се разбра, че не се е счупило.

Не бе усетил отварянето на вратата – може би, защото фигурата, която се появи, изпълваше цялата врата. Варщайн различаваше Зарутер само като сянка, която в никакъв случай не бе на възрастен човек. Трудно е да се прецени възрастта на човек, чието лице не се вижда, но ако някой му бе казал, че сега пред него стои осемдесетгодишен мъж, щеше да се размее с цяло гърло.

– Върнете предмета на мястото му, непохватни човече – каза Зарутер. В гласа му не се долавяше никаква следа от яд. – Или, не. По-добре не пипайте нищо.

– Съжалявам – рече смутено Хартман. – Моля да извините нахлуването ни. Но вратата беше отворена и...

– Нямам нужда от ключалки. Който дойде тук е или приятел, или изпаднал в беда. Ще е престъпление да държа вратата заключена. – Мъжът най-накрая влезе в помещението и затвори вратата след себе си. В същия момент наистина се превърна в стар човек. Слабата светлина хвърляше сиви сенки върху лицето му и правеше безбройните бръчки още по-дълбоки. За секунда заприлича не на осемдесет, а на осемстотингодишен.

– Не съм очаквал хора като вас – продължи Зарутер. – Там, където живеете, прието ли е да нахлувате в домовете на хората и да ровите в нещата им?

– Моля ви, не искахме да ви доближаваме толкова. Извинявам се за...

Варщайн замлъкна, когато Зарутер се обърна към него и го

погледна за първи път право в очите. Очите му! Сега знаеше какво му пречеше да издържа на погледа на този човек. Бяха очите му. Имаше нещо в погледа му.

– Знаех, че ще дойдеш – каза Зарутер. – Не знаех кога точно, но знаех, че ще дойдеш.

Варшайн никога не се бе приближавал толкова до него и благодареше на Бога за това. Кое то бе неприятно от разстояние, отблизо бе почти непоносимо. Изведнъж гърлото му стана толкова сухо, че не можеше да произнесе никакъв звук.

– Не беше много трудно да се отгатне – каза подигравателно Хартман. – Казах му, че искате да говорите с него.

– Исках да дойда при теб, но те не ме пуснаха – каза Зарутер.

– Вярно ли е? – попита Варшайн.

– Искаше да говори с вас, но вие бяхте още в болницата. А когато се върнахте, просто нямаше възможност.

Варшайн можеше да предположи кой бе направил така, че да няма възможност да говори със странника. Но сега не беше моментът да се ядосва на Франке. А и освен това нали вече беше тук?

– Така е добре – каза Зарутер и не си и направи труда да погледне Хартман. – Изпълни задачата си, сега можеш да си вървиш.

Хартман бе толкова стъписан, че в първия момент дори не можа да отговори. После се изсмя.

– Не бях забелязал, че имате такова чувство за хумор. Разбира се, че няма да си тръгна и...

– Направете, каквото ви казва – прекъсна го Варшайн. – Върнете се на обекта.

– Нали не го мислите сериозно? – възпротиви се Хартман и посочи Зарутер: – По бreme на разпита здравата го притиснах и сега сигурно иска да си го изкара на вас.

Варшайн не му отговори. Ако Зарутер не бе този, който бе, сигурно би разбрал загрижеността на Хартман и би я споделил. Независимо от възрастта си Зарутер бе исполин и положително бе по-силен от него. Въпреки това Варшайн каза спокойно:

– Всичко е наред, Хартман. Не мисля, че има повод за безпокойство.

Хартман за последен път смени тактиката.

– Сам няма да намерите пътя. Освен това вече се стъмва и сам...

– Ще го заведа долу – обади се Зарутер. – А сега вече тръгвай!

– Даже и не мисля! Аз...

– Моля ви, послушайте го! – прекъсна го Варщайн. Гласът му не бе силен, но тонът бе толкова настоятелен, че Хартман го гледа в продължение на няколко секунди съвсем объркано, преди да се съвземе.

– Аз отговарям за сигурността ви!

– Докато сме на обекта – да. И когато сме на работа. И двете неща не са в сила в момента.

Устните на Хартман се бяха превърнали в безкръвна тънка линия върху лицето му и сигурно съжаляваше вече хиляди пъти, че бе довел Варщайн тук. А Варщайн от своя страна съжаляваше, че се наложи да бъде толкова рязък с него. Тайно се надяваше служителят по сигурността да не го кара да стане още по-груб. За да смекчи малко обстановката, се насили да се усмихне и каза:

– Вървете си спокойно и не се притеснявайте – от мен Франке няма да научи и думичка.

– Ако се върнете.

– Ако не се върна, не мога и да кажа нищо, нали? Хартман не се обади повече. Мълчаливо нарами раницата си и излезе с провлачени стъпки навън като хвърли последен, заплашителен поглед към Зарутер, от който и снежната шапка на Гридоне би се стопила.

Варщайн отиде до прозореца и загледа след него, докато Хартман се скри от погледа му. Когато се обърна към Зарутер, се случи нещо необичайно: тъй като закриваше оскъдната светлина, идваща от прозореца, в сумрака в стаята странният старик отново се открояваше само като сянка, И този път много по-силно изпита чувството, че пред него стои млад мъж. Не, не млад. Не беше точната дума. Без възраст. Ето това беше. Зарутер не бе млад, но не беше и стар. Беше нещо... междинно, за което нямаше точна дума.

Варщайн направи крачка встрани и нахлулата светлина развали вълшебството на мига. Но Варщайн не бе недоволен от това. Изкашля се няколко пъти, за да прикрие смущението си.

– Не се сърдете на Хартман, той просто се притеснява за мен.

– Той е добър човек – каза Зарутер по начин, който трябваше да подсказва на Варщайн, че за него темата е изчерпана. Седна и подкани с жест госта си да направи същото. Варщайн остана прав. Само се отдръпна още встрани, за да открие напълно прозореца.

Не стана много по-светло. Явно тук вътре винаги си беше сумрачно, дори и когато слънцето светеше право в прозореца като сега. Варщайн не искаше да си представя какво означава да прекараш целия си живот в сумрак. Той би изпаднал в депресия още на втория ден.

Зарутер продължаваше да го гледа. Не казваше нищо, но погледът му беше... да, режеш. На Варщайн вече не му бе само неприятно да усеща този поглед. Чувстваше почти физически как прониква и в най-потайните кътчета на душата му и отгатва и най-тайните му мисли и научава за него неща, които и той самият не знаеше за себе си и които биха го ужасили, ако ги знаеше.

Надяваше се, че Зарутер ще започне сам разговора, но той явно не искаше да му направи тази услуга. Варщайн се чувстваше безпомощен. Бе намислил сто въпроса, а сега главата му бе абсолютно празна. Накрая успя да посочи с ръка към дъното на стаята:

– Това е... фантастично. Вие ли го направихте?

Зарутер не го попита какво има предвид – рисунката или двата метра, издълбани от скалата. Каза само „да“.

Варщайн напразно зачака разговорът да продължи. Когато стана ясно, че това няма да стане, се отдели от мястото си до прозореца и мина покрай Зарутер. Не би се обзаложил на всичко, но когато включи фенерчето и освети стената, бе почти сигурен, че картината вече не бе същата, както преди.

– Същата като... като в тунела – каза той със заекване. Беше му трудно да произнася думите.

– Подобна е, – поправи го Зарутер, – не е същата.

Когато Варщайн се обърна към него, трябваше да се овладее, за да не насочи лъча на фенерчето към лицето му. Но този път нямаше причина за нервността му. Странната фигура от другата страна на грубата маса не бе призрак от измеренията отвъд времето. Срещу него седеше просто един старец.

– Рисунките там също ли са ваши?

Зарутер се изсмя. Смехът му бе добродушен и сърдечен, но сякаш носеше нещо от твърдостта на планината, където мъжът живееше от раждането си досега.

– Как бих могъл да ги нарисувам? Не съм вълшебник. Вашата машина може да дълбае гранита, аз – не. – Той обърна двете си длани към Варщайн. – Не само силата на тези две ръце, но и цял един живот ще са нужни да го направя. А на твоята машина колко време ще и трябва?

Варщайн изведнъж изпита абсурдното чувство, че трябва да се защитава.

– Машината не е моя. Зарутер не реагира на отговора му и той се обърна, измери стената с поглед и каза: – Няколко часа. Може би по-малко от половин ден.

– Половин ден – повтори тъжно Зарутер. В гласа му се долавяше и някакво отчаяние. – Половин ден, за да свърши работа на цял един живот...

– Това ли ви ядосва?

– Не, натъжава ме. Такова пилеене е – толкова много енергия и време, дадено за живот само за да станат улиците и пътищата ви още по-бързи и още-къси.

– Няма да вода подобен разговор. Отдавна престанах да отговарям на такива въпроси. Това е губене на... енергия и време.

– Защо тогава дойде?

– А вие защо дойдохте? – Варщайн постепенно си възвърна част от обичайното самочувствие, макар че далеч не можеше да излезе срещу Зарутер с характерната си самоувереност. Но поне нямаше чувството, че е застанал върху парче лед сред бушуващ океан.

– Аз ли?

– На строежа – отвърна Варщайн, макар че Зарутер много добре знаеше за какво го питат. – Много пъти съм ви виждал, а и мъжете са ми разказвали, че почти всяка вечер сте там.

– Имаше такъв период.

– Изминавали сте този дълъг път до долу и обратно всеки ден? Варщайн нямаше причина да се съмнява в думите му, но все пак му се струваше невероятно. – Защо?

– Не знаеш ли?

– Искам да го чуя от вас – опита се да се измъкне Варщайн. Истината беше, че не знаеше. Мислеше, че знае, но вече не бе толкова сигурен. – Мъжете казват, че никога не казвате нищо. Имам предвид, че не носите никакви плакати или... или не крещите лозунги и не се опитвате да им говорите...

– Искаш да кажеш, че не прерязвам кабелите ви, не развивам болтовете и не се връзвам за релсите?

Варщайн се усмихна:

– Горещо-долу така е.

– И какво щеше да промени това?

– Нищо. Но как така нищо не казвате? Каква полза, ако искате нещо да не казвате никому за това?

– Но защо? Какво променя това?

– Нищо. – Гласът на Варщайн бе станал тих и колеблив. Зарутер бе прав – не само нямаше нищо да промени, но може би щеше да направи нещата още по-лоши. Старецът не пречеше никому и докато просто си

стоеше и нищо не казваше, никой не го закачаше. Ако бе направил това, което Варщайн спомена, щяха да го изгонят на втория ден. – Освен това постигнах това, което исках.

– И... какво е то?

Зарутер стана.

– Ела с мен. Искам да ти покажа нещо.

Излязоха навън. Мъжът застана до вратата и за първи път Варщайн видя лицето му отблизо на дневна светлина. Не изглеждаше чак толкова старо, колкото обрлено от вятъра и студа – изсечена от суровия гранит скулптура. Бе по-широкоплещест и доста по-висок от Варщайн и имаше учудващо гъста, бяла коса, която се спускаше до раменете му. Лицето му бе без брада. Зарутер се остави гостът му да го огледа добре, обърна се и посочи с ръка на север.

– Погледни там! Какво виждаш?

Варщайн проследи с поглед посоката. Гледката наистина бе впечатляваща. В далечината пред тях се издигаше увенчаният със снежна корона Базодино, до него отдясно бе по-ниският, но също толкова могъщ Мадоне, а отляво се очертаваха почти филигранните ледени контури на Поркаречιο. Зад тях към хоризонта се издигаха или по-скоро загатваха за съществуването си други каменни колоси, чиито имена вече бе забравил. Всъщност имената нямаха никакво значение, защото им бяха дадени от хората и означаваха нещо само за тях. Върховете бяха по-стари от хората, по-стари от живота на тази Земя и Варщайн за първи път като че ли осъзна това толкова ясно.

– Разбираш ли сега? – попита Зарутер.

Варщайн кимна с глава. В цялата гледка и в момента имаше нещо свято. Стоеше и съзерцаваше върховете и за първи път в живота си разбра колко ценен е всеки миг, без значение дали е велик или банален, защото беше неповторим, всяка секунда бе различна и невъзвратима, щом веднъж бе отминала. В този миг проумя и нещо от същността на времето, нещо, което никога не успя да изрази с думи, но то промени основно живота му.

– Това, което вършите, не е добро – каза Зарутер. – Върховете са стари. Те са били тук преди хората и ще бъдат на мястото си, когато хората вече няма да ги има. Някои смятат, че те живеят. Вярваш ли в това?

Варщайн не бе сигурен дали разбира добре думите на Зарутер.

– В известен смисъл... може би.

– Всичко живее в известен смисъл. Земята, цветята, тревата... дори облаците по небето. Но не това имах предвид.

– Какво тогава?

Зарутер отмести погледа си от него и погледна в същата посока, в която гледаше и Варщайн. Сега лицето му бе наполовина в сянка и бе наполовина лицето на младеж и наполовина – на старец.

– Някои от вашите учени смятат, че Библията има право и че животът наистина се е зародил в топка глина. Глината има особена кристална молекулярна структура, в която животът може да започне и без органични добавки.

Това определено не бяха думи, които Варщайн очакваше от един осемдесетгодишен мъж, който живееше в колиба в подножието на Гридоне. В същото време бяха толкова завладяващи, че не можеше да стори нищо друго, освен да продължи да го слуша.

– И ако това е така, защо и те да не са живи? Може би имат съзнание, дори собствено Его, всеки за себе си. Но ние никога няма да разберем подобно нещо. Как човек може да влезе във връзка със създаване, чиято интелигентност му е толкова чужда, че дори не го признава за живо същество?

– Това ли искахте да ми кажете? Че...че сме ги...събудили?

Зарутер се усмихна.

– Това е само теория, при това не много оригинална.

– Но ние все пак нещо...събудихме? В планината има нещо, нали? Какво е?

– Трябваше да се случи рано или късно – отвърна Зарутер. Продължаваше да гледа на север. Старата половина на лицето му сякаш се бе вкаменила. Гласът му бе почти беззвучен шепот, който известяваше за приближаващо нещастие. – И келтите са били много силни, но нищо не е вечно.

– Какво има тук, Зарутер?

– Ще разбереш, когато му дойде времето.

– Защо не искате да ми кажете?

– Няма смисъл. Моментът още не е узрял. Но ще разбереш, когато стане. И то ще те познае.

– То? Кое е то?

– Ще узнаеш, когато трябва – отвърна Зарутер и това бе последното нещо, което този ден чу от него.

5.

Не вярваше, че наистина е спал, но когато отвори за втори път очи, над главите им отново светеше надписът „Затегнете коланите“ и гласът на пилота съобщаваше, че се снишават за кацане на летището в Женева и ще бъдат там след десет минути.

В следващия момент срещна враждебния поглед на Ломан. Репортерът седеше срещу него и се опитваше да загаси цигара в препълнения пепелник на облегалката си. Седалката до него и крачолите на панталоните му бяха целите посипани с пепел от цигари. Запали нова цигара, разкопча колана, скочи от мястото си и с широки крачки се запъти нанякъде.

– Какво му става? – Варщайн го изгледа неразбиращо.

– Мисля, че се страхува за инвестициите си – каза Ангелика. – Беше доста ядосан, че ти заспа. Нали можем да останем на „ти“? И без друго вече започнахме...

– Няма проблем. Нали сме тръгнали да спасяваме света...

– Така ли стана?

– Ами да – отвърна сериозно Варщайн. – Ще изживеем фантастични приключения, ще срещнем чудовища от седмото измерение – извънземни, дошли да унищожат човешката цивилизация и да отвлекат със себе си роби.

– Да не забравяме и призраците!

– Непременно! Вампири и върколаци. Знаеш ли, че нощем около Гридоне гъмжи от вещици, яхнали метлите си?

Засмяха се и макар че бе много кратък, мигът ги зареди с нова сила. После останаха мълчаливо да седят и тишината около тях бе някак си уютна, сякаш наистина се познаваха от много години, а не едва от двадесет и четири часа. Ръката му искаше да докосне нейната, сложена на облегалката до него, но спря движението по средата. Тя забеляза, погледна го и се усмихна. Бе почти сигурен, че не би имала нищо против докосването му. След секунди Ангелика сне погледа си от него и Варщайн обърна глава на другата страна и се насили да гледа през прозореца. Макар че непрекъснато губеха височина, виждаше само сиви нахъсани облаци. Времето сигурно се беше развалило, докато е спал.

– Преди, когато се качвахме... защо се поколеба?

Щеше да е много лесно да каже, че се страхува от летене, и знаеше,

че тя щеше да повярва, но не искаше да я лъже. Колкото и шеговити да бяха думите му, в тях имаше истина: каквото и да ги чакаше в Аскона, усещаше, че е нещо много голямо. Бяха свързани помежду си от живота и смъртта и честността помежду им бе важна. – Не знам точно защо... Мисля, че нещо ще се случи. – В планината? Някакво предчувствие?

Вслуша се внимателно в думите и да долови подигравателна нотка или ирония, но такива нямаше.

– Може би – отвърна той.

– Какво всъщност се случи тогава? – попита изведнъж Ангелика.

– В тунела ли? Не знам. Наистина не знам.

– Вярвам ти. Франк щеше да ми разкаже, ако знаеше. Но не това имах предвид. Какво стана в планината?

– Чела си вестниците. Мисля, че...

– ...Събудихте нещо?

Думата не му хареса. Въпреки това кимна с глава след кратък размисъл.

– Има нещо в планината. Или имаше. Мисля, че щеше да е по добре, ако не го бяхме докосвали. Знаеше, че това не беше отговор на въпроса и и щеше още повече да я обърка, но тя и без друго едва ли очакваше да и отговори.

А той и не би могъл. Тогава, преди три години, мислеше, че знае, но не беше така. Знаеше толкова малко, колкото и другите. По-голямата част от това, заради което го отстраниха от проекта, бяха глупости. За себе си Франке бе прав да го изгони.

Спомни си за Зарутер и това, което му бе казал: щеше да разбере всичко, когато му дойде времето. Бяха открили камък, който вече три години се търкаляше надолу и бавно се превръщаше в лавина. Тя или щеше да ги помете всичките, или бе само прах и пепел. Щеше да разбере, когато му дойде времето.

Ломан се върна, придружен от стюардеса, която любезно, но настойчиво го подканяше да седне и да си сложи колана. Журналистът изпълни подканата, като непрекъснато бълваше цинични подмятания. Стюардесата го следеше безмълвно, но по лицето и пролича колко се зарадва, когато вече можеше да се върне на мястото си.

– Какви ги вършите? – попита Ангелика. – Опитвате се да си влезете в ролята или сте си такъв отвратителен?

– Може би и двете заедно – Ломан се ухили и си запали цигара въпреки светещия надпис „No smoking“. Успя да дръпне два пъти, преди стюардесата отново да дойде и да го накара да я загаси.

Лошото време се задържа и докато кацаха. Облаците се разкъсаха в последния момент, но Варщайн и без друго нищо не видя от кацането. Седеше вдървен и със стиснати устни, докато усети, че опряха в земята. Когато отвори очи, срещна погледа на Ангелика. Този път в очите и искреше игриво пламъче.

– Какво е толкова смешно?

– Нищо, само че вие мъжете не се ли смеете, когато при вида на мишка жените скачат върху масата?

– Аз не съм се качил на маса.

– Но ти се иска да се пхнеш под нея, нали?

Той се засмя против волята си.

– Вярно, така е. Напомни ми като си тръгнем, да си взема масичка. Малка, сгъваема.

– Вие двамата няма ли да престанете да дърдорите глупости? – ядосано попита Ломан.

– Забравихте да кажете „на мои разноски“ – кротко допълни Варщайн.

Ломан го прониза с поглед, но нищо не каза.

Машината спря и понеже бяха единствените пътници в първа класа, първи слязоха. Не ги очакваха почти никакви митнически формалности, защото имаха много малко багаж. Паспортният контрол се състоеше в отегчен поглед в паспортите им, за който дори не забавиха крачки.

– Изчакайте тук – каза Ломан. – Наел съм кола. Само ще погледна къде е гишетото на ОЙРОПКАР.

Той изчезна, без да дочака отговора им. Варщайн и Ангелика отстъпиха крачка встрани, за да направят място на идващите след тях пътници.

– За какво, по дяволите, му е автомобил? – попита Варщайн. – да не би да иска да пътуваме с кола до Аскона?

– Защо не?

– А защо, мислиш, пет години дълбахме планината? За да има железопътна връзка с...

– Тунелът е затворен – прекъсна го Ангелика.

Варщайн премига:

– Как така?

– Не знаеше ли? – Ангелика бе искрено изненадана. – Мислех, че си следил развитието на нещата по телевизията.

– Не всичко. Не, не е възможно. Не могат да затворят отсечката до Аскона за цяла седмица. Движението в цяла Швейцария ще бъде

блокирано!

– Точно това се случи. Само не казвай, че нищо не знаеш!

Той наистина не знаеше, но всъщност не трябваше да се изненадва – това бе просто следващата фигура от мозайката, която точно пасваше на мястото си.

– И какво е обяснението?

Ангелика вдигна рамене и се замисли.

– Може би искат да се уверят, че експлозията не е повредила тунела.

– Това е смешно! И какво са използвали така наречените терористи? Атомна бомба?

– Влакът наистина изглеждаше зле – напомни Ангелика.

– При експлозия, увредила тунела така, че да го затворят, от влака не би трябвало и помен да остане. Има някаква друга причина за затварянето.

Зад тях се чува възбудени гласове, но не се различаваха отделни думи. Тласкан от любопитството си, Варщайн се обърна.

Митничарят се събуди от унесеността си, но не бе чудно – при вида на трите пъстро облечени фигури, пристигнали явно със същия самолет като Варщайн, Ангелика и Ломан, всеки би се събудил.

Бяха негри. Кожата им не бе просто кафява, а наситено черна, каквато рядко се среща дори при чистокръвните африканци от стотни поколения. Главите им бяха обръснати, но така осеяни от церемониални и племенни знаци, че сякаш бяха със странни прически. И тримата бяха загърнати в пъстри одежди, които се различаваха по фигурите и шарките си, но, общо взето, си приличаха. Не бе нужно човек да е етнолог, за да разбере, че са племенен вожд и двамата му шамани или поне нещо от този род. Макар че не бе никак топло, мъжете не носеха никакви обувки. Този, когото Варщайн прецени като вожд, се подпираше на дълго около два метра копие с дървен, остър като бръснач връх. Варщайн се запита как е успял да мине с него през охраната.

– Май имат проблеми с паспортите си – предположи Ангелика.

– Сигурно, макар да е учудващо, че изобщо имат паспорти.

– Бедничкият митничар явно има същия проблем – Ангелика посочи към стъписания чиновник, който със съвсем безпомощен вид прехвърляше документите ту в едната, ту в другата ръка.

– Някой трябва да му помогне – каза Варщайн.

– Само трябва малко да опресня знанията си по суахили – отвърна Ангелика. – Малко съм го позабравила.

Наблюдаваха още малко странната тройка, докато обезсърченият чиновник се предаде и ги пропусна да минат. Варщайн гледа след африканците, докато тълпата ги погълна.

Само секунда след това усмивката изчезна от лицето му и то се вкамени. До този момент не го бе смятал за възможно, но сега усети как пребледня.

– Какво ти е? – попита Ангелика разтревожено.

– Франке. – Не бе сигурен, че гласът му се подчинява.

– Какво?

Без да каже дума, Варщайн посочи мъжа с посивяла коса и добре скроен костюм, който с енергични крачки се приближаваше към тях. Беше Франке. Изглеждаше малко уморен и облечен по начин, който Варщайн не очакваше от него, но беше той. И се движеше към тях не случайно, а съвсем целенасочено крачеше към Варщайн.

– Това ли е Франке? – попита Ангелика.

В първия момент въпросът се стори на Варщайн направо смешен. Но после се сети, че тя не познаваше Франке. Въпреки цялата олелия в пресата тогава, той бе успял да запази лицето си от пресата. Доколкото му бе известно, нито една негова снимка не се бе появила във вестниците.

Не успя да отговори на Ангелика. Франке застана пред тях и едва сега Варщайн видя, че не бе дошъл сам. Придружаваха го двама яки мъже в евтини костюми и със слънчеви очила, на които от петдесет метра им личеше, че са платени бодигардове.

– Варщайн! – започна Франке. Говореше високо, недружелюбно и не си и направи труда да ги поздрави. – Мислех си, че последния път доста недвусмислено ви казах, че не искам да ви виждам в тази страна.

– Франке, откъде...откъде се появихте?

– Мога да ви отговаря, че случайно минавам оттук, но няма да е вярно. Истината е, че идвам заради вас, скъпи приятелю. И това не ме радва особено.

Варщайн изглежда последователно него и двамата му придружители. Отблизо изглеждаха още по-тъпи, но и още по-опасни.

– Да не би да са ви включили напоследък в списъка за заплати на мафията, Франке? – Варщайн бе преодолял първоначалния шок от внезапното появяване на Франке.

– Казах ви, че не съм в особено добро настроение. Спестете си шегите за някой по-достоеен за хумора ви. Какво правите тук?

– В отпуск съм – отвърна троснато Варщайн.

– Колко смешно! – Франке отмести поглед от него и изпитателно огледа Ангелика. – Може би и вие сте тук в отпуск, госпожо Бергер? Съвсем случайно, разбира се?

– Знаете името ми?

– Знам всичко, което трябва да знам. Това явно не се отнася за вас. Иначе щяхте да знаете, че не е особено препоръчително да се движите около Варщайн. Той носи нещастие, знаехте ли? Повечето от тези, които са били около него, много или малко са пострадали. Спомнете си за вашия мъж.

Ангелика се стресна.

– Вие...

– Не ме разбирайте погрешно – прекъсна я Франке. – Говоря за това, не за това, което се случи сега. Защо не дойдохте при мен, вместо да търсите човек, който от три години насам прави всичко възможно да изгуби разсъдъка си от пиене?

– При вас?

– Можех да ви помогна. Или поне щях да се опитам. Варщайн само търси някого, който да му помогне да ми отмъсти.

– Да не искате да кажете, че..., че знаете къде е мъжът ми?

– Не. Но съм сигурен, че бих могъл да разбера. Виждате ли, постъпвам съвсем честно с вас. А можех да кажа, че знам къде са съпругът ви и другарите му само за да ви държа далеч от този луд. Но не искам да ви лъжа. Въпреки това ви съветвам да послушате един добър съвет: качете се в следващия самолет и се върнете у дома! Само си навличате ненужни неприятности, като стоите близо до него.

– Заплашвате ли ме? – попита Ангелика.

– Но моля ви! – усмихна се Франке. – Аз съм съвсем искрен. Защо, мислите, този мъж е дошъл тук? За да ви помогне да намерите мъжа си? Съмнявам се.

– Знам – спокойно отвърна Ангелика. – А може пък да ми е приятно да гледам как ви създава неприятности.

– Това едва ли ще се случи. – Франке извади от джоба на самото си бял плик и го подаде на Варщайн.

– Какво е това? – попита той.

– Съдебно решение, което ви забранява да се приближавате до Гридоне на повече от два километра.

– Но това е смешно! – възмути се Ангелика.

– Може би – невъзмутимо отговори Франке. – Дори съм сигурен, че всеки що-годе добър адвокат успешно може да го оспори. Но докато се

стигне дотам, ще трябва да помоля приятелят ви да се съобрази със съдържанието на писмото. А ако не го направи, за мен ще е удоволствие да видя как с един ритник го изхвърлят от тази страна.

– Важи ли това и за мен?

Франке се обърна и цяла секунда гледа най-горното копче на ризата на Ломан, преди да се сети, че трябва да отстъпи крачка назад, ако иска да види кой стои срещу него.

– Вие пък кой сте? – не можа да скрие яда в гласа си той.

– Няма значение – хилеше се срещу него Ломан. – По-важно е, че аз знам вие кой сте. Е, и мен ли ще принудите да напусна страната? Само опитайте. Ще пасне много добре към това, което вече имам. Той доволно размаха диктофона си. Червената светлина бе включена и двете ролки се въртяха.

– А-ха, така значи. Журналист сте, познах ли?

– Може и така да е. Франке въздъхна.

– Касетата!

– Няма да стане. Не мисля, че... – останалите думи заглъхнаха в болезнен стон. След бързия заповеднически жест на Франке мъжът от лявата му страна протегна ръка, хвана Ломан за китката и силно натисна. Само след секунда той пусна диктофона. Франке сръчно го улови, извади касетата и му го върна.

– Нима не разбирате? – поклати осъдително глава Варщайн. – Тук сме в Швейцария, Франке, не в Дивия Запад!

– На ваше място не бих бил толкова сигурен – отвърна Франке и посочи плика, който още бе в ръката на Варщайн. – Прочетете го внимателно и си направете сам услуга, като спазите предупреждението.

– А ако не го направя?

– В такъв случай правите на мен услуга. Повярвайте ми, лично ще се погрижа да влезете в затвора и вратата след вас да бъде зазидана.

Когато тръгнаха, по небето нямаше нито едно облаче. Дори бе необичайно топло за това време на годината – октомври чукаше на вратата и на юг от Алпите можеха вече да се очакват всякакви изненади. А от няколко дни насам времето съвсем се обърка. Сутринта Салиери даже мислеше да се откаже от пътуването, защото не само времето, ами цяла Аскона бе обърната с надолу главата след катастрофата с ICE.

Предупредиха го да не излиза в езерото и ако беше сам, без съмнение щеше да се вслуша в предупреждението. Или всъщност не, защото ако беше сам, въобще нямаше и да планира това пътуване с лодка по

Лаго Маджоре. Дори нямаше да дойде тук, а щеше както винаги да прекара отпуската си в планината на родната Сицилия. Но сега не беше сам. И вече никога нямаше да бъде. Мисълта за това го изпълваше със задоволство.

Причината, поради която Салиери въпреки непоносимостта си към водата и всичко свързано с нея, сега седеше в хека на малката клатушкаща се моторница и наблюдаваше стъгяващите се облаци и едновременно с това се бореше с позивите за повръщане, но в същото време бе доволен и щастлив, както никога преди това, се казваше Мариела. Тази причина бе двадесет и седем годишна, с черна коса, черни очи и почти идеална фигура, която яркожълтото яке от импрегнирана материя не можеше да скрие. А, да, и от четири дни и шест часа бе негова жена.

Негова жена... Марио повтори няколко пъти наум думата, наслаждавайки и се като на старо вино. От това тя не изгуби очарованието си. И нямаше да го изгуби и през следващите четиридесет години. Разбира се, такава представа бе доста наивна и той го знаеше. Но усещането бе твърде красиво и искаше да го задържи поне за момента. Мислите явно се бяха отпечатали върху лицето му, защото Мариела неочаквано го погледна въпросително и събърчи чело. Изглеждаше много красива така. Красотата и не бе кукленска, а много естествена, което я правеше още по-желана.

– За какво мислиш? – попита тя.

– За нищо. Само за момент си помислих, че Господ много трябва да ме обича, щом ми подари жена като теб.

– Господ ли? Кой е той? – Мариела го заплаши шеговито с пръст: – Не си ми казал, че има и още някой, който те обича!

Марио се засмя, макар че подобни шегички не му бяха по вкуса – бе вярващ християнин и дълбоко уважаваше всичко, свързано с религията. А Мариела не се свенеше пред нищо, но никога не отиваше твърде далеч, за да го обиди. Когато отминеше сватбеното им пътешествие, щяха да заминат за Сицилия, за да я представи на семейството, преди да се върнат в общото жилище в Рим. Може би щеше да е добре да поговори с нея, за да се въздържа малко пред родителите му.

Само че не сега. В момента имаха по-важни неща за вършене, например...

– И махнете безсрамната усмивка от лицето си, синьор Салиери! Вярно, че сме в медения си месец, но ако добре си спомням, тази сутрин за малко да пропуснем закуската. Макар че се събудих в... Колко часа беше? Седем? Не, малко преди шест и половина.

– Това беше преди цели пет часа – възнегодува Марио.

– Питам се какво ли би казала бедната ти стара майка, ако разбере какъв похотливец е станал най-големият и син.

– Бедната ми стара майка има девет деца. – Марио се опита да я хване, но тя се изплъзна с ловко движение и избяга в предната част на лодката. Миниатюрният съд се разклати здравата и Марио не посмя да я последва. – Как мислиш, откъде са се появили?

– Представа нямам – изсмя се Мариела. Марио обичаше смеха и. Не помнеше и един час, през който да не се бе засмяла поне веднъж.

– Да ти обясня ли? – Той стана предпазливо и направи крачка към нея, но тя изведнъж вдигна ръка към небето.

– Погледни! В първия момент Марио помисли, че е част от играта и, но изразът на изненада бе твърде истински. Обърна се и вдигна глава.

Веднага разбра какво сочеше Мариела. Времето още повече се бе влошило. По продължение на абсолютно права линия, начертана сякаш с линеал, небето бе покрито с черни и сиви облаци, струпани в странни фигури, които протягаха тъмни ръце почти до земята. До този момент не бе усетил, но при вида им веднага му стана студено.

– Страшно е. Не бях виждал времето толкова бързо да се променя. – Май ще е по-добре да се връщаме, преди бурята да ни настигне във водата.

Марио не се възпротиви. Все още не мислеше, че са в опасност. Не бяха далеч от брега и можеха да го достигнат за не повече от пет минути. Но вече не бе толкова сигурен, че щяха да им стигнат. Лошото време се приближаваше към езерото с невероятна бързина. Облаците се движеха сякаш на бързи обороти.

– Можеш ли да плуваш? – попита той, навеждайки се над мотора, за да дръпне въжето. Чува се няколко бълбукащи звука, но двигателят не тръгна.

– Като риба. Защо?

– Добре тогава. – Марио дръпна втори път, този път по-силно шнура. – Защото аз не умея.

– Шегуваш се! – каза Мариела с ужас в гласа.

– Страхувам се, че не. Виж дали имаме спасителна жилетка.

Докато тя търсеше из лодката, мърморейки недоволно, той за трети път напразно се опита да запали мотора. Проклетото чудо не щеше и не щеше да потегли.

Марио изпсува тихичко и се напъна да си спомни обясненията на собственика. Човекът му бе обяснил какво да направи, ако не може да

запали, но той бе слушал с едно ухо – вниманието му бе съсредоточено върху Мариела, която стоеше на мостика, облечена в банския си костюм, и изглеждаше просто прекрасно. Знаеше, че е много просто. Само да можеше да си спомни!

– Ето я! – в гласа на Мариела се долавяше голямо облекчение. – Облечи я веднага!

– Да, ей сега. Марио стана, за да я вземе, и застина на мястото си. Облаците се движеха към тях десет пъти по-бързо от това, което му се струваше възможно. Бяха променили формата си и сега образуваха неправилен триъгълник, който хвърляше мастилено синя сянка върху водата. Марио мислено продължи сянката и с ужас установи, че триъгълникът сочи точно в тяхната лодка. Само след секунди щеше да я достигне.

– Какво е това? – прошепна Мариела. За първи път, откакто се познаваха, радостта бе изчезнала от гласа и и той трепереше от страх. – Това не е... не е обикновена буря!

Дълбоко в себе си и Марио мислеше същото, но онази част от него, която бе привързана към рационалното мислене и логиката, не позволяваше на останалата да приеме друго обяснение. Не знаеше какво беше това, което се движеше към тях със скоростта на бърз влак, но и вече нямаше никакво значение. Беше го страх и това бе най-важното в момента. Вместо да се обърне към Мариела и да вземе спасителната жилетка от ръцете и, той отново се наведе над мотора. „Както при автомобила, си-нър“. Сети се!

Опипвайки с пръсти, успя да намери малкия лост и го издърпа. Ментално грабна стартовия кабел и дръпна с всичка сила. Моторът закашля, избълва смърдящ синкав пушек и запали.

– Слава Богу! – Марио се изправи, изтри потта от челото си и се обърна към Мариела: – А сега да се махаме по-скоро!

Облаците се плъзгаха като черен клин все по-бързо и по-бързо и само след секунда сянката им достигна лодката.

Гледката бе зловеща. Марио се оказа прав в преценката си: сянката попадна точно в средата на лодката и я раздели на две. Той остана в задната част при мотора, където бе светло, а предната част, където стоеше Мариела, за секунда изчезна. Тъмнината бе толкова наситена, че не можеше да различи дори очертанията и. Пред него се издигна черна стена, която погълна половината езеро, половината лодка и любимата му Мариела. Не бе само гъстата тъмнина. Внезапно се изви вятър и го блъсна в лицето. Но най-призрачното и страшното като че ли бе тишината. Огромната стена от облаци и сенки предизвикваше очакване за ревящ

вятър и гръмотевици, но всъщност нищо не се чуваше, дори и най-лек звук. Сякаш и природата бе затаила дъх при зловещата гледка.

Всичко продължи точно секунда. След това сянката изчезна така бързо, както се бе появила и облаците продължиха лудия си бяг по небето към отсрещния бряг на езерото. Сега цялата лодка бе на светло.

В същия момент невероятно силен удар ги разклати и сякаш някой изхвърли Марио във въздуха. Той се запремята и докато падаше стремглаво надолу видя, как предната част на лодката избухна и парчета дърво се разхвърчаха навсякъде. Мариела излетя зад борда. Същата невидима сила, която го изхвърли, сега го запокити във водата. Той изкрещя от болка и смъртен страх. Малкото въздух, останал в дробовете му, избукува като перли към повърхността на езерото. Потъваше все по-надълбоко и продължаваше да се върти около оста си. Нещо голямо и жълто премина покрай него и в следващия момент една от дървените отломки го удари силно в ребрата и може би този удар го спаси. Дъската счупи две или три от ребрата му и остави дълбока кървава рана в хълбока му. Внезапната болка бе толкова силна, че всички мускули на тялото му отведнъж се свиха. Водата вече не можеше да нахлува в дробовете му и да го влече надолу. Той престана да се върти и започна да цапа с ръце и крака и да се опитва да оттласка нагоре.

Когато се показа на повърхността, пред очите му затанцуваха шарени кръгове. Студеният въздух го блъсна в лицето и чувството за съхранение свърши своето. Свитите мускули на гърлото се отпуснаха и дробовете жадно поеа въздух, преди отново да започне да пропада.

Незнайно как успя да овладее паниката си. Започна да удря напосок с крака и да прави несръчни движения с ръце, както бе виждал да правят плувците. Дали от тези усилия или случайността така поиска, но успя да се задържи на повърхността на водата. Видя някакъв предмет да се движи към него и замаха отчаяно с ръце да го улови. Бе като че ли същата дъска, която за малко не го прободе. Дървото изглеждаше като изгорено, но успя да се улови за него. Следващите няколко секунди само поемаше въздух на дълбоки глътки и се опитваше да приеме мисълта, че все още е жив. Болката в хълбока бе толкова силна, че му прилошаваше. От кръвта водата около него почервеня. Но не трябваше да се предава. Мариела! Бе излетяла зад борда и сега сигурно е в безсъзнание. Трябваше да и помогне. С мъка изправи глава и се огледа. Лодката се клатушкеше само на няколко метра пред него и вече потъваше. Задната част бе почти незасегната, но предната изцяло липсваше. Нещо я бе разрязало точно наполовина. Мястото на разреза бе толкова гладко, сякаш бе

прерязано с един удар на меч. Марио се замисли за момент дали не ги бе ударил някой от малките увеселителни кораби, но реши, че бе невъзможно да е така. Те бяха достатъчно големи и двамата щяха да го видят въпреки лошото време. Освен това щеше да е още тук, защото от катастрофата бяха минали само няколко минути. Езерото бе пусто.

Когато задната част на лодката потъна изцяло, видя тялото на Мариела. Лежеше с лице във водата и тялото и бе неподвижно.

Паниката започна отново да го обзема и той отново успя да я потисне. С бавни, мъчителни движения, заплува към тялото. Не искаше да вика името и, защото ако бе в състояние да реагира на вика му, едва ли щеше да има нужда от помощта му. В промазаното и яке се бе образувал въздушен мехур, който я задържаше на повърхността. Ако успееше да стигне до нея, преди да се е удавила, щеше да я обърне и да я държи така, докато дойде в съзнание или някой се притече на помощ. Бе сигурен, че от брега са видели катастрофата и може би вече са тръгнали със спасителната лодка. Не можеше да бъде другояче.

Когато бе на половината разстояние, край него мина нещо оранжево. Спасителната жилетка! Той протегна едната си ръка към нея и за малко да заплати с живота си това движение, защото под пръстите му тя се разпадна на прах и той без малко да изпусне дъската. Погледна шокиран оранжевите парчета. Импрегнираният ленен плат бе така ронлив, сякаш бе престоял поне сто години във водата. Пълнежът от изкуствени влакна плуваше наоколо, сбит на топки, а металните закопчалки бяха съвсем ръждясали.

Марио продължи да плува напред. Още три метра. Мариела не се движеше. Колко дълго може да издържи човек, обърнат с лице към водата, без да се удави? Минута? Две? Или три? Колко ли време вече водата я носеше?

Когато почти бе стигнал до тялото, с периферното си зрение улови някакво движение. Към тях се движеше моторница, в която стояха двама мъже. Единият държеше в ръка спасителен пояс. Другият се приготвяше да скочи във водата. Но докато дойдеха, може би щеше вече да е късно.

Марио събра последни сили в изтощеното си тяло, оттласна се напред с крака и достигна неподвижното тяло. Пусна дъската, хвана с две ръце Мариела и с едно движение я обърна с лице нагоре. Въздушният мехур, който досега я бе задържал отгоре, излезе и тя почти мигновено започна да потъва. Марио бързо посегна към дъската, като с другата ръка поддържаше главата и, за да може да поеме въздух. Под пръстите му

дървото започна да се разпада и той усети как мускулите му отново се свиват. Нямахте да издържи дълго. Но и не трябваше. Лодката бе вече тук. Мъжът на кормилото направи умел завой и почти в същия момент и двамата скочиха във водата и заплуваха към него. Само че Марио не видя нищо.

Гледаше с невярващи очи лицето пред себе си, около което плуваха побелели коси. Не изпита никакъв ужас. Или точно обратното, но той бе толкова голям, че в момента не можеше да го осмисли като такъв. Всичко, което изпитваше, бе невероятна пустота, толкова голяма, че мислите му потъваха в нея като в бездънна пропаст.

Това не беше Мариела. Тялото само бе облечено в нейното жълто яке. Черният бански отдолу също бе нейният, златният кръст, висещ на тънка верижка на шията и, бе този, който той и подари преди четири дни за сватбата. Но жената не бе Мариела. Не можеше да бъде, защото трупът, който Марио държеше в ръцете си, бе на прастира жена.

– Този проклетник ми счупи ръката! – простена с плачлив глас Ломан. През последния час бе повторил това изречение най-малко десет пъти, все с различен тон – ту гневно, ту отмъстително или жално, като сега. Варщайн имаше чувството, че спътникът им с цяло сърце се наслаждава на страданието си. – Но ще си плати за това, кълна се! Ще се занимая с господата особено вни...ау-у! По дяволите, гледайте какво правите!

Ломан дръпна ръката си и разярено изгледа Ангелика, която за трети път и все напразно се опитваше да го превърже.

– Имате ли въобще представа колко боли?

Ангелика въздъхна, наведе се да вдигне ластичния бинт, който бе изгървала, и не дотам нежно притегли ръката на Ломан.

– Горедолу. И освен това не е счупена, а само натъртена. Но ако това ще ви успокои, нека ви кажа, че натъртеното често боли повече от гладко счупване.

– Ох, майчице! – само че този път стисна зъби и не отрони звук, макар че Ангелика действаше доста безцеремонно.

– По професия съм медицинска сестра. И млъкнете вече, за да не започна отначало. Ако превръзката не е добре направена, ще има повече вреда, отколкото полза.

– Вие сте медицинска сестра? Вярно ли е?

– Не работя от няколко години, но съм го учила. Мислех, че знаете всичко за мен. Така, готово. Ще видите, че след седмица вече нищо

няма да усещате.

Ломан положи всички усилия погледът му да изглежда пронизващ, но срещна само злорадата усмивка на Ангелика. Скочи и излезе с гневни крачки от стаята. Сигурно отиваше да си вземе ново питие. Откакто бяха влезли в ресторанта на летището, бе изпил на един дъх три големи коняка, сякаш пиеше минерална вода. Варщайн се загледа след него и поклати глава.

– Да не повярваш! Мъж като планина, а се държи като че ли са го набучили на кол.

– Такива са най-лоши – каза Ангелика и се усмихна. – За това раняване ще разказва с гордост и на внуците си.

– Сигурно. Хващам се на бас, че ще са били четири силни удара, които героично е отблъснал, но петият го е улучил в гръб. Как попадна на тази птица?

– Не аз, той попадна на мен. По някакъв начин бе разбрал, че издирвам Франк и естествено е надушил голямата история. Не мога да си позволя да избирам. Освен това... не вярвам, че е толкова лош, на какъвто се прави. Струва ми се, че само се преструва. Сигурно е някаква уловка.

– Ако наистина е така, значи много добре си играе ролята.

Варщайн отпи от кафето си и изкриви лице в гримаса. Кафеникавата течност бе неприятна още докато бе топла, а сега бе направо отвратителна. Питаше се защо ли на нито едно летище по света кафето не бе добро. А може би вината си беше в него, а не в кафето. Вече бе почти обяд и би дал дясната си ръка за чаша бира.

– Значи това беше прочутият доктор Франке – каза изведнъж Ангелика. Варщайн замълча. През цялото време бе чакал да го заговори на тази тема, а сега не знаеше какво да и отговори.

– Трябва да си призная, че съм изненадана. Бях слушала доста за него, но никога не съм си го представяла точно така.

– Аз също – каза Варщайн. Ангелика го изгледа учудено.

– Това сценично представление, което изнесе, въобще не е в неговия стил. – Варщайн постави чашката с кафето на масата и с жест на отращение лекичко я избута напред. – Това не е подходът му. Франке не изпитва никакви скрупули, ако трябва да се справи с някого. Убеден съм, че без никакви задръжки би убил човек, ако се наложи. Но не по този начин. Неговите методи са други. Работи незабележимо, но също толкова ефективно.

– Може би не толкова бързо.

Варшайн вдигна поглед и видя срещу себе си Ломан. Журналистът се бе върнал, без да го усетят и за изненада на Варшайн държеше в здравата си ръка не чаша коняк, а лист хартия. По всяка вероятност сметката.

Вие двамата отново нарушавате правилата на играта – каза той предизвикателно. – Мисля, че се разбрахме да не се говори за общия ни проект, докато мен ме няма.

Варшайн не можеше да си спомни някой от тримата да е казвал нещо подобно, но нямаше никакво желание да спори с Ломан.

– Можем ли да тръгваме? – попита той.

– Разбира се. – Ломан пхна сметката в джоба на джинсите си и преметна на рамо фотографската чанта. Към куфара, оставен до масата, не се и наведе дори. Ангелика също, а Варшайн пък съвсем.

– Ей! А куфара?

– Какво му е на куфара? – попита Варшайн.

– Нали е ваш?

– Ръката ме боли!

– Невероятно много съжалявам! – изрече Варшайн с най-безсрамната усмивка, която можа да лепне на лицето си. – Все пак имате още една. А аз ще ви отварям вратите.

Погледът на Ломан стана още по-враждебен отпреди, но той не каза нищо. Грабна куфара и с големи крачки излезе навън.

Времето се бе влошило още повече. Вече нямаше мъгла, но валеше като из ведро. Водата на улицата стигаше до глезен, а небето приличаше на мръсна оловна плоча, която висеше толкова ниско, че човек можеше да я докосне с ръце.

Излязоха от сградата на летището и застанаха под козирката на входа.

– Ще докарам колата – каза Ломан. – Отсреща на паркинга е. По-добре само един да се намокри. А вие през това време можете да наглеждате багажа ми – ако не ви затруднява, разбира се.

Той свали чантата от рамото си, остави я до куфара и затича приведен под дъжда. Водната пелена бе толкова плътна, че го скри от погледите им, още преди да е пресякъл улицата.

– Дано пипнеш бронхопневмония! – промърмори Варшайн. Този път Ангелика не се засмя, а го изгледа замислено.

– Защо си толкова враждебен към него?

– Не съм – отвърна Варшайн, макар че това твърдение и в собствените му уши звучеше доста глураво. – Мразя всички журналисти.

Навремето те сложиха капака на цялата история.

– Така ли?

– Да, така беше.

– Разбирам те, но въпреки това...така, както аз виждам нещата, ти сам си се довършил.

Варщайн преглътна яда си. Вместо да я нападне, както много му се прииска, се обърна рязко на другата страна и загледа в дъжда. Най-лошото беше, че можеше и да е права, помисли си. Тогава, преди три години, се беше забъркал в нещо, за което днес знаеше, че е бил прав. Но тогава нямаше как да го знае. Ако бе размислил дори само една секунда спокойно и трезво, нямаше слепешком да се хвърля в битки с вятърни мелници и много неща щяха да се развият съвсем иначе. Нямаше да постигне нищо, но поне пораженията щяха да са по-малко.

– Той ни е нужен – продължи Ангелика след известна пауза. – Поне докато стигнем Аскона. Не мисля, че Франке ще повярва, че ще спазиш съдебното решение и веднага ще се върнеш къщи. Ще се опита да ни спре.

– Ще има да взема! – каза ядосано Варщайн. – Тук сме в Швейцария, не в Русия. Господата швейцарци може и да са малко странни, но въпреки всичко това е свободна държава и никой не може да ни спре да отидем, където поискаме.

– Но може да ти попречи да се приближиш до планината!

– Не може! – заинати се Варщайн. Докато Ангелика се грижеше за болната ръка на Ломан, той много внимателно бе прочел писмото на Франке. – Забранено ми е да влизам на територията на строителната фирма – каза той натъртено, – а не на планината. Чак такава власт няма.

– Като че ли не го интересува особено какво му е разрешено и какво не.

Ангелика извади пакет цигари и щракна запалката, но вятърът бе толкова силен, че угаси пламъка. Тя опита седем-осем пъти и накрая се предаде.

– Допускам, че ще се опита да ни спре по някакъв начин.

Варщайн мислеше същото. Дори нещо повече – бе сигурен, че Франке им е подготвил някаква коварна изненада. Само че не го беше страх. Бе дошло време да застане срещу него и да си изяснят нещата веднъж завинаги. Мисълта за Франке го накара да си спомни за един въпрос, който му се искаше да зададе.

– Защо отхвърли предложението му?

– Чие предложение?

– На Франке – търпеливо отвърна Варщайн. Ангелика много добре знаеше за какво говори. – Предложи ти да ти помогне да намериш мъжа си.

– Не говориш сериозно, нали?

– Напротив. На твое място бих приел. Дори и да казва истината, че не знае къде е мъжът ти, все пак има много повече възможности да го открие, отколкото аз или Ломан. Освен това ти не си се карала с него.

Ангелика мълча доста време, но лицето и издаваше какво става вътре в нея. Извади нова цигара и този път се бори със запалката, докато накрая успя.

– Кой ти е казал, че не съм?

– Само допреди час не го познаваше!

– Човек може да се кара и с някого, когото въобще не познава – казва тя нервно.

– Той лъже!

– Знам. Но ти откъде знаеш?

– Той твърди, че не знае къде са Франк и другите, но това не е вярно. Знае много добре!

– Откъде си сигурна? – Варщайн наостри слух.

– Защото знам! – Ангелика избягваше погледа му и нервно дърпаше от цигарата.

– И как разбра? – не се отказваше Варщайн.

– Не знам къде е Франк – отвърна тя, бе да го гледа. – Но знам къде са най-малко трима от останалите. А е близо до ума, че другите са наоколо. Или не мислиш така?

– Къде са? – Варщайн не бе много изненадан, но бе отчаян и ядосан. В самолета мълчаливо бе дал дума, че ще бъде откровен с нея, и се надяваше това да е взаимно, но явно е постъпил доста наивно.

– В Аскона. Не точно там, а в едно село наблизо. Видели са ги там. Ломан ги е открил. А щом той знае, няма как и Франке да не знае.

– Защо не ми каза нищо?

– Защо? Защо! – Тя хвърли ядосано цигарата на земята и я стъпка с тока на обувката си. – Ако си забравил, нека ти припомня, че вчера ме изхвърли от жилището си. Нямах никаква възможност да ти кажа!

– Значи имаше възможност да ми съобщиш, че мъжът ти е изчезнал, и да ме молиш да ти помогна да го намериш, – Варщайн едвам се съдържаше да не се разкреши, – но нямаше възможност да ми кажеш това? Започвам да се питам какво търся тук. Прочете отговора в очите и и направо побесня. – Ломан. Тя гледаше на другата страна.

– Той искаше да дойда, нали?

Прииска му се да я сграбчи и да я обърне към себе си, за да го погледне в очите. Но гневът му се изпари, преди още да е вдигнал ръка.

– Това беше условието, за да ти помогне, нали? Да дойда с теб. Надава се на малка сензация, да грабна камък и да счупя главата на Франке!

– Все ми е едно какво иска Ломан – каза Ангелика. Обърна се и го погледна, макар че и беше много трудно. Варщайн го долови по изражението на лицето и. – Не го прави, за да намеря Франк. Ти си прав, ако беше заради това, изобщо нямаше да си му нужен – каза тя с твърд глас.

– Колко вълнуващо! А на теб за какво съм ти? Да отклонявам вниманието на Франке, може би?

– Ти веднъж вече им помогна... тогава. Сигурно ще успееш и сега...

– Онова беше друго нещо! За Бога, изобщо не знам какво съм направил, ако въобще съм го направил. Може и да е било чиста случайност. Просто бях първият, който стигна до тях. А можеше да е всеки друг.

– Но не беше! – упорстваше Ангелика. – И за каква случайност ми говориш? Питам се дали изобщо има такова нещо.

Първо се бе изпарил гневът му, а сега и разочарованието. Продължаваше да се чувства наранен и сигурно щеше да му е нужно дълго време, докато преодолее това чувство, но изведнъж я разбра. Това, което толкова много го бе разгневilo, Ангелика не бе направила заради някакви свои сметки, а просто от отчаяние. Бе като удавник, който се хваща за всяка сламка. На нейно място и той сигурно щеше да постъпи точно така.

– Сигурно много обичаш мъжа си?

– А, Ломан се връща. Но без кола!

Варщайн изненадано се обърна. Ломан наистина се връщаше от същата посока, в която бе изчезнал, целият прогизнал от дъжда и с изражение на лицето, в сравнение, с което небето над града изглеждаше направо ведро.

– Какво става? – попита Варщайн. – Къде е колата?

– Добър въпрос. Ще го задам на глупавата кокошка от сервиза. И Бог да и е на помощ, ако няма под ръка най-гениалното оправдание на века!

Той профуча край Варщайн и Ангелика, без дори да удостои с поглед багажа си, и за малко да се блъсне в автоматичните врати, които се отваряха доста по-бавно.

Варщайн взе куфара и чантата му и тръгна след него. Макар че

вървяха доста бързо, Ломан бе вече на гишето, когато двамата дойдоха. Гласът му се чуваше поне на трийсетина метра.

– Не е никак весело, повярвайте ми! На този ключодържател пише ли място 2133? И аз отидох точно там! Само че няма никаква кола! – Той ядосано разклати ключовете пред лицето на млада жена, облечена в зелената униформа на фирмата за автомобили под наем. Тя внимателно го слушаше, но не изглеждаше особено впечатлена от изблика на гняв на клиента си. Сигурно бяха свикнали на подобни сцени. Изчакваше го спокойно да свърши тирадата си.

– Сигурна съм, че е недоразумение, което бързо ще изясним. Ако може да получа клю...

Ломан трясна ключовете на тезгяха. Младата жена ги взе с неподвижно лице, хвърли бегъл поглед на табелката и написа нещо на компютъра си.

– Да, ето...

– Глупаво недоразумение, надявам се? – обади се ехидно Ломан.

– Страхувам се, че не. Колата е била повредена.

– Моля? – не повярва Ломан.

– Искахте бялото БМВ, нали? Страхувам се, че колата вече не е при нас. Много съжалявам, но преди половин час някой я е блъснал на паркинга, давайки заден ход. Закарали са колата в сервиз.

– Не може да бъде! – възмутено викна Ломан. – Вчера от Мюнхен...

– Вчера вечерта всичко беше наред – прекъсна го жената. – Също и преди един час, когато взехте документите. – Тя продължаваше да е невъзмутимо спокойна, докато Ломан вече щеше да се пръсне.

– Вие майтап ли си правите с мен? – просъска той.

– В никакъв случай. Страшно съжалявам. Опитваме се да изпълняваме желанията на нашите клиенти, но подобни случаи се наричат форсмажор и тогава сме безсилни. – Тя взе ключовете и ги пусна в едно чекмедже. – Ако сте предплатили, ще ви върнем сумата.

Лицето на Ломан приличаше на презрял домати, но за голямо учудване на Варшайн той все още се владееше.

– Добре... Дайте ми тогава друга кола.

– Съжалявам, страхувам се, че...

– Не е нужно да е бяло БМВ – прекъсна я Ломан. Гласът му звучеше заплашително ниско. – Ще се примирия и с ЛАДА на бели и зелени карета. Но само по-бързо!

– Страхувам се, че ще трябва да ви разочаровам. БМВ-то беше

последната ни кола.

– Моля? – Ломан едвам си поемаше дъх и приличаше на риба на сухо.

– Имаште голям късмет, че изобщо го получихте. От една седмица насам всичко е заето. Наистина много съжалявам!

– Край, стига вече! Искате да ми кажете, че нямате кола за мен?! Въпреки че запазах по телефона и получих потвърждението ви?

– Престанете! – намеси се Ангелика. Искаше по някакъв начин да изгледи ситуацията, преди Ломан съвсем да избухне. И без друго вече привличаха погледите. – Не сме претенциозни. Дайте ни просто някаква – може в краен случай и малко поочукана и издраскана.

– Съжалявам! – не се предаваше жената в зелена униформа, но глътът и сега бе малко по-любезен, отколкото преди. – Наистина всичко е ангажирано.

– Не, тия не ми минават! Искам да говоря с шефа ви, веднага!

– Оставете, Ломан! – обади се спокойно Варщайн.

Ломан го изгледа с отровен поглед и отново се обърна към жената зад тезгяха.

– Ясно ли се изразих?!

– Шефът ми няма да ви каже нищо по-различно, но щом като искате... – Тя вдигна телефонната слушалка и без да набере никакъв номер, започна тихичко да говори.

– Сега ще видим! – каза заканително Ломан. – Аз съм от пресата и шефът ви сигурно няма да е особено щастлив, когато разкажа за опита си с вашата фирма!

– Престанете, Ломан! – обади се уморено Варщайн. – Още ли не сте разбрал?

– Какво?

– Няма да ни дадат кола. Нито тук, нито при някоя друга фирма в града. – Говореше нарочно по-високо и с гъгла на окоото си наблюдаваше жената зад тезгяха. Тя се владееше много добре, но все пак не достатъчно, за да потисне лекото трепване на раменете. Бе уцелил в десетката.

– И защо? – поинтересува се Ломан.

– Това е почеркът на Франке.

– Не ставайте смешен! Той може и да има достатъчно влияние, и пари, за да си наеме няколко биячи, но чак подобно нещо...

– Искате ли да се обзаложим? Следващата ми социална помощ за вашата месечна заплата?

Преди Ломан да му отговори, от другата страна на тезгяха се появи мъж в тъмен костюм. Ломан победоносно тикна журналистическата си карта под носа му.

– Вие ли сте шеф на тази сладкарница тук? Тогава чуйте какво ще ви кажа...

Варщайн нямаше намерение да го слуша – знаеше как ще свърши разговорът. Ломан само си губеше времето.

Оказа се прав. Шефът на фирмата не се трогна нито от унищожителните тиради на Ломан, нито от напразните опити на Ангелика изгладя положението. През цялото време бе вежлив, но въпреки това те не получиха кола. Накрая резултатът бе такъв, какъвто предсказа Варщайн.

– Много съжалявам – каза директорът, – но откакто железопътната връзка е прекъсната, сме ужасно натоварени. А и това ужасно време... – той въздъхна тежко. – Страхувам се, че не мога да ви помогна.

– Обзалагам се на всичко, че ще получим дузина коли, ако се обади под фалшиво име на някоя фирма – промърмори Ангелика. Директорът явно бе чул думите и защото за момент я изгледа объркано и като че ли ужасено, но в крайна сметка предпочете да се направи, че нищо не е чул.

Силно ядосани, тримата се отдалечиха на няколко метра от гишето.

– Това не може да бъде! – не се предаваше Ломан. – Този доктор Франке започва постепенно да си навлича моя гняв.

– А мен полека-лека започва да ме дострашава – призна си Ангелика. – Кой, по дяволите, е този човек?

– Тя погледна към Варщайн, но той само безпомощно вдигна рамене. Знаеше, че Франке има невероятни връзки, но това, което стана сега...

– Е, какво ще правим? – попита Ангелика.

– Какво можем да направим? – изръмжа Ломан. – Ще вземем такси.

– До Аскона?

– Глупости! – отвърна троснато Ломан. – Човекът, когото търся, живее тук в Женева. По-точно, на няколко километра извън града. А после ще видим... Освен, ако този Франке не е подкупил и таксиметровите шофьори в града, разбира се.

След всичко, което се случи, Варщайн не би се учудил и на подобно нещо, но не стана така. Заради лошото време трябваше да почакаат още около десетина минути, преди да дойде кола, но с това неприятностите дотук свършиха. Варщайн облекчено въздъхна, когато най-последна седнаха в таксито и потеглиха.

Само секунда по-късно нещо така неочаквано силно го блъсна, че той полетя напред, удари се в предната седалка и за малко не падна от мястото си. Гумите изсвистяха и колата се закова на място. Варщайн се изправи и видя причината за внезапните спирачки: фигура, облечена в черен кафтан, с тюрбан на главата и черно прозрачно фередже върху лицето. Мъжът бе излязъл на пътя, без да се огледа. Сега стоеше и гледаше таксито по-скоро объркано, отколкото уплашено. Мъжът явно не разбираше с какво се е разминал.

Шофьорът се опита да му помогне все пак да разбере, защото свали стъклото на прозореца и подхвана невероятен репертоар от псувни и проклетия, при това на какви ли не езици. Варщайн слушаше с удоволствие и по едно време се намеси:

– Не мисля, че ви разбира. Защо просто не продължите? Искаме да пристигнем все пак още днес, ако е възможно.

Шофьорът му хвърли ядосан поглед в огледалото, но вдигна стъклото и продължи, без ни най-малко да се е успокоил.

– Проклети камилари! Да си стоят в пустинята, щом като не знаят как да се държат на улицата!

Даде газ и за малко не се удари в друга кола, когато се включи в потока, без да изчака. „Толкова по темата улично движение“ – помисли си с ирония Варщайн. Съвсем автоматично се обърна назад и погледна колата, която за малко не блъснаха. Беше син фиат, много голям автомобил и шофьорът сигурно здравата се е изплашил, защото изостана повече, отколкото бе нужно. Въпреки лошото време караше без светлини. Вината за произшествието, което им се размина, може би нямаше да е само на техния шофьор.

– От няколко дни градът сякаш съвсем е превъртял – възбудено продължаваше шофьорът. – Първо това отвратително време, после тези побъркани, които изведнъж изпълниха улиците...

– Какви побъркани? – попита Ломан.

– Какви... камиларите, разбира се! Нали преди малко сам видяхте! Сега само катастрофа ми липсва!

– Искате да кажете, че този арабин не е единственият? – Варщайн не харесваше шофьора, но думите му го накараха да наостри уши.

– Съвсем не! На доста неща вече съм свикнал, но това от няколко дни насам вече е върхът! Човек може да си помисли, че всички луди на света са си определили среща тук. А на всичкото отгоре вчера пристигна и цяла дузина от онова братство Харе Кришна. Почти блокираха летището, защото изведнъж решиха да медитират или как там го наричат.

И точно пред главния вход! Просто си стояха и не се помръдваха. Никой нито можеше да влезе, нито да излезе.

– И какво стана? – попита Ломан.

– Нищо. Дойде полицията и ги разкараха, както си му е редът. Но мина почти цял час. – Шофьорът въздъхна и поклати глава. – Любопитен съм какво още ще се случи.

Да, помисли си Варщайн, и аз. Но не можеше да каже, че тази мисъл го радваше.

6.

– Ходите ми по нервите, Варщайн! – каза Франке. Облегна се назад във въртящия се стол и започна да върти в пръстите си един молив, който бе извадил единствено за тази цел. – Търпението ми скоро ще свърши!

Варщайн не каза нищо. Откакто бе влязъл в кабинета на Франке, четири или пет пъти се бе опитал да каже нещо, но бе стигнал само до първите две-три думи. След няколко минути разбра, че Франке не го бе повикал да разговаря с него, а за да държи монолог. А на него се падаше да е слушател и да си затваря устата.

– Аз ви харесвам, Варщайн – продължи Франке. – Винаги съм ви харесвал, още от едно време, когато посещавахте лекциите ми.

Разпознавам хората с талант и още навремето разбрах, че у вас има голям потенциал. Това беше и причината, поради която ви извиках за проекта си.

Това си беше чиста лъжа. Единственият човек на света, когото Франке харесваше, бе той самият. Още като доцент в Нюрнберг се бе специализирал да открива млади сътрудници, за да си присвоява труда им и само това бе причината, поради която бе извикал Варщайн.

– Но постепенно започвам да се питам дали не направих грешка. Какво става с вас, Варщайн? Това, което преживяхте, сигурно е било много лошо, но вече минаха четири седмици! Проявих достатъчно търпение, но то вече свърши. Назначен сте да се грижите за електрониката и измерванията, а не да гоните духове! И само между другото, нека ви припомня, че за това получавате доста добра заплата!

– Не са духове – отвърна Варщайн.

– Така ли? А какво е тогава това тук? – ръката на Франке удари по една жълта папка, която самотно лежеше на иначе празното бюро.

– Факти. – Франке междувременно бе решил да му даде думата. – И освен това са моите лични бележки, които не са предназначени за вас.

Изглежда не подбра добре думите си. Настроението на Франке, което до този момент въпреки всичко все пак бе смесено, изведнъж се влоши.

– И за кого бяха предназначени? – попита той остро.

– За никого. – Трябваше да се овладее, за да не даде воля на яда си. Франке нямаше ни най-малко право да рови в личните му документи, но

сега не бе моментът да изяснява това.

– За никого! – повтори Франке, отвори папката и взе да рови в листата. – Можете ли да си представите какво би станало, ако тези неща попаднат в погрешни ръце? Например на някой вестникарски лъжец?

– Изключено! Това са лични данни, които...

– ...сте обработвал на компютър за пет милиона, който е тук, за да си вършите работата на него, а не за да ловите призраци! – прекъсна го Франке.

– Не са призраци! – Варщайн за стотен път се прокле, че не бе защитил данните по-добре. Просто бе подценил Франке що се отнасяше до способностите му на хакер и на безскрупулността му. Файлът недвусмислено бе отбелязан като личен.

– Ако сте прочел всичко, трябва да сте разбрал, че нещо с тази планина не е в ред. Франке въздъхна. Остави молива, сложи ръце под брадичката си и в продължение на две-три секунди го гледа с почти тъжен поглед.

– Бих предпочел да не бъда толкова директен, но се страхувам, че единственият, с когото нещо не е наред, сте вие.

– Но няма не виждате? – Вътрешният глас на Варщайн го съветваше да си затваря устата, но той не го послуша. Независимо, че не харесваше Франке, той не бе глупав. И човек трябваше да е съвсем съп, за да не осъзнае значението на фактите, които бе събрал през последните няколко седмици.

– Планината е...

– Омагьосана? – предложи Франке.

Варщайн съвсем ясно усещаше в каква посока иска да го подмами Франке, но просто не бе в състояние да слуша все по-засилващото се предупреждение, идващо от разума му.

– Наречете го и така, щом искате – каза той ядосано. – Но не може да не сте разбрал, че някои неща не вървят както трябва. Машините полудяват, часовниците вървят назад, а хората изчезват и се появяват чак след два дни. Какво стана последната седмица? Какво стана с тримата мъже, които не можах да си спомнят какво са правили в продължение на пет часа?

– Сигурно е само, че не са работили. Откъде да знам какво са си мислили? Що се отнася до останалите неща – може и така да се погледне на нещата, но от човек с техническо образование като вас очаквах малко по-друг начин на мислене. – Гласът му стана по-остър. – Какво значат всички тези глупости? Случва се машините от време на време да

не вършат това, което се очаква от тях. Ако правилно съм разбрал фактите в така наречения ви доклад, става дума преди всичко за измервателните ви уреди, които не работят правилно. Може би грешката е там? Взехте ли под внимание и тази възможност?

– Лазерът работи безупречно. Не са верни само резултатите, които дава.

– Знам. – Франке се усмихна, отвори отново папката и запрелиства. – Какво е показало последното измерване? 1,3 милиона километра? Според мен вероятностите тук са две: или машините ни са много по-добри, отколкото мислехме и се поставили абсолютен световен рекорд в изкопаването на тунели, или невероятното ви изобретение просто не работи както трябва.

– Уредът работи безукорно и вие го знаете толкова добре, колкото и аз. Подобен резултат е невъзможен.

– Вие го казвате. Нали сте учен или се лъжа? Във всеки случай вярвах го допреди известно време. Какво прави един учен, когато получи при експериментите си резултат, които просто е невъзможен? Търси грешката в експеримента. Или поне аз така съм учил и се опитах и вас така да науча. А какво правите вие? – Той сърдито затвори папката. – Опитвате се да изкривите истината, за да съвпадне с експериментите ви, а не обратното. Това не е много научен подход.

– Да, точно така. Това, което става тук, няма нищо общо с науката. Не и с нашите представи за знание.

Тези думи бяха най-голямата му грешка, но го разбра едва по-късно.

– Хопала! Ето, че стигнахме до същността на нещата, нали така?

– Знам, че звучи налудничаво, но...

– Да, така звучи!

– Но вие и сам го усещате! Има нещо в тази планина. Не знам какво е, но има. Влезте в тунела и се огледайте! Толкова е ясно, че почти може да се докосне. Говорете с хората! Разпитайте всеки работник поотделно! Те също го усещат. Страх ги е да влязат във вътрешността на планината. Вътре има нещо и ние го разбудихме!

Почти чу как капана щракна, още преди Франке да се наведе и да каже:

– Хайде, изплюйте най-сетне камъчето! Значи, смятате, че сме събудили някакъв дух или нещо подобно? Да не би да предлагате да спрем работите и да зарием тунела?

– Не съм казал подобно нещо! – започна да се отбранява Варщайн.

– Но нещо става! Щом като не искате да ми повярвате, погледнете нещата от проклетата си научна гледна точка и ще признаете, че тук стават неща, които не можем да обясним. Запитайте се защо е така! – Бе се разпалил достатъчно и по реакцията на Франке разбра, че той е целял точно това.

– Варщайн, тук не се случва нищо тайнствено или необяснимо! – каза той спокойно. – Признавам, че и аз нямам обяснение за историята с деветнадесета бригада, но това не означава, че трябва да вярвам в призраци. Трябва ли да ви обяснявам, че във всички времена науката е имала много повече нерешени загадки, отколкото отговори? Добре, някои хора ги е страх. Просто хистерия и нищо повече. Много добре знаете, че след случки като тази преди четири седмици това е съвсем обичайно. Какво трябва да направя според вас? Да докарам магьосник с вълшебна пръчка, който да прогони злите сили?

– Това е несериозно.

– Несериозно е това тук! – удари с длан върху папката Франке. – Твърдите ми, че били факти! Не са! Това е научно-фантастичен роман, при това доста лош. Не за това ви плащат, Варщайн! – Тогава просто ме уволнете! – каза ядосано Варщайн.

– Така и ще направя. Но не веднага. Твърде добър сте, за да се лиша така изведнъж от вас. По дяволите, младежо, искам да ви помогна, не разбирате ли?!

– В такъв случай ме изслушайте! Ще ви отнеме само няколко минути!

– Не, не аз ще ви слушам. Вие ме чуйте!

– Но аз...

– До този момент – прекъсна го Франке с леко приповдигнат тон – разговорът ни беше, така да се каже, частен. Следва официалната част и ви съветвам да погледнете сериозно на нея. След онази история в тунела занемарихте работата си, за да не кажа, че съвсем я заряхте. Вместо това прекарвахте ценното време за работа, занимавайки се с вашите глупости. Край на всичко това! Забранявам ви да правите повече изследвания в тази насока! Нито в работното, нито в свободното си време!

– Не съм ви крепостен! – инатливо отвърна Варщайн.

– Но сте мой подчинен. И като такъв ще вършите това, за което сте назначен, и повече нищо! И на първо място ще изоставите всичко, което може да забави работата ни по проекта.

– Няма да стане!

Франке се изсмя.

– Не е възможно да сте толкова глупав, Варщайн! Откакто стана онази история, прекарвам по-голямата част от времето си да отбивам атаките на вестникарските хиени, които само душат за сензации. Да не говорим пък за всички побъркани, които от четири седмици насам се стичат като за поклонение. Да сте забелязал, че през последните седмици утроихме броя на охраната и въпреки това мъжете са недостатъчни?

Въпросът беше риторичен и никой не очакваше отговор. Хартман не само бе утроил хората си, но бе превърнал и терена пред тунела почти в крепост. Що се отнася до това, Варщайн разбираше гнева на шефа си. Оградата около мястото бе подсилена и поставиха електронна сигнализация. През цялата нощ непрекъснато светеха огромни прожектори и патрулираха постове с обучени кучета. На практика не остана и квадратен метър земя наоколо, ненаблюдаван от видеокамери. Всеки влизащ автомобил биваше претърсван и макар че охраната нерядко измъкваше по някой скрит под товара пътник, някой все пак успяваше да се промъкне в лагера. А това усложняваше работата.

Да, що се отнасяше до тези неща, разбираше добре яда на Франке. Опитаха се да скрият за необяснимото произшествие в тунела, но това не трая и двадесет и четири часа. Резултатът отговаряше на опасенията на Варщайн, само че бе сто пъти по-лош. Хората от пресата се нахвърлиха върху работниците от тунела като ято акули, но това не беше най-лошото. Най-накрая журналистите си отидоха, след като бяха разнищили „чудото на Гридоне“, но след тях заприиха тълпи любопитни, поклонници на НЛЮ, окултисти, магьосници, религиозни фанатици, мошеници, „археолози“, ясновидци и безброй други луди, само че те не си тръгнаха толкова бързо. Някои от тях показаха невероятни хрумвания, на които при други обстоятелства Варщайн би завидял. Хората на Хартман бяха „свалили“ четири или пет групи с въжета, които се опитваха да се спуснат през нощта по отвесната скала в лагера и да влязат в тунела, а полицията в Лугано бе заловила един луд, който бе наел чартърен самолет и смяташе да се спусне с парашут над тунела. Първите дни приемаха всичко на шега и доста се посмяха, но смехът им скоро секна. Строежът бе превърнат не просто в крепост, но и в затвор. Никой не можеше да напусне мястото, освен, ако не беше спешно наложително.

– Имате ли поне малка представа, какво щеше да стане, ако хората бяха разбрали за това тук? – попита Франке и посочи папката.

– Нямах намерение да го разказвам на никого. Освен може би на вас.

– Това няма никакво значение. Ще престанете веднага с тези

глупости! Приемете разговора като официално предупреждение. Второ няма да има. Гледайте вашата си работа и ще си останем добри приятели. Но ако я карате като през последните четири седмици, ще ви изхвърля, и то по-бързо, отколкото можете да произнесете името си. Разбрахме ли се?

– Мисля, че да – каза Варщайн и стана. – Може ли да си тръгвам вече?

Франке кимна, без да каже нищо, и Варщайн се обърна, но спря за миг и хвърли питащ поглед към папката на бюрото.

– Ще я задържа. Надявам се, само като куриоз, а не като доказателство пред съда. Между другото изтрих данните в компютъра ви.

Няма значение, помисли си Варщайн. Имаше копие на дискета, но и дума не отрони за това. Излезе от стаята, без да каже нищо. Навън бе започнало да се здрачава. По това време на годината вечерите бяха вече доста студени и Варщайн потрепери и сви рамене. Само след няколко крачки спря и погледна нагоре към планината. Чувстваше се странно. Току-що бе получил първата закана в живота си, при това не само за уволнение, а и за нещо много по-лошо, но въпреки това не се чувстваше нито уплашен, нито потиснат. Вместо това го изпълваше дълбока тъга, че не бе успял да накара Франке да го изслуша, и някакво далечно и смътно усещане за страх. Страх, който не бе свързан с неговата лична съдба или дори с току-що проведенния разговор. Страхуваше се за планината.

Гледаше гигантската сянка над себе си и мислеше, че никога досега не му се бе струвала така могъща и величествена. Над Гридоне лежеше невидима сянка, която от ден на ден ставаше все по-мрачна. Беше сянката на приближаващото нещастие.

Начинът, по който наблюдаваше планината, също се бе променил. Преди гранитният колос бе просто планина, спящ великан, който се забавляваше от опитите им да му навредят. Възприемаше го като предизвикателство.

Сега се бе превърнал във враг, който вече не спеше. Дебнеше ги и изчакваше момента, в който да ги унищожи. От планината появяваше нещо заплашително и той не бе единственият, който го усещаше, вече не. През последните две седмици се наложи да освободят десетина работници, защото отказваха да влязат в тунела. А тези, които останаха, ставаха все по-нервни и раздразнителни. Често избухваха спорове, а на два пъти Хартман и хората му трябваше да се намесят, за да предотвратят сбиване. Франке наистина смяташе, че това не е нищо друго освен

масова хистерия заради станалото с работниците и неочакваната ситуация на строежа, който трябваше да бъде превърнат в затвор. Това обаче не беше вярно. Всичко идваше от планината. Нещо идвашо от нея тровеше мислите и душите на мъжете и то беше незабележимо и неудържимо.

Варщайн чу стъпки до себе си и видя Хартман, който явно от доста време беше около него и го бе наблюдавал.

– Здравей!

Хартман отвърна с бегла усмивка, посочи към вратата зад Варщайн и го попита:

– Зле ли мина?

– Не много. Обясни ми, че ще ме изрита, ако не правя, каквото той иска, но нищо повече от това. И без друго го казва поне по веднъж на някого.

– По-често – каза Хартман и се разтърси. – От няколко дни старият наистина е сложил бойното снаряжение. И преди си беше проклет, но от известно време насам е направо нетърпим.

– Шефовете винаги са такива. А и ми се струва, че такива трябва да бъдат – пише го в трудовите им договори. – Погледна нагоре към върха и допълни тихичко: – Но не сме ли всички такива по един или друг начин?

Хартман явно не разбра какво искаше да каже. След разходката им до Зарутер се виждаха по-често. Щеше да е пресилено да се каже, че са станали приятели, но Варщайн бе сигурен, че Хартман не е разказал нищо на Франке за посещението им в планината. Иначе просто щеше да налее още вода в мелницата му. Бяха се срещали няколко пъти и бяха говорили и по някакъв начин Варщайн харесваше по-възрастния от него мъж. Но надеждата му, че и той е разбрал нещо от тайната същност на природата, не се бе изпълнила.

– И вие ли го усещате? – попита Варщайн.

Объркването в погледа на Хартман стана още по-голямо, но той прояви разбиране и гледа няколко секунди в същата посока.

– Мъжете са нервни. Настроението никога не е било толкова лошо като сега. Но нищо чудно – тук станахме като в затвор. Сигурно ще превъртим.

Казаните думи прозвучаха на Варщайн почти смешно от устата на човека, който бе едва ли не пазачът в затвора. Но се отказа да обяснява, че не точно това е имал предвид с въпроса си. Ако Хартман наистина не усещаше нищо от злоещата тъмнина на планината, толкова по-добре.

Може би ще дойде момент, когато ще е важно да знае, че в целия хаос има някъде някой, който е имунизиран срещу отровата на планината. Варщайн си мислеше, че каквото и да се случи, Хартман няма да се повлияе от него.

Беше се излъгал. Хартман продължи така още половин година, но после Гридоне взе и него.

Когато излязоха на магистралата, водеща извън града, сами се убедиха в това, което каза шофьорът – че времето съвсем се бе объркало. Проливният дъжд секна. Облаците се разкъсаха и слънцето така силно блесна от ясното небе, че от улиците започна да се вдига пара. И всичко стана само за секунда.

– Невероятно! – възкликна Ломан, който седеше на мястото до шофьора и полагаше големи усилия да отрови въздуха в колата с цигарен дим. – За първи път виждам такова нещо!

Шофьорът спря чистачките, а след това с демонстративно движение включи вентилацията. Леденостудена въздушна струя удари Ломан в лицето. Той примига и дръпна силно от цигарата си.

– Така е от седмица – каза шофьорът. – Онзи ден падна градушка – буквално от ясно небе. Поклати глава и с нескрито движение погледна към табелата „Моля не пушете“, която бе точно срещу Ломан.

Журналистът погледна в същата посока и се ухили. Знаеше, че шофьорът няма да каже нищо, защото от този курс щеше да спечели повече, отколкото друг път за цял ден.

– Кога започна така? – попита Варщайн.

– Кое, времето ли? – Шофьорът се замисли за момент. – Може би точно преди седмица. Да, така беше.

– В деня, когато е станал атентатът срещу влака. – Ангелика изрече на глас това, което и той мислеше. – Мислиш ли, че може да значи нещо?

– Едва ли – отвърна бързо и доста по-високо Варщайн, гледайки предупредително към шофьора. Той сигурно бе свикнал с всякакви луди, които обсъждаха световните проблеми в колата му. Но все пак трябваше да бъдат по-предпазливи.

Факт беше, че нещата стояха точно така, както каза Ангелика. Не се и съмняваше, че появата на тези феномени не е никак случайна. Освен това той самият вече бе преживял подобно нещо.

През останалата част от пътуването, което продължи още около двадесетина минути, говориха за незначителни неща. Времето се

промени още два пъти и когато накрая стигнаха до малка жилищна кооперация в едно предградие на Женева, отново валеше.

Ломан плати на шофьора и го помоли да изчака. Слязоха и притичаха свити под дъжда до къщата. Имаше шест звънеца, два от които бяха с еднакви имена. Ломан натисна единия от тях и нетърпеливо заприсътва от крак на крак. Сградата нямаше навес и дъждът безпрепятствено се лееше върху тях. Вече не плющеше като преди, а валеше с малки, ситни капчици и беше леденостуден. Треперещ, Варщайн се огледа наоколо. Обстановката приличаше на самата къща – проста, дребнобуржоазна и малко позанемарена, но все още не съвсем западнала. От другата страна на улицата имаше еднакви къщи на по етаж и половина, подредени една до друга и с малки, също абсолютно еднакви градинки отпред. Варщайн се опита да си представи как се живее в подобна обстановка и мисълта за това го ужаси.

Нещо във вида на отсрещната улица го смущаваше, но не можа да определи какво е, защото се чу леко жужене и вратата се отвори. Тримата побързаха да се скрият от дъжда и влязоха в тесен, миришещ на застояло вход, потънал в полумрак. Ломан напразно търси ключа за осветлението и накрая тръгнаха така нагоре по стълбата. Дървените стъпала скърцаха под краката им.

Двете жилища с еднакви имена бяха на горния етаж. Вратите бяха затворени и Ломан за миг застана объркано отпред. В следващия момент протегна ръка да натисне звънеца. Вратата с отвори половин секунда, преди да докосне бутона. Срещу тях застана бледо женско лице с вдигната на строг кок коса.

– Да?

– Добър ден – каза усмихнато Ломан с такъв приятелски глас, че Варщайн и Ангелика си размениха изненадани погледи. – Казвам се Ломан. Надявам се, че не съм сбъркал адреса. Имахме уговорена среща с господин Хуерзе.

– Това е баща ми – жената посочи отсрещната врата. – Но не приема гости. Сигурно сте се заблудили. – Погледът и се плъзна бързо и недовърчиво по лицата на Варщайн и Ангелика и отново се върна на Ломан. – За какво става дума?

– Това ще обсъдя с баща ви – отвърна Ломан. – Сигурен съм, че ще ни приеме. Вчера говорих с него по телефона. Както казах, знае, че ще дойдем.

– Въпреки това не мисля, че...

Вратата на отсрещната страна на коридора се отвори и двамата

едновременно се обърнаха натам.

– Какво има, Изабел? Гости ли имаме?

– Господин Хуерзе? Ломан се приближи с протегната ръка към мъжа и пое неговата. – Казвам се Ломан, сигурно си спомняте – говорихме два пъти по телефона.

Хуерзе примига. Очите му, които явно бяха силно късогледни и едвам различаваха човека срещу него, фиксираха Ломан по странен безпомощен и объркан начин.

– Ломан? Ах, да...вие...вие сте онзи германец, нали? – Той отстъпи крачка назад и ги покани да влязат. Дясната му ръка още държеше тази на Ломан. – Да, сега си спомних. Казвате, че имаме уговорка? За днес, така ли?

– Малко позакъсняхме – каза Ломан с извинителна нотка в гласа и пусна ръката на домакина. – Това са доктор Варшайн и госпожа Бергер, мои колеги. Надявам се, нямате нищо против, че ги взех със себе си.

Зад тях се затвори врата. Дъщерята на Хуерзе се приближи с бързи крачки и застана на пътя на Ломан.

– Не мисля, че баща ми може да говори с вас точно сега. Може би ще ми обясните за какво става въпрос.

– Моля те, Изабел, всичко е наред – обади се баща и. Гласът му звучеше много тихо и безсилно, за разлика от енергичния тон на дъщерята. – Хората са от университета. Имат няколко важни въпроса.

– От кой университет? И какви са тези въпроси? – искаше да знае дъщерята. Когато Варшайн видя нея и стария човек един до друг, му бе много трудно да повярва, че са баща и дъщеря. На пръв поглед си приличаха, но всъщност бяха много различни. Хуерзе бе прегърбен, безпомощен стар човек, на който по поведението и лицето му личеше, че отдавна е капитулирал пред живота, а дъщерята бе много будна и недоверчива. Варшайн веднага разбра, че бе грешка да я лъжат. Каквато и история да бе измислил Ломан, за да влезе при Хуерзе, нямаше да мине пред дъщеря му.

Самият Ломан явно също го бе разбрал, защото се опита да поправи думите на стареца.

– Не съм директно в университет, но работя за едно научно списание и...

– Репортер? – Изабел посегна да затвори вратата. – Не искаме да имаме нищо общо с репортери!

– Вие ме разбирате съвсем погрешно! Аз работя в научно списание, пиша статии по научни проблеми, разбирате ли? С колегите ми се

интересуваме от това, което е станало в Аскона и...

– Не искаме да говорим повече за това! – остро отвърна Изабел. – Вашите така наречени колеги причиниха достатъчно злини на баща ми. Моля ви, вървете си!

– Но ние не търсим сензация! – увери я горещо Ломан. – Интересува ни чисто научната страна на феномена, уверявам ви. Давам ви думата си, че дори няма да спомена името на баща ви в статията, ако не желаете това...

Тя се поколеба. Може би за секунда, но това бе достатъчно за Ломан да направи крачка напред и да влезе в жилището, така че вратата вече не можеше да бъде затворена пред него.

– Ще направите наистина голяма услуга на науката – каза той към Хуерзе. – Няма да ви отнемем много време. Най-много половин час.

По израза върху лицето на Изабел личеше, че се двоуми. Сигурно неслучайно направи крачка встрани и застана между баща си и Ломан, така че им пречеше да се гледат в очи.

– Не зная... – каза тя най-накрая нерешително. – Баща ми е болен. Не бива в никакъв случай да се вълнува. Значи, половин час?

– Не повече – обеща Ломан. – Ако желаете, можете да останете.

– Добре. Но не очаквайте много.

Тя освободи вратата и ги покани да влязат. Следвайки нея и баща и, пристъпиха в жилището и попаднаха в малък, старомодно обзаведен хол. Тежки плюшени завеси скриваха и без това мрачния дъждовен ден и в първия момент Варщайн видя само очертания и сенки. Въздухът бе сух и миришеше на стари тапети и тютюн за лула, а под краката им дъските на пода скърцаха като стълбата отвън.

Изабел ги отведе до кръгла маса близо до прозореца и докато те сядаха, тя дръпна завесите. Баща и седна срещу Ломан. Изглеждаше уплашен, но и малко възбуден.

– Журналист в научно списание, а? Каква е тази глупост? – шепнешком попита Варщайн.

– Защо глупост? – ухили се Ломан. – Веднъж писах статия за списание „Гео“.

– И отпечатаха ли я?

– Не. Но все пак съм я написал. Какво всъщност искате? Нали наистина сме тук заради научната страна на случката, или не е така?

Варщайн замълча, защото всъщност не знаеше защо са тук. Досега Ломан само бе им казал, че ще говорят с някакъв човек – кой е и за какво точно ще е разговорът, не знаеха.

– Е, питайте! – Изабел седна на един стол. Макар че бе дръпнала завесите, в стаята не бе достатъчно светло.

Тъмнината сякаш се бе свила в тапетите и старите мебели. Ломан извади диктофон, сложи нова касета и погледна въпросително:

– Може ли да го ползвам?

– Да. Макар че още не знам какво ще искате да знаете. Баща ми не е бил във влака.

– Но сте бил на гарата, когато е дошъл и сте видял всичко? – обърна се Ломан към Хуерзе.

Възрастният мъж не реагира почти две секунди, после така силно заклати глава, че Варщайн се изплаши.

– Отдавна беше, почти една година има оттогава. Но въпреки това си спомням всичко, сякаш беше вчера. Искях да се върна. Дъщеря ми ми подари това пътуване за седемдесетия рожден ден. Вече си бях купил билета и имах още малко време до влака. Застанах на перона да чакам и наблюдавах хората. На перона човек може да види интересни хора.

– Да, така е – потвърди с усмивка Ломан и предпазливо се опита да върне домакина на първоначалната тема на разговора.

– И тогава се появи онзи влак, нали? Бърз влак, който не е бил обявен.

Варщайн не изпускаше от поглед дъщерята на Хуерзе. По лицето и не личеше никаква реакция, но му се искаше Ломан да е малко по-предпазлив в думите.

– Не знам. Не бях поглеждал разписанието. Толкова са сложни, че и без друго нямаше нищо да разбера. Изабел ми бе описала всичко най-подробно. Но се уплаших, когато се появи влакът. Помислих си, че часовникът ми е спрял, защото имаше още половин час.

– Не е бил вашият влак, нали? – предположи Ломан.

– Не. Изглеждаше... смешно.

– Смешно?

– Странно. Въобще не приличаше на истински влак. Беше много по-голям и... и въобще не като железница.

Чак сега Варщайн разбра за какво говореше Хуерзе. Явно през живота си не бе виждал преди това съвременен бърз влак, а още повече пък локомотив на ICE. Варщайн никога не бе ходил на гарата в Аскона, но бе виждал снимки оттам. Сградата не бе на повече от две години, но архитектите доста се бяха постарали да я направят да изглежда на възрастна на града. И в обстановка като тази свръхмодерното високоскоростно чудовище сигурно е изглеждало още по-странно.

– Какво се случи после?

– Изведнъж всички се раздвижиха, не знам защо. Отведнъж изникнаха мъже в униформи, отвсякъде и... и всички тичаха нанякъде. Беше много шумно и после... после казаха всички да се махнат от перона. Дойдоха и полицаи.

– А с вас какво стана? – попита Ангелика.

– Ами... мен не ме видяха – Хуерзе се изсмя като дете, което изказва за успешно бягство. – Седях съвсем накрая, разбирате ли, в сянката, защото вече не мога да стоя много на слънце, А те бяха толкова възбудени, че изобщо не ме забелязаха. В първия момент се уплаших. Влакът беше толкова странен и хората така разтревожени. Но продължих да гледам.

– Нещо с влака не беше наред, нали? – попита тихичко Ломан.

– Можете да го кажете и високо – отвърна Хуерзе. – Първо не го забелязах, но после видях.

– И какво беше? – попита Варщайн.

Хуерзе се обърна към него, а върху челото на дъщеря му се образува отвесна бръчка в знак на неодобрение. Наум Варщайн си каза, че трябва да внимава. Възрастният човек явно не беше в състояние да се концентрира върху повече от един събеседник. Не биваше да го подлагат на кръстосан разпит, ако не искаха да изгуби нишката на спомена си. Или дъщеря му търпението си.

– Първо си помислих, че е горял. Отстрани беше съвсем черен. И един прозорец беше счупен, спомням си. Но по много необичаен начин. Стъклото беше съвсем мътно, като матирано, но имаше безброй пукнатини. И пукаше.

– Пукаше? – С згълчето на очите си Варщайн забеляза, че Ломан тъкмо се канеше да зададе друг въпрос и едва забележимо кимна с глава. Ломан разбра и изчака.

– Като автомобил, когато спира. Но не само двигателя. Целият влак... тракаше сякаш се движи, разбирате ли? Но не се помръдваше от мястото си.

Варщайн знаеше какво искаше да каже старият. Умора на материала. Това беше звукът на горещ метал, който се охлажда и се изравнява с околната температура. Но тези влакове не се нагорещяваха независимо с каква скорост се движеха. Дори нямаха и двигател, който загрява. Колелетата се задвижваха от много сложна система от срещуположни магнитни полета и единствената топлина, която възникваше, бе от триенето на стоманата върху релсите.

– Тогава извадиха хората от влака – продължи Хуерзе. – Беше много смешно!

– Хората? Искате да кажете пътниците?

– Не, само тези от локомотива. Струва ми се, че други въобще нямаше. Аз поне не видях, макар че бях много близо. Затова си и спомням – такъв голям влак, пък нямаше никой в него.

– Как така никой? – попита Варщайн. Преди Хуерзе да отговори, на вратата се позвъни. Дъщеря му изненадано погледна нататък, но бащата не обърна никакво внимание.

– Моля, извинете ме за момент. Веднага се връщам.

– Да, разбира се. – Варщайн изчака тя да излезе от стаята. – И какво стана с хората от влака?

– Не знам точно. – Върху лицето му се четеше напрежение. Явно му беше доста трудно да си спомни или пък неприятно? – беше отдавна..., а и аз бях най-отзад, към края на влака. Но видях, че..., че се движеха някак...странно.

– Искате да кажете, много бавно?

– Не, напротив – много бързо. – Хуерзе се засмя. – Дъщеря ми има такъв един много модерен киноапарат. Понякога се забавляваме, като пускаме филма много бързо. Хората тогава се движат много смешно.

– И така се движеха хората от влака? – попита Варщайн.

– Отначало да. После ги хванаха, но първо беше много смешно. Единият дори удари полицаия, но мисля, че го направи неволно. Отиде до него и само вдигна ръка, но всичко стана толкова бързо, че го събори на земята. И гласовете им бяха странни. Цвърчаха като птици. Той изхихика. Явно споменът го развеселяваше. – Да, да, също като птици...

През затворената врата на стаята чуха как Изабел отвори входната врата и разговаря с някого.

Варщайн се заслуша за момент, но не можа да разбере нищо от разговора.

– Е? – попита Ломан. Въпросът бе към Варщайн, който се обърна към него и го погледна. – Съвпада, нали? Оттогава влакът е изчезнал. Бундесбаан го е изтеглила от експлоатация. А струва над сто милиона марки! Мисля, че сега го разглобяват парче по парче.

Финансовото положение на Бундесбаан ни най-малко не интересуваше Варщайн. За сметка на това пък страшно го вълнуваше това, което Хуерзе разказа за мъжете, излезли от влака.

– Друго нещо направи ли ви впечатление? Как изглеждаха, как бяха облечени? Хуерзе поклати глава.

– Косата им. Всички бяха с побелели коси. И четиримата. Един от тях се разкрещя и почти веднага падна. – Той направи рязко движение с ръка, за да покаже: – Сякаш някой го бе бутнал. Но зад него нямаше никой.

– Паднал много бързо? – Ломан погледна въпросително. – Страхувам се, че не разбирам съвсем как...

– Стига! Достатъчно!

Гласът на Изабел бе толкова остър, че Варщайн и останалите ужасено подскочиха и едновременно се обърнаха към вратата. Дъщерята на Хуерзе стоеше пред тях като самият Ангел на отмъщението. Вече не бе строгата надзирателка, а истинска фурия с червено от яд лице.

– Изчезвайте! Веднага!

– Но..., но какво е станало? – попита стъписано Ломан. – Искахме само...

– Вие сте един лъжец! – прекъсна го разярено Изабел. – Правилно не ви повярвах в началото! Не пишете за никакво научно списание, господин Ломан или както и да се казвате! Вие сте от онези помияри, които само търсят сензации и заради това сега използвате един болен стар човек! Само за да си напишете мръсната статийка!

– Но, моля ви, госпожо Хуерзе, нека ви обясня... – подхвана Варщайн, но единственият резултат беше, че сега гневът на Изабел се насочи към него.

– А вие не сте никакъв доктор, а просто още един лъжец! Вървете си! И тримата! Преди да съм извикала полицията да ви арестува!

Ломан искаше да обясни, но Варщайн знаеше, че така нещата ще станат още по-лоши. Бързо стана, хвърли към журналиста съзаклятнически поглед и се обърна към Изабел:

– Страшно съжалявам... Извинете ни, че се вмъкнахме под фалшив предлог, но мога да ви уверя, че нещата не са такива, както може би смятате в момента.

– Не ме интересуват вашите уверения! Вървете си и ако прочета само една дума от този разговор в някой вестник, че ви дам под съд, обещавам ви.

Варщайн се предаде. Нямаше смисъл да се опитва да продължава разговора. А и сигурно вече нищо нямаше да научат от възрастния човек. Без да кажат дума, излязоха от стаята. Когато бяха в антрето, Хуерзе се обади:

– Часовникът ми спря. Оттогава не работи. Имам го от четиридесет години, но вече не работи.

Ломан понечи да се обърне към него, но Изабел го хвана за лакътя и го избута пред себе си. Две секунди след това вече бяха навън.

– Ще гледам на прозореца как ще си отидете – каза Изабел. – Ако след две минути не сте изчезнали, ще извикам полицията. – Тя така силно тръшна вратата, че Ломан направи крачка назад.

– Какво, по дяволите, става тук?! Ума ли си изгуби тази жена?

– Не. Току-що ни показа, че не си заслужава човек да лъже. – Варщайн посочи с глава към стълбището. – По-добре наистина да тръгваме. Струва ми се, че заплахите не бяха напразни.

– И какво ще ни направи? – попита Ломан. – Нали полицията няма да ни разстреля само защото сме излъгали на дребно, защото сме били в нужда?

Въпреки това обаче се присъедини към двамата надолу по стълбите.

– И как толкова бързо разбра кои сме? – попита Ангелика. През цялото време не бе отронила нито дума, но сега бе пребледняла и ръцете и трепереха.

– От посетителя – отвърна Варщайн. – Нали помниш, че се позвъни на вратата? Когато стояхме пред входа на къщата и чакахме да ни отворят, нещо ми направи впечатление. Не знаех точно какво е, що сега вече знам.

– Така ли? – попита Ломан със скрита ирония. – И какво беше то?

– Синият фиат. Беше паркиран на отсрещната страна на улицата.

– И какво му е толкова странното на този фиат?

– Вече го бях виждал преди това – на летището. За малко да го блъснем, когато тръгнахме.

Ломан спря на място.

– Момент, момент. Да не искате да кажете, че някой ни преследва?

– Така изглежда – каза Варщайн. – Освен това щеше да е по скоро учудващо, ако Франке не ни бе проследил. Хващам се на бас, че още е тук.

Ломан не отвърна нищо и по-добре, защото Варщайн щеше да изгуби баса. Синият фиат вече не беше тук. За жалост и таксито им също. Следващата телефонна кабина беше на половин час път от мястото, където се намираха. Тримата закрачиха свити под усилващия се дъжд.

7.

Аскона се задъхваше от движението на автомобилите по улиците. Наредени плътно един зад друг, те се виеха като безкрайна змия в двете посоки на града – откъм езерото в посока към старата историческа част на града и нагоре към планината и обратно, – идващи от прохода към крайбрежната улица, където веригата от метал, лак и стъкло спираше понякога за часове, така че заедно с нея замираше всичко.

Роглер отново мислеше за това, което каза сутринта, и натъртено си повтаряше изречението: вършеха престъпление, ако не спрямо колегите си и целия свят, то поне спрямо този град. Катастрофалното положение с транспорта се дължеше на лова на призраци, който Франке го принуждаваше да прави. Тунелът Гридоне не бе просто някакъв си тунел, който можеше да се спре ей-така, когато на някой му хрумне, и да се замени с някаква съмнителна отбивка.

Роглер понечи да се дръпне от прозореца на хотелската си стая, когато погледът му бе прикован от група хора, облечени в пъстроцветни дрехи, които напразно се опитваха да пресекат улицата. В такива часове, когато автомобилите се движеха без прекъсване, подобно начинание можеше да се окаже доста опасно или ако не, то поне доста продължително. Но това не бе негов проблем, в крайна сметка не беше регулировчик. Видът на тези приключенци го наведе на други мисли, които никак не му харесваха. През последните дни градът гъмжеше от екзотични чужденци и далеч не всички бяха толкова безобидни като тримата шарени индийци или пакистанци долу пред хотела. По-лоши бяха онези, които не се забелязваха – акулите и вълците, преоблечени като златни рибки. И тяхната поява, както и тази на лавината от метал и стъкло бе резултат от техните действия – неговите и на Франке. Престъпниците привличаха престъпници – това беше непоклатим закон, откакто съществуваше такова нещо като криминалистика. Това, което ставаше в града, не бе нищо друго. Опита се да го обясни на Франке, но германецът или наистина не го разбра, или не искаше да го разбере. Ако още една седмица хората му вдигаха само пушилка, накрая можеше да се окаже, че наистина му трябват. Вече бяха заловили един терорист, търсен от Интерпол, който се бе вдигнал от Близкия изток и бе дошъл да провери дали освен тунела наоколо няма и нещо друго, което си струва да бъде вдигнато във въздуха. Имаше и още двама подозрителни, които

предадоха на съответните служби. Франке го бе поздравил с успеха, но Роглер започваше да сънува кошмари, когато си помислеше колко още такива птици се разхождаха преспокойно, без да могат да ги пипнат. Махна се от прозореца и отиде до малката масичка, отрупана с документи, бележки и дела, на която бе работил през последните три часа. Бе отишъл до прозореца, надявайки се да се разсее малко, но не успя. Масичката вече не бе достатъчна за всички листа върху нея и те се стелеха по пода, върху шкафа и двата стола и дори започваха да се разпростират върху част от двойното легло. Всеки път, когато излезеше от стаята и след това се върнеше, купчината му изглеждаше по-голяма. Това е проблемът на престорената работа, мислеше си. Не мина много време и тя се превърна в истинска. Тази повратна точка бе стигнал преди няколко дни и вече я бе минал. Ако сега Франке влезеше и кажеше: „Край на целия фарс!“, щяха да му трябват седмици време, докато се справи с всичко тук. Бяха предизвикали лавина и сега бе почти невъзможно да я спрат. С всеки изминал час се питаше защо всъщност го бяха направили. Обяснението на Франке, че всичко това бе необходимо, за да могат той и хората му да разберат какво точно става в тунела Гридоне, в началото му се стори напълно смислено. Но то вече не оправдаваше големите усилия, които полагаха. Само в последните три дни от другата страна на планината бяха пристигнали пет поделения по сто души полицаи, освен това цяла влакова композиция с материали и уреди. Какво правеше този Франке?

За пореден път този ден Роглер посегна и взе една папка, която беше най-отгоре на купчината листа. Толкова често вече я бе прелиствал, че знаеше съдържанието и наизуст. И въпреки това всеки път имаше усещането, че нещо е пропуснал.

Съдържанието на невзрачната сива папка едва ли щеше да зарадва особено доктор Герхард Франке, защото не представляваше нищо друго освен пълното му досие – като се започне от раждането му преди почти шейсет години и се стигне до ролята му при изграждането на тунела. Роглер беше объркан. Нещо в биографията на този мъж не беше както трябва, но не можеше да каже какво точно.

Взе да прелиства папката и да си припомня отделните моменти от живота и кариерата на Франке. Всичко изглеждаше съвсем нормално: училище, следване и промоция, която – очевидно със солидната подкрепа на влиятелния и амбициозен баща – му бе осигурила старт в блестяща научна кариера. По-голямата част от живота си бе прекарал като доцент и професор в различни известни университети в Германия, докато

накрая стига до идеята да направи капитал от таланта си, като премине в частната икономика. И защо не? Изследвания и научна слава – да, но и парите имаха своята приятна страна. А ако сумите в справките бяха верни, то тогава като ръководител на проекта за тунела той бе спечелил приблизително толкова, колкото за двадесетте години работа като преподавател. Дотук добре.

Но преди две години и половина, непосредствено след завършването на тунела, той захвърля всичко и се връща в същия университет, който е напуснал няколко години преди това, и то след огромен и шумен скандал. Роглер не беше учен и не се и опитваше да разбере какво върши човек като Франке. Но не това беше важно. Това, което го смущаваше, бе поведението на Франке – то не подходеше на човек като него.

Ако имаше дума, която най-точно описваше доктор Франке, то тя се казваше егоизъм. Франке бе безогледен, циничен и в буквалния смисъл на думата минаваше през трупове, ако решеше да наложи интересите си. Такъв човек не напускаше просто така добре платена работа, за да се заключи в кула от слонова кост и да се посвети отново на изследванията си. Освен ако тези изследвания не му обещаваха още по-големи печалби, помисли си Роглер. Не успя да открие с какво се е занимавал Франке през последните две години и половина. Във всеки случай не бе работил като преподавател. Това бе всичко, което разбра.

Пискливият звън на телефона го изтръгна от мислите му. Затвори папката, метна я небрежно върху купчината други документи и изрови апарата отдолу. Успя да вдигне слушалката чак след третото звънене.

– Роглер, слушам.

– Господин Роглер, моля извинете за безпокойството. Обажда се Крамер, мениджърът на хотела. Бих искал да ви помоля за нещо... Зная, че не желаете да ви безпокоят, но тук имаме малък проблем и ни е нужна помощта ви. Наистина бих ви бил много благодарен.

Роглер не се ядоса на обаждането, напротив. Мислите му и без друго вече се въртяха в кръг и може би му трябваше нещо да го разсее.

– Какво мога да направя за вас?

– Ще трябва да ви помоля да слезете долу на рецепцията. – Гласът на Крамер звучеше доста изнервено. – Имаме няколко... хм... гости, които ни създават проблеми.

– Защо не извикате полицията?

– Опитаме се, но нали знаете какво е сега в града. Жандармерията е претоварена и понеже сте отседнал при нас, реших, че...

Роглер въздъхна. Май не трябваше така прибързано да предлага

помощта си, помисли си той. Няваше нищо против, ако за няколко минути се откъсне от безплодните размишления, но никак не му се занимаваше с буйстващи младежи или туристи, на които обслужването не им харесва. От друга страна пък напълно разбираше Крамер. Той самият и неговите подчинени доста бяха допринесли за това местната полиция да е абсолютно претоварена и да не може да върши същинската си работа.

– Добре, слизам след минута.

Сложи слушалката, облече си якето и излезе. В коридора бе съвсем тихо, което не на последно място се дължеше и на факта, че той и неговите хора бяха заели целия етаж. Единствените две стаи, които не бяха за тях, бяха празни – и това, когато хотелските легла в Аскона се купуваха едва ли не със злато. Дори поради тази причина се чувстваше морално задължен да помогне на Крамер.

Пред асансьора стоеше униформен полицай, чиято единствена задача беше да пази Роглер и хората му от журналистите, които обсаждаха хотела и душеха за някоя неволно изтървана незначителна дума, за да я раздуят след това до сензация. Роглер влезе в асансьора и даде знак на полицая да го последва. В момента и без друго той беше единственият на етажа. Общо деветте служители, които бяха дадени на негово разпореждане, по това време бяха в града и правеха всичко възможно да увеличават хаоса.

Когато слязоха на партера, ги посрещнаха възбудени гласове. От другата страна на фойето се блъскаха поне двадесет-тридесет души и в първия момент той не можа да разбере какво точно става. Кимна на придружителя си да го следва плътно и затърси с поглед Крамер, докато си пробиваше път в тълпата.

– Господин Роглер! Слава Богу, че идвате! – Крамер вървеше срещу него. Целият бе кълбо от нерви. Той си беше такъв и преди, когато Роглер отсядаше в хотела като най-обикновен гост на града. Но откакто Аскона се превърна в лудница, човекът едва балансираше на ръба на нервен срив.

– Много съжалявам, че трябва да ви натоварвам с това, но просто не знам какво да направя. Роглер се опита да говори с колкото се може по-спокоен глас. – Какво се е случило? Защо е тази бъркотия?

– Заради онези диваци е! – почти проплака Крамер. – Наистина, нямам нищо против чужденците, уважавам и техните обичаи донякъде, но това тук... просто така повече не може! Вижте сам!

– Диваци ли?

Крамер бе твърде нервен, за да му отговори. Размахвайки силно

ръце, той правеше път за себе си и Роглер през тъпата, докато стигнаха до причината за всеобщата възбуда.

Роглер ококори очи. Крамер го бе предупредил, но въпреки това не очакваше наистина да се сблъска с диваци. Но точно така стана.

Бяха петима. В първия момент Роглер реши, че са от примитивно африканско племе, но след това се вгледа по-внимателно: широки носове и издадени устни, къдрава, стърчаща като тел коса и кожа, която бе по-скоро пепеливо сива, отколкото черна. Петимата мъже бяха аборигени, местните жители на Австралия, които в собствената си страна бяха в същото жалко положение, каквото заемаха и индианците в родната си Северна Америка. Въпреки че температурите далеч не бяха летни, петимата бяха почти голи и целите им тела бяха изрисувани с бели кръгове, змиевидни линии и зигзагообразни странни символи. Страшните им и без друго лица излъчваха нещо заплашително.

Но не видът им бе причина за гнева на Крамер. Той се дължеше по-скоро на това, че двама от аборигените бяха клекнали точно пред входа на хотела и извършваха някаква своя си церемония, като хвърляха малки кости и дървени парченца на земята и изговаряха думи на неразбираем, твърд език. Имаше нещо определено комично в цялата ситуация, но в същото време Роглер усети и някакво странно чувство, което не можеше да определи правилно. Но колкото и на него и другите ситуацията да им изглеждаше странна, тя беше безкрайно важна за мъжете. А може би и не само за тях.

– Какъв е проблемът? Крамер шумно пое въздух.

– Задържат цялото движение! Никой не може нито да излезе, нито да влезе. Ето, гледайте! И не се помръдват!

На Роглер му беше все по-трудно да удържа смеха си. Много добре разбираше Крамер, но въпреки това му изглеждаше някак си смешен. Гневът му беше напълно основателен – двамата аборигени седяха пред въртящата се стъклена врата, която бе единственият вход от тази страна на хотела. Дори и някой да успееше да мине покрай тях, щеше да се натъкне на останалите трима, които бяха образували полукръг около двамата седящи и с мрачните си лица подсказваха, че никой не бива да се приближава. Усмивката на Роглер изчезна начаса, когато видя, че мъжете са въоръжени. Единият държеше в ръка късо копие, а в препаските на другите бяха втъкнати дълги ками с двуостри каменни остриета.

– Да извикам ли подкрепление? – попита полицаят, който го придружаваше.

Роглер си спомни безнадеждното положение с претъпканите улици.

Полицаят имаше радиостанция, но дори и да повикаше още хора, на тях сигурно щеше да им трябва поне седмица, докато се доберат до хотела.

– Не, но си отваряйте очите и бъдете нащрек!

Пристъпи крачка напред към единия от аборигените. Онзи изпъна рамене и сложи ръка на хълбока си, малко встрани до ножа. Движението явно не бе случайно.

– Не напред! – Думите му имаха странен акцент, но въпреки това бяха ясно разбираеми.

– Говорите нашия език? – не скри изненадата си Роглер. – Добре, тогава това улеснява нещата. – Той посочи към ножа. – Оставете. Искам само да поговоря с вас.

Аборигенът се поколеба за секунда и наистина махна ръка от хълбока си, но не помръдна и милиметър назад.

– Какво правите тук? – попита Роглер. – Не можете просто така да блокирате пътя. Хората трябва да могат да минават. – Нарочно говореше бавно и натъртено, за да може събеседникът му да го разбере, но в собствените си очи изглеждаше като безпомощен глупак. В цялата ситуация имаше нещо гротескно, но вече не му бе до смях.

– Свет човек – каза аборигенът. – Не трябва пречи. Свято време.

– Вижте – въздъхна Роглер, – нека обсъдим ситуацията на спокойствие. Не можете да останете тук. Пречите на всички хора тук, ето вижте! Отвън някой се опита да влезе през стъклената врата, но единият от аборигените светкавично протегна ръка и я задържа.

– Пуснете я! – каза остро Роглер. – Аз съм полицай. Ако не си отидете доброволно, ще трябва да ви изтикам насила. Моля, не ме принуждавайте да го правя! Той махна с ръка към полицая зад себе си и мъжът послушно се приближи, макар да не изглеждаше никак щастлив, че ще трябва да изпълни задължението си. Роглер обаче бе сигурен, че няма да се стигне дотам. Въпреки варварската си външност, аборигените излъчваха странна добронамереност.

– Светият мъж трябва да работи спокойно – повтори единият абориген. – Духовете се гневят, ако някой прекъсне разговора им с хората.

– Но разберете, не можете да останете тук! Моля ви, ние уважаваме вашите обичай, но и вие трябва да се съобразявате с нашите. Или поне освободете входа!

Крамер въздъхна, но с леден поглед Роглер му заповяда да мълчи.

Аборигенът каза нещо на родния си език на двамата мъже до вратата. Единият от тях отговори с една-единствена дума и продължи странното си занимание. Костите изтракаха на пода и образуха някаква

произволна фигура. За двамата аборигени тя обаче, изглежда, бе от голямо значение, защото те се наведоха над нея и развълнувано и възбудено заговориха.

– Господин Роглер, моля ви, направете нещо! – измъчено се обади Крамер зад него. – Още малко и ще изгубя разсъдък си!

Роглер не му обърна никакво внимание. Наблюдаваше внимателно двамата аборигени. Беше почти невъзможно да отгатне нещо по чуждите им лица, но въпреки това бе сигурен, че изразяват голямо безпокойство. А може би го и усещаше?

Единият от аборигените изведнъж вдигна поглед и го погледна. Каза нещо, което Роглер, разбира се, не разбра, но думите му подействаха по някакъв начин – не като смисъл, а по-скоро като звук. Бе нещо, което докосваше не разума му, а нещо много по-дълбоко и по-първично, някаква форма на комуникация, при която нямаше нужда от думи. В погледа на аборигена имаше нещо много тревожно, но не бе заплаха, нито нещо, от което да се страхува. Роглер трябваше да напрегне всичките си сили, за да се откъсне от тези очи.

– Оставете ги – обърна се той към Крамер, – когато свършат, ще си тръгнат.

Крамер почти изпищя от ужас.

– Но за Бога! Не можете... не могат просто така...

– Нищо не мога да направя! – грубо отсече Роглер. Продължаваше да усеща погледа на аборигена закован в гърба му и сякаш мястото там гореше. Едва се сдържаше да не закрепчи на Крамер. – Какво да направя?! Да ги убия ли?

– Но хотелът! Гостите ни!

– Ако трябва, покажете на хората задния вход и нека излизат оттам. Нищо не мога да направя. Сигурен съм, че ще свършат след малко.

Без да го удостои с поглед, профуча край застиналия на място от удивление и гняв Крамер и влезе в асансьора. Въздъхна облекчено едва когато вратата след него се затвори и асансьорът тръгна. Беше го страх, но не знаеше защо.

Варшайн стоя под горещия душ почти половин час, но даже и след като се бе облякъл, трепереше от студ. Не помагаша нито дебелият пуловер, нито вълнената жилетка и по гърба му минаваха леденостудени тръпки и ръцете му така силно трепереха, че ги сви на юмуци.

Знаеше причината, знаеше и какво може да направи, за да спре треперенето. Мини барът до прозореца бе достатъчно добре зареден, за да

прогони студа и да успокои ръцете му. В продължение на цяла минута гледа кафявия лакиран шкаф, после се обърна и излезе от стаята. Бяха се разбрали да се срещнат в шест и половина за вечеря долу в ресторанта и никак не му се искаше да пристига вече пийнал. Бе малко разочарован от себе си, защото, макар и да знаеше, че не е истина, непрекъснато си повтаряше, че не е зависим от проклетия алкохол. Наистина, пиеше редовно, но вярваше, че може да престане, когато поиска. Но не беше вярно – както и много други неща, които искаше да направи.

А може пък наистина да е хванал някоя настинка, опитваше се да се успокои. Нямахше да е чудно, след като вървяха половин час под ледения дъжд, докато намерят телефонна кабина. А после чакаха още цели двацет минути, докато дойде таксито. Бяха мокри до кости в буквалния смисъл на думата. Не можеше да си спомни в последните няколко години да е мръзнал така. Трябваше да се смятат за щастливци, ако никой не се разболееше от бронхопневмония.

Въпреки относително ранния час в ресторанта имаше вече доста посетители. Почти всички маси бяха заети. Тракането на чиниите, забързаните във всички посоки келнери, тихите, монотонни разговори и типичната ресторантска миризма му напомниха, че този ден още не бе хапвал нищо. Откри Ангелика и Ломан на една маса до прозореца. Ангелика го видя в същия момент, когато и той нея и му махна с ръка. Ломан го погледна само бегло и отново се задълбочи в записките си, сложени пред него на масата. Варщайн си проправи път към тях и седна.

– Е, как си? – попита Ангелика. – Пооправи ли се малко?

Варщайн отговори само с вдигане на рамене, което можеше да означава еднакво добре и да, и не. Последната част от пътя до хотела бе отнела всичките му сили. Беше така премръзнал, че не можа да попълни и адресната си карта. Ангелика нищо не бе казала, но погледите и и въпросът сега подсказваха, че наистина се тревожи за него.

– Горещият душ и малко спокойствие понякога вършат чудеса – обърна Варщайн.

– Не забравяй и добрата храна – допълни Ангелика и му подаде менюто. – Ние вече поръчахме, колкото и неучтиво да е. Но умирам от глад.

Варщайн изпитваше същото. Коремът му така силно къркореше, че даже му беше неудобно. Не мисли дълго и поръча шницел по цюрихски и ръощи⁶, но не, защото това бе любимото му ядене, а защото бе първото, което попадна пред погледа му. Пък и бе съвсем в реда на нещата да си поръча един от специалитетите на страната, в която сега се

намираше.

– Нещо за аперитив? – попита келнерът, след като прие поръчката.
– За съжаление, ще трябва да изчакате малко – нали виждате, имаме много поръчки.

– Един портокалов сок.

Ангелика го погледна изненадано, а Ломан дори прекъсна писането си.

Варщайн се наведе напред и се опита да разчете нещо от листа, но не успя. Почеркът на Ломан бе почти неразгадаем.

– Стигнахте ли вече до някакво заключение? – обърна се той и към двамата.

Ангелика само се усмихна, но Ломан така го изгледа, че добрите му намерения тутакси се изпариха.

– Нещо, което да разтърси света, още не сме открили, но въпреки всичко мисля, че денят бе успешен. Макар че, ако имахме автомобил, успехът щеше да е още по-голям.

– Така ли? – каза изненадано Варщайн.

Журналистът затвори бележника си и отпи от бирата пред себе си.

– Това, което разказа Хуерзе, е доста интересно. Жалко, че тази Ксантипа ни изхвърли точно на най-интересното място. Сигурен съм, че щяхме да научим още много неща.

– И това, което чухме, звучи достатъчно невероятно – обади се Ангелика. – Искам да кажа, че старият човек е доста объркан.

– Точно затова му вярвам – отвърна Ломан. – Знам, че старите хора често говорят странни неща. Но не и по този начин, както го разказа старецът. Мисля, че наистина е преживял всичко.

Варщайн се съгласи с него с кимване.

– Освен това твърде много са съвпаденията, за да е случайност.

– Съвпадения с какво? – попита Ломан.

– С това, което аз преживях тогава. Спомняте ли си какво каза накрая? Че часовникът му е спрял? Същото се случи и с мен. Всички часовници, които тогава бяха в тунела, престанаха да работят. А някои дори тръгнаха назад.

– Назад ли? – попита с недоверие Ангелика. – Възможно ли е изобщо подобно нещо?

6. Рьоци – (в Австрия и Германия „ръости“) – ястие от традиционната швейцарска кухня, което се приготвя от предварително сварени и намачкани картофи, които след това се запържват като палачинка и накрая се заливат със сметана или изцедено кисело мляко и се оставят да се задушат – Бел. прев.

– Така излиза – каза Варщайн. – Но само това едва ли щеше да е нещо кой знае какво. Има достатъчно естествени причини за този феномен – като се започне например с най-прост магнетизъм.

– Но това не е всичко, нали? – попита Ломан.

Варщайн се поколеба. Внезапно се озова въввлечен в разговор, който днес сутринта за нищо на света не искаше да води – както и във всички предишни дни. Да говори за преживяното значеше да разбуди призраците на миналото, от които все още се страхуваше.

– Не – призна най-накрая.

– Най-после се решихте – каза Ломан. – Мислех, че вече никога няма да заговорите за това.

– Наистина не мислех. Тук съм само заради нея – Варщайн посочи Ангелика, – а не да разравям минали истории.

– На мен не ми изглеждат чак толкова страшни. Тази история с влака е станала преди четири седмици, а преди нея е имало и други неща.

– Какви други? – попита Варщайн. Ломан поклати глава.

– Не знам. Вие трябва да кажете. Какво се случи тогава? Имам предвид не всичките глупости, за които писаха вестниците, а истината?

– Не знам – призна си Варщайн. – Известно време си мислех, че знам, но не беше така. Знам само, че докоснахме нещо, което не трябваше в никакъв случай да пипаме.

– Ако и на Франке сте казал същото, не се учудвам тогава, че ви е изхвърлил. Звучи...

– Налудничаво? Да, и аз смятах така в началото. А може би е, кой знае? Може да се окаже, че гоним призраци.

– Призраци, които оставят след себе си мъртъвци?

Варщайн долови с периферното си зрение как Ангелика потръпна. Обърна се към нея и се насили да се усмихне.

– Не мисля, че мъжът ти е в опасност. Ако планината искаше да го прибере, щеше да го направи още тогава.

– Така стигаме до отдела за окултни науки и налудничави идеи – каза Ломан. – Говорите за планината така, сякаш е живо същество.

– А кой ви е казал, че не е? – попита спокойно Варщайн.

Ломан се изсмя.

– Естествено! Вие го погъделичкахте, а то сега започва да се чеши, нали? – Подигравката му обаче не бе хаплива. Гласът му бе доловимо несигурен, за да постигне желанието ефект.

– Не е мислещо същество, това да – отвърна Варщайн убедено.

– Струва ми се, че не знаете какво точно е – каза Ломан с дебнеш

глас.

– Да, така е. Не знам какво е, но мисля, че знам, какво не е.

Странно – изведнъж това, което му пречеше да говори за случилото се, изчезна и той бе съвсем спокоен. Сякаш несъзнателно бе прекрочил някаква граница и това бе станало съвсем естествено и без никакъв външен повод, окончателно. Говореше леко и непринудено и дори чувстваше облекчение.

– И какво не е? – Варщайн почувства как полака-лека го обзема раздразнение от тона на Ломан.

– Не е Някой – отвърна той натъртено, – но не е и Нещо.

Едвам се съдържа да не се размее заради объркания вид на журналиста. В думите му нямаше никаква логика. Как да обясни нещо, което не можеше да бъде обяснено?

– А-ха.

Сега вече Варщайн се изсмя – съвсем кратко и без да влага в смеха си нищо, но Ангелика го погледна със страх в очите.

– Трудно е да се обясни, знам. Тогава мислех, че знам, но истината е, че и аз знам толкова, колкото и вие какво става в тази планина. Може пък Франке да е прав.

– Прав за какво? – Ломан допи бирата си и си поръча нова.

– Не знам. – В последно време това бе изразът, който най-често употребяваше. – Но той е физик, при това невероятно добър. Ако търси обяснение, то търси научно обяснение.

– За това, че часовниците спират и предметите стареят?

– А защо не? Когато мъжът ти и другите изчезнаха, беше същото. Часовниците бяха спрели, а аз чух телефонен разговор, проведен преди два часа.

– И всички бяхте изчезнали за два дни, просто ей-така? – Ломан почука с пръст върху бележника си. – Четох съобщенията. Десетина души са претърсили тунела сантиметър по сантиметър. Никой не знае къде са били.

– В това число и аз – макар че бях там. Но може би въпросът не трябва да бъде поставен по този начин, а трябва да попитаме „кога“.

– Това звучи наистина... като фантастика. – Едва забележимото запъване в гласа на Ломан подсказваше, че всъщност е искал да каже нещо друго.

– Не по-фантастично от представата, че помежду си могат да разговарят хора, които се намират в два различни края на света – отвърна Варщайн. – Или пък Летят до Луната и се разхождат по нея.

– Има разлика в двете неща – запротестира Ломан.

– За нас, защото знаем как функционират нещата. Хората от друга епоха сигурно ще бягат с писъци, ако видят телевизор или видеотелефон. А и освен това много хора и днес не знаят как работи тази техника, макар че я ползват. Знаете ли как функционира телефонът? Ама наистина? Ломан го изглежда засегнат, но Варщайн продължи с усмивка: – Ето, виждате ли? Оказва се, че не сме много далеч от шаманите и магьосниците от средновековието, както мнозина си мислят. Компютри, телевизори, автомобили, микровълнови печки, джобни калкулатори... – всичко е един вид магьосничество.

– Само дето знаем принципа им на действие – вметна Ангелика. – Или поне някои от нас.

– Чиста заблуда. Повечето така наречени учени също не го знаят. Те знаят какво се случва, когато направят нещо определено – казуалност. Правилата на причината и следствието, това е, което перфектно владеят. Но ако човек наистина надникне зад нещата, ще установи, че в повечето случаи не знаят какво правят.

– И това го казва учен?

– Бивш учен – поправи я Варщайн. – Освен това само учен има право да говори така за учените.

Ломан го прекъсна.

– Стоп! Цялата история започна да става твърде метафизична. Да се върнем на земята и да разгледаме фактите!

– Нали искахте да знаете?

– Да, но не така подробно – промърмори той и се огледа нетърпеливо. – Къде, по дяволите, се бави яденето?

Варщайн си отбеляза, че събеседникът му бе не просто изнервен, а направо ужасен, макар че не искаше да го покаже. Можеше да го разбере – разговорът тръгна в посока, която никак не му харесваше. Както повечето хора и той не разбираше за какво всъщност говори Варщайн, но инстинктивно усещаше, че не бяха празни приказки и спекулации за нещо, което можеше да е станало, но можеше и да не е. Същината на разговора се изплъзваше от рационалните представи и на двамата и те го усещаха. Варщайн също го усещаше. Питаше се какво би казал Ломан, ако му разкажеше за втория си разговор със Зарутер. Дали не трябваше да го направи? Журналистът сигурно окончателно щеше да го обяви за луд.

Намерението му бе осуетено от келнера, който донесе поръчките им. Не само Варщайн изпитваше невероятен глад, и тримата не бяха

сложили в уста нищо от сутринта, затова веднага се концентрираха върху чиниите си.

Варщайн не просто утоляваше глада си. Ако за Ангелика и Ломан бе съвсем естествено да се хранят в ресторант, то за него това бе една част от живота му, която той смяташе за завинаги отминала. Сегашният момент бе завръщане в един друг свят, чиито врати вече бяха хлопнали зад гърба му, врати, които имаха дръжки само от едната страна – тази, която той не достигаше.

– Вкусно е – обади се след малко Ангелика, макар че не бе истина. Храната бе най-много поносима, но това бе опит от нейна страна да поднови разговора. За разлика от Варщайн на нея, изглежда, мълчанието не и харесваше.

– Просто поносимо, но нищо повече – каза Ломан и отпи от бирата си. Това беше третата, откакто Варщайн се бе присъединил към тях. А той си мислеше, че пие много!

– Поносимо, но въпреки това по-добро от вас.

Ангелика вдигна изненадано поглед от чинията си, Ломан също изглеждаше объркан от неочакваната нападка.

– Моля?

– Ходите ми по нервите, Ломан, това е! – каза враждебно Варщайн. – Някакъв ваш трик ли е или винаги сте така проклет?

Журналистът го изгледа продължително, без да каже дума, после повика келнера.

– Донесете още две бири!

– За мен не.

– Напротив, и за него. Ломан отпрати келнера и продължи с тон, който Варщайн досега не бе чул от него: – А сега ме чуйте! Знаем, че... да речем, имате проблеми с алкохола. Днес не сте близвал капка, нали?

– Не мисля, че това ви засяга!

– Засяга ме до известна степен. Ваша работа си е, ако пиете, и също ваша работа си е, ако сте решил да се откажете. Но не сега. Когато се приборем у дома, правете, каквото искате. Но сега не е подходящият момент да започвате лечение. Ако открием дори и част от това, което мисля, че ще намерим, не ми трябва кълбо от нерви, което при всеки поглед накриво да ме хваща за гушата!

– Струва ми се, че...

– Моля ви! – прекъсна ги Ангелика. – Престанете да се карате! Никой няма полза от това!

– Защо пък не? – ухили се Ломан. – Малка кавгичка от време на време си е нещо изискано.

– Запазете си я за Франке – изръмжа Варщайн, но в същото време погледна с благодарност Ангелика. Тя, разбира се, беше права – трябваше да пазят енергията си за по-смислени неща. Но и Ломан имаше право – макар че това никак не му харесваше.

– Пак този Франке! – изсумтя пренебрежително Ломан. – Май се е превърнал в някаква мания, а? Изпитватے като че ли езически страх от този човек.

– Не, просто не правя грешката да го подценявам. Достатъчно неприятности ни създаде и мисля, че това не е всичко.

– Тук по изключение сме на едно мнение – съгласи се Ломан, – но все пак не съм съвсем беззащитен. Щом утре редакцията започне работата, ще се обадя по телефона и вашият доктор Франке доста ще се учуди какво му се е случило.

Варщайн си спести отговора. Ломан си беше непоправим надменен глупак. Лошото обаче не беше, че продължаваше да подценява Франке. Тревожеше го това, че журналистът все още гледаше на цялата работа като на голяма игра, при която крайният резултат щеше да бъде сензационна статия за неговия вестник.

До масата им застана някой. Варщайн вдигна поглед, очаквайки да види келнера с двете бири. Но не беше той. Пред тях стоеше сивокос мъж на неопределена възраст, който гледаше ту него, ту Ломан. На Варщайн му трябваше само един поглед върху лицето на мъжа, за да разбере, че ги очаква поредната неприятност.

– Господин Ломан? – попита мъжът. Очевидно не знаеше към кого точно да се обърне.

– Да?

– Моля за извинение. Казвам се Кернер и съм мениджърът на ресторанта. Страхувам се, че е възникнал малък проблем.

– Какъв проблем? Не сме се оплаквали от храната.

Кернер лекичко се усмихна, но очите му останаха сериозни. Изглеждаше някак си... да, смутен, отбеляза си Варщайн.

– Става въпрос за кредитната ви карта. Изглежда, при регистрирането ви нашият служител на рецепцията се е заблудил.

– В какво се е заблудил? Да не би нещо с кредитната ми карта да не е наред?

– Опасявам се, че да. Няма покритие.

– Но това е смешно! – Ломан говореше толкова високо, че хората

от съседните маси извърнаха глави към тях. На Кернер му стана още по-неудобно. – Разбира се, че има покритие. Вашият човек провери. Каква е цялата тази глупост?!

– Затова и казах, че се е заблудил. – Кернер започна да ръкомаха, беше доста нервен. – Бяхте помолил да ви наемем автомобил и трябваше да проверим още веднъж. За голямо съжаление централата на Еврокард във Франкфурт отказа да потвърди покритието. – Той постави на масата пред Ломан малката златистожълта карта и бързо се отдръпна. – Много съжалявам, но при тези обстоятелства ще проявите разбиране, ако ви помоля да се откажете от нощувка в нашия хотел.

– Моля? – лицето на Ломан бе останало без кръв. – Тоест, казано с прости думи, вие ни изхвърляте?

– Но моля ви! – Кернер нервно му направи знак да говори по тихо. – Разбира се, можете на спокойствие да довършите вечерята си, която, между другото, е за наша сметка. Както ви казах, ако нашият служител бе извършил проверката така, както трябва, неприятната ситуация щеше да ни бъде спестена – и на вас, и на мен. Още веднъж се извинявам.

– Нали не мислите, че ще ви повярвам? – попита Ломан със заплашителен тон. – Картата е напълно в ред и вие го знаете толкова добре, колкото и аз. Говореше с много рязък глас и дори малко по-силно отпреди, но реакцията на Кернер бе съвсем различна от очакваната. Вместо да се сконфузи, той сякаш въздъхна с облекчение. От смущението му не остана и следа. До този момент ситуацията му беше крайно неприятна, но когато Ломан стана агресивен, сякаш му направи услуга. В крайна сметка работата му беше да се справя с подобни ситуации.

– Вече казах, че съжалявам за пропуската, и се извинявам – повтори той със съвършено хладен глас. Думите бяха изречени така, че превръщаха всичко почти във фарс. – Освен това ваше право е да се обадите в банката си и да изясните случая. – Той посочи към другия край на залата. – Кабинетът ми и телефонът са на ваше разположение. Но настоявам да напуснете хотела веднага след като приключите с вечерята. Вече наредих да свалят багажа ви.

Ломан така рязко стана от мястото си, че столът щеше да падне, ако не го беше задържал.

– Както желаете! Ще се обадя, и то не само във Франкфурт, в това можете да бъдете сигурен. Ще ви се иска да...

– Стига вече, престанете! – прекъсна го Варщайн. Ломан се извъртя гневно и гневът в погледа му заплашваше да се стовари върху него, но Варщайн вече говореше на Кернер.

– Всичко е наред – каза той уморено. – Ще си тръгнем. Моля извинете недоглеждането.

Кернер въздъхна с облекчение, но въпреки това не направи грешката да даде възможност на Ломан за нова атака и бързо се отдалечи, от масата.

– Наред ли? – простена Ломан. – Полудяхте ли? Този тип...

– ...нищо не може да направи – прекъсна го Варщайн. – Още ли не разбирате каква игра се играе?

Изражението върху лицето на Ломан ясно говореше, че много добре разбира. Въпреки това не се съгласи:

– Не, не разбирам. Защо не ми обясните?

– Ако искате, може и да телефонирате, но ще бъде чиста загуба на време. Гарантирам ви, че в това нещо тук – Варщайн посочи кредитната карта – вече няма пукната пара. Може би сега ще разберете какво имах предвид, когато говорих за Франке. Досега два на нула за него.

– Бавно сега. Мноооого бавно! Има най-много още двайсет сантиметра!

Ралгерт изкриви лице в гримаса. Вече не знаеше какво повече го нервира – работата с милиметри, която трябваше да върши с тежката строителна машина или непрофесионалните коментари на Херле, който подскачаше около него от крак на крак и сигурно тайничко се надяваше той някъде да сбърка.

Такава опасност наистина съществуваше – или щеше да съществува, ако не Ралгерт, а някой друг седеше зад волана на тежката пет тона машина. Имаше ужасно малко място. Но и той беше ужасно добър. Ненапрасно на Ралгерт му плащаха наднормени часове, докато неговите колеги се въртяха без работа наоколо. Отсекът, в който работеха от една седмица насам, бе най-тежкият от цялата отсечка. Само един метър по-надясно и половин тон скали и камъни щяха да се спуснат по склона и да натрошат всичко по пътя си в следващите петстотин метра, включително и загражденията, които бяха направили. Никой не се заблуждаваше, че стоманените решетки имат само символично значение. Нищо на света не можеше да спре половинтонен скален къс, който веднъж е тръгнал да пада.

– Внимавай сега! Ето го!

Херле скачаше заднишком около машината и размахваше ръце като лоцман, който направлява самолет. Що се отнасяше до Ралгерт, той смяташе Херле за глупак, па макар и такъв, който върши всичко с най-

добри намерения. Разбираше, добре знаеше, че машината му е достатъчно тежка, за да причини огромни щети и при най-малкото невнимание от страна на машиниста. Освен склона от едната страна от другата имаше малък хълм, в подножието, на който бяха наредени много камиони и по-малки строителни машини.

Но Ралгерт нямаше намерение да не внимава. Натискаше съединител, спирачка и газ със сръчността на виртуоз, който свири на инструмента си, така че стоманеният колос се движеше буквално с милиметри напред. В същото време мислено се забавляваше, представяйки си какво щеше да стане, ако нагазеше Херле с веригите – онзи наистина щеше да има основателна причина да подскача нагоре-надолу като индианец в танца на дъжда. Щеше да...

Двигателят изгасна. С рязко движение машината се закова на място, а Ралгерт полетя напред и едва успя да се хване за кормилото. В същото време изгаснаха и фаровете.

– Какво стана? – извика нервно Херле. – Повреда ли?

Ралгерт не му обърна внимание. Взираше се невярващо в арматурното табло, върху което наистина нещо ставаше – всички контролни лампи мигаха като американско коледно дърво. Оборотомерът бе спрял, показателят за хидравликата подскачаше между нулата и максимума и макар че двигателят не работеше, тахометърът показваше, че машината се движи с максимална скорост. Единият фар продължаваше да не свети, а другият мигаше все по-често.

– Ей, Ралгерт, какво става? – Гласът на Херле звучеше още поизнервено.

– Представа нямам – призна си Ралгерт. – Цялата електроника полудя. Той погледа още малко таблото, после бързо се наведе и извади ключа. Сигурното си е сигурно. Машината беше много надеждна, но и достатъчно мощна да изравни малък хълм. Със силен скок Ралгерт скочи долу и едва не се сблъска с Херле, който бе дотичал.

– Какво има? Нещо повреди ли се?

– Да не съм електротехник?! – попита сърдито Ралгерт. – Разбира се, че се е повредило, не виждаш ли? – Той посочи към мигащия фар на машината и после към радиостанцията, закачена на колана на Херле. – Обади се на шефа да изпрати техник. За днес стига!

Херле направи глупаво изражение и Ралгерт едвам се съдържа да не излее яда си на него. Даже и да беше някаква дреболия, повредата изваждаше машината от строя за останалата част от смяната, което означаваше, че днес няма да изпълнят нормата. А сигурно не само днес, а и

до края на седмицата. Адио, премия! Спокойно можеше да забрави стотачката, която вече виждаше в джоба си.

– Хайде, какво чакаш! Нямам намерение да вися тук до сред нощ!

Херле трескаво посегна към радиостанцията и я включи. Не последва нищо. Малката лампичка в горната част на уреда светна, но това беше всичко. Не чуха дори и статичния пукот, който придружаваше всеки разговор.

– Нищо не разбирам – промърмори Херле. Разклати малката кутия няколко пъти, изключи я и отново я закачи на колана си. Погледът му се насочи към машината, фарът бе престанал да мига, но сега пък светеха индикаторите на спирачките. – Май започва да става страшно – каза той. – Давай да изчезваме!

Ралгерт не възрази. При нормални обстоятелства щеше да се изсмее на подобно предложение, но сега Херле беше прав: тук нещо не беше наред. Имаше нещо страшно в цялата история. Ралгерт изведнъж си спомни всички истории, които разказваха за тунела, докато са го прекопавали от другата страна на планината. Тръгнаха, но не бяха направили и две крачки, когато двигателят отново заработи и от ауспуха излетя огромен облак черен пушек. Ралгерт се закова на място и погледна неразбиращо връзката ключове, която държеше в ръка.

– Какво... – Остатъкът от думите на Херле бе погълнат от метален трясък. Светлосини пълзящи светкавици обвиха само за секунда машината като в мрежа и изведнъж въздухът непоносимо замириса на изгоряла гума и метал. Ралгерт и Херле механично се дръпнаха няколко крачки назад, което вероятно им спаси живота, защото в Следващия миг резервоарът на машината избухна с невероятен гръм. Разлетяха се пламъци и парчета метал на всички страни. Нещо издраска ръката на Ралгерт, разкъса ризата му и остави кървава драскотина. Като по чудо не бяха сериозно ранени.

Ралгерт натисна ръка върху раненото място и усети топла кръв между пръстите си, но болката сякаш не стигаше до съзнанието му. Това, което виждаше пред себе си, бе твърде невероятно, за да може да мисли за нещо друго.

В резервоара на машината имаше почти двеста литра дизелово гориво и при тази експлозия тя трябваше да гори като факла. Така и стана в първите две секунди, но не повече. Пламъците изведнъж угаснаха. Не, поправи се наум Ралгерт. Не угаснаха. Просто вече ги нямаше, само за частица от секундата, сякаш гледаше филм, който не беше монтиран добре. Пламъците, сините светкавици, миризмата – всичко изчезна и

тежката машина си стоеше на мястото, сякаш нищо не се бе случило. Само почернелите ламарини и разкъсаният резервоар свидетелстваха за пожара.

– Мили, Боже, какво беше това? – Херле тръгна към машината, но Ралгерт го спря с бързо движение. Нещо тайнствено ставаше тук и като че ли не беше свършило.

В бараките и жилищните фургони на половин километър от тях внезапно се запалиха светлините. Вратите се разтваряха, възбудени гласове достигаха отнейде през нощта. Чуха и експлозията. В тяхната посока хукнаха фигури и Ралгерт чу как някакъв двигател заработи. Само че не можеше да погледне към гласовете, защото не можа да откъсне очи от машината и от това, което ставаше с нея. Тя се топеше. Поне такава беше първото впечатление на Ралгерт, макар да проумя още в същия момент, че не може да е това. Стояха най-много на пет метра от машината. Топлина, която можеше да разтопи такъв гигант, просто щеше да убие тях двамата с Херле. Но машината се смаяваше като модел от восък, който е стоял дълго време на слънце. Масивната стомана се кривеше, сякаш не можеше да издържа собственото си тегло. Веригите се втечняха. Шасито се наклони първо на дясната, после на лявата страна, течна стомана капеше по пръстта отдолу и образуваше странни форми. Огромната кофа отпред също се топеше като детска играчка от хартия. Когато първите мъже пристигнаха при Херле и Ралгерт, от огромния багер бе останала само купчина деформиран жълт метал.

8.

– Полека-лека започвам да изглеждам смешна в собствените си очи.
– Ангелика дръпна за последен път от цигарата си и я хвърли в една локва, където вече плуваха три други. Беше облякла кафяво дебело яке и вдигнатата му яка почти скриваше лицето и. Ръцете и бяха в черни кожени ръкавици. Въпреки това трепереше от студ, както впрочем и Варщайн, който не бе се показал така предвидлив като нея и не бе взел топли дрехи. Затова сега усещаше режещия вятър двойно по-силно. Времето не само, че се бе обърнало с главата надолу, но откакто бяха напуснали хотела и бяха тръгнали пеша към магистралата, сякаш бе в заговор срещу тях. Дъжд, град и леден вятър периодично се сменяваха, а с настъпването на вечерта стана толкова студено, сякаш времето бе избързло с три месеца напред.

– Автостоп! Велики, Боже, вече не помня кога за последен път пътувах на автостоп! Трябва да е било преди повече от петнадесет години.
– Ангелика си запали нова цигара и така жадно вдиша дима, сякаш не бе пушила от дни.

– Ако продължаваш така да ги пушиш, няма да доживееш и следващите петнадесет – каза Варщайн.

Тя скъса опаковката от цигарите и я хвърли в същата локва, където плуваха корковите филтри.

– И без друго е последната. Да си видял наоколо автомат?

– Даже два.

– Но няма да ми кажеш къде – предположи Ангелика, докато се опитваше да скрие лицето си зад гъст облак дим. Не каза повече нищо и Варщайн и бе благодарен, че не продължи. Всъщност той не бе някой, който имаше право да играе ролята на пазител на морала.

– Ломан май съвсем е откачил – Ангелика смени темата. – Ако питаш мен, ще осъмнем на същото място. Никой няма да вземе трима души наведнъж, още повече през нощта и при това време.

– Не намирам идеята чак толкова лоша.

Гласът му трепереше от студ, но това не го правеше по-убедителен. Усещаше пръстите на краката си като ледени топки, залепени на стъпалата му. И той като нея не бе особено въодушевен от идеята на Ломан да пътуват на автостоп до Тесин, но двамата бяха единни, че това беше може би единственият им шанс да се доберат до Аскона. Франке не

можеше да е толкова глупав да не постави под наблюдение гарите, през които можеха да минат.

– А може би единствената лоша идея бе въобще да дойдем тук – каза Ангелика. Варщайн я погледна неразбиращо и изненадано.

– Какво имаш предвид? Заради Ломан ли?

– Не. А може би и заради него...

– И заради него? Заради кой още? Заради мен?

– Не! – Гласът и прозвуча почти ужасено. – Не знам. В къщи, когато Франк внезапно изчезна, си помислих... помислих си, че му го дължа.

– А сега не мислиш ли така?

– Вече не знам – призна Ангелика. Говореше толкова тихо, че той едва разбираше думите и. – Мисля, че беше много детинско. Ние си принадлежим един на друг, в добри и лоши дни! – Тя се изсмя с горчивина в гласа и от острия звук Варщайн го побиха тръпки. – Каква глупост! Държа се като героиня от евтин роман. Мъжът ми изчезва и аз хуквам сам-сама по света да го търся. Ако трябва, ще стигна и до края на света! Дори това да е последното нещо, което ще направя в живота си!

Варщайн бе объркан. Чувстваше, че думите на Ангелика означават повече от това, което в началото си помисли. Може би, защото искаше да му каже повече, отколкото смееше.

– Не беше ли така?

– Не, по дяволите, не беше! – Внезапният изблик на яд стресна Варщайн, но тя веднага се овладя така бързо, както бе избухнала. – И аз самата не знам защо съм тук – призна тя външно съвсем спокойна, но гласът и още трепереше и това разкриваше истинските и чувства. – Дори не знам дали наистина искам да се върне. – Дръпна нервно от цигарата и слабата светлинка освети леко лицето и. – Знаеш ли, когато вчера... когато бях при теб и ти ме попита дали бих стигнала дотам, че да спя с теб само и само, за да дойдеш с мен...

– Ей, ей, хайде стига! Знаем, че понякога се държа като идиот, съжалявам...

– Ти беше прав. Мисля, че щях да го направя. Но сега се радвам, че не се стигна дотам.

– Ох, слава Богу!

Ангелика тъжно се засмя.

– Но не заради теб. Или точно заради теб. Но не заради това, което си мислиш. Просто щеше да разруши твърде много неща.

Варшайн поиска да се приближи до нея, но в последния момент подтисна желанието си. Вероятно щеше да развали нещо, което може би едва започваше. Странно, но я харесваше, дори много. Но не беше сигурен дали иска от това да излезе нещо повече.

– Обичала ли си го някога?

– Франк ли? – Тя вдигна рамене и хвърли цигарата. – А ти жена си?

– Преди много време. Или поне така си мислех.

– И при нас беше така. И двамата бяхме още много млади. Може би твърде млади. А когато го разбрахме, беше вече твърде късно. Не ме разбирай грешно. Той е добър съпруг. Никога не ме е лъгал или нещо такова и никога не се е държал зле с мен. Просто е добър приятел. Известно време мислех, че това е достатъчно. Но явно не е. А ти?

Варшайн направи гримаса.

– Мисля, че единственото, което жена ми обичаше в мен, бяха чековете ми от заплатата. Когато започнаха да се губят, не се забави и ме изхвърли. Но редовно получавам вестии от нея – когато изпраща някого да прибере закъснялата издръжка.

Ломан се върна. Спря се на три крачки от тях и ги изгледа намръщено.

– Преча ли?

– Да – отвърна Варшайн. – Не са ли ви казвали, че притежавате удивителния талант да се появявате точно в най-неподходящия момент?

– Да, казвали са ми го, и то често. От това живея. Но ако сега двете гълъбчета са свършили да се съжالياват взаимно, имам за тях една добра новина.

– Това вече е разнообразие! – каза Варшайн. – И каква е тя?

– Имаме автомобил – Ломан направи знак към бензиностанцията зад тях. – Виждате ли белия ван? Шофьорът ще ни вземе. А сега идва най-хубавата част. Познайте закъде пътува?

– Лас Вегас? – предположи Варшайн.

– За Аскона – произнесе Ломан с триумфиращ глас. – Без отбивки. Разказах на човека сърцераздирателна история и сега слушайте, за да не кажете някоя глупост: Лоши момчета са ни откраднали колата заедно с всички документи и парите. Сега отиваме в Аскона, защото там имаме приятели, които могат да ни помогнат.

– Колко оригинално! – каза Ангелика.

Ломан сви пренебрежително устни.

– При такива истории не е важно да са оригинални, а да звучат убедително. Колкото са по-прости, толкова по-добре. Виждате ли, скъпа

моя, повечето хора разбират съвсем погрешно поговорката за късите крака на лъжата. Те такива и трябва да бъдат – колкото по къси, толкова по-добре за лъжата. Иначе бързо се спъват и падат.

– Човечеството е загубило истински философ във ваше лице.

– А кой е казал, че го е загубило?

Ангелика измърмори нещо, но Варщайн вече не слушаше, а се обърна и присви очи да види въпросната кола на бензиностанцията. Видя веднага това, което Ломан бе нарекъл „ван“ – бял сервизен автомобил, паркиран малко встрани от колонката на бензиностанцията. Двигателят работеше. Нещо във вида на автомобила не му хареса, но не можа да определи какво.

Може би съм прекалено недоверчив, помисли си Варщайн. И със сигурност прекалено ядосан, че отстъпи пред настояването на Ломан да се върне на бензиностанцията и да попита шофьорите дали не искат да ги вземат.

Тръгнаха назад. Дъждът отново заваля и последните метри до навеса на бензиностанцията тичаха, макар че нямаше никакъв смисъл – и тримата бяха мокри до кости. За втори пъти този ден. Шофьорът на минибуса много щеше да се зарадва, когато му съсипят седалките.

Ломан обиколи колата и почука на стъклото, но никой не отвори. Варщайн и Ангелика се приближиха и видяха, че колата е празна. Двигателят работеше, ключът бе пхнат в стартера, но и двете врати бяха заключени.

– Странно – каза Ломан. – Преди малко беше тук. А, ето, идва! Той посочи тъмнокос, набит млад мъж, облечен в джинсов костюм, който се приближаваше с бързи стъпки към тях. Когато ги видя, мъжът се поколеба за миг. Погледът му бързо премина по лицата на Варщайн и Ангелика.

– Ето ви и вас! – обърна се той към Ломан, идвайки към тримата. – Това ли са приятелчетата?

Ломан кимна и посочи към колата.

– Помислих си, че сте променил намерението си.

Мъжът бръкна в джоба си и извади ключ, с който отключи вратата.

– Не съм, разбира се. Радвам се, че ще имам компания до Аскона. Страшно дълъг е този път! Ай както казват по радиото, пътищата са задръстени. – Той отвори вратата, но не влезе, а с жест ги покани да се качат. – Трябваше да телефонирам набързо, но оставих включен двигателя, за да се затопли. Ама вие целите сте мокри!

Качиха се и Варщайн остана наистина изненадан. Отвън колата

приличаше на сервизен автомобил, но отвътре се оказа оборудвана с всичко необходимо за живеене – при това, доста добре, до най-малкия лукс, та дори и с цветен телевизор. Докато се качваха в задната част на колата, ги лъхна топъл въздух. Сега разбра защо Ломан бе нарекъл колата „ван“ – тя си беше такава.

С въздишка на облекчение и лека следа от нечиста съвест заради мокрите си дрехи той се отпусна в една от удобните седалки и затвори очи. Сега, макар че вече бяха на топло, трепереше още по-силно отпреди, но въпреки това топлината му действаше много добре. Може би бе по-скоро чувството на облекчение, че най-накрая ще тръгнат нанякъде. Не каза нищо на никого, но вътре в себе си вече почти бе изгубил надежда, че ще стигнат някога до Аскона. Бореха се не срещу вятърни мелници, а срещу цяла армия бронирани великани.

– Настанете се удобно – покани ги шофьорът, включвайки през това време последователно фаровете, чистачките и накрая радиото. – Най-добре е да свалите мокрите дрехи, за да не пипнете някоя болест. Отзад в шкафа има кърпи и даже една хавлия за дамата.

Тръгнаха и в следващите тридесет-четиридесет секунди шофьорът бе концентриран единствено върху това да се включи в движението по магистралата. Беше почти единадесет часа, но и по трите платна движението бе много интензивно. Изключването на западната железопътна връзка към Италия поставяше пътната мрежа на Швейцария пред голямо изпитание.

Ангелика изхлузи мокрото яке. Пръстите и така бяха посинели се бяха вдървили, че с мъка се справи. Варщайн видя, че и пуловерът отдолу бе целият мокър. Тя продължаваше да трепери.

– Много мило от ваша страна, че ни взехте – каза Ангелика. – Не зная как да ви благодаря. Ние...

– Просто подарък – прекъсна я шофьорът. – Приятелят ви ми разказа какво ви е сполетяло. Това вече се казва беда. Разбира се, че ще ви помогна. Освен това, както вече ви казах, се радвам, че ще имам компания по дългия път.

– Ако искате, по някое време мога да ви сменя на волана – предложи Ломан.

– Да, по-нататък може. Сега си починете, сигурно сте ужасно уморени.

– Как разбрахте? – попита Варщайн.

– Ами по лицата ви – усмихна се другият. – Кога за последен път сте се поглеждали в огледалото?

Варщайн не отговори, но мислено се извини за недоверието си. Естествено, че всичко бе изписано по лицата им, а по неговото най-вече. Ръцете му не трепереха, защото още му беше много студено.

– Докато пътуваме не мога да ви предложа нищо топло за пиене – продължи благодетелят им, – но в хладилника има кола и бира, обслужете се.

Отвори жабката на колата, извади кутия цигари и предложи на Ангелика и Ломан. И двамата взеха. Варщайн едва успя с вкочанените си пръсти да отвори хладилника. От студения въздух отново потрепери. Взе си кутийка пепси, поколеба се за миг, върна я обратно и взе бира. С треперещи пръсти я отвори. Ломан беше прав – сега не беше моментът да започва лечение за отказване от алкохола.

Вкусът и отговаряше на очакванията му – беше отвратителен, но успокоителното действие настъпи веднага. Когато кутийката вече бе празна, изчезна и слабият гъдел, който усещаше в крайниците си и който можеше да го побърка.

– Действа добре, нали?

Варщайн срещна подигравателния поглед на шофьора в огледалото. Против волята си кимна с глава в знак на съгласие.

– Вземете си спокойно още една, има достатъчно. Наистина усещаше изкушение да посегне още веднъж към хладилника, но само поклати глава.

– Благодаря, може би по-късно.

– Не се притеснявайте, не плащам аз. Таратайката е служебна. Всичко вътре отива по сметка.

– Пътувате служебно? – попита Ломан.

– Два пъти седмично. Но откакто вдигнаха във въздуха проклетия тунел, вече не е приятно – въздъхна дълбоко шофьорът. – Нищо не мога да разбера. Изглежда, като че ли целият свят изведнъж е решил да дойде в Аскона.

Ломан каза нещо в отговор, но Варщайн вече не слушаше. Топлината, алкохолът и приятното поклащане на автомобила свършиха своето и той заспа.

Роглер пиеше четвъртото кафе за последния един час. Кафеникавият бульон имаше вкуса на кафето от автомат по цял свят – отвратителен, но поне беше горещо и го държеше буден. Не че беше нужно. Не беше много сигурен, че въобще вече ще може някога да заспи, не и след това, което преди малко видя в стаята в другия край на коридора.

Стрелката на часовника мръдна с минута напред. Роглер хвърли празната пластмасова чаша в кошчето за боклук и зарови в джоба на якето си. Нямаше повече дребни, и по-добре. Стомахът му щеше да му е благодарен.

Стана и взе да се разхожда нагоре-надолу по коридора. Беше тихо, твърде тихо за болница, която бе единствената за голям район с що-годе модерно оборудване и страдаше от хронично препълнена леглова база. Франке набързо нареди да опразнят цялото отделение и в резултат на това сега петнадесетина пациенти лежах по коридорите или в претъпкани стаи. Никой не протестира и това беше най-голямата изненада за Роглер. Много добре знаеше какво значи да се разправя човек с лекар, който защитава интересите на пациентите си.

Спря разходката си и се загледа замислено в двете врати от отсрещната страна. Преди половин час Франке изчезна зад една от тях. Не покани Роглер да го последва, но и не му каза, че не трябва да го прави. Ако продължаваше така да ходи нагоре-надолу и да гледа с хипнотизиращ поглед стрелката на часовника, щеше да се побърка.

Тъкмо посегна към дръжката на вратата и тя се отвори от вътрешната страна, Франке излезе. Лицето му изглеждаше отслабнало и сиво, а под очите му имаше дълбоки тъмни кръгове. За първи път, откакто Роглер го познаваше, изглеждаше наистина уморен. А може би това, което той наричаше умора, не бе нищо друго освен дълбок ужас. Когато видя Роглер, Франке се усмихна бегло.

– Е? – попита Роглер. Франке поклати глава и лекичко притвори вратата зад себе си.

– Нищо. Не казва нито дума. Повтаря само името на жена си. – Затвори за секунда очи и въздъхна уморено. – Дойде ли факсът, който очаквах?

Без да каже нищо, Роглер бръкна в джоба на якето си и му подаде запечатан плик формат А4. Преди двадесетина минути го бе донесла една медицинска сестра, Франке го отвори, прекара поглед по съдържанието, после внимателно прочете още веднъж написаното на три листа. Вътре имаше и няколко черно-бели снимки, които Роглер различи само от обратната страна.

– Тя е – каза Франке.

– Кой?

Франке размахна листата.

– Това е отговорът на запитването ми до Рим – отпечатъци от пръсти, зъби, сравнение на роговица, генетична проба... – пълната програма.

Няма никакво съмнение. – Той поклати глава по посока на вратата зад себе си. – Мъртвата е съпругата му.

– Но това е невъзможно! – в гласа на Роглер се долавяше едва ли не възмущение. – Жената не е и ден по-стара от...

– Знам на колко години е – прекъсна го остро Франке. И допълни по-тихо и някак си с отчаяние в гласа:

– Или поне на колко години е била, преди да излязат в езерото. Лекарят каза, че никога досега не е виждал толкова стар човек. Най-малко на сто и тридесет години.

– Но той не е бил в тунела!

Франке го погледна втренчено. За секунда Роглер помисли, че ще се развилнее, но той само поклати няколко пъти глава.

– Не се предавате, а?

– А трябва ли?

– Не съм съвсем сигурен – отвърна Франке след като малко помисли. – Мисля, че не. Но нищо не мога да ви кажа. Още не.

– Не можете или не искате? – попита направо Роглер.

Отговорът на Франке бе също искрен.

– Не искам. Но не, защото смятам, че не ви засяга, а защото не съм сигурен дали това е истината.

– Има нещо общо с тунела – каза Роглер, докато вървяха към асансьора. – И с влака. С жената се е случило същото, каквото и с влака.

Противно на волята му, пред погледа му се появи лицето на мъртвата. Сто и тридесет години? На него му се бе сторило като лице на хилядолетник. Но най-лошото беше, че е била още жива, когато мъжът и я е извадил от водата, и е починала от шока и от силното охлаждане на тялото, докато я е изнасял на брега. Откакто чу това, непрекъснато го измъчваше ужасна представа: питаше се дали за нея действително са изминали сто години и дали през цялото време е била в пълно съзнание и е чакала светът около нея отново да се раздвижи. Разбира се, че не бе възможно. Но самата мисъл бе така ужасяваща, че отказваше да мисли върху това. Ако имаше ад, то сигурно изглеждаше точно така.

Франке влезе след него, изчака да се затвори вратата и чак тогава отговори:

– Да, мисля, че се е случило същото.

– Мислите? Вие и хората ви от седмица насам претърсват планината сантиметър по сантиметър, Франке. Не ме правете на глупак! Нещо сте открили!

– Така е. И с всяко откритие, което правим, все по-малко разбирам

какво става. Може и да не ми вярвате, но това е истината.

Роглер замълча. Въпреки че забележката на Франке го ядоса, много добре разбираше какво има предвид ученият. Работата на Франке и неговата не се различаваха кой знае колко. И двамата започнаха с въпрос и търпеливо събираха парче по парче частите от отговора, докато пъзелът започна да придобива някакви ясни очертания. Понякога картината не беше вярна, а понякога частите просто не искаха да се подредят в правилната последователност.

– Обещавам ви, че ще бъдете първият, който научи, когато разбере отговора. А дотогава ви моля да бъдете търпелив и да продължавате да гоните вашите терористи.

– Знаете много добре, че няма никакви терористи – каза ядосано Роглер. Франке беше сложил пръст в отворената му рана. Роглер още не му беше простил, че го принуди да играе този фарс.

– А тримата палестинци, които хората ви онзи ден заловиха?

– Е, добре – призна неохотно Роглер, – има ги. Вече ги има. Защото ние ги примамихме.

– Ето, виждате ли? – каза Франке почти радостно. – А вие твърдите, че работата ви е безсмислена. Правите услуга на целия свят, като изваждате тези престъпници от строя.

За момент Франке почти му бе станал симпатичен, но к този момент Роглер изпитваше почти непреодолимо желание да му забие един в лицето.

– Това, което ме принуждавате да върша, е достатъчно лошо, доктор Франке – отговори той, едва сдържайки се да не избухне. – Нека спрем дотук. Не е нужно на всичко отгоре и да ме подигравате.

– Не съм искал – Франке изглеждаше наистина засегнат. – Мислех го съвсем сериозно. Правите на страната си голяма услуга. А ако в тази планина има това, което предполагам, може би не само на нея.

– Така ли? – отвърна хапливо Роглер. – Предполагам, че и на вашата също.

– Да – каза Франке най-сериозно. – И на цялото човечество.

Зимата беше необичайно студена, но и необичайно кратка, а лятото дойде рано и с много високи температури, така че за по-малко от два месеца смениха дебелия якета с тениски и слънчеви очила. Положението на строежа се бе нормализирало – поне външно. Работите вървяха по-добре от всякога и дори кавгата между Варшайн и Франке бе позатихнала, което обаче не означаваше, че бе забравена. Както издаваха острите

забележки понякога, Франке продължаваше да го обвинява в ненаучност, от своя страна пък Варщайн не бе преодолял неприятното чувство от злоупотребата с доверието му. Конфликтът не се разрази открито, но продължаваше да тлее скрито под повърхността на привидната нормалност. Рано или късно щеше да се стигне до изясняване на позициите. Така, както изглеждаха нещата в момента, щеше да стане по-късно, а това напълно устройваше Варщайн. Не беше толкова наивен, че да не си дава сметка кой ще излезе победител от битката. Можеше да се чувства сигурен, докато Франке имаше нужда от него.

Телефонът извънтя. Звукът изтръгна Варщайн от мрачните му мисли за бъдещето и го върна в действителността, която бе доста по-приятна. Напредваше невероятно бързо с работата си и даже напук на Франке и лазерът му работеше безупречно. Вдигна слушалката чак след третия звън.

– Варщайн, слушам.

– Хартман е. Моля, извинете за безпокойството, господин Варщайн. Имате ли малко време за мен?

Гласът му звучеше малко нервнo. Макар че ситуацията през изминалата половин година вече бе нормална, Франке не бе отменил мерките за сигурност в лагера. Между работниците вече се носеше слух, че тайничко е изчаквал някакво произшествие като това с планината, за да превърне строежа в затвор. И Варщайн не бе далеч от мнението на работниците, които смятаха, че от Франке е шял да излезе много добър комендант на концентрационен лагер. Или поне отличен пазач.

– Разбира се – отговори Варщайн. – Какво има?

– Не, трябва да дойдете – настоя Хартман. – Аз съм при входа на тунела.

Звучи доста тайнствено, помисли си Варщайн. Още повече като си спомни нервния глас на Хартман, Но се отказа да разпитва повече. Ако искаше да говори по телефона за случилото се, Хартман щеше да го направи.

– Там съм след три минути.

Навън срещна Франке. Погледна го въпросително, но нищо не каза. Варщайн само едва забележимо кимна за поздрав и бързо го отмина, така че онзи нямаше време да го заговори. Нямаше още четири часа, а Франке бе много дребнав, що се отнасяше да спазването на работното време – но само от едната страна.

Откъм долината полъхваше приятен вятрец, но хладината му не бе достатъчна да прочисти мръсния въздух наоколо. Така, както преди

време копнееха за лятото, когато лагерът почти щеше да се задуши под снега и леда, така сега им се искаше малко да захладнее. Входът на тунела се намираще в долина, заобиколена от всички страни от високи върхове, в която се застояваха и въздухът, и горещината. А камионите и строителните машини вършеха останалото, за да се влоши още повече въздухът. В дни като днешния с право можеха да обявят тревога заради смога. И следа нямаше от чист планински въздух.

Варщайн примига на силната слънчева светлина, сложи си очилата и тръгна към входа на тунела. Трите минути, за които говори, разбира се, не бяха реалистично време. Трябваше да прекоси почти целия лагер, за да стигне до мястото, където релсите минаваха през двойната телена ограда.

Хартман вече нетърпеливо го чакаше. Варщайн съзря белокосата фигура, застанала между двама от хората му и мигновено разбра причината за безпокойството му.

Беше Зарутер. Този път бе облечен в джинси, маратонки и модерно кожено яке, но въпреки необичайното за отшелник облекло Варщайн би го познал сред хиляди други.

– Хванахме го, когато се опитваше да се промъкне в лагера – Хартман изглеждаше доста нещастен. – Настоява да говори с Франке, но сметнах, че е по-добре първо вие да говорите с него.

– Правилно сте решил, благодаря ви, Хартман. Пристъпи към Зарутер и даде знак на двамата мъже, че могат да го пуснат. – Всичко вече е наред, можете да си вървите.

Мъжете се подчиниха, но чак след като размениха въпросителни погледи с Хартман, който има даде знак, че е съгласен. Варщайн изчака, докато се отдалечат достатъчно, за да не могат да чуят разговора. Погледна и към Хартман и той без желание бавно се затътри след другите. По лицето му личеше, че никак не му се искаше да оставя Варщайн насаме със стареца. Никой от двамата не вярваше, че той представлява някаква опасност, но Хартман някакси се боеше от него.

– Причиниха ли ви болка? – попита Варщайн, когато останаха сами.

Зарутер разтри ръцете си, където го бяха държали мъжете.

– Те просто си вършат работата, иначе са добри хора.

– Но не достатъчно добри, за да се справят с вас – въздъхна Варщайн. – Не биваше да идвате.

Погледна през рамо към Хартман и хората му. Двамата пазачи си бяха тръгнали, но Хартман стоеше на известно разстояние и гледаше към тях. Той никога не изтърва и дума за посещението им при Зарутер,

но знаеше, че старецът не му е много приятен. Може би го беше страх от него. За себе си знаеше, че го е страх. Или може би не, това не беше точната дума. Боеше се, а това вече бе различно.

– Какво искате?

– Трябва да говоря с човека, който заповядва тук.

– С Франке? – Варшайн енергично поклати глава. – Идеята не е никак добра.

– Трябва да говоря с него – настоя Зарутер.

– Не вярвам, че ще иска да говори с вас. Повярвайте ми, правите си лоша услуга, като търсите разговор с него. Той е... доста неприятен човек.

– Заведи ме при него! Ще ме изслуша и ако не е пълен глупак, ще разбере какво искам да му кажа.

Варшайн отчаяно се мъчеше да намери аргументи, с които да накара Зарутер да се откаже от намерението си. Досега бе казал една неистина, и то съвсем съзнателно – че Франке в никакъв случай не искаше да говори с него. Беше точно обратното – изгаряше от нетърпение да го стори. Но по съвсем различен начин от този, който Зарутер предполагаше.

– Няма да ви заведе – реши най-накрая той.

– О, напротив, ще го направиш! – Зарутер направи движение с ръка, което показваше, че няма да търпи повече съпротива. – Ще го направиш и той ще ме изслуша!

Варшайн се отказа. Знаеше, че никой и нищо на света няма да попречат на Зарутер да говори с шефа му и затова може би беше по-добре това да стане сега. Поне можеше да се опита да предотврати нещо още по-лошо с присъствието си.

– Добре тогава, елате с мен. Но помнете, че Франке не е като мен или Хартман. Той е...

– Знам какъв е! – прекъсна го Зарутер и тръгна напред и Варшайн изведнъж трябваше да се препъва, за да го настигне.

– Познавате ли го?

– Не ми е нужно, за да знам какъв човек е. Ти го смяташ за лош, но той не е. Само е сляп. Вижда нещата, но не иска да разбере какво вижда.

– Не мисля, че ще е въодушевен, ако му кажете това – промърмори Варшайн, но го каза толкова тихо, че човекът до него не чу нищо. С две бързи крачки го настигна, мислейки си каква огромна грешка прави, че го води при Франке. Колкото повече се приближаваха до бараката на управлението, толкова по-силно недоброто му чувство се превръщаше в

убеденост. Франке вече ги бе видял. Стоеше пред отворената врата и гледаше в тяхната посока. Варщайн напразно се опитваше от разстояние да отгатне изражението на лицето му, но това, което криеше маската, издаваше стойката на тялото му. Прекалено отпуснатата му фигура издаваше напрежение и не особено силно самообладание. Не бе никак случайно, че се обърна кръгом и влезе вътре тъкмо когато Варщайн се канеше да каже нещо.

– Това той ли е? – попита Зарутер.

– Да, доктор Франке. Вижте, най-добре не казвайте нищо и оставете на мен аз да говоря.

Зарутер само лекичко се усмихна и изведнъж Варщайн се почувства като ученик, довел вкъщи приятел, за когото знае, че вече е правил беля в дома му и сега го чака порядъчен скандал. А на всичкото отгоре не знаеше какво точно да каже. Оказа се, че не беше и необходимо. В първата част на разговора Франке взе думата.

Очакваше ги в кабинета си и явно дяволски бе бързал, за да подреди обстановката така перфектно: бюрото му беше безупречно почистено, телефонът, компютърът и книгите безупречно аранжирани отгоре му. Пред него имаше отворена папка и на първата страница се виждаше голяма цветна снимка. Варщайн се запита кого ли искаше да впечатли с всичко това. Още повече, че при влизането им се направи на абсолютен глупак, престорвайки се, че задълбочено чете папката си и с добре тренирана изненада вдигна поглед към влезлите.

– А, Варщайн, какво има? – Той затвори папката и погледна Зарутер. – Гости ли имаме?

– Трябва да говорим с вас – отговори Варщайн и посочи към придружителя си. – Това е...

– Знам кой е – прекъсна го Франке. Облегна се назад в стола и в продължение на няколко секунди гледа стареца мълчаливо и с неразгадаем израз на лицето.

Варщайн искаше да отговори, макар че все още не знаеше какво точно, но Зарутер го изпревари.

– Трябва да престанете!

И Варщайн, и Франке го погледнаха изненадано. Старецът явно бе избрал най-краткия път да стигне до темата.

– Така-а – каза Франке чак след известно време. – И с какво, ако мога да попитам?

– Трябва да си идете. Веднага. Събудихте планината и тя се гневи. Ако останете, ще ви унищожи. Дойдох да ви предупредя.

В продължение на няколко секунди Франке изглеждаше съвсем стъписан, а на Варщайн му идваше да потъне вдън земята. Предполагаше, че Зарутер ще каже нещо подобно, но се надяваше, че е малко по-дипломатичен. Франке въздъхна.

– Значи вие сте човекът, който ни прокле, защото сме осквернили планината му. Признавам си, че бях любопитен да се запозная с вас. Знаете ли, отговаряте точно на очакванията ми.

– Мога ли да попитам как...приятелят ви попадна тук? – обърна се той към Варщайн.

– Хората на Хартман са го хванали на оградата. Искал е да дойде при вас и...

Франке го прекъсна с рязък жест, посегна към телефона и набра трицифрен номер. Избухна веднага, без да даде възможност на онзи отсреща дори да се представи.

– Хартман? Франке е на телефона. Елате в кабинета ми!

– Вината не е негова – каза Варщайн. – Аз...

Франке отново го прекъсна.

– А сега да се върнем на вас – погледна той Зарутер. Гласът му изведнъж бе станал студен и режещ. – Значи съвсем сериозно вярвате, че начаса ще вдигнем палатките и ще се махнем, а? Ще изключим всички машини и – дим да ни няма? И защо трябва да го правим?

Зарутер понечи да отговори, но Франке нямаше и намерение да го оставя да говори. Стана рязко от стола и се приближи до голямата географска карта, която висеше на стената зад него.

– Мислите ли, че не ви разбирам? – продължи с тон, който никак не отговаряше на съдържанието на думите му. – Тази местност тук, тези върхове, тази част от света е... неповторима. И аз обичам тази страна и това е причината да съм тук. Обещавам ви, че няма да направим нищо лошо на вашата планина. Сега гледката наоколо е безобразна, но имате думата ми, че ще оставим долината и планината такива, каквито бяха при идването ни.

– Не става дума за това – поиска да обясни Зарутер, но Франке просто продължи да говори, без да му обърне внимание.

Варщайн постепенно разбираше, че слуша една добре подготвена реч специално за този случай.

– Не мислете, че разрушаваме страната. Просто строим един тунел под планината и това е всичко. Железопътната връзка ще бъде благодат за Швейцария. Половината автомобили, които сега пхтят през прохода и троят въздуха с изгорели газове, ще...

– Престанете да говорите глупости и не се дръжте с мен като с глупак! Не съм такъв. Така, както и вие не сте. Франке примига от изненада – бе очаквал всичко друго от Зарутер, но не и това.

– Моля?

– Дразня се, когато се държат с мен като дете, защото не съм такъв! – продължи ядосано Зарутер. – Знам много добре каква е ползата от тази железопътна линия, доктор Франке. Хората са строили пътища и тунели през всички времена и това не е пречело на планините. Някой ден вашите пътища и мостове ще изчезнат, но планината ще бъде винаги тук.

– Но щом като не е заради това, тогава какво...

– Тук съм, за да ви предупредя.

– За какво?

– За гнева на планината – отвърна най-сериозно Зарутер. – Докоснахте неща, които спят от векове, и те се събудиха.

– А, да, разбирам – каза подигравателно Франке. – Имате предвид нещо като духа на планината, познах ли? Той се гневи, защото рушим дома му и сега ще слезе и ще ни унищожи.

– Вие сте глупак – каза спокойно Зарутер и посочи към Варщайн – Той ви предупреди, нали? Каза ви какво се случи, но вие не пожелахте да го изслушате.

Варщайн видимо се стресна, а Франке за секунда го изгледа по начин, който показваше, че темата далеч не е изчерпана.

– Ако пак искате да ми повтаряте цялата тази глупост...

– Не е глупост – прекъсна го старецът. – И много добре го знаете.

– Измишльотини! – но гласът му звучеше доста неубедително.

– Знаете, че всяка дума е истина, винаги сте го знаел.

– Стига вече! – избухна гневно Франке. – Опитих се да говоря спокойно с вас. Можех да наредя да ви арестуват още миналата година, но не исках... заради вас и... заради него – и той посочи към Варщайн. – Но започвам да се питам дали не направих грешка. Какво, по дяволите, искате? Заплашвате ли ме?

Варщайн следеше кавгата с все по-голямо объркване. И си задаваше същия въпрос като Франке – защо всъщност бе дошъл Зарутер. Но това далеч не беше всичко.

– Какво искаше да каже с това – че знаете, че съм прав? – попита Варщайн.

– Млъкнете, Варщайн! С вас ще говорим по-късно! А на вас ви давам още точно една минута, за да ми обясните какво искате от мен!

– Нищо повече от това да правите онова, което отдавна вече знаете. Вие отговаряте за всичко тук. Всички тези мъже, които работят за вас, са ви поверили здравето си. Искате ли наистина да рискувате живота им?

– За какво изобщо ми говорите?

– За това, което е скрито в планината. Събудихте го и с всеки изминал ден то става все по-силно. Нещо ще се случи, не знам какво, но усещам голяма опасност. Трябва да си идете. Напуснете това място или много хора ще загинат.

– Ето, че си дойдохме на думата! – Франке поклати глава. – Наистина го изиграхте много вълнуващо, добри човече, но просто си губите времето – а и моето. Не реагирам на никакви заплахи.

– Не мисля, че това е заплаха – започна предпазливо Варщайн, но веднага спря, срещайки пронизващия поглед на Франке.

– Защо се преструвате? И вие го усещате, както и всички тук.

– Какво?

– Счупихте печата и вратата се отваря. Пролуката е още много малка, но скоро ще се разшири. Това, което усетихте досега, е само лек полъх, който ще се превърне в буря и тя ще ви погълне.

– Врата? Печат? – Франке се изсмя. – Не разбирате ли сам колко е смешно всичко това?

Зарутер кипна. Досега въпреки всичко бе успял да запази спокойствие, но отведнъж, за секунда бе обзет от яд.

– Наистина ли не усещате колко глупави са думите ви? И надменни, което е още по-лошо. Знаете, че се натъкнахте на нещо, което не разбирате, но отказвате да го признаете. Елате! – Той отиде до прозореца и направи широк жест. Като че ли против волята си Франке се надигна и отиде до него.

– Ще ви разкажа историята на планината. – Зарутер посочи към върха, който мълчаливо ги гледаше. – Откакто съществуват хората, сред тях винаги е имало много нищо неподозиращи и само малцина знаещи. А понякога и такива, които са знаели, но са си затваряли очите пред истината – като вас.

– Достатъчно! – Гласът на Франке трепереше и лицето му бе тебеширенобяло. Не го бяха стреснали последните думи на госта, а нещо, влязло с тях в стаята – нещо тъмно, древно, което идваше от върха и придаваше сила и истина на думите на стареца. – Не искам вече да слушам нищо! Не сме в детска градина!

– Страх ли ви е? – попита Зарутер.

– Глупости!

Потта блестеше върху челото му и той се опитваше, да отклони поглед от върха, но не успяваше. Същото бе и с Варщайн.

– А трябва! Никои не знае какво е, но го има, откакто хората ги има на света, и ще го има, когато те вече ще са изчезнали. А вие го пробудихте. Но вината не е ваша. И аз не знаех и ако ви бях предупредил преди това, нямаше да ме разберете. Но сега вече знаете и трябва да спрете. Отворихте вратата и кой знае, може отново да се затвори, но само, ако престанете да я отваряте.

– Каква врата? – попита Варщайн. – Какво има зад нея? Накъде води?

– Истината – отвърна Зарутер. – Последната истина.

Вратата се отвори и усещането за недействителност изчезна в мига, в който Хартман влезе в стаята. Планината отново стана най-обикновена планина и нищо повече и светът на легендите и митовете отстъпи място на действителността.

– Извикахте ме.

Франке го погледна, сякаш не знаеше за какво става дума, но се почувства и някак си облекчен.

– Да, така беше – Той се върна към стола си и се строполи върху него. Дясната му ръка правеше нервни механични движения върху гладката метална повърхност на облегалката за ръцете. – Знаете кой е този човек, нали, господин Хартман?

Хартман мълчаливо кимна с глава и стойката му се изпъна.

– Надявам се, че си спомняте изричното ми нареждане, което се отнасяше до присъствието на чужди лица на строежа?

– Хванахме го, преди да е влязъл – опита се да се защити Хартман. – И затова сега стои пред мен, така ли?

– Вината не е негова – намеси се Варщайн. – Той казва истината. Хората му са го хванали, когато е искал да влезе през входа на тунела. Аз казах да го пуснат.

Франке го измери с кратък студен поглед и отново се обърна към Хартман:

– Нарездането ми не беше ли достатъчно ясно?

– Не, напротив.

– В такъв случай значи смятате, че господин Варщайн има по големи правомощия от мен? Мога да ви уверя, че не е така.

– Престанете, Франке! – ядоса се Варщайн. – Той не е виновен, вината е моя!

Франке просто не му обръщаше внимание.

– Можете да си вървите, Хартман. Този път ще забравя, но ако още веднъж не изпълните задълженията си като днес, ще бъда принуден да ви уволня. Разбрахме ли се?

– Съвсем точно – отговори Хартман с каменно лице.

– Добре. А сега придружете госта ни до портала. – Той посочи Зарутер. – Не искам накрая да пострада. Хайде, можете да вървите! – подкани той Зарутер.

Хартман се обърна към вратата и протегна ръка към Зарутер, но той се дръпна.

– Вие сте един глупак – обърна се към Франке. – Каквото и да се случи отсега нататък, вината ще е ваша!

– Струва ми се, че мога да живея с това – увери го усмихнато Франке. – Тръгвайте и ако още веднъж се появите тук, ще заповядам да ви арестуват.

Зарутер не каза нищо и напусна помещението с Хартман. Варшайн искаше да ги последва, но Франке го върна.

– Много ме разочаровахте, Варшайн. Мислех, че най-последно сте надживели случката от миналата година и сте станал отново разумен човек, но явно не е така. Налага се да си помисля дали мога да държа служител като вас.

Варшайн се съдържаше с усилие. Мислите му непрекъснато кръжаха около това, което каза Зарутер.

– Изхвърлете ме, ако това ще ви достави удоволствие. Но преди това ми обяснете какво искаше да каже той с това, че вие знаете.

– И представа нямам. Просто глупави приказки на побъркан стар човек.

– Лъжете! Прочетохте много добре моите бележки, нали? Знаете, че в планината има нещо!

– Да, вълшебна врата със сигурност! – отвърна подигравателно Франке.

– Наречете го, както искате, но нещо става. Има нещо, което не разбираме и вие...

– Край, за днес стига толкова! Не искам повече да слушам тези глупости! Нито дума – нито сега, нито когато и да било! Отивайте да работите.

– Но...

– Веднага!

Варшайн го изгледа гневно, след това се обърна кръгом и излетя от

стаята. Пулсът му биеше учестено. Знаеше си! Дълбоко в себе си през цялото време знаеше, че Франке го лъже. Само не разбираше, защо.

Не отиде веднага на работното си място, както заповяда Франке, а излезе от сградата. Хартман и Зарутер вече бяха изменили половината път до портала. Не искаше да вика след тях, затова се наложи да потича, за да ги настигне. Въпреки това вече бяха стигнали изхода, когато дойде при тях.

Хартман го погледна със смесица от тъга и съвсем лек упрек, но не каза нищо.

– Съжалявам, много съжалявам – започна Варщайн. – Искам да ви се извиня, Хартман. Франке е просто идиот.

– Той е прав – вдигна рамене Хартман. – Заповедта му беше ясна. Не изпълних задълженията си.

– Той е идиот – повтори Варщайн. – Добре знаете, че това беше насочено срещу мен. Не се тревожете, ще оправя нещата. Ще ви придружа – обърна се той към Зарутер.

Хартман погледна още по-нечастно отпреди.

– Не се безпокойте. – Варщайн посочи към улицата от другата страна на телената мрежа. – Властта на Чингиз-Франке свършва отсреща. Само ще се уверя, че той наистина си отива.

Хартман все още не бе много убеден, но накрая се обърна и си тръгна.

– Съжалявам – отрони тихичко Варщайн. – Но нали ви предупредих, с Франке не може да се говори. Видяхте какъв човек е.

– Той е такъв, какъвто е. Никой не може да излезе от кожата си.

– Елате, да повървим още няколко крачки. Напуснаха територията на обекта и тръгнаха по леко наклонената улица.

– Вратата... – каза след малко Варщайн, който се бе надявал, че старецът сам ще започне разговор. – Какво ще стане, ако се отвори повече?

– Никой не знае. Светът ще мине от другата страна, но никой не знае какво има оттатък.

– Ще... ще изчезне ли? – попита Варщайн колебливо.

Зарутер се усмихна.

– Не, не мисля. Но...ще бъде друг. Може би много малък и чужд и ние няма да можем да живеем в него. Вече се случи, и то не веднъж. Варщайн се спря по средата на улицата и го погледна с недоверие.

– Но все някой трябва да знае за това?

– А кой ти казва, че не е така? – Гласът на Зарутер звучеше

едновременно сериозно и развеселено. – Хората си спомнят много неща, за които мислят, че нищо не знаят или не искат да знаят.

– И няма ли възможност да се спре отварянето?

– Не знам. Откакто съществуват хората, има такива, които знаят за вратата и я пазят. От другата страна на планината, в едно място, което днес хората наричат Монте Веритас, има древна светиня на келтите. Знаеш ли я?

Варщайн кимна. Беше посещавал мястото, но остана разочарован – видя купчина покрити с мъх камъни и нищо повече.

– Преди задачата на друидите е била да бдят над вратата и да следят да не бъде отворена в неподходящо време. Но това знание е прастаро и в голямата си част изгубено и забравено. Вече няма друиди.

– С изключение на един – предположи Варщайн.

Зарутер се усмихна.

9.

Когато се събуди, главата му лежеше на рамото на Ангелика. Шумът от двигателя се бе превърнал в едва доловимо бръмчене, към което от време на време се прибавяха откъслечни фрази от разговор или лек смях. Ломан седеше отпред при шофьора и двамата си говореха. Понякога колата се разтърсваше от лек удар – магистралата явно не беше в най-добро състояние.

Но не това го събуди, а Ангелика. Тананикаше лекичко мелодия, която по някакъв странен начин му изглеждаше позната. Имаше нещо много обърквашо в песента и то бе влязло в съня му и го бе събудило. Няколко секунди остана неподвижен, заслушан в песента и чак тогава осъзна, че лежи на рамото и и подскочи почти ужасен. Ломан прекъсна разговора си с шофьора и погледна назад към него. Ангелика се усмихна по начин, който правеше излишно извинението за не позволената близост.

– Дълго ли спях? – попита гузно Варщайн.

– Петнадесет-двадесет минути. – Ангелика се изправи и се отдръпна леко, но само, за да седне по-удобно. – Поспи още.

– Не съм чак толкова уморен.

Това си беше чиста лъжа, защото с мъка държеше очите си отворени.

– Песента, дето преди малко пееше... каква е? Беше много хубава.

– Не, не, изобщо не мога да пея. Някаква мелодия, вече доста време не ми излиза от главата.

Взе кутия цигари от масичката и щракна запалката. На Варщайн му трябваше само секунда, за да разбере какво не бе наред в гледката.

– Мислех, че си ги свършила?

– Така беше – тя дръпна дълбоко от цигарата и този път Варщайн се отмести встрани. Не понасяше цигарения дим, ставаше му зле. Ангелика посочи към шофьора. – От него са. Много добър човек, нали? Говореше много тихо, но с особен тон и Варщайн застана нащрек.

– Звучи като че ли това не ти харесва много – каза той и хвърли скришом поглед към шофьора. Онзи продължаваше да говори с Ломан и не бе чул нищо от разговора им.

– Не знам – вдигна рамене Ангелика. – Може би започвам да страдам от параноя. Но някак си... виж!

Варщайн погледна в посоката, накъдето посочи с цигарата си тя – на арматурното табло висеше малка кутийка с бутони и светещ зелен дисплей – телефон.

– Е?

– Спомняш ли си на бензиностанцията? Каза, че ходил да се обажда по телефона. Защо трябва да търси друг телефон, щом има в колата си? Освен това предложи цигари на мен и на Ломан, а на теб – не.

– Аз и без друго не пуша.

– А той откъде ще знае?

Варщайн се замисли. Беше права, че може би се превръщат в пара-ноици. Можеше и да е случайност, но можеше и да не е.

После забеляза още нещо: пътуваха много бавно, със скорост под осемдесет. Беше странно, като се има предвид колко път още ги чакаше.

Телефонът извънтя. Шофьорът вдигна слушалката и я долепи до ухото си, без да се представи. Не каза нищо и след няколко секунди отново я окачи. Ломан погледна въпросително, но разбира се, не попита нищо – не го засягаше. Или поне на Варщайн му се искаше да е така. Размениха погледи с Ангелика и той обърна глава назад, старайки се да бъде колкото е възможно по-незабелязано. Зад тях се движеха много автомобили, но никой не се набиваше в очи. Не беше и нужно – във века на електрониката автомобилът можеше да се следи и от разстояние.

Когато се обърна напред, в огледалото срещна погледа на шофьора. Лицето му вече не бе усмихнато, а сякаш уплашено. Срещу тях се появи табела за паркинг наблизо и автомобилът намали скоростта си.

– Уморихте ли се вече? – попита Варщайн.

– Не..., но се налага да се съобразя с една естествена човешка нужда – усмихна се той смутено. – Е, така де, това със слабия мехур се казва само на млади девойчета. Май пих повечко кафе. Той включи мигача, отби колата и леко натисна спирачката. Паркингът беше празен. Варщайн отново се обърна назад. Никой от автомобилите не се отклони да ги последва. – Веднага се връщам. – Шофьорът извади ключа и отвори вратата. Ще се мушна набързо в храстите и идвам.

Варщайн гледаше след него, докато се отдалечи и се скри в тъмнината. После веднага стана, отиде отпред и отвори жабката.

– Полудяхте ли? Какво правите?! – попита Ломан.

– Гледай дали не идва – обърна се Варщайн към Ангелика и започна бързо да рови в съдържанието. Нямаше нищо необичайно – само карти, членска карта за клуб на автомобилиста, няколко монети и друго нищо.

– Какво, по дяволите, трябва да значи това? – Ломан беше искрено възмутен.

– Не вярвам на този тип. Има нещо гнило в цялата работа! – Той се озърташе с все по-нарастващо безпокойство и нервност. Все някъде трябваше да има някакъв документ за самоличност на шофьора. Всичко изглеждаше съвсем нормално и въпреки това...

– Веднага престанете! Ако се върне и ви завари, останалия път ще трябва да вървим пеша!

Варщайн продължаваше да се оглежда. Нямаше повече време. Наведе се и с рязко движение сне телефонната слушалка.

– Не, веднага затворете! – чу се ужасеният глас на Ломан.

Варщайн включи говорителя, поколеба се само секунда и натисна бутона за повторение на последния номер. Върху дисплея се показва девет цифрова комбинация и започна избирането.

– Вие съвсем сте откачил! – простена Ломан. Сигналът „свободно“ прозвуча веднъж, втори път. После някой вдигна и един глас каза: „Да?“ Варщайн се вцепени. Чу как зад него Ангелика шумно пое въздух.

– Кой е? – питаше нетърпеливо и раздражено гласът от другата страна на телефона. – По дяволите, обадете се!

Варщайн натисна бутона и прекъсна връзката, после сложи слушалката обратно. Погледна Ангелика – изражението върху лицето и правеше всяко обяснение излишно. И тя, както и Варщайн, бе разпознала съвсем ясно гласа.

– Какво има? – попита колебливо Ломан. – Какво ви стана изведнъж?

– Не познахте ли гласа? – попита Варщайн. – Не, откъде да...

– Франке – обади се тихо Ангелика. – Беше Франке.

Ломан изглеждаше съвсем стъписан. После се насили за нещо, което според него трябваше да прозвучи като смях.

– Глупости! Как така номерът му ще попадне в този телефон?

– Защото е последният номер, който е набран оттук, затова – отвърна Варщайн. – Още ли не разбирате? Новият ви приятел е негов човек. Сигурно през цялото време са ни наблюдавали. И той вероятно не излезе навън, за да пикае, а за да чака останалите, които трябва да дойдат тук!

– Не ви вярвам!

– Но това е самата истина!

Варщайн уплашено се обърна и се оказа лице в лице с шофьора. Изобщо не бе усетил кога е отворил вратата, а явно стоеше от доста

време и бе чул поне част от разговора. Той отвори вратата докрай, влезе и седна зад волана. Погледна телефона и поклати глава, пъхайки ключа отново в стартера.

– Вярно е, че колкото и предпазлив да е човек, накрая допуска грешка, та дори и най-малка. – Какво ще правите сега с нас? – попита Ангелика.

– Да правим ли? Нищо. Не се бойте, скъпа, на вас нищо няма да ви се случи. Просто чакаме, това е. След няколко минути трябва да дойдат едни хора и те ще се погрижат за вас и приятелчетата ви – шофьорът погледна към часовника върху арматурното табло. – Хм, не разбирам... трябваше вече да са тук.

– Значи Варщайн е прав? – попита Ломан, сякаш все още не можеше да повярва на това, което чуваше. – Вие работите за Франке?

– Трябваше да послушате като ви казаха да си вървите вкъщи. Щяхте да си спестите доста ядове. Страхувам се, че вече е късно. Но не се тревожете – нищо няма да ви се случи. Ще ви задържат за няколко дни и това е. Не сме престъпници.

– И мислите, че ще чакаме най-спокойно, докато дойдат вашите хора? – попита Ангелика.

– Май нямате друг избор.

– А какво ще стане, ако не го направим? – тя посочи предната врата. – Какво ще направите? Не можете да се справите и тримата.

Варщайн не бе толкова сигурен. Момъкът беше малко по-нисък от Ломан, но много по-як и изглеждаше добре трениран. Сигурно можеше да се справи и с тримата, и то без особено да се напруга.

Но той предпочете друга тактика. Без да бърза, бръкна във вътрешния джоб на якето си, извади пистолет и го насочи към Ангелика.

– Ще ми е много неприятно да го използвам, но ако ме принудите...

Ангелика пребледня при вида на оръжието, но смело подтисна страха си.

– И какво? Ще ме застреляте?

– С този не мога, зареден е с гумени патрони. Мисля, че и вашата полиция ги използва. Не убиват, но много боли, ако те стрелят с тях. Не ме карайте да ги ползвам.

– Ако въпреки това го направя? – продължаваше тя предизвикателно.

– Остави, ще стреля, не разбра ли?!

Ангелика го погледна, но шофьорът кимна утвърдително.

– Добре, че поне вие сте разумен.

– Кой ви каза, че съм? – попита Варщайн и го удари силно в лицето.

Ударът в никакъв случай не бе професионален и сполучлив, освен това бе от неправилен ъгъл и Варщайн го заболя може би повече, отколкото противникът му. Но дойде изневиделица и това увеличи силата му. Мъжът изкрещя и се опита да насочи пистолета срещу Варщайн.

Ангелика се вкопчи в ръката му. Силата и не достигна, за да я свали надолу, но в същото време и Ломан се хвърли върху му. Успяха след кратко боричкане да избият оръжието от ръката му и почти да го съборят от седалката. В колата настана неописуемо търкаляне и за кратко Варщайн доби надежда, че тримата заедно ще могат да се справят с якия мъж. В следващия момент страхотен удар се стовари върху гърдите му и го просна напъряко в колата.

Болката беше толкова силна, че не можа даже да извика. Останал без дъх, се олюля и се опря на хладилника. Вътре нещо изпращя и се счупи и дръжката се заби с невероятна сила в бъбреците му. В гърба му експлодира нова, още по-силна болка и той се свлече на колене и изстена. Пред очите му се завъртяха огнени кръгове и в устата си усети вкус на кръв. Не можеше да поеме въздух и шумовете от борбата останаха някъде много далеч. Полетя напред, но в последния момент успя да се залови за нещо. Усети как силата просто излезе от тялото му и започна да изпада в безсъзнание. Не трябваше! Ако сега стане това, край, всичко е изгубено!

Някак успя да се задържи и бавно се надигна – точно навреме, за да види как невероятният замах на шофьора просто помете Ломан от седалката и го блъсна във вратата. Ангелика още висеше на ръката му и се опитваше да го задържи. Шофьорът се отърси от нея с едно движение, скочи на седалката си и посегна към оръжието. В същия момент скочи и Варщайн. През целия си живот никога не се беше бил, даже и като дете и знаеше, че няма никакъв шанс. Вместо да го събори, се заби точно в коляното му и сякаш огромен чук го удари в корема. Въздухът излезе със свистене от дробовете му. Зави му се свят и му прилоша. Отново падна на колене, но с двете ръце се вкопчи в краката на противника си и опита да го извади от равновесие. Не успя. Усети удар с юмрук по рамото си и то сякаш се парализира. Хватката му се разхлаби и мъжът се освободи и го ритна на пода.

– Хайде, по дяволите, престанете най-после! Побъркахте ли се?!

Ангелика скочи отзад върху него и го хвана с две ръце за шията.

Той я отхвърли и тя падна със силен писък между предните две седалки. В същото време се изправи и Ломан и размахвайки ръце като перки, връхлетя върху него. Един от ударите му наистина го уцели. Онзи политна назад, спъна се в шофьорската седалка и падна с гръб към вратата. Варщайн посегна и го хвана за стъпалото. Чу се глух удар, когато главата му се удари във вратата.

Мъжът простена силно и извъртя очи. Не изгуби напълно съзнание, но за момент бе замаян и Варщайн използва шанса, отвори вратата и се опита да го избута навън. Истински късмет беше, че противникът им надцени надмощието си. Втори път нямаше да повтори същата грешка. Когато се съвземеше, борбата им бързо щеше да свърши. Мъжът разбра какво искаше да направи Варщайн и инстинктивно се вкопчи в дръжката на вратата.

Варщайн го удари по ръката и в същия момент Ломан хвана краката му и ги вдигна нагоре. Това двойно нападение свърши своето и замазният шофьор падна по гръб на мокрия асфалт.

Варщайн веднага седна зад волана и завъртя ключа. Двигателят включи веднага, но той действаше така нервно, че го задави при тръгването. Проклинайки, опита още веднъж да запали, но без успех.

– Не подавайте газ! – викна Ломан. – Не толкова силно, дави се!

Варщайн махна крака си от педала и опита пак. Колата подскочи напред и изгасна. Бе забравил да освободи ръчната спирачка.

Ломан сипеше псувни, докато Варщайн за пореден път се опитваше да потегли. Този път това стана, но когато натисна съединителя и превключи на скорост, вратата от неговата страна се отвори. Една ръка се държеше за рамката на вратата, а другата с такава сила се впи в рамото му, че той изохка от болка и наполовина се показа навън. Ломан светкавично се пресегна и го задържа. Чу се и ужасно стържене, напомнящо за счупени зъбни колела, но колата потегли.

Варщайн удряше напосоки с лакът. Уцели нещо и се чу пронизителен писък, но ръката, която го дърпаше, не го пусна. Той продължаваше да се свлича от седалката и почти бе измъкнат навън. Лицето на шофьора бе обляно в кръв, по всяко вероятност бе уцелил устната му. В очите му се четеше истинска жажда за убийство. Ако успееше да влезе в колата, с тях беше свършено. Варщайн се опитваше с крак да намери педала на газта. Успя и го натисна, не много, но колата тръгна по-бързо. Мъжът до него правеше гротескни движения, за да успее да се справи със скоростта, но не се отказваше. Точно напротив – опитваше се да се качи и все повече издърпваше Варщайн навън.

Зад него се появи Ангелика и се опита да извие пръстите на шофьора, които се бяха впили в рамото му, но след това смени тактиката и одра с нокти лицето му. Мъжът изкрещя, пусна го и падна на пътя. За малко и Варщайн да го последва. Наклони се настрани, инстинктивно се вкопчи във волана и колата поднесе. Ако Ломан и Ангелика не го бяха издърпали навътре...

Успя дори да овладее колата и да спре, преди да се забият в едно насрещно дърво. Изтощен до смърт, падна върху волана. Сърцето му така лудо биеше, че изпитваше физическа болка и цялото му тяло трепереше. Позволи си само няколко секунди, за да се съвземе, изправи се и погледна към двамата.

– Наред ли е всичко?

Още докато питаше, осъзна, че би спечелил наградата за най-глупав въпрос на седмицата. Ангелика бе пребледняла като тебешир и трепереше. Бе счупила ноктите си много лошо и лявата и ръка бе в кръв, а лицето на Ломан вече започваше да подпухва. Въпреки това и двамата кимнаха.

Варщайн се пресегна към другата страна, за да затвори вратата. Погледът му попадна върху шофьора, който вече бе на около двадесет метра зад тях. Просто не бе за вярване, но отново се изправяше. Доста жилав тип!

– Тръгвайте, преди приятелите му да пристигнат! – каза Ломан.

– Твърде късно, вече са тук – обади се Ангелика.

Варщайн погледна уплашено назад. Там вече се виждаха фаровете на автомобил, който бързо се приближаваше. Не можеха да различат самия автомобил, но яростните жестове, които шофьорът правеше в тяхна посока, бяха достатъчно красноречиви. Варщайн изпусва и натисна газта.

Двигателят изрева, но колата потегляше много бавно. Колелата сякаш бяха залепнали за земята, а заслепяващите фарове вече връхлитаха върху тях. Само след секунди колата бе до тях и Варщайн вече я позна. Бе синият фиат.

– Дръжте се! – изкрещя той.

В същия момент извъртя и волана. Проехтя стържещ, тъп звук от пукане на метал. Разхвърчаха се счупени стъкла. Ломан бе отхвърлен към арматурното табло, а Ангелика отново падна на пода. Колата извърча надясно и за малко да се преобърне, фиатът бе отхвърлен, обърна се няколко пъти около оста си и с втори, още по-силен трясък се блъсна в някаква преграда, скрита в тъмното.

Варщайн въртеше лудо волана, опитвайки се да овладее отново автомобила. Голямото му тегло сега се оказва предимство и той сякаш сам намери пътя. Когато излязоха от паркинга, колата вече послушно изпълняваше заповедите му.

Ломан се изправи със стон и вдигна ръце към лицето си. От носа му течеше кръв, но за изненада на Варщайн от устата му не излязоха никакви обвинения.

– Откъснахме ли се?

– Май успяхме – Варщайн погледна в огледалото за обратно виждане. Паркингот вече не се виждаше и фиатът не ги преследваше. Спомни си ужасния трясък и си помисли, че няма и да може.

– Дано само да не сме ги убили – промърмори той.

– Да ви имам тревогите – обади се Ломан, бършейки носата си от кръвта. – Я ми кажете, къде се учихте да шофирате, Варщайн? Може би докато гонехте призраците, а?

Варщайн си спести отговора и натисна педала на газта, за да може по-бързо да се включи в магистралата.

– Всичко наред ли е, Ангелика?

– Вече разбирам защо човек трябва да си слага колана. Случайно да имаш още едно от тези постижения на техническата мисъл? Не за друго, искам малко да полежа.

За разлика от шегите на Ломан, нейната не го подразни, дори напротив. Той се засмя и продължи да гледа напред за пролука в непрекъснатия поток от автомобили. Съзря една, която му се стори достатъчно голяма, за да се вмъкне с големия ван. Шумът на двигателя не му харесваше. Нещо дереше и единият фар бе счупен. Нямаше да могат да стигнат много далеч. Ломан явно забеляза същото, защото каза:

– При следващата отбивка излезте. Искам да погледна двигателя.

– Разбирате ли нещо от автомобили?

– Малко.

После се засмя:

– Дали пък да не се обадим още веднъж на вашия приятел Франке, а?

– Защо?

– Ами да му благодарим – вече имаме автомобил.

– Докъде мислите, че можем да стигнем с тази кола? – попита Ангелика. – Сигурно всеки полицаи вече е получил номера ни. Малко беше попресилено, но по принцип Варщайн беше съгласен с нея.

Кратката еуфория след успешното им бягство бе преминала и той

бе почти убеден, че щеше да се превърне в пирова победа – бяха предоставили на Франке поводите за обвинения, които му бяха нужни, за да насъска кучетата след тях. През последните пет минути бяха извършили телесна повреда, кражба на автомобил и бягство от местопроизшествието, а може би и още цял куп други прегрешения, за които в момента не се сещаше. Не, помисли си мрачно, нямаше нужда да се обаждат на Франке – той сам щеше да го направи, за да им благодари.

– Разбирам недоволството ви – каза Марцин, опитвайки се в същото време гласът му да звучи и успокоително, и ангажирано, за да не си помисли човекът срещу него, че жалбата му му е безразлична, – но се страхувам, че мога да направя много малко за вас.

– Така значи, страхувате се? – Сивокосият мъж, към когото бяха отправени думите на Марцин, се изправи настървено и започна да се клати на токовете си. Въпреки това едва стигаше до брадата на Марцин, но не защото той беше кой знае колко висок. Но липсващата височина туристът тройно компенсираше с гняв. – Е, тогава пък аз се страхувам, че когато напусна утре хотела ви, няма да мога да платя цялата сметка. И се страхувам освен това, че също няма да можете да направите нищо за това.

– Но моля ви! – Марцин едва запазваше спокойствие. – Ще намерим някакво решение. Хотелът наистина не може да направи нищо, ако...

– Дрън-дрън! – прекъсна го гостът – впрочем петият за тази вечер, който изнасяше същата тирада на Марцин. – Въобще не ме интересува кой какво и защо може да направи! Платил съм триседмичен престой във вашия „прекрасен“ хотел, и то на цена, която си е чист обир! Не се оплаках, когато установих, че във вашия „спокоен“ град изведнъж настана такава блъсканица като при летните разпродажби на Курфюрстендам⁷. Дума не казах и за това, че ми трябва почти половин час, за да пресека улицата. Нищичко не казах и когато разбрах, че изисканото ви градче явно се е превърнало в сборен пункт на международни терористи и престъпници. Но сега вече стига! Кажете ми как да ползвам отпуската си за плуване, когато не мога да стигна до водата, защото брегът е окупиран от тълпи полудели?

– Вече казах, че разбирам гнева ви, но не мога нищо да направя. Не

7. Курфюрстендам (Кудам) – една от най-оживените търговски улици в Берлин – Бел. прев.

е наша вината, че...

– ...двадесет и четири фолклорни групи от цял свят са окупирали езерото? Ще видим! В проспекта ви нямаше нищо подобно. Тази вечер исках да отида с жена ми до езерото. Не за да плуваме, а просто така. И знаете ли какво стана? Попаднахме в ръцете на десетина индианци, нарисувани, сякаш са на война! Жена ми щеше да умре от страх! Ако на вас това ви е смешно, на мен не е! Утре заминаваме. И ако смятате да искате повече от половината от сметката, ще трябва да се обадите на адвокатката ми!

Той погледна предизвикателно Марцин, но мениджърът бе достатъчно умен, за да не отговори. До утре сутринта ще му мине и сигурно въобще няма да си замине и няма да се разправя с полиция за неуредената сметка. Беше си казал своето и чувството на победител щеше да му подслади остатъка от вечерта. Лошото беше, че Марцин много добре го разбираше.

Изчака гостът да излезе от кабинета му (разбира се, със силен трясък на вратата), вдигна телефонната слушалка и набра запаметен номер. Сигналят за свободно още не бе прозвучал докрай и някой вдигна.

– Лесер.

– Добър вечер, госпожо градски съветник – поздравя Марцин. – Извинете за късното обаждане, но възможно ли е да разговарям със съпруга ви? Знаем колко часът е, но...

– О, няма нищо. Вие сигурно сте десетият, който се обажда. Страхувам се, че не мога да ви помогна. Мъжът ми е на заседание в кметството. Марцин погледна часовника, който висеше на стената до вратата. Беше почти единадесет.

– По това време? – изплъзна се неволно от устата му. По добре да си беше прехапал езика! В крайна сметка, той звънеше посреднощ!

– Да, и мисля, че ще продължи още – гласът от другата страна на слушалката звучеше вече забележимо по-хладно. – Но можете да се обадите там. Ако не ми вярвате – добави тя тихичко, но Марцин все пак чу.

– Не, не – побърза да каже той. – Ще се обадя тогава утре. Лека нощ!

Сложи слушалката и погледна телефона ядосано. За момент беше готов наистина да позвъни в кметството, но защо? Каква полза да говори с телефонния секретар? Стана, отиде до прозореца и вдигна жалюзите. През деня гледката от прозореца му стигаше до другия край на Лаго Маджоре. В момента езерото приличаше на черна сянка на тъмен фон. Въпреки това можеше да различи очертанията му. Брегът бе очертан от

множество малки червени светлинки – бяха огньовете, около се събираше множеството, което гостът му нарече двадесет и четири фолклорни групи. Но не бяха това. Марцин сам отиде следобеда на брега и това, което видя, можеше да го ужаси, ако бе дал воля на чувствата си. Какво, за Бога, ставаше в този град?

Излязоха от магистралата и след няколко километра Варщайн се отклони и от главния път и отби колата в един тесен горски път, докато намериха място, което им се стори подходящо да прекарат нощта. Беше малка полянка, на която с мъка можеха да обърнат и която от трите страни бе заобиколена от гъсти храсталаци. Ломан излезе от колата и доста време прави нещо по ударената страна. Когато се върна, ръцете му бяха изцапани с масло, но изглеждаше доволен. Обясни, че повредата не е много голяма, с изключение на счупения фар колата беше напълно в ред. Пет минути по-късно извъня телефонът. Ангелика и Ломан изненадано се спогледаха, но Варщайн вдигна слушалката.

– Добър вечер, господин доктор Франке! – каза той, преди отсреща да се е чул някакъв глас.

– Доста евтин номер, не намирате ли? – Беше Франке и гласът му звучеше много ядосано.

– Надявах се да се обадите. Защо се забавихте толкова? Да не би биячите ви да не са имали дребни за телефон?

– Не, не, имам предвид това, което сте си позволили да направите. Двама от мъжете са тежко ранени. Доволен ли сте сега? Или трябва да има няколко убити, за да ви дойде умът?

– И какво ще правим сега? – Острият тон в гласа на Варщайн изненада и него самия. Думите на Франке бяха подействали по-силно, отколкото предполагаше. Бе се надявал автомобилът да е само потрошен.

– Добре-е. – Франке смени тактиката и се опита да придаде помирителна нотка на гласа си, но не беше много убедителен. – Какво трябва да направя, за да говоря с вас?

– Нали вече го правите?

– Престанете най-после с тия глупости! Никой не ви оспорва ролята на Джеймс Бонд! – изфуча Франке.

Варщайн замълча. Бе включил високоговорителя, за да могат Ангелика и Ломан да чуват разговора. И те изглеждаха също толкова безпомощни като него. Франке бе попаднал точно в целта, макар и да не го съзнаваше: събитията през последния час бяха като в криминален филм. Но имаше огромна разлика в това да го гледаш в киносалона и да го

играеш в действителност. Какво ли не би дал, сега да можеше просто да стане и да си отиде вкъщи, макар че представлението не бе свършило.

– Какво искате? – попита уморено.

– Моля ви да бъдете разумен, Варщайн! Мисля, че не знаете какво правите. На път сте да се забъркате в ситуация, от която вече никога няма да можете да излезете, това ясно ли ви е?

– И какво мога да направя, за да променя нещата?

– Кажете ми къде сте в момента. Давам ви думата си, че нищо няма да ви се случи. И тримата утре сутринта се качват в самолета за Мюнхен, и това е всичко.

– Боже, колко успокоително! Смятате, че можехме да си спестим всичко дотук, така ли? Ами ако предложението ви не ни харесва?

– Не бъдете глупак, Варщайн! – отвърна раздражено Франке. – Много добре знаете какво ще се случи тогава. Трябва само да се обадя и цялата полиция в тази държава ще тръгне на лов за вас. Колко далеч мислите, че можете да стигнете?

– Вероятно немного далеч – призна си Варщайн. – Но отговорете ми на един въпрос, Франке. Защо полагате толкова усилия да ме държите далеч от планината? Предполагам, че сте намерил това, което търсехте през последните три години. Какво е то?

Франке не отговори. После каза:

– Дайте ми госпожа Бергер. Още е при вас, нали?

– Слуша разговора ни. Между другото, пресата също. Само за, в случай че ви интересува, утре всичко ще излезе във вестниците.

– Не вярвам. Госпожо Бергер?

– Чувам ви – каза високо Ангелика. Гласът и звучеше несигурно и нервно.

– Имам предложение за вас. Вие дойдохте да търсите съпруга си. Знаем къде е и ако искате, ще ви заведе при него.

– Просто така? – изненадано попита Ангелика. – Без всякакви условия? Днес сутринта твърдахте, че не знаете къде е.

– Не беше истина. Направих грешка и съжалявам.

– Не ви вярвам.

– Разбирам ви. Добре, слушайте тогава. Вие също, Варщайн. Ако искам, мога да изпратя цяла армия по петите ви, но няма да го направя. Още не. Давам ви време до утре сутринта да решите. Предложението ми е в сила. Кажете ми къде сте и ще изпратя да ви приберат и да ви заведа при мъжа ви. Варщайн, същото се отнася и за вас. Откажете се и ще видя какво мога да направя за вас. Може дори да ви реабилитирам. Не

ви обещавам нищо, но ще се опитам. Утре сутринта ще се обадя още веднъж. Връзката прекъсна.

– Какво беше това? – попита Ломан с недоумение. – Същият тип ли беше, дето ни създаде всички неприятности? Или се отнася към вас с повече внимание, отколкото смятах, или... – ...или има много повече да губи, отколкото ние смятахме – продължи Ангелика изречението.

– Явно сме го настъпили по мазола.

Варшайн мълчеше. И двамата се заблуждаваха, но мъчно можеше да им го обясни. Познаваше Франке достатъчно добре и ясно различи паниката в гласа му. Вдигна глава и погледна Ангелика.

– Трябва да помислиш за предложението му. Мисля, че беше искрен.

– Не го мислиш сериозно, нали?! – Тя беше едновременно изненадана и възмутена. – Нали не мислиш, че ще ви оставя и ще мина от другата страна?!

– Това не е игра – отвърна спокойно Варшайн. – Вече не. Тук си, защото търсиш мъжа си, а не да играеш с нас на стражари и апаши. Франке знае къде е и съм сигурен, че ще те заведе при него, така, както обеща. Помисли си!

– Вие на коя страна сте всъщност? – попита Ломан с недоверие в гласа. – Не му вярвам и думичка!

– Но аз да. Вярвам, че може да ни преследва из цялата страна, ако поиска. Бъдете реалист, Ломан: ако Франке е решил, ние не можем да се приближим и на сто километра от планината. Знам, че сте тук, за да напишете сензационна статия за вестника си, но аз съм тук, защото Ангелика ме помоли да и помогна. А ако не я убедя да се възползва от възможността, значи не го правя.

– Не сте тук заради това – отвърна сърдито Ломан. – Така твърдите, но не е вярно. Може би и сам си вярвате, но истинската причина е... Франке. Той ви е съсипал по всички правила на изкуството и сега сте тук да му го върнете и заради нищо друго!

– Не е вярно! – и в собствените му уши не звучеше убедително, затова Ломан не си и направи труда да му отговаря. Разбира се, че беше прав. Сигурно мотивите му не бяха така прости, както твърдеше, но в основата си беше прав. Всеки от тях имаше съвсем лична причина да е тук и всички останали доводи бяха просто за добавка. Питаше се дали тя го би посъветвала също да се откаже, ако ситуацията беше обратната. Може би си задаваше този въпрос само защото го беше страх от другия въпрос, който иначе би задал на себе си: как би реагирал, ако Франке му

беше предложил да каже защо е тук.

– Ами вие? – попита сърдито. Ломан го погледна неразбиращо. Варщайн продължи с предизвикателен тон: – Бихте ни продали тук, на секундата, ако получите в замяна вашата историка, нали?!

Ломан пребледня, после лицето му почервения.

– Това е...

– Престанете! – скара се Ангелика. – Не разбирате ли, че правите точно това, което той искаше? Престанете да се карате!

– Защо? – хапливо попита Ломан. – Тъкмо започна да става интересно.

– Вярвам ви – каза Варщайн. – Още няколко реда от историйката, а?

Лицето на Ломан се изкриви.

– Вие сте идиот, Варщайн, да знаете! Тя има право – достатъчно е само едно обаждане и скачате като свирепо куче върху всичко, което се движи. Този Франке добре ви е програмирал. Трябва само да натисне съответното копче и веднага правите всичко, което иска. – Той така се изсмя, че на Варщайн му се прииска да му избие зъбите. – Наистина ли сте толкова глупав или само се правите? Наистина ли мислите, че ще спази обещанието си? Не го познавам лично, но познавам достатъчно типове като него. И такива като вас впрочем, също.

– Млъкнете най-после! – ядоса се Ангелика. – Защо просто не излезете малко навън и не пипнете нещо по колата? Или подплашете някой заек!

Ломан я изгледа гневно, но експлозията, която Варщайн очакваше, не последва. Вместо това спътникът им наистина стана и излезе от колата. Така силно затръшна вратата, че сигурно се е чуло на километър.

– Благодаря ти – каза Варщайн. – Не знам какво...

– Запази си благодарностите – прекъсна го Ангелика не по-малко гневно отпреди. – Наистина не знам кой е по-големият глупак – ти или той. За едно нещо той обаче е прав, знаеш ли? Достатъчно е само Франке да натисне копчето и ти скачаш.

Тя се скри отзад в колата. Варщайн искаше да я последва, но нямаше да е много умно. Все още беше бесен и чак сега разбра, че гневът му не бе насочен нито към Ломан, нито към Франке, а към самия него. И Ломан, и Ангелика имаха право: Ако Франке беше направил предложението само за да ги накара да се хванат за косите, то бе постигнал целта си.

– Съжалявам – каза той. – Наистина съжалявам.

Ангелика не отговори, но и не го нападна отново, макар че усещаше, че вътрешно още кипи от яд. Чу се силно тропане в кухнята и Варщайн бе достатъчно досетлив, за да разбере какво значи това и да не отива при нея. Облегна се назад в седалката, затвори очи и се опита да се успокои. С учудване забеляза, че успя, макар да разбираше, че усещането е измамно и няма да продължи дълго. Освен това бе и почти непоносимо.

Трябваше с нещо да занимава ръцете си. Разрови се в жабката и намери тефтер и молив и взе да драска вълнички и линии – отначало с нервни, отсечени движения, които едва не прокъсаха хартията, но после, след като откъсна и смачка първия лист, станаха по-спокойни. Пръстите му продължаваха да треперят, но сега вече от напрежението през деня, а не от яд.

– Сериозно ли го мислеше? – попита изведнъж Ангелика.

Варщайн се обърна и я погледна, но тя продължаваше да е с гръб към него и се занимаваше с кафеварката.

– Кое?

– Че трябва да приема предложението на Франке.

– Поне можеш да помислиш върху него.

– Това ще е предателство към вас – тя все още не поглеждаше към него, но по тона и личеше, че вече мисли върху думите на Франке. Дори може би бе стигнала и до решение.

– Глупости! – той се опита да придаде на гласа колкото се може убедителен тон, но не успя. Не, не искаше тя да послуша Франке. Не искаше да си отиде от него, това беше истината. Имаше обаче ситуации, в които трябваше да се върши точно обратното на това, което човек иска. Затова продължи против волята си:

– Не играем в криминален филм, Ангелика. И трябва да знаеш, че никой не може да ни гарантира хепиенд.

– Мислиш, че няма да успеем?

– Мисля, че ни липсват много неща, за да се справим с тази ситуация – отвърна той. – Какво още трябва да се случи, за да разберете двамата с Ломан колко опасен е Франке? Мисля, че вече от нищо няма да се уплаши, за да ни спре. Не искам да ти се случи нещо лошо.

Тя не отговори и след малко Варщайн отново се обърна напред и продължи да рисува. Ломан явно правеше това, което го бе посъветвала Ангелика, защото отвън се чуха тъпи удари и стържене на метал. Колата започна да се клатушка. Щеше да му се извини, щом онзи влезе. Нападката му не бе правилна. Дори и да се бе доближил до истината, нямаше

право да го атакува по такъв начин, не и в този момент.

След няколко минути се разнесе приятен мирис на кафе. Чу се тракане на чинии и чаши и Ангелика застана зад него.

– Много е красиво – каза тя. – Какво е? Планината ли?

В първия момент Варщайн не разбра въпроса и. После погледна листа върху коленете си и изтръпна.

Не бе забелязал кога е престанал да рисува линии и кръгове. Това върху листа беше Гридоне.

В слабата светлина на джобното фенерче помещението изглеждаше по-голямо, отколкото Анди си го спомняше и сякаш имаше и нещо друго променено. Не можеше да каже какво, но не му харесваше. Предметите, които се открояваха в неправилния кръг на светлината, изглеждаха по-големи и очертанията им бяха някак по-резки, сенките – по-тъмни, отколкото трябваха да са, сякаш вътре имаше нещо, което иначе не беше за тук.

Всичко това, разбира се, бяха глупости, въобразяваше си. Знаете и причината, поради която сетивата му играеха този номер. Беше нервен и имаше основателна причина.

– Какво правиш там? – гласът на Трави дойде от другата страна на вратата, където светлината на фенерчето не проникваше. Говореше тихо, почти шепнешком. Въпреки това Анди се стресна и за малко не изпусна светлината.

– Нищо – отвърна бързо. – Всичко е наред.

Гласът му не звучеше много убедително. Беше добър крадец, но в никакъв случай и добър лъжец.

– Внимавай и стой далеч от прозореца!

Цялата акция си беше чисто безумие, помисли си Анди. Всичко звучеше така просто преди три дни, когато седяха и за последно обсъждаха плана. Трави бе опитен в тия работи, професионалист на почти петдесет години, който въпреки повече от двестата взлома още не бе залавян. Всичко, което каза, звучеше много убедително и най-важното, просто. Но сега тук, в тъмната и изпълнена със сенки стая на бижутерския магазин, чийто сейф Трави се опитваше да разбие, му се искаше да е някъде далеч.

– Ела и ми помогни!

Анди побърза да изпълни заповедта. Беше малко озадачен от раздразнението на Трави. Той също бе изнервен, което бе необичайно, защото беше от хората, които изглеждаха спокойни и в най-заплетената

ситуация.

Видя го коленичил пред старомодния сейф в задната част на стаята. Бе закрепил с лепенка миниатюрно фенерче зад дясното си ухо, така че голямото колкото монета светлинно петно следваше всяко движение на главата му. Пръстите му, които изглеждаха така, сякаш без усилие можеха да трошат орехи, но всъщност имаха сръчността на хирург, лежаха върху боядисаната в зелено врата на сейфа. Той размахна нервно ръка, когато лъчът от фенерчето на Анди допадна върху касата. Анди бързо го изгаси.

– Как е?

– Няма никакви проблеми – отвърна Трави. Гласът му издаваше голяма концентрация. Анди видя как пръстите му продължават да движат цифровото колело на части от милиметъра наляво. Той самият нищо не чуваше, но Трави изглеждаше доволен и се засмя.

– Като консервна кутия е – поклати глава той. – Все същата история – дават цяло състояние за алармени инсталации, а касата и стара, и евтина. Това тук е от миналия век. След пет минути съм готов. Пръстите му продължаваха да се плъзгат по гладката повърхност и вършеха неща, от които Анди не разбираше и които му изглеждаха като вълшебство. Трави беше гений в своята област. Понякога на Анди му се струваше, че трябваше само да погледне някой сейф и той сам се отваряше. Това беше и една от причините, а може би и най-важната, заради която преди време се събра с Трави. Надяваше се с времето да понаучи някои от тайните му, но до този момент това не бе станало. Бяха добра двойка, но що се отнасяше до способностите му, Трави бе като мида. Иначе бе надежден и добър другар и което бе най-важното: не поемаше и най-малък риск. Преди да решат да влязат в този магазин, Трави седмици наред бе следил маршрута на патрулиращите полицаи и охранителната фирма и бе записвал и анализирал и най-малкото отклонение. У тях имаше пълен дубликат на алармената инсталация на магазина. Бе я изключвал поне десетина пъти, без да се задейства алармата. На Анди се бе доверил в последния момент.

Постепенно той започваше да се пита защо. До този момент не бе свършил абсолютно нищо. Работата изглеждаше само за един човек. Нещо шракна и Трави се облегна с дълбока въздишка назад.

– Това беше.

Анди го погледна неразбиращо.

– Искаш да кажеш...

Трави му махна с ръка да се приближи.

– Заповядай – ухили се той. – По-красиви са, отколкото стари, както се казва.

Анди стоеше нерешително. Всичко бе станало твърде лесно. После протегна ръка и докосна дръжката. Чу се глух звук и тя се отвори. Бе тежка, но не чак толкова, както можеше да се предположи.

Когато видя съдържанието на сейфа, Анди отвори широко очи. На най-горната полица имаше документи и подвързани в кожа счетоводни книги, но на долните рафтове всичко блестеше. Върху черни кадифени възглавнички имаше десетки колиета, гривни, пръстени, верижки, обици и всякакви украшения, кое от кое по-хубаво и по-скъпо. Онемя при вида им. А само като си помислеше за цената им, свят му се завиваше.

Не пипнаха нищо от скъпоценностите. Анди се натъжи при мисълта за богатството, което лежеше пред тях, но бяха говорили най-подробно за това. И тук се доверяваше на опита на Трави. Скъпоценностите трудно се пласираха и рискът беше много голям. В сейфа имаше и още нещо – сурови нешлифовани диаманти на стойност повече от сто хиляди Франка, при това не бяха описани в никоя от книгите – малко допълнение, което бижутерът бе спестил в данъчната си декларация. Затова едва ли щеше да се обади в полицията. Това беше хубавото в работата на Трави – а вероятно и причината, поради която досега не го бяха хванали. Със сигурност обаче умен и успешен принцип, което се доказваше от досегашната кариера на Трави като професионален крадец. Но това не попречи на сълзите на Анди, които потекоха от очите му при вида всичките скъпоценности, лежащи най-спокойно пред него.

– Грях е – каза той. – Това струва поне половин милион.

– Струва ни повече, ни по-малко от пет години – поправи го Трави. В гласа му не се долавяше и следа от нетърпение. Може би и на него му минаваха същите мисли през главата и трябваше да ги каже на глас, за да се успокои, помисли си Анди.

– Освен това прекупвачът ще ни плати най-много двадесет процента – Трави направи движение с ръка, което беше и като обяснение, и като подкана към Анди да побърза. – Сто хиляди и прекрасна възможност да те заловят или почти същата сума без ни най-малък риск. Избирай.

Последното изречение си беше чиста реторика, в това Анди беше сигурен. Трави нямаше да допусне той да вземе нещо от това тук. И беше напълно прав: в Амстердам можеха да получат осемдесет процента от пазарната цена на диамантите, без някой да им задава глупави въпроси. Взе двете кадифени торбички с диамантите и погледът му попадна върху купчина банкноти – Франкове, германски марки и долари,

прилежно подредени в пачки. Погледна въпросително Трави. Той се замисли за момент и поклати глава:

– Много става. Ако изчезнат, ще се обади в полицията. Но две-три хиляди можеш спокойно да си вземеш. Тъкмо ще обърка счетоводството му и няма да посмее да каже за кражбата. Някой може да го попита защо сме взели само три хиляди франка, а другото сме оставили.

Анди тихичко се засмя, отброи три хиляди франка и ги пхна в джоба на якето си. Трави още се усмихваше на хрумването си. Явно беше в добро настроение, когато работеше. Анди мислеше, че знае причината за това. Трави се мислеше за някакъв съвременен Робин Худ, но с някакъв стеснен периметър на действие. Крадеше само от тези, които обираха другите, но единствените нуждаещи се, сред които разпределяше откраднатото, бяха само те двамата.

– Добре, затваряме – Трави му даде знак с кимване на глава, че неговата част от работата е свършила и трябва да се отдръпне. Анди се поколеба. Не беше първият сейф, който опразваше с Трави, но никога не бяха попадали на такава голяма плячка. Стойността на това, което лежеше пред тях в касата, бе достатъчна да живеят добре цял живот.

– Боли, нали? – каза Трави. Анди го погледна объркано и не разбра веднага какво има предвид.

– И с мен е същото – продължи Трави. – Всеки път. Но така е по-добре, повярвай ми! Хайде, пипни ги. Но ги върни после обратно.

Анди стоеше нерешително. Не бе сигурен дали Трави говори сериозно или си прави шега с него. Но после видя странния израз в очите на партньора си и разбра, че Трави много добре разбира какво му е. – Веднъж оставих така повече от два милиона. До днес се опитвам да си внуша, че постъпих правилно. И и до днес не съм сигурен.

Анди бръкна и взе колие с платинен обков. Не посмя да си помисли каква е цената му. Беше хладно, гладко и тежко, усещаше го по странен начин, който то караше да потреперва. Едва в следващия момент разбра какво всъщност усеща. Беше изкушението. Блазнеше го животът без страх, живот в лукс и удобство, без страх за утрешния ден, без стряскане при всяка сирена, без гузна съвест при вида на униформа и постоянно гризещия го страх, че един ден може да обере някого, когото не трябва или да го заловят.

– Ще е достатъчно, за да приключим – каза той. – За теб. Аз не искам нищо. – Думите му бяха съвсем искрени и видя, че уцелиха Трави като стрели. Мина много време, докато му отговори. – Остави го.

Анди изпита леко разочарование, макар че не бе очаквал нищо

друго. Въпреки това усети, че последните секунди промениха изцяло отношенията им. От този момент вече бяха приятели, а не само мъже, които някога се бяха запознали и случайно имаха едно и също занимание. Светлината се появи, когато остави колието.

Анди така се стресна, че за малко не го изпусна. Трави също подскочи.

– Проклятие! Алармата! Сигурно съм задействал алармата... Искаше да хукне, но Трави го задържа.

– Чакай! Не е алармата!

– А какво е? – попита Анди, макар да знаеше, че Трави има право. Светлината, която се бе появила зад тях, не бе от алармената инсталация на сградата. Трави я бе изключил. Всъщност Анди досега не бе виждал подобна светлина.

В началото бе много светло бяла, после се смеси с нещо между сиво и неопределено зелено. Идваше от неопределен източник, просто светеше без ясна граница с тъмнината. Бе невероятно светло и ставаше още по-светло, но двамата изобщо не бяха заслепени. Пред очите им плуваха малки червени, сини и оранжеви звездички и танцуваха една около друга като играещи елфи. Имаше чувството, че гледа отгоре друга вселена и бе изпълнен със светлина и радост и игриво настроение.

После чуха звука – на пеещи сфери, невероятен звук с опияняваща красота и в същия момент осъзнаха, че гледат небето. Светлината проникваше в тях, изпълваше ги до последната фибра на тялото и мислите им и ги потапяше в усещане за мир, спокойствие и уют, каквито никога досега не бяха изпитвали. Светлината бе също така и огън, който улавяше нещо у тях и го унищожаваше. Но огънят бе очистителен, проясняващ, катарзис, който изгаряше само гнева у тях и ги остави пречистени и по-силни.

Никой от двамата след това не можа да каже колко време бе продължило всичко – минути или вечности. Нямаше и никакво значение. Вече не беше въпрос, който ги интересуваше. После светлината постепенно избледня и съвсем изгасна, но Анди не се изплаши от тъмнината, защото сега в себе си усещаше светлина, която го изпълваше и му даваше сили и го правеше неуязвим за всякакви страхове.

Без да каже дума, бръкна в джоба и извади откраднатите пари и двете торбички с диамантите и ги върна обратно в сейфа. Трави му помогна да подредят всичко така, че никой да не забележи, че е пипано. После затвори грижливо вратата, набра шифъра и се изправи.

Не говориха, докато Анди помагаше на Трави да си събере

инструментите и да махнат кабелите, които изключваха алармената инсталация. Не бе и необходимо. Всеки знаеше какво чувства и мисли другият, защото очистващият огън бе минал и през двамата. Силата му щеше да ги изпълва до края на живота им. Преди да напуснат магазина Трави сложи чантата с инструментите си в един ъгъл, така че да я намесят на следващата сутрин, все едно, че някой я бе забравил. Вече не му трябваше.

Анди затвори вратата зад себе си, без да се старее да не вдига шум. Тя шумно се затвори и в същото време друг звук задейства полицейската охранителна система на два километра от къщата, защото Трави не си и направи труда да направи късото съединение.

Нямаше никакво значение. Двамата бавно се обърнаха към центъра на града, облян в светлина. Преди да стигнат следващото кръстовище, зад тях прозвуча сирената на полицейската кола. Колата ги настигна на петстотин метра от къщата на бижутера. Гумите изсвистяха и колата застана напърно на пътя. Отвътре изскочиха двама полицаи и насочиха оръжията си към тях.

– Не мърдай! Горее ръцете! И двамата!

Анди спря, но само за момент. После се усмихна и продължи.

– Майката Земя те обича, братко – каза той. – Не бива да се боиш от мен.

– Стой! – извика полицаят. В гласа му имаше паника. – Още крачка и ще стрелям!

– Братко, моля те! – отвърна нежно Анди. – Никога не насочвай оръжие към ближния си!

Полицаят стреля три пъти и Анди се свлече на земята. Откъде пазителят на реда можеше да знае, че Анди, който вървеше срещу него с разперени ръце, искаше само да го прегърне?

10.

Две съвършено различни неща събудиха Варщайн: женски глас, който тананикаше приятна мелодия и неравномерно поклащане на колата. Преди да отвори очи, сетивата му усетиха и още нещо – наситеният аромат на кафе.

Разпозна гласа на Ангелика, а мелодията бе същата, която вече веднъж бе пяла. Нещо в това разпознаване бе важно, но все още бе много унесен, за да го анализира и затова просто отвори очи и се огледа.

Жълта слаба светлина. Беше преди изгрев слънце, но не означаваше, че е рано. На малката масичка бе подредена скромна закуска, а Ангелика тъкмо наливаше кафето. Когато видя, че се е събудил, спря за момент и се усмихна. – Това е добре, спестявах ми усилието да те събуждам.

– Вече го направи – с песента си.

– Толкова зле ли беше?

– Напротив, напротив. Преглътна една прозявка и погледна демонстративно към прозореца. Колата продължаваше силно да се клати. – Ломан ли е това?

Ангелика кимна и направи гримаса.

– Какво прави?

– По-добре сам виж – тя въздъхна. – Полека-лека ме хваща страх от младежа – питам се дали е гений или просто откачен.

– А може би гениално откачен? – засмя се Варщайн. – Сериозно, какви ги върши навън?

– Фризира автомобила – отвърна Ангелика с кисела физиономия. – Наистина, излез и виж сам. И при възможност го повикай за закуска.

Любопитството го зачовърка и той стана и излезе. Посрещна го студен въздух и той потрепери и видиша дълбоко два-три пъти. Зъбите му затракаха.

– Ломан?

– Тук съм! – Гласът дойде от другата страна на автомобила. Варщайн отиде при него. Нещо в автомобила се беше променило, но не можеше да разбере какво.

– Е, напахте ли се вече, сънливце? – Въпреки ранния час гласът на Ломан звучеше доста бодро. Той самият работеше нещо и въпреки студа бе само по пуловер.

– Не, не съм се наспал – изръмжа Варщайн. – Какво, по дяволите...?

Не довърши изречението. Очите му се разшириха, когато осъзна какво се бе случило с колата.

– Доволен ли сте? – Ломан се обърна към него – ръцете и лицето му бяха целите изпръскани с черна боя, а остатъкът от нея бе върху колата.

– Какво... какво сте направили? – изпъшка Варщайн.

Ванът, който вчера вечерта бе все още бял, сега бе вече почти черен. Ломан го бе пребоядисал.

– Само не казвайте, че не ви харесва – Ломан се опита гласът му да прозвучи обидено. – Доста се потрудох и малка похвала няма да е излишна.

Варщайн продължаваше да гледа безмълвно колата. Не знаеше дали да се съмнява в своя разум или в този на Ломан.

– Това е... това е... – ...чудесно, нали? – ухили се Ломан.

– ...съвсем откачено! – довърши изречението си Варщайн. – Нали не си въобразявате, че ще се отървем по този начин?

– Знам, че няма да получа наградата за най-сполучливо боядисване – въздъхна Ломан. – От лявата страна малко я оплесках, отзад също има няколко петна. Но иначе... Е, не е произведение на изкуството, но съм доволен – додаде той съвсем сериозно.

– От какво?

– Ами от идеята. Все пак свърших нещо полезно, докато вие с вашата приятелка се упражнявахте в самосъжаление.

– Това и слепец няма да заблуди! – Постепенно изненадата на Варщайн се превръщаше в яд.

– И защо не? Търсят бял форд с швейцарска регистрация, нали? А ние сега имаме черен автомобил с италиански номер. Е, на повече от двайсет метра не бива да се приближават до него и се моля горещо в следващия един час да не завали. Но от няколко километра или от въздуха не могат да ни забележат.

– Откъде са номерата? – попита недоверчиво Варщайн.

– Откраднах ги – каза доволно Ломан. – И боята също. Рано сутринта слязох долу до селото, на два километра е оттук. Разходката рано сутрин е хубаво нещо, трябва да опитате.

– И мислите, че няма да забележат кражбата?

– Боята със сигурност няма да забележат. Франке едва ли ще разбере, че някой е влязъл в чужда плевня.

– Той не е глупак! Ако шофьорът на другия автомобил забележи, че

номерата му ги няма, ще се обади веднага в полицията и само трябва да съберат две и две.

– Но той няма да забележи – не се отказваше Ломан. – В селото имаше две италиански коли. Само им размених номерата – той посочи задницата на автомобила. – Шофьорът на този автомобил си има номера. Е, не са неговите, а на другия, но...

– Мислите ли, че няма да забележи?

– Вие гледате ли си номерата всеки път, преди да тръгнете на път? Освен това трябва да има и малко риск, за да е весело. Вие просто разваляте всичко, Варщайн. Не искам да ми целувате краката, но очаквах поне малко признание.

– Какво смятате да правите с остатъка от боята? Да не би случайно да ви хрумне да ни боядисате и нас с Ангелика – никой няма да търси двама негри и един бял.

– Проклетник – каза само Ломан, но гласът му продължаваше да звучи бодро.

Варщайн се ядоса, още повече че не можеше да го извади от спокойствието му. Освен това тайничко си призна, че идеята не беше чак толкова откачена, както изглеждаше в първия момент. Колата нямаше да издържи на проверка отблизо, но все пак не беше това, което търсеха хората на Франке.

– Закуската е готова, дойдох само да ви кажа.

– След пет минути, става ли? – Ломан отново бе хванал четката. – Само да довърша това тук. Трябва да съхне един час и чак тогава можем да тръгваме. Оставете ми чаша кафе. И се молете да не завали.

Варщайн побърза да се качи в автомобила не само защото му беше студено. Въпреки че не успя да развали доброто настроение на Ломан, съзнаваше, че се държа като пълен идиот. Е, нали имаше опит...

Влезе треперещ, с ръце, пъхнати под мишниците. Ангелика го погледна въпросително.

– Е?

– Студено.

– Нямах това предвид. Ломан – какво ще кажеш за идеята му?

Варщайн се чудеше какво да направи. Накрая вдигна рамене и седна.

– Не знам. Идеята е толкова шура, че може и да проработи.

– Вече може би ще ни помогнат само налудничави идеи – съгласи се Ангелика с него. Варщайн не можеше да и противоречи, беше права, Франке щеше да предвиди всеки по-интелигентен ход и щеше да вземе

мерки. Ако искаха да го надхитрят, трябваше да измислят нещо съвсем нелогично.

– Не разбирам всичко това – каза изведнъж Ангелика.

– Кое?

– Това с Франке. Как може да прави всичко това?

– Знае повече, отколкото си признава – предположи Варщайн. – Вече вероятно знае повече неща за планината от мен.

– Нямах предвид това. Не разбирам как може да има такова голямо влияние. Той е просто учен, освен това тук в Швейцария е чужденец! Знаеш колко дребнави и чувствителни са швейцарските власти, когато се отнася до техните правомощия. А той изведнъж управлява наляво и надясно, сякаш тази държава е негова собственост! Изглежда, има неограничено влияние.

Варщайн мълчеше. Естествено, и той си бе задавал този въпрос, но не бе намерил задоволителен отговор. Все пак имаше някои неща, които може би се доближаваха до истината. Проблемът обаче беше, че нито едно от тях не му харесваше. Освен това нямаше желание да дискутира върху предположения. Затова не каза нищо.

Ангелика обаче не се отказа така бързо. Сипа му кафе, запали си цигара и започна да изпуска дима на малки кълба през носа. Варщайн демонстративно се закашля, което Ангелика – също демонстративно – не забеляза и той се замисли дали да не се премести от другата страна на масата. Но не го направи. От горчив опит знаеше, че тогава димът щеше да се насочи в неговата посока.

– Освен това се държи като главен герой в лош криминален филм – продължи Ангелика, съсредоточила поглед някъде върху арматурното табло. – Щом така явно разполага с толкова голяма власт, значи, че има помощ. Подкрепа от най-високо място, както се казва. А това може да значи само едно – че е намерил нещо изключително важно в планината.

– Или опасно – каза Ломан, който в същото време влизаше.

Варщайн усети ледения въздух още преди да види самия Ломан. Лицето и ръцете му бяха зачервени, но абсолютно чисти. Освен студа в колата нахлу и силен мирис на разредител и Варщайн инстинктивно спря дъха си и погледна с ужас в очите цигарата на Ангелика. Но имаха късмет и този път и не излетяха във въздуха.

– Хващам се на бас, че това, което е в планината, е много опасно или поне Франке се държи така, сякаш е.

Ломан силно задуши и Ангелика се наведе и му сипа кафе в една чаша. Той я изпразни на един дъх, облиза се доволно и погледна към

каната. Ангелика се направи, че не забелязва погледа, и трябваше този път сам да се обслужи.

– Готово ли е?

Ломан бавно отпиваше от кафето си и кимна в знак на съгласие.

– Да. С малко повече късмет след час можем да тръгнем. Само трябва да ми помогнете да заличим следите отвън.

– Трябва ли? – Тонът, с който го каза, не хареса и на него самия. Защо продължаваше да е така враждебен към Ломан?

Но явно нищо не бе в състояние да развали доброто настроение на журналиста. Той само се ухили, взе си цигара от пакета на Ангелика и се захвана да опушва Варщайн и от другата страна. Погледна часовника си и после телефона върху таблото.

– Още не се е обадил – каза Варщайн. Ломан го погледна въпросително и той допълни: – Франке.

– А, да.

По някакъв начин Ломан успяваше да се прави, че не разбира за какво говори Варщайн.

– Не, нямах предвид обаждането на нашия покровител. Ще се обади на няколко места, а след това приятелят ви ще има да се чуди кой се интересува от него и от това, което върши.

Варщайн не отговори. Може пък наистина да подценяваше силата на пресата. Но Ломан не беше пресата, а само второкласен журналист, търсещ сензации, и второ – той съвсем явно подценяваше влиянието на Франке. Варщайн вече не се и съмняваше, че във властта на Франке беше да нареди да ги убият, ако сметнеше за необходимо.

– Как сме с бензина? – попита, за да смени темата.

– Имаме за около стотина километра – отвърна Ломан. – Не е проблем. Дори да заобиколим и чак след това да се включим в магистралата. Шофьорът ни беше много учтив и ни остави цял куп карти. Ще минем край достатъчно населени места, където не може да няма бензиностанции.

– Не познавате Швейцария – въздъхна Варщайн. – Освен това за бензина трябва пари. Имаме ли все още някакви или смятате при подходяща възможност да откраднете?

Ломан подмина хапливата забележка.

– Имаме повече от достатъчно – отвърна той. – Двамата с Ангелика разбихме една каса, докато вие спяхте – той извади портфейла си – Кредитната ми карта е анулирана, но имам още четири евро чека, а Ангелика – даже шест. Като минем покрай поща или банка, отново ще бъдем

богати.

Ломан отвори портфейла, но не за да покаже евро чековете, а за да извади едно листче. Беше рисунката на Варщайн от предната вечер. По някаква причина, която не разбираше, гледката му беше толкова неприятна, че му се искаше да грабне листа и да го скъса.

– Много е красива – каза Ломан и гласът му звучеше искрено. – Не знаех, че можете да рисувате така добре.

– Има доста нещо, които не знаете за мен – промърмори Варщайн.

– Защо я нарисовахте?

– А защо да не го направя? – Варщайн изведнъж стана раздразнителен. Гледката на планината го изнервяше и го правеше неспокоен. – Без причина, просто така.

– Просто така не е отговор – каза Ломан, но не продължи да пита и скри листа. После отново погледна към часовника.

– Имаме още половин час. Какво ще кажете да ни разкажете останалата част от историята?

– Вие я знаете – отвърна Варщайн. Без да поглежда, усети, че Ангелика също се бе обърнала и го гледаше. Изведнъж изпита усещането, че е обект на малък заговор. Явно двамата не са обирали само каса, докато той е спал.

– Само официалната версия. Но ме интересува какво се е случило в действителност. Не е било катастрофа, нали?

– Не – отвърна Варщайн неохотно. – Но е... Ще ме сметнете за луд, ако ви разкажа.

– И без друго ви смятам – ухили се Ломан. В погледа му имаше нещо от поведението на дебнешо животно, но Варщайн усещаше, че не се отнася до него. – Въпросът е дали и аз не съм луд като седя с вас двамата тук, не мислите ли? Е?

Не каза нищо повече, но Варщайн съвсем ясно почувства мислите му: Освен това си ми задължен най-накрая да сипеш и чисто вино – в крайна сметка рискувах живота си заради теб. И сигурно имаше право. Защо пък не? Май вече бе дошло време да му разкаже – а и на Ангелика – в какво се бяха забъркали.

– Кълна ви се, че беше мъртъв! – гласът на младия дежурен полицай звучеше така, както изглеждаше и лицето му – уморен и изтощен и в него все по-силно се долавяше истерията. Малко оставаше да загуби самообладание и да рухне. Не за първи път през последните няколко часа Роглер изпитваше съвсем искрено съжаление.

Опита се да прогони чувството. Разпитът винаги беше неприятен и за двете страни – и за разпитвания, и за този, който го води. А Роглер не беше от полицаите, които изпитват удоволствие да измъчват някого с въпроси толкова дълго, че той най-накрая да се предаде. А от разпита на колега изпитваше почти погнуса. Но трябваше да го направи. Колкото по-скоро се убедеше, че вече знае всички подробности, толкова по-скоро щеше да пусне бедния младеж да си върви и да спи, което и трябваше да направи. Това продължаваше вече четири часа.

– Може би се заблуждавате. Имам предвид, че сте бил възбуден. Било е тъмно, а може би ви е било и малко страх? – Франке се бе облегнал на един шкаф със скръстени на гърдите ръце и наблюдаваше полица с ледена усмивка. Пристигна преди четвърт час, не погледна свободния стол до бюрото и застана точно там и точно в тази поза, в която все още стоеше. На Роглер чак сега му хрумна, че от мястото си до прозореца можеше да наблюдава и полицая, и него, без да бъде виждан директно. За да го направи някой от двамата, трябваше да извърне глава в неговата посока. – Може би само сте го ранили или сте стреляли покрай него.

– От един метър разстояние?

Франке свали ръцете си от гърдите, но не се помръдна от мястото си.

– Разкажете ми сега цялата история!

– Но вече го направих няколко пъти!

– Аз не съм я чул – отвърна Франке невъзмутимо.

– Моля! Полицаят погледна умолително Роглер, но той не каза нищо. Поведението му бе ясно – Франке е шефът.

– Добре.

Гласът на младежа звучеше отчаяно и много, много уморено. Роглер искрено го съжаляваше, не само заради продължаващия вече часове разпит. Беше ужасно да убиеш някого, това бе кошмарът на всеки полицай. Самият Роглер досега още не бе стрелял по човек, още повече пък да го убие, но много пъти бе ставал свидетел на подобни сцени и знаеше колко е тежко да го преживееш. Някои никога не успяваха.

– Имахме дежурство, двамата с Матиас. Движихме се с колата, когато дойде сигналът на алармената инсталация и понеже бяхме наблизно, веднага тръгнахме. Веднага видях двамата. Бяха близо до бижутерския магазин, откъдето бе дошла алармата. Освен това бяха облечени също като за подобен случай. Спряхме ги и им казахме да не мърдат. Но те не спряха.

Той се запъна. По лицето му трепна мускул и Роглер видя как ръцете му така здраво стиснаха облегалките на стола, че дървото изпука.

– Аз... аз извадих оръжието си и още веднъж им казах да не мърдат. Те пак не реагираха и тогава дадох предупредителен изстрел.

Това не беше вярно. Колегата му каза друго, а и оръжието на младия полицаи беше в чекмеджето на бюрото на Роглер. От магазина липсваха три патрона, не четири. Но той не каза нищо. Нямаше смисъл да създава повече неприятности на бедния младеж. Не и при това положение на нещата.

– И? – попита той, когато полицаят не продължи, а впери безизразен поглед в празнотата пред себе си.

– Ами той продължи да върви. По-възрастният спря, но по-младият продължи. Вървеше към мен и се усмихваше.

– И вие стреляхте – каза Франке.

– Не веднага. Викнах му да спре или ще стрелям. Но той не ме послуша. После направи движение към мен и реших, че иска да ме нападне и натиснах спусъка. Три пъти.

– И го уцелихте?

– Нямаше как да стрелям встрани – прошепна полицаят. – Видях, Божичко, видях как куршумите влизат в гърдите му. Той се препъна назад и падна, и... после всичко потъна в кръв... – Младият мъж с всичка сила се опитваше да се владее.

– Може би е бил само ранен – предположи Франке. – Откъде знаете, че е бил мъртъв? Искам да кажа... мъртвите не стават и не тръгват отново.

– Беше мъртъв – упорстваше полицаят. – Аз... коленичих до него. Искях да му помогна, но видях лицето му. И очите...

– И?

– Бяха мъртви. Нямаше живот в тях. И не дишаше.

– Убедихте ли се? – попита внимателно Роглер, със спокоен глас, преди Франке да зададе същия въпрос по своя начин и полицаят окончателно да рухне. Той кимна едва забележимо. – Нямаше пулс и сърцето му не биеше.

– Какво стана после?

– Не знам... не знам колко... колко време съм стоял така. Бях като ударен от гръм. Искам да кажа... не исках да го убивам, но той не ме послуша и помислих, че иска да ме нападне, и...

Дотук, помисли Роглер. Още секунда и ще се разплаче като малко дете.

– Вярваме ви – прекъсна го. – Не е нужно да се защитавате. Вашият колега потвърди думите ви. Действал сте правилно. Какво се случи по-нататък?

– След малко... някой ме докосна по рамото. Помислих, че е Матиас, колегата ми. Но беше... другият.

– Вторият мъж? – попита Франке.

– По-старият, да. Той... просто ме избута настрана. Не знаех какво да направя, и Матиас също. Мисля, че той вече се бе обадил за линейка, така му казах. Онзи... той докосна челото му и... каза нещо. И мъжът изведнъж стана като че ли нищо не е било. Искам да кажа, кръвта още си беше там и всички рани... беше ужасно, но... той просто стана, усмихна се и ме погледна. И... каза, че майката Земя ме обича и всички сме нейни деца и че не трябва да се страхувам от него и че е време да намеря себе си. – Младият мъж се засмя истерично. – Точно така каза!

– Този другият, по-възрастният, какво точно каза, когато докосна ранения? – попита Франке.

– Не знам. Моля ви, не мога... не мога повече. Казах ви всичко, което знам. Те просто си тръгнаха... вървяха много бавно.

– И не се опитахте да ги спрете? Нали казахте, че сигурно те са били в бижутерския магазин?

– Стига вече! – прекъсна го сърдито Роглер и махна на полицаия, че може да стане и да си върви. – Можете да тръгвате. Вземете си два дни отпуск, но не казвайте на никого за случилото се.

– Момент! – протестира Франке, но Роглер повтори подканата си. Полицаят бързо стана и тръгна към вратата. Преди да излезе, се обърна и погледна Роглер, сякаш искаше да каже, че има още нещо, което не е казал. Но после погледът му попадна на Франке и той отвори със замах вратата и излезе с бързи крачки.

Роглер изчака да останат сами и подчертано бавно се обърна към Франке.

– Вие май никога не разбирате кога трябва да престанете, а?

– А вие явно не знаете кое е наистина важно – отвърна Франке с учудващо миролюбив тон. – Този човек току-що ни разказа как пред очите му един мъртвец е възкръснал, а вие просто ей-така го оставяте да си отиде вкъщи.

– Само още минута и трябваше да го нося до вкъщи – каза Роглер. – Младежът беше просто пред срив, или не сте обърнал внимание?

Франке видимо се наклони да отговори рязко, но после внезапно сви рамене и дойде с бавни крачки до масата, за да седне на стола, на който

преди малко седеше полицаят.

– Сигурно разбирате от тези неща повече от мен – призна си той. – Добре, имате право. Извинявам се. – Опита се да преглътне една прозявка, но не успя съвсем и докато вдигаше ръка към устата си, Роглер забеляза колко изтощен и уморен е тази сутрин. Въпреки безупречния си костюм и гладко избърснатото лице изглеждаше недоспал. В погледа му се четеше някакво объркване, което не успяваше съвсем да скрие.

– Кога за последен път спяхте? – попита Роглер.

Франке не отговори.

– Какво мислите за това?

– За историята ли? – попита Франке, но Роглер продължи след кратък размисъл:

– Честно казано, и аз не знам какво да мисля. Звучи невероятно, но от друга страна... Говорих и с колегата му. Той потвърди всичко дума по дума. А и аз бях на мястото. Мъжът казва истината – имаше доста кръв по паважа. Повече, отколкото губи човек, който след това може да стане и да си тръгне. От друга страна мъртвците не стават ей-така и хайде... тръгват си.

– Може би е бил просто в шок – размишляваше на глас Франке.

– Случва се – човек не забелязва, че е тежко ранен.

– Подобни истории често се разказват, но просто не са верни. Не и при много тежки ранявания и при такава загуба на кръв. Та дори и ако пет минути след това падне и умре.

– Значи си имаме работа с чудото на възкръсването? – усмихна се криво Франке.

– Нямам ни най-малка представа – отвърна сериозно Роглер. – И даже отказвам да мисля какво всъщност се е случило. Имаше описание на двамата и чантата с инструментите, оставена в бижутерския магазин, както и достатъчно отпечатащи от пръсти. Ще ги пипнем. Или поне този, който е още жив.

– Ами ако не успеем?

– Ако не успеем, приключвам делото и го оставям в онзи шкаф, където вече има и други. За влак, който за два часа е остарял с двеста години, например. Или за багер, който пред очите на машиниста се стопява до купчина метал.

Франке го погледна изненадано.

– Знаете за случая?

– Не съм глупак – отвърна спокойно Роглер. – Знаем. Ако бяхте, нямаше да ви взема за мой асистент.

– Искате да кажете, за момче за всичко. За ролята на глупака, който изпълнява всичко, което му наредят, и не задава досадни въпроси. Франке се прозина.

– Огорчен сте и може би с право. Обещах ви да ви разкажа всичко, което знам. Май вече е време, дори и да останете разочарован.

– Така да бъде. Готовността ми за съвместна работа вече почти се изчерпва, знаете ли? Какво става, доктор Франке? Какво става?

Не очакваше отговор, но след малко Франке тихо каза:

– Не знам, Роглер. Вече не. В началото мислех, че знам, но сега... не е така. Нищо не разбирам.

– Какво не разбирате?

– Това, което се случва, което става тук. С този град и с хората тук. Вече не отговаря на моята теория – той горчиво се засмя. – Познавате ли това чувство, Роглер? Имате теория, която прекрасно съвпада с вашия проблем. Всичко е точно и само трябва да протегнете ръка, за да вземете решението, и изведнъж се случва нещо, което прави цялата ви теория на пух и прах.

– Познавам го. Вече ми се е случвало. Дори често. Защо просто не ми разкажете теорията и заедно ще помислим какво в нея не е вярно?

– Не мисля, че можете да ми помогнете – отвърна Франке, но думите му не звучаха обидно.

– А може би мога? Не съм учен като вас, но по някакъв начин нещата, които и двамата вършим, си приличат. И двамата търсим решения на проблеми, които понякога дори не познаваме.

Франке мисли дълго и доста напрегнато. После погледна часовника си и кимна с глава.

– Добре. Трябва първо да се обадя на няколко места, но ви обещавам, че днес следобед ще разговаряме. Преди това трябва да изясня две-три неща. – Той посочи телефона. – Може ли?

Роглер не разбра веднага какво искат от него, но после бързо стана.

– Разбира се. И без друго трябва да тръгвам. Трябва да посетя един човек.

Франке го погледна въпросително.

– Градският съветник ме вика – каза той с крива усмивка. – Няколко хотелиери са се оплакали, че гостите им не се чувстват добре. Явно в кметството мислят, че си нямам друга работа, освен да се грижа за благоразположението на чужденците и туристите.

Франке протегна ръка към телефона, но после я дръпна и погледна Роглер.

– Какво имате предвид с това „гостите им не се чувстват добре“?

– Не знам. Затова и трябва да отида. Но предполагам, че са онези от странното братство Харе Кришна и разни подобни. Ох, имам чувството, че всички луди са си дали среща в Аскона.

Позамисли се малко дали да не разкаже на Франке за собствения си опит с лудите, но замълча. Испитваше неприятно чувство, когато си спомнеше за случката. Странно, беше някакво много лично усещане, за което не искаше да говори с никого. А с Франке още повече.

– Изчакайте ме отвън в коридора. Ще се обадя и ще дойда с вас.

Денят бе започнал с обещание за нещо, което до този момент не се бе случило – сутринта имаше всички изгледи да вали. Температурата беше все още над трийсет, но през деня излезе лек ветрец и хората в планината задишаха по-леко. Не беше много по-хладно от предишните дни, но само обстоятелството, че не бе станало още по-горещо, вече беше облекчение.

От посещението на Зарутер бяха минали три дни и досега Франке не бе използвал възможността да се разправи окончателно с Варшайн. Даже напротив – миналата вечер се показа изключително благоразположен и с помирителен тон го покани на бира в столовата. Когато ставаше въпрос за Франке, Варшайн гледаше на нещата от позицията на Омир – ставаше много недоверчив, особено когато му предлагаша подаръци. Въпреки това започваше да се пита дали Франке поне отчасти не беше прав. След кавгата им и разговора с отшелника бе твърдо убеден, че ще се случи нещо ужасно. Но не се случи нищо – нито Земята се разтвори да ги погълне, нито небето се стовари върху главите им.

Варшайн замижа от слънцето, когато излезе от бараката. Беше обед и беше гладен. Чувстваше се и приятно уморен. Бе станал много рано, дойде на работа и доста напредна. Сега предвкушаваше един приятен половин час обедна почивка. Изненада се колко ярко светеше слънцето. Небето и въздухът над планината изглеждаха много по-ясни от друг път и погледът стигаше надалеч. Освен това навън бе по-приятно от вътре в помещението. В бараката за постоянната температура се грижеше климатична инсталация (доставена заради скъпите компютри, а не да облекчава работата на хората). Тук навън тази работа вършеше вятърът и беше много по-приятно.

Извади тъмните очила от престилката си, сложи ги и погледна нагоре. Някъде далече се чу грохотът на гръмотевица, но небето над планината бе ясно. Точно пред него се виждаха няколко купести облаци, но

от буря нямаше и следа.

Докато прекосяваше мястото пред боядисаната в бяло сграда, където се намираше столовата, далечният трясък се повтори. Сега се чу по-силно, но Варщайн знаеше, че градски човек като него лесно се объркваше от акустиката и че всъщност бурята сигурно е на километри оттук. Вероятността да достигне до планината, преди да е изчерпала силата си, беше малка. А и не беше много сигурен дали му се искаше така внезапно да замени задуха на отминалите дни с лятна буря. Бе преживял само един-единствен път буря в планината и макар че беше преди цели две години, никак не му се искаше да се повтори. Тогава си мислеше, че идва краят на света.

Подреди се на опашката за храна и видя Хартман. След неприятната случка с Франке не бе говорил с него. Не защото Хартман го отбягваше, а защото след последния инцидент мерките за сигурност на строежа се бяха засилили още повече и той не можеше да вдигне глава от работа. И сега изглеждаше уморен и изтощен. Но когато видя Варщайн, се усмихна и след малко колебание отстъпи мястото си, което беше доста напред, и дойде отзад при него. Той отвърна на усмивката му, но в същото време беше и малко смутен. Още го гризеше съвестта, като си спомнеше думите на Франке. Заплахата си беше съвсем сериозна. Затова не той, а Хартман подхвана разговора. От думите му разбра, че и за него споменът е доста неприятен.

– Здравейте. Значи все пак ще рискувате?

– Какво?

– Да ядете – Хартман посочи тезгяха, зад който трима запотени готвачи със светкавична бързина сипваха супа в чиниите. – Днес е петък и дават останалото от вчера.

– Мислех, че вчера беше така.

Хартман поклати глава с мъртвешка сериозност.

– Вчера давах тези от онзи ден. Погледнато съвсем точно, днешното ядене е поне отпреди три дни. Освен ако не е още по-старо.

– Тогава да се надяваме, че поне няма да започне да оживява – отвърна Варщайн и се повдигна на пръсти, за да хвърли поглед върху яденето. Вместо това срещна гневния поглед на готвача – бяха говорили силно и мъжът явно не притежаваше особено развито чувство за хумор. Варщайн направи извинителна физиономия и отклони поглед. Вицовете за храната в стола си съществуваха от край време, откакто ги имаше и столовете, но в действителност не можеха да се оплачат. И най-добрата кухня доскучаваше, ако я опитваш три години подред.

Опашката бързо напредваше и макар че Варщайн не бе казал нищо повече, порциите и на двамата бяха доста оскъдни. Той не се оплака, а побърза да седне на едно свободно място до прозореца. Хартман се присъедини към него.

Ядяха мълчаливо, но Варщайн усещаше, че Хартман не без причина седеше на една маса с него, както и че не бе дошъл при него просто от вежливост. При създаденото положение той трябваше пръв да започне разговора. Но се чувстваше все още малко неудобно и затова обядът приключи, без да са говорили. Чак на десерта Хартман наруши неудобното и за двамата мълчание.

– Успокои ли се най-после?

– Франке ли? – Варщайн наведе поглед към малиновия крем. – Доколкото му е възможно, да. Поне така ми се струва. С него човек не може никога да бъде сигурен.

– Нас във всеки случай здраво ни тормози – дълбоко въздъхна Хартман. – След две седмици този строеж ще е по-добре охраняван от военна база. Разбрахте ли, че се опита да издейства огнестрелно оръжие с бойни патрони за патрулите с кучета?

Варщайн погледна изненадано, но явно в погледа му е имало и уплаха, защото Хартман веднага се опита да го успокои.

– Нищо не стана. В радиус от петстотин километра няма нищо, по което си заслужава да се стреля. Добре, че и властите мислят така.

– Знам една цел – каза замислено Варщайн.

Хартман се засмя.

– Ако мислите за същото, за което и аз, сам ще осигуря муниципите. Сигурно е заради жегата. – Той отново бе станал сериозен. – Проклетото време подлудява всички ни. Влизахте ли през последните дни в тунела?

Варщайн поклати глава:

– Не.

– Като в пещ е. Направо ми е жал за момчетата вътре. Никой не ги е предупреждавал, че ще трябва да работят в микровълнова печка.

– Сигурен ли сте? – попита Варщайн. – Искам да кажа, че планината не се нагрива като ламаринена колиба. Обикновено вътре е по-скоро студено. Преди две седмици влиза да провери данните от измервателните уреди и ако имаше нещо необичайно, те щяха да покажат отклонението.

– Днес сутринта бях вътре – увери го Хартман. – Сигурно имаше четиридесет градуса, така поне си мисля. Отдъхнах си, като излязох

навън. Е, дано скоро завали. Крайно време е.

– Бурята едва ли ще стигне до нас – отвърна отнесено Варщайн. Бе проверил терминала на лазера само преди половин час и уредите не показаха нищо извънредно. Хартман сигурно се заблуждаваше.

– Коя буря? – попита Хартман.

– Не чухте ли гръмотевиците? – Варщайн с мъка се върна към действителността. Ще провери още веднъж с компютъра, щом се върне!

– Гръмотевици ли? Не – засмя се Хартман. – Но слушах прогнозата за времето преди половин час – цяла Швейцария се мъчи в жегата. Сигурно така ви се е счуло.

Варщайн бе сигурен, че не се е излъгал, но не си заслужаваше да се препираг за такова нещо. Освен това и почивката вече свършваше, а чувстваше, че Хартман таи още нещо.

– Е, какво мога да направя за вас? – попита той направо.

Хартман се поколеба, видимо изненадан и притеснен.

– Май не съм голям артист, нали?

– Не, може би аз твърде добре познавам хората. Това си беше твърде преувеличено, защото в началото доста време бе смятал Франке за мил човек. След секунда допълни: – Само не се страхувайте, и без друго съм ви задължен.

Хартман не му възрази, но и не отговори веднага, а продължаваше да потупва безалкохолната бира, която си бе взел с обяда – не за да утоли жаждата си, а само, за да спечели време и да може незабелязано да се оглежда. Масите около тях бяха заети, но мъжете бяха потънали в разговорите си. Никой не ги слушаше. Въпреки това той сниши глас почти до шепот:

– Мисля да напускам.

Варщайн не се изненада. Така, както Франке го гонеше през последните седмици и месеци, той отдавна очакваше подобно нещо.

– Разбирам ви, но не бива да избързвате с решението. Въпреки всичко работата е добра. И парите също.

Нямаше точна представа колко получава Хартман, а и не го интересуваше особено, но всички тук получаваха повече пари от обикновено. Имаше и всякакви добавки и премии, така че повечето хора се прибираха вкъщи с двойно повече пари, отколкото биха получили за същата работа някъде другаде. Хартман сигурно не беше изключение.

– Знам. Още повече, че не съм в първа младост. Трудно е да се каже дали въобще вече мога да получа подобна работа.

– Най-лошото е зад нас – каза Варщайн. – А Франке ще се успокои.

Защо всъщност се опитваше да убеди Хартман да остане? Дълбоко в себе си усещаше, че решението му да напусне строежа е единствено правилното. Всички трябваше да се махнат оттук, и то колкото се може по-бързо.

– Не става дума за Франке – каза Хартман.

– Така ли?

Хартман се усмихна.

– Знаете ли, господин Варшайн, в живота си съм срещал много като него, има ги навсякъде. Повярвайте ми където и да отидете, винаги ще се намери някой, който да играе като него. Е, Франке е може би малко по-неприятен от повечето, които съм срещал, но не достатъчно, за да ме стресне. Притежавам нещо, което на повечето от тях им липсва – търпение. Просто изчаквам. И в повечето случаи не трае дълго, докато се заядат, с когото не трябва или пък сами си подложат крак и паднат по нос. Причината не е във Франке. – А къде тогава? Хартман взе да очертава с пръст етикета върху бирената бутилка.

– Всичко, което става тук...страх ме е от това – каза той смутено и много тихо. – Понякога, когато ставам сутрин имам чувството, че ме дебнат, а понякога се събуждам нощем и чувствам, че отвън има нещо. – Той се изсмя нервно. – Много глупаво, нали?

– Не, в никакъв случай.

Дали да му разкаже, че и с него ставаше същото? По-добре не. В най-добрия случай ще реши, че го казва само за да го успокои.

– Бил съм на много строежи. На малки, големи, добри и лоши, но това... това тук... – Той въздъхна, надигна бутилката, видя, че е празна, и я остави. – Има нещо страшно тук. По някой път се питам дали този побъркан старец, дето живее горе на върха, не е прав.

– Съвсем прав е – отвърна Варшайн. – Но може би по друг начин. Аз също мисля, че това, което правим тук, е грешка. – Усмихна се, когато забеляза учудения поглед на Хартман. – Когато преди три години Франке ми предложи работата, смятах, че е нещо велико. Но вече не съм толкова сигурен.

В действителност за себе си вече бе решил никога повече да не се занимава с подобно нещо. Нямаше да си остави дълга коса и да се оттегли в колиба в джунглите на Амазонка, но в промишлеността имаше достатъчно други добри работи, в които имаха нужда от хора с неговите способности. Без значение как щеше да свърши тази история, едно бе научил: човек можеше да има и най-добрите намерения и пак да причини големи вреди.

– Това ли е младият учен, който часове наред ми обясняваше колко невероятен е този проект? – попита Хартман.

– Същият – призна Варщайн. – Но човек се учи от грешките си, нали? Знаете ли, ще ви направя едно предложение. Да стиснем зъби и да издържим още една година, а после да се съберем и да се опитаме да правим нещо заедно. Това си беше чиста лъжа, макар и най-добронамерена. Дори не беше много убедителна. С изключение на това, че работеха за същата фирма и имаха същия личен враг, между тях нямаше други общи неща. Когато проектът приключеше, пътищата им щяха да се разделят и Варщайн не можеше да направи нищо за Хартман, освен ако не изпаднеше нещо съвсем случайно. Но Хартман разбра добрите му намерения и се усмихна с благодарност.

– Преспете и утре помислете пак – каза Варщайн. – А после пак ще поговорим. Невинаги трябва да прибъгваме до крайни мерки.

Отново се запита защо с всички средства се опитваше да отклони Хартман от намерението му. Макар че едва познаваше този мъж, изпитваше към него някакво необяснимо, абсурдно чувство на отговорност. Работата му не беше просто работа. Хартман хранеше семейство и даже той самият го каза – едва ли щеше да намери вече такава работа. Не и на неговата възраст и не и с препоръката, която Франке щеше да му даде.

Преди Хартман да отговори, отвън се чу ехото на далечен гръм. Варщайн погледна изненадано през прозореца. Докъдето стигаше погледът му, небето беше чисто и невероятно синьо.

– Какво има? – попита Хартман.

– Нищо. Но ако се бяхме хванали на бас, щях да спечеля.

– Какъв бас?

– Че ще вали. Бурята май ще дойде по-бързо, отколкото предполагам.

– Буря ли? – Хартман погледна към прозореца. – Съжалявам, но не виждам никакви признаци.

– Но не чухте ли гръмотевицата?

Сякаш, за да потвърди думите му, втори силен гръм се разнесе над планината.

– Не чувам нищо – твърдеше Хартман.

Варщайн внимателно се вгледа в лицето му да открие някакъв издайнически поглед, но събеседникът му не се шегуваше, не прикриваше никаква усмивка. Или беше отличен артист, или наистина не бе чул нищо. Ако беше така, значи и останалите в столовата бяха глухи. Варщайн бързо се огледа. Никой не поглеждаше към прозореца. Никой не

прекъсна разговора си.

– Сигурно съм се заблудил... – каза той колебливо. Въобще не беше вярно. Но изведнъж не бе много сигурен, че е гръмотевица. Звукът бе прозвучал някакси...зловещо. Като ехо от нещо лошо, което се приближава.

Още не бяха подновили разговора си и вратата се отвори и Франке влезе. Бе облечен в същата бяла престилка като Варщайн и останалия технически персонал и размахваше купчина разпечатки от компютър. Усмивката върху лицето му изпълни Варщайн с неприятни предчувствия.

Беше прав. Франке ги видя отдалече и тръгна с широки крачки към тяхната маса, размахвайки листата като бойно знаме. Усмивката всъщност бе като на хищно животно, открило беззащитната си плячка близо пред себе си.

– Преча ли? – попита той, придърпа си един стол и седна, без да дочака покана или дори отговор на въпроса си.

Варщайн едва забележимо кимна с глава, а Хартман многозначително гледаше през прозореца.

– Е, почивката и без друго вече свършва – Франке сложи листата на масата пред себе си. – Надявам се, че ще ми простите последните десет минути. Имам тук няколко данни, които може би ще ви заинтересуват.

– Така ли?

– Току-що проверих отново показанията на измервателните уреди, само така, рутинно. – Издайническият блясък в очите му се засили, макар че говореше напълно безизразно.

– Ще ме извините – каза Хартман, стана и събра своите и на Варщайн чинии върху таблата и тръгна. – Дългът ме зове.

– Ето поне един, който не е глух за този вик – каза Франке и се ухили, но това не бе достатъчно да превърне хапливата забележка в шега. В следващия миг тикна листата пред Варщайн. – Страница четири. Вижте какво е измислил днес вашият безотказен лазер!

Беше излишно, помисли си Варщайн. Ако малко по-малко презираше Франке, щеше да му каже, че сам правеше злостните си забележки по-безболезнени, защото безмерно преувеличаваше. Но сега взе разпечатките с подчертана незаинтересованост и разтвори на посочената страница. Следващите секунди изминаха в абсолютно мълчание.

– Това... това не може да е вярно. Сигурно сте направил грешка.

– Не. Не твърдя, че не допускам грешки, но в този случай се убедих сам. Три пъти. – Той размаха ръце във въздуха. – Тук пише само това,

което е изплюл компютърът ви. Нито повече, нито по-малко.

– Тогава значи има грешка в терминала. Това е напълно невъзможно!

– Проверих данните на три различни уреда – увери го Франке. – Вашата машина чудо отново прави номера, Варщайн. Сигурно иска да поправи това, което твърдеше преди половин година.

Варщайн не чуваше вече нищо. Цифрите върху хартията бяха достатъчно ясни и показваха, че Франке е прав. Преди половин година лазерът му отчете дължината на тунела на повече от един милион километра. Сега твърдеше, че е дълъг седемдесет и два метра.

Искаше да каже нещо, но не намираше думи. Ръцете му трепереха и го беше яд на себе си, че е поставен в такова положение пред Франке. Той без съмнение се радваше на ужаса в очите му и несъмнено го тълкуваше погрешно. Но и самият Варщайн не знаеше как да определи чувството. Започна да изпада в паника, макар че нямаше никаква причина за това. Апаратурата показваше грешни данни – добре, и какво от това? Защо изпадаше в ужас? Нито един компютър не е безгрешен.

– Ще проверя незабавно – каза той и понечи да стане, но Франке го спря с един жест.

– Не е нужно. Поне не веднага. Ако питате мен, можете и след това да влезете в тунела с един метър и лично да измерите, но сега искам да говоря с вас. За това тук – той потупа листа пред Варщайн.

– Какво има...

– Знаете ли колко пари и време е вложило предприятието досега във вашата революционна измервателна система?

– Много – отвърна Варщайн. Знаеше сумата до последната марка – та нали самият Франке изискваше от хората си да водят счетоводни книги най-надлежно! Но реши, че най-умното в момента е да не казва нищо повече.

– Трябва да помислим дали е разумно да инвестираме повече в този проект.

– Нали не искате от мен...

– Нищо не искам – каза натъртено Франке. – Но би трябвало да поговорим. Като учен с учен. Зная, че не можете да ме понасяте, но мисля, че за момент трябва да забравим всички лични неща. Не смятате ли, че е време да признаете, че сте се заблудил?

– До каква степен?

– Явно апаратът ви не работи добре, това и сам го знаете. Признавам си, че в началото бях впечатлен, но вече... Идеята е добра, тук

мнението ми не се е променило. Но не всички добри идеи могат да бъдат осъществени на практика.

– Сякаш някакъв небесен режисьор с прекалено чувство за драматичност подслушваше разговора им, защото в същия момент се чу много силен гръм, който сякаш подчерта думите на Франке. Варщайн се стресна силно, но Франке не трепна дори с мигли.

– Ще открия защо се получава така. Може би е някоя дреболия.

– Не ме разбирате. Вашата система трябва да наблюдава целия тунел. Да ръководи и движението на влаковете, да подава сигналите... всичко, всичко. Това не е компютър, който може да работи, може и да не работи. Ако се развали или подаде грешни данни, могат да загинат хора. Това ясно ли ви е?

Варщайн се вкамени.

– Това какво е? Дипломатичен пролог към уволнението ми ли? Говореше силно и сигурно го чуа и от съседните маси, но му беше все едно. Франке можеше да му донесе разпечатките и десет минути по-късно в кабинета му, но бе дошъл тук, за да има публика за представлението си. Добре, щом иска шоу, ще го има. Варщайн внезапно изпадна в самоубийствено настроение. Нямахме какво толкова да губи. – Хайде, кажете го на глас, че ме уволнявате! – каза той предизвикателно.

– Глупости! – отвърна объркано Франке. – Вие сте способен човек и имам нужда от вас. Само премислям дали не бихме могли по-добре да използваме способностите ви, това е всичко.

Варщайн стана рязко.

– Тогава мислете на спокойствие! И като стигнете до някакъв резултат, обадете ми се. А сега ме извинете, имам още пет минути от почивката и искам да глътна малко чист въздух.

Тръгна, преди Франке да може нещо да отговори. Няколко от мъжете, чието внимание накрая бе привлечено от разговора им на висок тон, му се усмихнаха, но на него хич не му бе до смях. Ни най-малко. Може би бе спечелил този рунд по точки, но това беше победа, за която щеше да съжалява. Всъщност вече започваше да го прави.

11.

Варшайн излезе от столовата и с бързи крачки се отдалечи. Ръцете му трепереха. Срещу него идваше работник с жълта каска на главата и когато го видя, спря и учудено го изгледа. Ако искаше доказателство, че вътрешното му безпокойство е изписано на лицето му, вече го имаше. В същия момент преосмисли мнението си за личната си победа по точки. Не бе победил, по-скоро... Нещо ставаше...

Стреснато се обърна и погледна назад към върха. Гридоне се издигаше както винаги черен и величествен и нищо не личеше да се е променило, но въпреки това нищо не бе както допреди една секунда. Нещо...нещо бе станало. Нещо незабележимо, което не се усещаше. Сякаш нещата сами по себе си се бяха променили, сякаш светът се бе изместил малко встрани и бе заел друго място върху скалата на Сътворението. Имаше усещането, че гледа несполучливо монтирани кадри от филм. От действителността бе изчезнала частица от секундата – нещо твърде малко, за да бъде забелязано и твърде голямо, за да не бъде усетено. И промените продължаваха.

Варшайн нервно се огледа около себе си. Явно бе единственият, който бе забелязал нещо. Хората наоколо се занимаваха със своята си работа, машините работеха както преди, небето бе безоблачно и само от време на време прогърмяваше, но това бе доловимо само за него. Светлината се бе променила, станала бе по-твърда. Сякаш над платото имаше ивици блестящо стъкло, между които преминаваше въздухът. Сенките бяха по-тъмни от обикновено и нещо се движеше между тях и светлината в някаква част от действителността, която всъщност не би трябвало да съществува. Внезапно въздухът придоби метален вкус на мед и той като че ли го усети между пръстите си. Какво беше казал Зарутер? Светът вече няма да е такъв, какъвто беше преди. Може би никой няма да усети разликата, но той ще е толкова чужд, че вече няма да можем да живеем в него...

– Спокойно, само спокойно! Успокой се! – Варшайн изговори думите на глас и трикът подейства, макар и не за дълго. Паниката, която заплашваше да го завладее напълно, се сви и пропълзя обратно в дупката си някъде в дъното на душата му. Но не успя плътно да затвори вратата след нея. Отново щеше да се появи и тогава едва ли щеше да успее да я излъже. Трябваше да предупреди и останалите, докато още можеше

да се владее.

Да ги предупреди? За какво?

Отново и този път много по-ясно забеляза колко нормално си течеше животът наоколо. Само на няколко метра от него стояха групичка мъже и оживено разговаряха. От време на време някой от тях поглеждаше в неговата посока, но веднага обръщаше глава, щом срещнеше погледа му. Отнякъде се чуваше радио. Долитаха неразбрани гласове и смях. Дизелов двигател се мъчеше да заработи. Земята под краката му трепереше. Не, дишаше – равномерно повдигане и спускане, придружено от силни въздишки, които сякаш идваха направо от главата му.

В следващия миг светкавица раздра лазурносиньото небе. Беше толкова силна, че след нея за секунда сякаш настъпи нощ.

Варщайн извика силно и вдигна ръце пред лицето си. Този път и другите я видяха. Мъжете до него подскочиха от уплаха, свиха се и вдигнаха ръце над главите си. Чуха се псувни. Приглушеният грохот, който досега само Варщайн чуваше, се стовари върху им, увеличен стократно от върховете наоколо, и земята под краката им наистина потрепери. Дизеловият двигател спря. Някъде се чу шум от счупено стъкло и от склона на върха се отдели малка каменна лавина, която разкъса част от оградата. С ъгълчетата на очите си Варщайн видя как неколцина мъже се втурнаха да се скрият на сигурно място, но не разбра дали успяха навреме да избягат от каменната маса. А след това дойде бурята.

Без да се приближава, просто изведнъж бе тук. Сивочерни планини от облаци се появиха от нищото и погълнаха небето над строителната площадка. Ужасените писъци на Варщайн бяха заглушени от страхотен продължителен гръм и секунда по-късно се спуснаха сини, прави като свещи светкавици, които, падайки върху телената ограда и електропровода, предизвикаха хиляди искри.

Почти веднага започна и да вали. Но както бурята не беше обикновена буря, така и дъждът не бе просто дъжд. Сякаш от небето се спусна леденостудена водна стена с такава сила и мощ, че Варщайн и другите около него се олюляха. За секунди бе мокър до кости и дори не можа да си поеме дъх. Вдигна ръце над главата, за да предпази лицето си и се опита да се ориентира. Трябваше да отиде в къщата. Дъждът плющеше с такава сила, че му беше трудно да се държи изправен на краката си. Под него вече имаше няколко сантиметра вода и започнаха да се образуват малки потоци, които не след дълго щяха да се превърнат в пълноводни реки.

Заслепен почти напълно и олюлявайки се, тръгна нанякъде.

Облаците покриваха небето изцяло и отникъде не проникваше слънчева светлина. Дъждът правеше още по-трудно различаването на каквито и да било предмети наоколо. Капките се забиваха като остри игли в лицето му, а когато попаднаха в очите, изпитваше силна болка. Затова бе присвил клепачи и от сълзите погледът му се замъгляваше още повече. Земята продължаваше да се тресе. Камъните не спираха да се търкалят по склона на върха и превръщаха подножието му в смъртоносен капан. От непрекъснатите светкавици въздухът трепереше и всички движения и очертания изглеждаха изкривени и нереални, чужди. Светът се бе раздвижил в посоката, където се намираха Хаосът и Безумието.

Варщайн вървеше приведен и с клатушкаща се пиянска походка. Инстинктивно бе поел отново към столовата, която бе най-близката постройка. Бе се отдалечил само на няколко крачки, когато връхлетя бурята, но вече бе изгубил ориентация. Изведнъж се озова пред вътрешната ограда, която минаваше зад бараката със столовата, и за малко не се блъсна в нея. Това сигурно щеше да му струва живота, защото в същия миг върху телта падна синкава светкавица. Ужасен звук като с камшик блъсна тъпанчетата му. Телта пламна като жичка на електрическа крушка. Разтопен метал се разхвърча във всички посоки и макар че оградата вече не съществуваше, сини линии от чиста пукаща енергия я очертаха за секунди. Тласък от невидим юмрук отхвърли Варщайн и той падна по гръб в тревата. Вдигна ръце пред лицето си и се сви като малко дете. Около него валеше разтопен метал. Отвсякъде съскаше и святкаше. Изригнаха малки гейзери от пара и няколко капки от разтопената тел го уцелиха. Извади късмет, че не попаднаха върху лицето и ръцете му, а дрехите бяха така прогизнали, че белият метал изгасна, преди да е стигнал до кожата.

През това време бурята се усилваше все повече и повече. Гръмотевиците вече се бяха слели в един-единствен непрестанен тътен, който поглъщаше всички останали звуци. Пелената на дъжда бе така плътна, че не можеше да различи нищо на един метър разстояние. Даже светкавиците, които падаха около него, приличаха само на синкави проблясъци. Някъде нещо гореше. Варщайн различаваше движещия се червен пламък, без да може да установи какво точно и къде гореше. Помисли си за Армагедон. Да, изглеждаше като Свършека на света. Ако някой ден наистина дойде денят на Страшния съд, сигурно така щеше да започне.

А може би вече бе започнал?

Варщайн мъчително се надигна и все още полуприведен, се опита

да се ориентира. Намираще се до оградата, но не можеше да разбере наляво или надясно трябва да върви, за да стигне до тунела. Той може би беше единственото сигурно място, където можеше да се спаси от този потоп. Гореше най-малко една от бараките, но той бе сигурен, че на бурята ще са и нужни най-много пет минути, за да разруши това, което е останало пощадено от огъня. Трябваше да се добере до тунела!

Успя да се изправи и тръгна, препъвайки се. След няколко крачки се блъсна в някакъв човек, който полетя назад и падна на земята. Дъждът го скри, преди Варщайн да намери отново равновесие и да успее да му помогне. Продължи напред. Пред него изникна преобърнат автомобил, вероятно ударен от светкавица. На някои места металът се беше издул, а на мястото на колелата бяха останали само обгорели изкривени джанти. Покрай него минаха няколко души, които силно размахваха ръце. Лицата им бяха изкривени от ужас и устните се движеха, но трясъкът заглушаваше всичко. Варщайн се опита да си спомни разположението на постройките върху обекта, но не успя. Намираще се някъде между оградата и столовата, но това бе всичко, което можа да си спомни. Ако направеше само няколко крачки напред в погрешната посока, го грозеше опасността да попадне или под ударите на свличащите се камъни, или да се блъсне отново в оградата. Просто прекрасно, помисли си саркастично. Можеше свободно да избира да бъде смазан или опечен на грил. Но не можеше и да остане, където беше. Усещаше, че бурята още не бе преминала, дори, напротив – най-лошото тепърва предстояше.

Земята отново се разтресе, този път много по-силно. Варщайн усети как под краката му нещо се раздвижи – тежко, могъщо вибриране и треперене, сякаш огромен великан се бе обърнал и бе заел друго положение.

Някакси успя да се задържи изправен и дори намери точка за ориентация – огромно жълто петно се появи за миг изпод дъжда и отново се скри. Не бе достатъчно близо, за да го различи, но въпреки това вече разбра къде точно се намираще. Жълтото чудовище бе транспортна машина, която стоеше недалеч от входа на тунела. Бе се приближил повече, отколкото смяташе. След това видя сянката отзад и предположението му се превърна в сигурност. Тъмнината пред него бе по-наситена, отколкото от другата страна – беше върхът, който поглъщаше светлината от светкавиците. Продължи напред, сложил едната ръка пред лицето си, а другата протегнал напред като слепец в непозната обстановка. Разминаваше се с хора, които се опитваха да се скрият от вилнеещата стихия, но силуетите им му изглеждаха чужди и заплашителни, а между тях се

движеше нещо друго, което не бе сянка, но не бе и някаква субстанция, а нещо междинно, непринадлежащо към тази реалност, дошло от друг, непознат свят.

Това, което ставаше наоколо, не бе буря и не бе действително. Природните стихии бяха обезумели, но безумието им не бе причината, а следствието от това, което ставаше. Вратата бе отворена и тесният процеп се бе превърнал в широка пролука, през която чудовището подаваше лапите си и забиваше нокти в реалността, опитвайки се да се измъкне навън. Нещо чуждо напираше да влезе в света и то бе толкова непознато и различно, че природата с всички сили се съпротивляваше срещу присъствието му. Варщайн внезапно осъзна, че се намираха в центъра на война, на първата битка между силите на Тук и Сега и на Някога и Някъде, на Хаоса срещу Редата, битка на неведоми сили, в която щяха просто да бъдат смачкани. Трябваше да се махне, трябваше да отиде в планината. Тунелът бе най-сигурното място. А може би и там го очакваше смъртта, но в този момент бе твърдо убеден, че ако бурята продължаваше все така да се усилва, всички щяха да намерят смъртта си тук навън. А бурята наистина се усилваше.

По-късно щеше да осъзнае, че мощният сблъсък на неznайните природни стихии бе продължил само минути, но през тези минути времето сякаш бе спряло. Трябваше да направи само още десетина крачки и щеше да е на сигурно място, но имаше чувството, че се намира в кошмар, където бягаш и бягаш, но не помръдваш от мястото си.

Нещо твърдо го удари в лицето. Той извика силно, падна на колене и вдигна ръка към бузата си. Първо усети кръвта, а после се появи и тъпата пулсираща болка. Чак когато за втори път усети силна болка в рамото, разбра какво става.

Валеше град и той усещаше ударите по раменете и гърба си. Скочи, крещейки от болка, и се запрепъва напред към спасителната сянка. Ледените късове бяха с различна големина – от големи колкото топка за тенис до миниатюрни иглички, които се забиваха между пръстите в лицето и кожата му. Вече крещеше, без да спира, но вилнеещата буря заглушаваше гласа му и той самият не се чуваше. Вървеше под смъртоносната завеса от вода и лед и се молеше да не изгуби посоката. На много места по тялото му вече имаше кръв и се чувстваше, сякаш го бяха ударили с чукове. Още само две минути и щеше да умре в този ад.

Отново се препъна и се опита с гротескно движение да запази равновесие, но в този момент голямо парче град сякаш с юмрук го удари по гърба. Той се просна напред, нагълта вода, закашля се и с мъка

повдигна лице нагоре да поеме въздух. В първия момент бе почти спял, водата влезе в очите му и от болката пред него заиграха цветни кръгове. После го видя...

Може би беше от болката или от замъгленото му съзнание, което почти бе преминало границата към безсъзнанието, но независимо по каква причина бе абсолютно сигурен, че не бе халюцинация.

Пред него се бе отворила пукнатина във Времето. Дъжд, град и тъмнина се бяха разтворили подобно на завеса, разкъсана от груба сила, и пред очите му се разкриваше онова, което бе зад завесата.

Всичко продължи по-малко от секунда и след това Варщайн не можеше да прецени дали е погледнал в Ада или в небесата на Рая. Зад стената на това, което до този момент смяташе за единствена и истинска действителност, видя... Чужд свят, изпълнен със странни същества и неща, неопишимо красиви и същевременно невероятно грозни, толкова различни, че роденото му Тук и Сега съзнание не можеше да възприеме повечето от тях. Виждаше нещата такива, каквито ги отразяваха човешките очи, а не, каквито всъщност бяха. Сякаш бе някакъв пейзаж, но толкова непознат и странен, че в езика му нямаше наименование за подобно нещо. Видя небе, което като че ли живееше по някакъв ужасен начин и под което на брега на бездънно езеро се движеха неопишени черни същества...

В следващия момент всичко отмина така, както се бе появило. Раната във времето се затвори и Варщайн изведнъж отново си спомни за опасността, в която се намираше. Градът още не бе престанал. Истинско чудо беше, че все още не бе сериозно наранен или дори пребит от ледените топчета.

Не смяташе да поставя късмета си още веднъж на изпитание. Бързо се изправи, сви глава между раменете и хукна напред. Дъждът поглъщаше всичко на метър разстояние. След няколко крачки се спъна в нещо твърдо, което проблясваше в калните потоци, сред които газеше. Бяха релсите. Варщайн се обърна наляво. Бе само на няколко метра от входа на тунела, но целта не се приближаваше. За момент си представи страшна картина: видя се само на няколко метра от спасението, как тича в погрешната посока към смъртта.

Най-накрая съзря светлина пред себе си – тунела! Още веднъж събра отчаяно всички сили, за да извърви последните метри, и пак трябваше да се справи с поредното препятствие. Сякаш бурята бе разбрала, че сигурната и плячка в последния момент можеше да и се изплъзне, и за кой ли път го връхлетя отгоре с първобитна сила. Върху него в неистово

стакато се изсипаха парчета град и ситни дъждовни капки, които бодяха като остри игли. Някакси успя да преодолее малкото разстояние, но когато се озова в началото на тунела, вече бе на края на силите си.

Облегна се на стената безкрайно изтощен. Около него всичко се въртеше в кръг. Със замъглени сетива и сякаш от много далеч долови, че е пълно с хора и чу възбудени гласове, но не бе в състояние да осмисли нито едно от тези възприятия. Прилоша му. Затвори очи и преглътна няколко пъти, за да потисне гаденето в стомаха, но не се почувства по-добре.

Някой извика името му. Варщайн отвори очи и видя облечена в бяла престилка фигура да идва към него. Чак след две-три секунди погледът му малко се проясни и успя да различи Франке.

– За Бога, Варщайн, какво ви се е случило?! – Франке се приближаваше с широки крачки и когато бе на два метра от него, внезапно спря. Загрижеността върху лицето му бе истинска. – Мили Боже, целият сте в кръв! – извика той ужасено. – Ранен ли сте? Какво се е случило?

Варщайн уморено вдигна ръка и опипа със стиснати зъби челото си. Усети малка, пареща и очевидно силно кървяща рана над лявата си вежда. Отнякъде изпод косата му също струеше лепкава течност. Като че ли по цялото му тяло не бе останало здраво място. Но се опитваше да си внуши, че не е тежко ранен.

– Нищо ми няма – промърмори с отпаднал глас, но явно бе толкова неубедителен, че Франке го погледна още по-загрижено и се приближи съвсем. – Наистина... ще се оправя. Трябва ми само малко време да се посъвзема. За малко да не успея, почти бях изгубил надежда.

– Наистина ли всичко е наред? – Франке посегна с ръка, сякаш искаше да докосне лицето му. – Изглеждате зле.

– Ще се оправя. Какво става с другите?

– Не знам – призна Франке. – Мисля, че повечето са успели да се скрият някъде. – Той поклати глава и погледна към входа. Наоколо продължаваше да не е нормално: тунелът бе силно осветен, а светът навън се бе превърнал в черна дупка. – Много неща съм преживял, но като това тук... Сякаш дойде краят на света.

– А може и наистина така да беше – каза тихо Варщайн.

Видя как в очите на Франке проблясна гневно пламъче. Но острата реакция, която очакваше, не последва, Франке само го изгледа ядосано, после се завъртя на токовете и се отдалечи.

Варщайн остана по-дълго облегнат на стената не само за да събере сили, а и да се опомни. Като хипнотизиран бе вторачил поглед в

сводестия вход, зад който светът като че ли бе престанал да съществува, и за секунди дори се запита с пълна сериозност дали наистина не бе така. Той и хората около него бяха живи и поне за момента бяха на сигурно място, но какво ставаше навън? Продължаваше ли Животът или предсказанието на Зарутер се бе сбъднало и Вратата се бе отворила и го бе погълнала?

На него самия мисълта му се стори абсурдна, но не бе забравил какво видя навън, зад дъжда. Запита се защо не разказа за това на Франке, но веднага си даде отговор: Защото Франке не би му повярвал. Защото не искаше да му вярва.

Леко потреперване под краката го изтръгна от мислите му. В първия момент не бе сигурен, но в следващите секунди движението се повтори и той не бе единственият, който го забеляза. Мъжете наоколо застинаха от ужас по средата на разговорите си. Някои погледнаха нагоре, очаквайки, че покривът над главите им ще се срути. Но укрепената с железобетон скала не помръдна. Засега.

Варшайн погледна към входа. Мракът отвън като че ли бе станал още по-черен и той изведнъж изпита чувството, че там нещо пълзи и се приближава към тях. Може би бяха черните същества от видението му или пък нещо друго, още по-лошо, но нещо се движеше в тъмнината. Отърси се от тази мисъл. Дори и така да беше, никой нямаше да го чуе. А и как да им го каже – силите, които бяха предизвикали с безразсъдните си действия, не бяха нещо, което може да се опише, за да ги предупреди. Можеха само да чакат и да се надяват, че ще им се размине. Варшайн се отдели от стената и тръгна да търси Франке. Не беше единственият, който бе ранен. Прецени, че вътре има събрани около стотина мъже, всички мокри до кости и изтощени, мнозина с кървави драскотини по лицата и ръцете и всички до един със същия непонятен ужас в очите. Макар че в тунела имаше достатъчно място поне за десет пъти повече хора, всички се бяха скупчили на около двадесетина метра навътре от входа на тунела. Приличаха на стадо уплашени животни, приютили се от природните стихии, които ужасено се блъскаха едно в друго.

Откри Франке чак в края на групата, увлечен в разгорещен спор с Хартман и един друг мъж, облечен в бяла престилка на техник.

Варшайн не можа да разбере за какво спорят, защото, когато го забеляза, Франке спря по средата на думата си. Техникът използва възможността и бързо се отдалечи, а Хартман поглеждаше ту към Франке, ту към Варшайн.

– Варшайн, добре, че идвате! – Франке посочи ядосано към шефа

на охраната. – Може би ще послуша поне вас!

– За какво става въпрос? – попита Варщайн и погледна Хартман, но единственото, което прочете върху лицето му, бе смесица от решителност и инат.

– Може би ще успеете да налеете малко разум в главата на този луд човек тук! – прогърмя Франке. – Иска да излезе навън!

– Нали не го мислите сериозно?! – ужаси се Варщайн.

– Няколко от моите момчета са навън – отвърна Хартман. – Трябва да видя какво става с тях.

– Нищо няма да може да видите, Франке е прав – истинско самоубийство е да излезете сега, повяравайте ми. Който иска да излезе, си играе със смъртта.

– Това е просто буря! – упорстваше Хартман.

– Не е – възпротиви се Варщайн. – И вие го знаете толкова добре, колкото и аз. Бъдете разумен! Хората, които не са тук със сигурност са се скрили в някоя от бараките. А дори и да не са, не можете на никого да помогнете.

– Аз отговарям за сигурността на строежа и вие сам казахте, че който е навън, е в опасност. Наистина ли искате от мен да остана тук и да не предприема нищо?

– Заблуждавате се, Хартман. Който все още е навън, вече е мъртъв. Знаем какво говоря, аз самият едвам успях да дойда дотук!

– Преувеличавате, Варщайн – обади се нервно Франке. – Край на дискусиата! Оставете тук, докато всичко премине! Все някога тази поразия ще престане!

– Това изобщо не е буря – повтори Варщайн и този път Франке не можеше да се направи, че не го е чул.

– Стига сте говорил глупости, младежо! – каза той остро. – И какво, по дяволите, е тогава, щом не е буря?

– Това, за което Зарутер ни предупреди – отвърна Варщайн. Какво ви става, Франке? Сляп ли сте? Виждал ли сте друг път подобна буря?

– Не – отговори Франке, едвам сдържайки се да не избухне. – Но и куп други неща не съм преживявал, които си съществуват. А това не значи, че заради това не вярвам в призраци или в зелени човечета от Марс.

Странно, помисли си Варщайн. За това не бе ставало дума, дори не го бе загатвал. А още по-странно може би беше, че последната част от отговора на Франке на самия него му бе неприятна. Но бе твърде развълнуван, за да се замисли по-дълго над всичко това.

– Аз...

– Вие, Варщайн – прекъсна го Франке с тон, който съвсем малко го делеше от истинско избухване и крясък, – сте на път наистина да си навлечете неприятности! – Той размахваше ръце към изхода, без да изпуска от очи Варщайн. – Навън сигурно има ранени, а може би и убити! Имам си достатъчно ядове на главата, за да слушам още един луд, който ми говори за някакво си проклятие на планината или за отмъщението на Природата! Разбрахте ли ме?

Изгледа продължително Варщайн и ако в този момент той бе приел предизвикателството, всичко щеше да се развие по друг начин, защото много добре усещаше несигурността зад престорения яд на Франке. Но Варщайн не го направи и Франке се обърна рязко и със същия остър тон подхвана Хартман:

– А вие ще правите това, което аз заповядам, и ще останете тук, докато всичко премине, ясно ли е?!

– Няма да стане – отвърна спокойно Хартман. – Можете да ме зад-раскате от списъка, Франке. Напускам.

Франке пребледня.

– Напускате? Не! Аз ви уволнявам, Хартман! Още сега!

– Е, поне веднъж да сме на едно мнение.

Франке преглътна, но твърдят блясък в очите на Хартман му подсказва, че е време да смени тактиката.

– Бъдете разумен, Хартман! Не можете да...

– Мога и ще го направя – прекъсна го Хартман. – Само се опитайте да ме спрете! Той се обърна и тръгна към изхода.

Но не стигна до него. Не бе направил и три крачки, когато от непрогледната тъмнина отвън се появи фигура – широкоплещеста, приведена, загърната в жълт дъждобран, чиято качулка скриваше лицето. Въпреки това, секунди преди Зарутер да свали качулката от главата си, Варщайн знаеше кой стои пред тях. Никой нормален човек не би успял да премине през този ад и да дойде дотук. Не бе никак изненадан. Някъде вътре в себе си знаеше, че старецът ще се появи.

– Не може да бъде! – промърмори Франке. – Това... Варщайн! Слушайно да имате нещо общо с това?

– Не – отвърна Варщайн, както си беше в действителност. – Но не съм изненадан, че го виждам тук. Вие? – тръгна той към Зарутер, но за негова изненада старецът само бегло го погледна със странно тъжен поглед и застана срещу Франке.

– Какво търсите тук? – веднага го нападна го Франке. – Забраних ви

да стъпвате на строежа!

Зарутер въобще не обърна внимание на думите му.

– Значи не ме послушахте – каза той предизвикателно. – Е, вече е твърде късно!

– Попитах ви какво търсите тук?! – Франке наистина крещеше или поне се опитваше. Но гневът и неспособността да се овладее превръщаха гласа му в истеричен писък, който бе по-скоро смешен. – Наистина имам по-важна работа за вършене, отколкото да се занимавам с банда луди!

– Вече направи твърде много – каза тихо Зарутер. – Предупредих те, но ти не пожела да чуеш. А сега всички ще носите последствията.

– Стига! Хартман, задръжте го!

Хартман не се помръдна от мястото си.

– Какво чакате?! – кресна Франке, завъртя се на тока си и за секунда съсредоточи целия си гняв върху Хартман, който стоеше насреща му с изписани върху лицето безпомощност и злорадство и наблюдаваше как лицето на Франке става ту бяло, ту червено. – Оглушахте ли? Махнете този луд от очите ми!

– Току-що ме уволнихте – каза спокойно Хартман. – Или вече забравихте?

– Моля ви! – Варщайн бързо се вмъкна между двамата и се опита да отклони вниманието на Франке върху себе си. Направи успокоителен жест и се обърна към Зарутер: – Защо дойдохте? Моля ви, ако имате да ни кажете нещо, направете го! Ще ви изслушам.

– Знам. Но на теб нямам какво да кажа. Казах ти всичко, каквото трябва да знаеш. Може би все още мога да направя нещо.

– Какво? – Варщайн забеляза с периферното си зрение, че Франке се готвеше отново да нападне Зарутер, и направи още една крачка, за да прекрати прекия зрителен контакт помежду им. – Какво става? Какво е това, Зарутер?

– Ти знаеш – отвърна загадъчно възвръстният мъж и посочи Франке.

– Той също знае, дори може би по-добре от теб. Предупредих го, но знаех, че няма да ме послуша.

– Престанете, Варщайн! – изпъшка Франке. – Говори ви глупости, а вие го слушате!

– Вината сигурно не е негова – продължи Зарутер, без да обръща внимание на Франке. – Не може да мисли по друг начин, просто е такъв, какъвто е.

– Край! Стига! Няма да позволя...

Варщайн така рязко се обърна, че Франке уплашено застина по средата на думата си и отстъпи крачка назад.

– Млъкнете най-после! Ако искате и мен уволнете, но сега ще си затваряте устата и ще слушате, ясно ли е?!

Не беше сигурен дали Франке наистина бе стреснат, или не бе в състояние да осмисли тона, с който му говореше, но му беше все едно. Така или иначе той се дръпна още една крачка назад от Зарутер и не каза повече нищо.

– Е? – попита Варщайн. – Казвайте какво става? Какво е това навън? Не е обикновена буря.

– Не е – отговори тъжно Зарутер. – Вратата се отваря, и то по бързо, отколкото си представях. И е по-лошо, отколкото се страхувах.

– Искате да кажете, че... че няма да спре? – Варщайн погледна уплашено към изхода. Мракът не се бе разсеял и чувството, че нещо в него се движи, сега го връхлетя още по-силно. Нещо голямо и лошо, непринадлежащо към този свят...

– Започна се – каза Зарутер – и няма да спре, докато първичното прастаро равновесие не бъде възстановено.

Значи бях прав, помисли си Варщайн. Това, което бе сметнал за родено от хистерията му видение, бе в действителност ужасната картина на това, което ги очакваше. Бурята нямаше да престане и щеше да погълне и върха, и долината, може би и цялата страна, а може би и целия свят.

– Можете ли... може ли нещо да се направи? – попита той със заекване.

– Ще се опитам, но не знам дали ще ми стигнат силите. Вече съм стар и слаб и сам, а са нужни много. Но ще направя, каквото мога.

Той се поколеба за момент и върху лицето му пробяга някаква тъга, но Варщайн едва по-късно разбра какво значеше.

– Ако не се справя, ще трябва ти да продължиш. Вече не са останали много като теб.

– Аз?! – попита изплашено Варщайн. – Та аз дори не знам... не знам какво става, камо ли какво трябва да правя!

– Ще разбереш. Сега не мога и не бива да ти казвам повече. Само това: Ако не успее и вратата се отвори, нужни са усилията на трима, за да бъде затворена. Един, който знае, втори, който вижда, и трети, който обича. А сега ми пожелай късмет!

Зарутер се усмихна още веднъж със странната си тъжна усмивка и от нея по гърба на Варщайн преминаха ледени тръпки. После мина

покрай Франке и Хартман и навлезе навътре в тунела, Франке вдигна ръка да го спре, но един поглед на Зарутер бе достатъчен да го накара да замръзне по средата на движението.

Старецът бавно продължи и докато вървеше, нещо в тунела пред него се промени. Първоначално толкова недоловимо, че Варщайн само леко усети, но не видя нищо. Нещо се промени в светлината, сякаш действителността се измести в посока, която въобще не съществуваше.

Едва сега разбра какво искаше да направи Зарутер. Това, което ставаше навън, не можеше да му причини нищо, също както и той не можеше нищо да промени. Затова отиваше там, където бе започнало всичко – в сърцето на планината. Там, където беше вратата. Също и Печатът, който с действията си бяха счупили.

Изведнъж ясно осъзна, че повече нямаше да го види независимо дали той щеше да успее или не.

– Не! – прошепна Варщайн. – Не правете това! Върнете се! Върнете се!

Не очакваше да бъде чул, но Зарутер наистина спря, обърна се и го погледна. Въпреки че вече бе доста далеч, усети как погледът на стареца се спря върху него, усети и посланието на този поглед. Не биваше да тръгва след него. Не сега. Каквото имаше да се свърши вътре, бе дело само на Зарутер. Дали щеше да успее или не, Варщайн не можеше нищо да направи. И не биваше, защото бе нужен след това.

Земята под краката им леко потрепери. Вятърът отвън внезапно изви с десетократно по-голяма сила, сякаш митичните сили, които го бяха освободили, усетиха опасността, която ги грозеше. Зарутер не бе стар и слаб. Беше последният от друидите, могъщ маг, дошъл да затвори пролуката между световите.

– Невероятно! – каза Хартман. – Погледнете! Там!

Имаше нещо в гласа му, което накара Варщайн да наостри слух. С мъка отдели поглед от приведената фигура на Зарутер и проследи ръката на Хартман, която сочеше нагоре към сводестия таван на тунела.

В подсиления със стомана бетон се бяха появили пукнатини. Подът все още вибрираше и макар че тласъците вече не бяха така силни, както преди минути, разрушителните сили сигурно бяха сто пъти по-силни, защото при всеки лек тласък пукнатините се разширяваха. Отгоре започнаха да падат дребни камъчета и прах и там, където допреди малко се виждаше гладък, облицован с изкуствена материя бетон, сега се разпростираше все по-гъста паяжина от пукнатини. В същото време и светлината след Зарутер се промени. Наоколо стана по-светло и въздухът

сякаш пулсираше. Светлината идваше не само от лампите, тя просто струеше отвсякъде, сякаш самият въздух светеше, пронизвай от непознати енергии.

– Тунелът се руши! – извика Франке. – Навън! Да се махаме!

Викът му имаше ефекта, който можеше да се предположи – предизвика паника сред хората. Изведнъж всичко наоколо се раздвижи и хукна нанякъде, но нямаше къде да избягат. Зад тях сводът започна да се изви-ва, сякаш отвън го натискаше гигантски юмрук. Пред тях бе стихията, която с такава първична сила връхлиташе върху Гридоне, че върхът като че ли стенеше от болка. Точно пред изхода настана блъсканица, защото първите се дърпаха пред бурята, а последните бягаха от свличащия се тунел. Таванът само по някакво чудо не бе пропаднал съвсем.

Варщайн бе повлечен от тълпата, но успя да се изскубне и в същото време забеляза, че нестабилната част на тунела се ограничаваше в право като конец пространство пред и над Зарутер. От пода до тавана се рушеше само един полукръг от тунела, а не целият тунел. Този полукръг дори не бе много широк.

Зарутер продължаваше да крачи напред и макар че се движеше бавно, с умерени, почти тържествени крачки, изглеждаше сякаш се отдалечава с невероятна бързина. Вече се виждаше само като силует в струящата отвсякъде светлина.

– Този безумец ще се убие! – извика внезапно Хартман. – Хей, вие, върнете се! Зарутер сигурно и не чу думите му, но Хартман въобще не изчака никаква реакция, а мигновено се спусна след него.

– Не! Хартман, не! – викна обезумял Варщайн.

Опита се да го хване, но ръцете му увиснаха във въздуха. Втурна се отчаяно след него, но два пъти по-старият от него мъж тичаше с неочаквана бързина. Непреставайки да крещи след Зарутер, той се носеше с огромни скокове и стигна напукания участък, още преди Варщайн да е пробягал и половината разстояние. Когато минаваше точно под пукнатините, таванът се срути. Но камъкът не се пръсна, а падна като компактна маса с невероятна сила и бързина и се заби в земята. Чак тогава скалата се пръсна на милиони части.

Срутването разтърси цялата планина. Всички бяха изхвърлени нагоре във въздуха. Пред очите на Варщайн тунелът направи гротескно двойно салто. В следващия миг видя как подът лети към лицето му. След това вече не си спомняше нищо.

– Имаште право – каза Ломан, когато Варщайн, завършил разказа

си, посегна с треперещи пръсти към чашката с кафе. – Това е най-налудничавата история, която в последно време съм чувал.

– Още не съм ви разказал най-невероятната част – каза Варщайн. В момента би дал дясната си ръка за една бира, но прецени, че ситуацията не е подходяща. – Два дни по-късно измериха отсечката от входа до мястото, където таванът се срути. Бяха точно седемдесет и два метра.

Ломан явно не разбра какво искаше да каже с това, но Ангелика го погледна въпросително.

– Отсечката, която твоят лазер преди това е бил изчислил?!

– Да, с точност до сантиметър – отговори Варщайн и отпи от кафето, което бе толкова горещо, че не можеше да усети вкуса му. – Знаех си, че няма да ми повярвате.

– Кой казва, че не вярвам? – отвърна Ломан. – Не мога да преценя какво наистина се е случило тогава, не съм бил там. Но ви вярвам, че сте го преживял точно така.

Приятелски начин да ми кажеш, че ме смяташ за откачен, помисли си Варщайн. Но не можеше да се оплаче. Имайки пред обстановката, това дори надхвърляше очакванията му.

– Колко убити имаше? – попита тихо Ангелика. Чутото явно доста я бе потресло, докато Ломан даде да се разбере, че намира историята за доста вълнуваща, но иначе го засягаше толкова, колкото и прогнозата за времето през изминалата седмица. Въпреки това отговори на Ангелика.

– Петима, заедно с Хартман. Освен това много ранени и материални щети за милиони. Бурята е разрушила всичко, което не е било под скала и железобетон. – Той се ухили: – Нали добре съм се справил с домашното?

– Защо тогава ме карате да ви разказвам отново цялата история? – попита ядосано Варщайн. Бе му струвало големи усилия да изживее отново всичко. Това беше онази част от спомените му, която бе заровил най-надълбоко и зазидал зад стена от нежелание отново да си спомня. Три години му трябваша, за да се справи с тази задача. Сега се чувстваше така изтощен, сякаш наистина бе преживял всичко отново. И усещаше, че истинският ужас тепърва ще дойде.

– До този момент бях чувал историята само от трета ръка – отвърна непоколебимо Ломан. – От съобщенията на колеги, които понякога не са много обективни. Исках да разбера вие какво ще ми разкажете. Какво стана след това? – Той отвърна на пронизващия поглед на Варщайн с безсрамна усмивка.

Като че ли това, което дотук бе поискал от него, не бе достатъчно,

ами искаше да разбере и останалата част! Явно наистина беше от хората, които изпитваха удоволствие да въртят ножа в раната. Или просто беше чувствителен колкото валяк. Варщайн не знаеше кое от двете да предпочете.

– Няма много за разказване – каза той, макар че това беше по дългата част от историята. – Бях достатъчно глупав да си въобразя, че след всичко, което преживя, Франке ще се вслуша в думите ми. За съжаление не стана така. Официалната версия бе за внезапна промяна на времето, придружена от земетресение.

– И откога бурите предизвикват земетресения? – попита Ангелика.

– Може и обратното да е било – отвърна уморено Варщайн. – Вече не си спомням добре. Във всеки случай съчини някакво обяснение, което задоволяваше и медиите, и шефовете му. Нещастен случай, и толкова.

– Но той е видял всичко със собствените си очи! Останалите също са били там! – каза Ангелика.

– Видял е нещо, но вече не съм сигурен дали е било същото, което видях и аз. – По-скоро мисля, че не е искал да го види.

Варщайн бе истински учуден. Последното, което очакваше от Ломан, бе да го подкрепи. Преди Ломан да продължи, телефонът извънтя. Варщайн леко се стресна и с тъгълчетата на очите си видя как Ангелика пребледня.

– Това е Франке – каза Ломан. Почти си изкълчи ръката, за да достигне телефона на арматурното табло и погледна поред и двамата: – Кой иска да говори с него?

– Включете високоговорителя – каза Варщайн. – Нали сме съзаклятници, които нямат тайни един от друг? Или не е така? – Той се смя, но Ангелика, за която бе предназначена шегата, не реагира. В погледа и проблясна паника. Варщайн добре я разбираше. Вчера вечерта и бе лесно да отклони предложението на Франке, а не се искаше много смелост да вземеш решение, което не е окончателно. Сега тази резервна вратичка вече я нямаше.

Ломан натисна един бутон върху телефона и Варщайн каза високо:

– Добро утро, доктор Франке.

– Не е добро, Варщайн – гласът на Франке бе малко променен от връзката, но въпреки това Варщайн долови умората в него. А тя не бе физическа. – Дайте ми госпожа Бергер, моля.

– И тримата ви чуваме.

Ако това бе замислено като предупреждение към Франке, то не

постигна целта си. Дори напротив.

– Добре – каза той. – Спестявате ми необходимостта да го повтарям три пъти. Предполагам, че сте помислили върху предложението ми?

– Да – отговори Ангелика. Изглеждаше така, сякаш изпитва физическа болка, но гласът и звучеше удивително твърдо. – Не съм променила мнението си. Нямам какво да ви кажа.

– Разочаровате ме – въздъхна Франке, но гласът му съвсем не звучеше разочаровано. Не бе дори изненадан. – Решението ви е глупаво, а досега не ви смятах за глупачка. Трябва да знаете, че сама нямате никакви шансове.

– Не съм сама и мисля, че досега тримата добре се справихме.

– До този момент просто ви давах възможност да го правите – поправи я Франке. – Може и да съм подценил решителността ви, но втори път няма да допусна същата грешка. Варщайн?

– Да?

– Трябва да говоря с вас.

– Мислех, че вече го правите.

– Не по телефона. Къде можем да се срещнем? Да речем, след час и половина или по-добре, два?

– Да се срещнем? – неволно повтори Варщайн. – Вие май сте полу-дял! Нали наистина не мислите, че ви вярвам?

– Имате думата ми! Гарантирам на вас и на приятелите ви свободно придвижване и един час преднина, ако не се споразумеем.

Ломан правеше някакви мимики, но Варщайн не му обърна внимание. Гласът на Франке продължаваше да е уморен и отчаян, но вече се долавяше и нещо друго в него. Нещо, което не можеше да определи, но което го безпокоеше.

– Стига с тези номера! Не сме герои на евтин криминален роман!

– Вие започнахте играта на стражари и апаши. Значи?

Мислите в главата на Варщайн препускаха с бясна скорост. Нещо му подсказваше, че предложението на Франке е искрено. Можеше почти да пипне паниката, която се криеше зад умората и несръчно надянатото отгоре спокойствие. Но след всичко, което се бе случило, просто не можеше да му вярва. Изминаха няколко секунди без никаква реакция и Франке продължи:

– Вече започна да ми омръзва да ви заплашвам, Варщайн, но поне от вас очаквах повече разум. Знаете, че няма да успеете. Ако наистина поискам, и вие, и приятелите ви най-много след два часа ще седите в някоя затворническа килия.

– Защо тогава не го направите? – попита нападателно Ломан.

Франке не му обърна внимание.

– Всичко, което искам, е да говоря с вас. Може би ще намерим решение за вас и за приятелката ви. Казвам истината. Знам къде е мъжът и и съм готов да я заведа при него.

– Но не и да я върнете, предполагам – каза Варщайн.

– Може би не веднага – призна Франке. – Но ви гарантирам, че нищо няма да ви се случи. Нито сега, нито по-късно. Ако чуете какво искам да ви кажа, сигурно ще ме разберете.

– Това е клопка! – прошепна Ломан. – За колко ли глупави ни смята този тип?!

– Що се отнася до вас, предпочитам да не отговарям сега на въпроса ви – обади се Франке.

Ломан и Варщайн се спогледаха учудено. Журналистът бе говорил наистина много тихо. Телефонът явно имаше свръхчувствителен микрофон.

– Трябва ми малко време да помисля – каза Варщайн.

– Разбирам. Ще се обадя точно след два часа. И моля ви размислете добре. Просто нямаме вече много време за разговори – той прекъсна връзката.

– Лъже! – ядосано каза Ломан. – Нали няма да се хванете на въдицата му?

– Спечелихме два часа – отвърна остро Варщайн. – Какво повече искате?

Ломан се наклони за гневен отговор, но Варщайн просто стана, промъкна се край него и излезе от колата. Точно сега нямаше никакво желание да се кара с Ломан. Разговорът с Франке го бе ангажирал повече, отколкото искаше да си признае. Заинтригува го не толкова това, което Франке каза, а това, което премълча. Беше изпаднал в паника. Нещо ставаше на Гридоне и може би бе по-лошо, отколкото предполагаше.

Врата на автомобила се отвори и Варщайн се обърна, очаквайки да види Ломан, който идваше да продължат спора.

Беше Ангелика. Усмивваше се, но по начин, който издаваше несигурността и, вместо да я скрие. Без да каже нищо, се приближи до него и запали цигара. Ръцете и трепереха.

– Може ли? – попита тя.

– Какво? Да стоиш навън ли? Гората не е моя.

– Да пуша – отговори тя. – Знам, че не ти е приятно.

– Вътре в колата това не ти пречеше – каза Варщайн.

– Вярно – за секунда Ангелика изглеждаше толкова глупаво, че Варщайн силно се разсмя. – Много глупаво, знам.

– Всичко е толкова глупаво. Но на въпроса ти: Не, не ми пречи. И присъствието ти също не ми пречи.

– Мислех, че искаш да бъдеш сам.

Ако наистина си мислила така, трябва да те попитам защо дойде след мен, помисли си Варщайн. Но само поклати глава и продължи да гледа края на гората и плетеницата от светлина и зелени сенки зад нея. Гледката беше успокояваща със своята нормалност.

– Ломан се обажда по телефона – каза след известно време Ангелика. – Опитва се да мобилизира приятелите си от пресата, за да оказат натиск върху Франке. Сега разбирам, че беше грешка да го вземем с нас.

– Ако трябва да сме точни, той ни взе със себе си, а не ние него – каза Варщайн. – Но тук си права – не трябваше да е тук. Защо не приемеш предложението на Франке? Мисля, че е искрен.

– Искрен? – тя дръпна за последен път от цигарата си, хвърли я на земята и старателно я стъпка с тока на обувката си. – Ако това, което разказа за него, е вярно само наполовина, значи този човек въобще не знае какво значи тази дума.

– Не е така. – Варщайн се запита дали наистина толкова неразбрано се беше изразил. И ако да, сигурно двамата с Ломан и за други неща не са го разбрали правилно. – Съвсем не искам да го защитавам, това сигурно ще е последното нещо, което би ми дошло наум. Но той не лъже, когато не е абсолютно необходимо. Или когато няма голяма полза от това.

– Да те махне от пътя си би било голяма полза – не се съгласи Ангелика.

– Сега вече ме надценяваш.

– Не – отвърна бързо тя по начин, който го изненада. – Не го правя и никога не съм го правила. Ти се подценяваш. Този човек се страхува от теб.

Варщайн се изсмя.

– Не ставай глупава! Както е тръгнало може да пусне цялата швейцарска гвардия по петите ни. Защо да го е страх? И то точно от мен?

– Не знам. Но е така. И не от днес. Ти сам го каза – направил е всичко, което е било във властта му, за да те накара да млъкнеш, нали така?

– И успя.

– А защо трябва да го прави, ако не го беше страх от теб? Човек не си прави толкова труд за някого, който му е безразличен. Ако те смяташе просто за някакъв луд, още тогава щеше да те изхвърли и да те забрави. И сега нямаше да ни изпрати помощниците си мафиоти. Сигурно знаеш нещо, което те прави опасен за него.

– Доста примамлива представа – каза Варщайн, макар че в действителност го обзе страх при мисълта. – Но въпреки това не е вярна. Разказах ви всичко, което знам. Останалото... също: бях достатъчно наивен, за да се обърна към пресата и да разкажа историята. И затова си счупих главата.

– Какво стана със Зарутер?

– Не знам. Оттогава не съм го виждал.

– Беше ли сред мъртвите?

– Не, просто изчезна. Официалното обяснение беше, че е загинал при срутването на тунела и тялото му не е било намерено. Но това не е истина. Преобърнаха камък по камък и дори и да беше напълно смачкан, щяха да намерят трупа или това, което е останало от него.

– Няколко тона скала добре могат да подредят човек – каза Ангелика.

– Но не могат да го разтворят в Нищото. Не е мъртъв. Просто изчезна.

– Тунелът има два изхода – припомни Ангелика.

– Днес, но тогава нямаше. Нали ти казах – претърсиха камък по камък, но него го нямаше. И оттогава, доколкото знам, не се е появявал. Но е жив, просто го знам. И ме чака.

Ангелика помълча известно време. Изглеждаше сериозна и умислена.

– Теб... или нас? – попита накрая.

– Нас? – Варщайн неловко се засмя. – Откъде ти хрумна?

– Нали сам каза: „Ако не успее и вратата се отвори, нужни са силите на трима, за да бъде затворена отново. Един, който знае, един, който вижда, и един, който обича.“

– И смяташ, че... – Варщайн стъписано млъкна. Но не само Ангелика мислеше, че те са тези трима. Самият той през цялото време го беше мислил, но не се бе осмелил да изрече на глас надеждата си.

– Това, това е просто смешно! Как мислиш, кои сме? Тримата мускетари, дошли да спасят света?

Ангелика щеше да отговори, но Варщайн направи гневно движение с ръка.

– Чуй ме сега! Това тук не е игра! И Франке не е човек, който ще позволи да си играят с него! Сама видя на какво е способен и повярвай ми, това далеч не е всичко. Когато се обади, ще се съглася да се срещна с него, а ти ще ме придружиш. Няма да позволя да тичаш към гибелта си само защото един побъркан старец е бръщолевил глупости, които и аз сигурно не съм разбрал както трябва! Ще чуеш какво ще ти каже и след това ще отидеш с него.

– Ти ли решаваш това? – Тонът, с който го каза, не отговаряше на думите и, Гласът и бе много нежен, а това още повече разгневи Варшайн. Не понасяше да се отнасят майчински с него.

– Да, по дяволите! И искаш ли да знаеш защо? Защото ти така искаше! Ти дойде при мен и ме помоли да ти помогна да намериш мъжа си. Е, сега можеш да го намериш. Франке ще те заведе при него. За теб няма повече никаква причина да оставаш с нас!

– А може би има – каза Ангелика и се приближи към него. Имаше нещо непознато в погледа и. Не, всъщност не бе непознато. През цялото време бе било там, но той просто не го виждаше. Внезапно осъзна, че тя беше права. Само че той не знаеше кой от тримата бе точно – този, който вижда, или този, който знае, но през цялото време знаеше тя кой е – този, който обича.

– Моля те, недей! – каза тихичко той.

Тя спря, но и без друго повече не можеше да се приближи – бе достатъчно близо. За първи път наистина осъзна колко прекрасна бе зад фасадата от решителност и сила, която бе издигнала около себе си. Усещаше парфюма и уханието на косата и което се смесваше с мириса на цигарен дим. Странно – той вече не го дразнеше.

– Ако е заради Франк...

Варшайн сложи пръст върху устните и. Тя лекичко потрепера от допира му и той бързо дръпна ръката си.

– Не, не е заради него. Просто... моментът не е подходящ, това е всичко.

А може би бе точно обратното. Дълбоко в себе си чувстваше, че тя е права, а той – не. Нямахше неподходящ момент да обичаш някого. Ами ако това бе последният момент, който имаха? Тази вечер или най-късно утре щяха да пристигнат в планината – независимо по какъв начин, и вече едва ли щяха да имат време да променят нещо. Без да каже нищо, той я притегли към себе си и я целуна.

– О, извинете!

Варшайн почти уплашено се дръпна. Този път изненадата не бе

никак приятна – зад него стоеше Ломан и върху лицето му бе изписана безсрамна усмивка. На Варщайн му се прииска да забие юмрук в мутрата му.

– Надявам се, че не идвам в неподходящ момент – продължаваше цинично да се хили Ломан. – Ако имате нужда от колата, само кажете. С удоволствие бих се поразходил половин час наоколо.

– Обадихте ли се, където трябва? – попита хладно Варщайн.

Усмивката от лицето на журналиста изчезна.

– Не, проклетият телефон вече не работи.

– Преди пет минути работеше – обади се Ангелика.

– Така ли? Представете си, въобще не се сетих! Франке сигурно го е изключил.

Ангелика погледна уплашено.

– Значи тогава знае къде се намираме?

– Предполагам, че да – каза Варщайн и се опита да я успокои: – Но за да прекъсне линията, не е нужно да знае точно къде сме. Така или иначе ще трябва отново да я оправи, ако иска да ни се обади.

– Въпреки това трябва да изчезваме оттук – каза Ломан и прокара пръст по вратата на колата. Погледна върховете на ноктите си и направи ядосана физиономия. – Още не е съвсем изсъхнала, но ако не ни завали силен дъжд, може и да успеем. Хайде, качвайте се и да тръгваме!

12.

– Знаете ли какво означава понятието „черна дупка“? – попита Франке. В немного високата, но просторна мраморна зала, която образуваше предверието на Святая светих на магистрата на Аскона, думите му отекнаха продължително и по някакъв особен начин, който прекрояваше смисъла им, без Роглер да разбира как и защо.

– Да – отговори той. Забеляза изненадата в погледа на Франке и допълни със съзнателно смутена усмивка: – Или поне приблизително.

Това не отговаряше съвсем на истината. Роглер съвсем не беше глупав, а имаше и телевизор. Освен това обичаше и да чете. Но едно от първите неща, които разбра за Франке, бе, че той принадлежеше към онези учени, които по принцип смятаха хората без висше образование за глупави и си умираха да се хвалят със знанията си. Това дразнеше Роглер, но той много добре знаеше, че това е изпитан метод да оставиш другите просто да говорят, вместо да им задаваш въпроси.

– Може би ще е добре да ми обясните по-подробно – добави той. – За по-сигурно, за да разбере какво ще ми кажете.

Същевременно ускори крачките си, защото искаше по-скоро да излезе оттук. Последният половин час заниманието му бе да слуша плачливите вайкания на градските първенци, които се жалваха за милионите франкове загуби за града и непоправимите вреди, нанесени на туризма. Като че ли сега му беше точно до това! Освен това бе и малко ядосан на Франке. Тайничко се бе надявал, че германецът ще използва явно огромното си влияние, за да го подкрепи в неловката ситуация. Макар че Роглер все още не бе успял да установи как и защо, но той притежаваше достатъчно власт, за да прави в тази страна, каквото си поиска. При това тя не бе неговата родина. Но противно на очакванията му Франке пое ролята на непричастен наблюдател и безмълвно гледаше как Роглер се справя с положението на това събрание на мъдри глупци. Той, разбира се, успя, но сега се чувстваше сякаш бе пробягал маратон и краката му сякаш бяха пълни с олово. Би предпочел няколко часа разпит на дилър на дрога. Вече бяха излезли от кметството, когато Франке наруши мълчанието и реши да изпълни желанието на Роглер.

– Знаете, че и Слънцето старее както и човекът или животните, както всичко във Вселената. – Той посочи към небето, където точно в момента слънцето не се виждаше, защото бе закрито от дъждовни облаци,

които така ниско се стелеха над града, че човек имаше чувството, че може да ги пипне. А иначе бе доста топло и Роглер се изкушаваше да съблече якето си. Но топлината не бе никак приятна.

– Животът на едно слънце продължава десет-дванадесет милиарда години – продължи Франке. – Някои слънца просто изгасват и умират като стар човек, който ляга и затваря очи, а други се превръщат в Нова. Знаете какво е това, нали?

– Не съвсем – промърмори Роглер. Знаеше, разбира се, и съвсем нямаше желание да слуша лекции по астрофизика за начинаещи. Но подозираше, че Франке щеше още повече да приказва, ако поне не показваше интерес.

– Казано дилетантски, те експлодират. Използват цялата си енергия за една-единствена гигантска експлозия. Ако нашето Слънце се превърне в Нова, топлината при нас ще е достатъчна да разтопи земната кора. Планетите от вътрешната страна по всяка вероятност ще бъдат разрушени. Най-малкото Меркурий просто ще се изпари. Но такава опасност не съществува – или поне не в следващите пет-шест милиарда години – допълни той с успокоителен тон, сякаш бе очаквал, че Роглер ще се стресне от думите му.

– Много старите слънца понякога се превръщат в така наречените червени гиганти – раздуват се и започват да изстиват. Накрая отново се свиват и стават бели джуджета, малки слънца, малко по големи от нашата Луна. Последният стадий, който на нас ни е известен, е неутронна звезда – така наречените черни джуджета.

– Черни ли? – попита Роглер. – Какво общо имаше това, по дяволите, с всичко, което ставаше тук?

– Те, разбира се, не са наистина черни – усмихна се Франке. – Наричат ги така, защото не се виждат, а са само черни петна в Космоса. Масата на една такава неутронна звезда не може да бъде описана. Представете си цялата материя на едно слънце, свита до кълбо с диаметър десет-дванадесет километра. Едно парче колкото тенис топка от такава звезда би тежало хиляди тонове.

Стигнаха до колата, с която бяха пристигнали, и се качиха. Усетиха наситена миризма на кожа и прясно намазано с восък дърво. Тук вътре въздухът бе по-приятен, бе прохладно и не толкова задушно, колкото отвън. Заради матираните стъкла Роглер имаше чувството, че вече се е мръкнало, Франке явно бе дал нарежданията си още преди това, защото шофьорът потегли още преди да са затворили вратите.

– Но с това нещата не свършват – Франке посочи към облицования

с кожа таван на автомобила. – Не само масата, но и гравитацията на такава неутронна звезда е чудовищна. Толкова огромна, че изкривява светлината. Черните звезди не са наистина черни, както вече ви казах. Изглеждат ни черни, защото притеглянето им е толкова силно, че задържа светлината.

– И какво става с тази светлина? – попита Роглер. Франке се усмихна.

– Добър въпрос. Никой досега не е изследвал достатъчно добре неутронните звезди, за да може да отговори на този въпрос. Само за да сме наясно – движим се в сферата на чистите предположения. Никой човек не е виждал неутронна звезда или черна дупка. Открили сме няколко обекта във Вселената, които са добри кандидати да бъдат такива, но никой не е доказал окончателно съществуването им.

– Черната дупка възниква от неутронната звезда – предполага Роглер.

– Да, накрая – потвърди Франке. – Гравитацията върху такава неутронна звезда накрая става толкова силна, че материята се свива. Протони и неутрони се сбиват. Междинните пространства между атомите вече не съществуват. Звездата е просто маса с плътност и притегляне, които не можем да си представим. Всичко, което би попаднало в близост до такава черна дупка, незабавно би било погълнато – космичен прах, метеорити, но и планети, цели слънчеви системи, може би и цели галактики. И това нещо продължава да се свива, докато се превърне просто в точка във Вселената.

Против волята си Роглер изпита любопитство. Всичко това го бе чувал или чел под една или друга форма, но нито веднъж от устата на човек, който явно разбираше онова, което обяснява. А по всичко личеше, че знае и много повече от това, което казва.

– Но това не е ли просто невъзможно? Искам да кажа, цялата тази материя и енергия не могат просто така да изчезнат.

Франке вдигна рамене.

– Отговорете на този въпрос и следващата Нобелова награда ви е в кърпа вързана – усмихна се той. – Прав сте. Основен закон във Вселената е, че енергия не се губи, само може да се промени. Никой не знае всъщност какво е черната дупка. Може би форма на енергия, която още не познаваме и не можем да различим. А може би връзка в някакво друго измерение. А може би нещо, което никога няма да може да бъде обяснено от нашия човешки разум.

Той направи пауза и Роглер се възползва от мълчанието, за да

погледне през прозореца. Чак сега забеляза, че не се движат в посока извън града, а надолу към езерото. Или поне теоретически беше така. Движението беше толкова задръстено, че по-често стояха, отколкото се движеха. Пеша сигурно щяха да стигнат по-бързо.

– Значи черната дупка не е нищо друго освен точка в Космоса – рече най-накрая той. – И какво и е толкова интересното?

Франке отново се засмя, а Роглер напразно търсеше да открие в смеха му следа от подигравка или пренебрежение. Но явно начинът, по който задаваше въпросите, просто размиваше Франке.

– Интересното е не какво е, а какво прави черната дупка.

– Как може едно изгаснало слънце да прави нещо? – попита Роглер.

– То изкривява пространството – отвърна Франке. – Всяко голямо струпване на материя го прави.

– А-ха.

Този път Франке се изсмя на глас, но смехът му беше съвсем добронамерен. Дръпна се от Роглер и сложи длан върху гладката кожа на седалката помежду им.

– Представете си, че това тук е нормалното пространство. Да речем, че аз съм Земята, а вие сте Луната. Ако излетите от Земята към Луната с космически кораб, ще изминете за определено време определено разстояние – той прокара показалец по най-прекия път между себе си и Роглер. – Това е, така да се каже, въздушната линия. Разбира се, в триизмерно пространство е малко по-сложно, но разбирате какво искам да ви кажа. Роглер кимна с глава. Не само разбираше, но и това, което чуваше, му ставаше все по-интересно. Просто много му се искаше Франке да престане да се държи с него като с идиот. – Е, това, което прави тази сбита материя, е да изкривява пространството. Извива го.

– Изкривява ли?

Франке сви юмрук и го натисна в седалката, така че се образува вдлъбнатина.

– Ако преди това бяхте измерил разстоянието, щяхте да установите, че най-краткият път между мен и вас сега е станал по-дълъг. Разбрахте ли ме?

Роглер замислено се вгледа във вдлъбнатината върху седалката. По-точно, кожата не бе изкривена, а разтеглена. Разбра обяснението на Франке.

– Ето това прави материята с пространството. Не са нужни черни дупки. Ако беше възможно да се премине с космически кораб през Слънцето, щеше да се установи, че отвътре то е по-голямо, отколкото

отвън.

– А черната дупка...

– ...прави същото, но много по-силно – довърши изречението Франке. – Има теории, които твърдят, че в непосредствена близост до черна дупка дори времето спира. Но това са само теории, както казах. Никой не знае с абсолютна сигурност дали наистина черните дупки съществуват. Но ако ги има, то тогава в близост до тях може всичко да се случи, в истинския смисъл на думата.

С Роглер в този момент наистина се случи нещо – той изведнъж осъзна защо Франке му изнесе тази лекция. И ужасът, който изпита при това осъзнаване, бе толкова голям, че не можеше да оцени истинския смисъл на осъзнатото.

– Момент, момент – заекна той. – Нали не вярвате наистина, че... не искате да ми кажете, че в тази планина...

– Да, възможно е във вътрешността на Гридоне да се намира черна дупка – каза тихо Франке. – Дори допреди няколко дни бях твърдо убеден в това.

– Но това е абсолютно невъзможно! – възпротиви се Роглер. – Нали сам казахте, че черната дупка се получава от изгаснало слънце и...

– Може би – прекъсна го Франке. – Забравяте какво ви казах в началото – това е теория. Никой досега не е виждал черна дупка. Възможно е въобще да не съществуват. Но също така е възможно да са навсякъде във Вселената, около нас. Да има гиганти, погълнали цели галактики, и джуджета с големината на атом и нищожна маса. Възможно е такава миниатюрна черна дупка преди милиони години да е паднала на Земята.

– Момент – каза Роглер. Въобще не възнамеряваше да подлага на съмнение думите на Франке, но логическата грешка веднага му направи впечатление. – Предмет с такава плътност би трябвало да пробие земната повърхност и...

– ...да пропадне до ядрото на Земята – прекъсна го Франке. Изглеждаше радостен, че Роглер сам стигна до това заключение. – Ако масата му е достатъчно голяма. Но ако не е, а да речем тежи само няколко грама и диаметърът му е едва стотна част от този на атом, тогава може да влезе в химична връзка с материята, върху която се удря. Знам, че звучи фантастично, но е възможно.

– Дори и да беше възможно, щеше да погълне Земята!

– А кой ви казва, че вече не го прави? Говорим за неща, които се случват в космически измерения на времето. Да приемем, че наистина е така – преди няколко милиона или, ако щете, преди хиляди години

блуждаеща черна дупка пресича орбитата на Земята и попада в нейното гравитационно поле. Прав сте, че ще започне да всмуква материята към себе си. Но този процес продължава много дълго, безкрайно дълго. Вероятно милиони години.

– И вие смятате, че това е причината за всички тези... неща? – попита Роглер със заекване. Усещаше, че Франке не го лъже, но едно беше да гледа по телевизията в „Картини от науката“ за черни дупки и свиващи се галактики, а съвсем друго – наистина да се сблъска с това.

– Не съм сигурен – каза Франке след кратко мълчание. – Допреди съвсем кратко време бях, дори бях убеден. Толкова твърдо убеден, че последните три години от живота си се занимавах само с изследването точно на тези неща. Но сега... Той поклати замислено глава. – Изведнъж нещата започнаха да не се връзват...

– Нали сам казахте, че в близост до такава черна дупка може да се случи буквално всичко.

Франке не каза нищо и Роглер използва възможността да зададе въпроса, който подсъзнателно бе таил през цялото време.

– Ако наистина вярвате, че е така, доктор Франке, защо тогава е всичко това? Да не искате да ми кажете, че сътворихте целия този хаос, за да изпитате една научна теория?

Франке гледаше вторачено някъде край него в пространството.

– Много ми се иска да е така. За Бога, Роглер, ще ми се да съм се заблудил и в тази планина да няма нищо друго освен камъни. Но се страхувам, че не е така. – Той се засмя. – Май не разбрахте какво ви разказах, а?

– Напротив – отвърна объркан Роглер. – Но...

– Не сте ме разбрал – каза разочаровано Франке. – Дори не сте ме слушал както трябва. А още по-малко сте си отварял очите и сте гледал какво става наоколо. Значи мислите, че действам безотговорно? Схващате ли изобщо за какво приказвам?

– За черна дупка – изстреля автоматично Роглер. – Научна...

– По дяволите, няма ли да започнете да мислите най-после! – прекъсна го Франке. – Не ви говоря за научни теории, а за края на света!

Не стига, че от няколко дни насам времето съвсем се беше объркало, ами вече повече от седмица жителите на Чентовали изпитваха на гърба си небивало досега нашествие на чужденци, при това в по-голямата си част съвсем побъркани, както смяташе Турлингер. Ако зависеше от него, още преди петдесет години тази част на Алпите трябваше да

бъде забранена за туризъм и най-вече за чужденци. Не че имаше нещо против тях, бяха му съвсем безразлични, само да си седяха вкъщи.

– Сигурен ли сте, че това е пътят?

– Сигурен съм – отвърна Турлингер, без да се обръща и без да забавя крачка. – А ако викнете още малко по-силно, сигурно ще ви чуе някой, който можете да попитате.

Облеченият в зелена парка мъж, който го следваше на две крачки, не каза нищо, но Турлингер почти усети как преbledна и макар и да не се обърна към него, бе сигурен, че уплашено се озърна наоколо.

Турлингер презрително изкриви лице. Както повечето от местните хора в тази долина на Тесин и Йозеф Турлингер се прехранваше от туризма, по-точно от чужденците. Е, не съвсем легално като повечето от останалите, защото голяма част от доходите си изкарваше, като водеше туристите до отдалечени места, които иначе биха достигнали по-удобно и на по-прилична цена и като им предлагаше оказионни стоки, които получаваше на минимална цена от един малък магазин в Локарно. Това обаче ни най-малко не му пречеше да презира всички чужденци. Дори колкото повече му плащаха, толкова по-голямо бе презрението му.

По тази негова малко изкривена логика, както той сам си признаваше, сега би трябвало от дъното на душата си да мрази мъжа, който тежко пъшкаше след него по стръмния склон и напразно се опитваше да го настигне. В известна степен го и правеше, но Турлингер не беше глупак. Много добре знаеше, че раздразнението и натрупалият се гняв бяха насочени повече към него самия, отколкото към този французин или белгиец, или фламандец – нямаше значение какъв беше.

Истината беше, че е чужденец и че когато вчера се появи, вътрешният му глас му подсказа, че трябва да го разкара, преди да си е отворил устата. Но той не го послуша. А и как можеше при тая тлъста пачка банкноти, която мъжът размаха под носа му?

Досега десетина пъти вече се бе проклед, че не отказа. Младежът наистина му предложи много пари и Турлингер накрая ги взе и се съгласи да го преведе през планината до Порера. Но освен това го накара да пристъпи един от малкото си железни принципи – да не се лакоми. Когато водиш живот на ръба на позволеното, както беше при Турлингер, много важно бе да не се лакомиш. Но маршрутът бе лек – пет, нека да са седем часа (с такъв повлекан като този!) в едната посока и малко по-малко в обратната. А сумата, която получи за това, се равняваше на добър седмичен доход.

Въпреки това бе грешка. Още в самото начало го предусещаше, а

през последните три-четири часа предположението му се превърна в убеденост. Този тип непрекъснато му ходеше по нервите. Вместо да си пести силите за изкачването на върха, той непрекъснато дърдореше, при това само глупости. А към това се прибави и още нещо. Само през последния един час над главите им два пъти прелетя хеликоптер. От опитните очи на Турлингер не убягнаха следите, които пресякоха. Следи на мъже с тежки ботуши, а на едно място имаше пресни кучешки изпражнения. Ако не знаеше каква е истината, можеше да се закълне, че е полицейски патрул. Само че в тази долина нямаше какво да се пази и наблюдава.

– Чакайте малко, мосю. Имам нужда от... малка почивка.

Турлингер извърна очи и в последния момент преглътна презрителната забележка, която му бе на езика. Бе получил само половината от договорената сума и нямаше нужда да дърпа дявола за опашката. Може пък по обратния път да позаобиколят, помисли си ехидно. Да се спуснат по някой и друг по-стръмен склон например или по някоя малка стена.

Погледна внимателно към небето и в двете посоки, после се обърна и отиде при мосюто. Не се виждаше никакъв хеликоптер, нямаше и патрули! Всичко изглеждаше съвсем нормално. Но не беше. Нещо го смущаваше.

Може би, разсъждаваше той, докато се облягаше върху ствола на едно дърво на около три крачки от приказливия си клиент, така, че да може да държи под око и него, и околността, може би е заради кучетата. Те го изнервяха. Турлингер не можеше да понася кучета, защото бяха, така да се каже, естествените му врагове. Следите можеха да се заличат, а от хора преследвачи можеше да се скриеш или просто да им избягаш. Даже и хеликоптерите, които видя, не го тревожеха много-много. Те бяха практични, ако искаш да видиш нещо, но да приземиш такъв миксер в тая непроходима местност, това и най-добрият пилот щеше три пъти да премисли, преди да го стори. А кучетата бяха истинска напаст. Не им трябваше да виждат някого, за да разберат, че е тук. Подушваха те даже и на километри, когато вече смяташ, че си на сигурно място, и във всякаква местност се придвижваха по-бързо и бяха по-издръжливи от човека. Ако зависеше от Турлингер, и кучетата трябваше да бъдат включени в забранителния списък за тази част на страната – веднага след туристите.

Дълбоко в себе си усещаше, че и това не е истинската причина за безпокойството му. Имаше още нещо, което блъбукаше под повърхността на съзнанието му, някакво неясно усещане, което не можеше да

определи, но то бе много интензивно, за да го пренебрегне.

– Трябва да тръгваме – каза Турлингер след малко. – Чака ни още доста път. А после трябва и да се връщаме.

– Само още една минута – помоли мосю. Върху лицето му се изписа усмивка, с която явно смяташе да предизвика разбиране у Турлингер. Единственото чувство обаче, което засили у него, бе презрението му. – Не съм свикнал, разбирате ли?

Турлингер посочи склона.

– Порера е зад този баир, не е много далече.

Погледът на мъжа проследи ръката му и усмивката стана още болезнена. Това, което Турлингер нарече не много далече, бе повече от километър стръмен склон. А усмивката му щеше да стане сигурно и още по-измъчена, ако знаеше, че последната част от отсечката наистина тревожеше Турлингер. Най-отгоре върхът бе съвсем гол. Гората, в чийто край сега почиваха, свършваше малко по-нататък. Горе имаше само няколко храсталака и гладки, покрити с мъх скали, зад които и куче не можеше да се скрие. Ако се появеше някой от проклетите хеликоптери, пътът просто не можеше да не ги види.

Коего накара Турлингер отново да си зададе въпроса защо, по дяволите, изведнъж хеликоптери взеха да патрулират в тази част на планината. Клиентът му упорито бе премълчал причината, поради която отиваше в Порера, и верен на принципа си да не разпитва, Турлингер го бе оставил на мира. Сега съжаляваше. Пътят към Порера от една седмица бе затворен и никой нито можеше да се качи дотам, нито да слезе. Но това не бе нищо особено, през зимата често се случваше, а и през лятото жителите на малкото планинско село рядко слизаха до Чентовали. Ако напуснеха селцето си, то беше, за да отидат до Аскона или Порто.

– Добре, сигурно сте прав, да тръгваме.

Мъжът се изправи, пъшкайки като старец, който неохотно напуска топлото си местенце до печката. С каменно изражение на лицето Турлингер гледаше как слага тежката раница на гърба си и затяга ремъците. Не за първи път се запита какво ли имаше вътре. Ръбестите очертания и очевидно голямото тегло му говореха, че едва ли са дрехи за преобличане и храна за из път.

Тръгнаха отново. С няколко бързи крачки Турлингер възстанови обичайното разстояние между двамата и вече не се съобразяваше с това, че на спътника му е все по-трудно да запазва темпото. Искаше само да стигне догоре и след това да се прибере у дома.

Въпреки това не напредваха достатъчно бързо. Склонът бе по-

стръмен, отколкото изглеждаше от края на гората и ходенето създаваше на Турлингер необичайна трудност. Това също подхрани безпокойството му. Днес нещо не беше както трябва. Като че ли... върховете не бяха същите.

Мисълта бе толкова абсурдна, че той се изсмя тихичко пред себе си. Но в същото време се и ужаси.

Приближаваха се бавно към върха. От другата страна на малката долина се издигаше величавата сянка на Гридоне, около който отново се трупаха черни буреносни облаци. Турлингер не вярваше бурята да ги застигне. Планинският масив бе надеждна защита срещу всичко, което идваше от онази страна. Но само гледката на сивите разпокъсани облаци правеше деня още по-мрачен. Изведнъж Турлингер изпита чувството, че се е объркал. Не в действителност, разбира се – познаваше всеки камък наоколо. Знаеше какво има от другата страна на върха и можеше най-подробно да опише местността, през която вече бяха минали, без да се обръща, до най-малката подробност. Въпреки това се почувства чужд, сякаш беше на място, което хиляди пъти е виждал на снимка, но никога не е стъпвал със собствения си крак там.

Отново погледна към върха. И тук небето бе сиво и ниско прихлупено, но застрашителните облаци и светкавиците от другата страна на Гридоне ги нямаше. Тази гледка би трябвало да го успокои. Сигурно щеше да ги завали дъжд, но буря нямаше да има. Нямаше нищо, което да го притеснява. Въпреки това бе обезпокоен. И не знаеше защо. Минута по-късно стигнаха върха. Когато Турлингер погледна надолу в долината от другата страна, разбра защо.

– Господи, какво е това чудо? – изпъшка той.

– Точно това, което очаквах – прошепна спътникът му, сякаш се страхуваше да не го чуят долу в долината. – Знаех си, че има нещо гнило! Терористи, ха! Как ли не! За какви глупаци ни мислят тези учени глави?!

Турлингер не беше сигурен дали думите се отнасят за него, а и така да беше, никаква полза от тях. Не разбираше нито тях, нито това, което ставаше долу.

Порера изживяваше нашествие. Не в този смисъл, който влагат в думата хората от тази долина на Тесин, а в истинския. Селото гъмжеше от военни.

Напряко на единствения път, който водеше надолу в долината, бе опъната двойна бариера от мрежа. Отляво и отдясно се издигаха набързо построени караулки, а зад един камион дискретно се подаваше

истински танк. В самото село нямаше военна техника, ако не се вземат предвид два-три джипа с подозрителния маслинозелен цвят на войските на НАТО. Но накъдето и да погледнеш, Турлингер виждаше униформени военни. Войници ли бяха? Какво, по дяволите, ставаше?!

– Внимавайте!

Турлингер реагира инстинктивно и се просна по корем на земята. Едва тогава видя какво бе уплашило спътника му. Между ниските къщи в края на селото се бе появил джип, който се движеше право към тях. В него седяха трима мъже в зелени униформи и светлосини каски. В продължение на няколко секунди Турлингер бе убеден, че са ги открили. Но после шумът от двигателя се насочи в друга посока и спря на петдесет-шейсет метра от края на селото. Двама от войниците слязоха и започнаха да вършат нещо, което поради голямото разстояние Турлингер не можеше да различи какво е.

– Какво става? – прошепна той. Не получи никакъв отговор, но мъжът до него го потупа по рамото. Когато погледна към него, той му подаваше странен на вид инструмент, който с много усилие Турлингер различи като бинокъл. Колебливо посегна, но го сложи на очите си едва след второто подканяне.

Уредът беше тежък и очулярите му не бяха като на далекогледа, който Турлингер познаваше. Имаше чувството, че гледа малък телевизор. Вляво и отдолу на картината проблясваха червени символи и цифри, които го объркваха. Но увеличението бе фантастично. В първия момент му бе трудно да открие джипа и тримата войници, но след като ги намери, те сякаш дойдоха на два метра от него.

Сега вече можеше да различи какво вършеха. Прокарваха от край до край тънка жица на височина по-ниско от коляното. На равномерно разстояние един от друг от земята се подаваха ниски метални стълбове, които прекъсваха оградата, а на тях бяха прикрепени малки правоъгълни кутии. Турлингер нямаше никакво понятие от военни работи и модерна наблюдателна техника, но то не му и трябваше, за да се досети, че това беше ограда, която опасва цялото село. Малката височина не действаше никак успокоително, напротив. Турлингер достатъчно бе слушал за светлинни бариери и разни подобни и предполагаше какво може да е това насреца му.

След известно време върна странния бинокъл на спътника си и за секунда затвори очи, за да привикне към обичайната картина. Когато ги отвори, видя, че мъжът гледаше съсредоточено през бинокъла. От време на време докосваше някакво копче от горната страна и тогава Турлингер

чуваше леко пукане, последвано от бръмчене. Явно в нещото имаше вградена камера.

Постепенно взе да му става неприятно и да усеща блудков вкус в устата си. Който и да беше този тип, едно беше сигурно – не бе обикновен турист, воден единствено от любопитство. Вече не знаеше кое повече го безпокои – странната промяна в селото под тях или още по-странния му спътник.

– Слушайте – каза той предпазливо, – трябва да поговорим.

– Не сега – махна с ръка другият и продължи да гледа като прикован през бинокъла.

– Трябва да ми отговорите на няколко въпроса – продължи Турлингер. За да изговори думите, му трябваша повече сили, отколкото бе предполагал.

– Така ли? Нищо не сте питал. – Младежът свали приспособлението от очите си, усмихна му се нахално и взе да рови в раницата. Турлингер се опита да разгадае нещо от съдържанието, но видя само някаква черна пластмаса. И нещо, което много приличаше на оръжие.

– Кой сте вие? Веднага...веднага ми отговорете кой сте и какво става тук. Или...

– Или?

Ръцете на Турлингер започнаха да треперят. Другият продължаваше да се усмихва и гласът му звучеше приятелски и развеселено като преди. Нищо в изражението на лицето или поведението му не се бе променило и въпреки това изведнъж бе станал друг човек. От наивен повлекан се бе превърнал в опасен човек. Нито в погледа, нито в гласа му се долавяше заплаха, но Турлингер изведнъж се уплаши. Зад маската на глупак се криеха сила и безпощадност, от които Турлингер потръпна.

– Или веднага се връщам и ви оставям сам – каза Турлингер. Гласът му не звучеше и наполовина толкова решително, колкото бе нужно, за да повярват на думите му.

– Не ми се вярва – отвърна мъжът и грижливо прибра бинокъла. На негово място извади друг странен предмет – комбинация от пушка и телеобектив.

– Какво правите? – попита нервно Турлингер. Нещо изщрака. Предната третина на обектива се раздвижи наляво и надясно и пак се прибра.

– Фотографирам.

– Това камера ли е?

Мъжът тихичко се изсмя.

– И то каква! С това тук снимам и сополите в носа на онзи долу до

вратата. Четете ли вестници? Ако четете, най-късно вдругиден ще видите снимките на първа страница. Проклети мошеници! Знаех си, че всичко е лъжа!

– Какво... какво значи всичко това? – заекна Турлингер.

– Представа нямам. Но ще разбере! – Мъжът свали камерата и внимателно изгледа Турлингер. – Някаква голяма свинщина се върши. А вие и аз ще се погрижим светът да научи за нея.

– Не искам да имам нищо общо с това! – каза Турлингер. – Изчезвам веднага!

Обаче не се помръдна от мястото си. Другият не каза нито дума, но явно самото му присъствие парализираше Турлингер. Той отново се опита да разгадае какво има в раницата и беше почти сигурен, че вътре е скрито оръжие.

– Вижте, обещавам ви, че нищичко няма да кажа. Никога не съм ви виждал и не съм бил тук. Пуснете ме просто да си отида, а? Ще си ви върна и парите.

В продължение на една секунда върху лицето на другия се четеше само искрено учудване. После се разсмя гръмко и продължително.

– Господи, за такъв ли ме помислихте? – поклати той глава. – Не съм шпионин, не се плашете.

– Наистина ли? – попита Турлингер предпазливо.

– Не макар че някои биха ме нарекли такъв и с удоволствие биха ме изправили до стената.

А-ха, значи все пак си, помисли си Турлингер. Не трябваше да приема маршрута! Може би вече си бе подписал и смъртната присъда с този клиент!

– Журналист съм – добави мъжът.

– Журналист?

– По-точно фоторепортер. А това ще бъдат снимките на живота ми. И ако решите – и на вашия. Мога да ви дам, на преден план, ако искате. Историята ще гръмне като бомба. Освен това все пак вие ме доведохте дотук.

Турлингер не мислеше, че иска точно това. Всичко, което искаше, бе да се махне, колкото се може по-скоро. Беше много объркан и твърде силно се страхуваше, за да разсъждава дали човекът до него казваше истината или не.

– Долу става нещо ужасно – продължаваше журналистът, не преставайки да фотографира. – И хората нищичко не знаят. Но ще им пресоля супата аз на тия... Откога пътят е затворен?

– От една седмица, мисля. – Отговорът на Турлингер не беше много убедителен, но това явно бе достатъчно за придружителя му.

– Значи, откакто съобщиха за така нареченото нападение – каза мрачно той, сякаш точно това очакваше да чуе. – Терористи! Ще се пукна от смях!

– Да не искате да кажете, че нападението срещу влака... Не са ли били терористи?

– Знаете ли къде точно се намираме? Точно над тунела. Разгледах внимателно картата. Ако вземете лопата и започнете да копаете долу в селото, ще попаднете на тунела Гридоне. А това не е никак случайно.

Сега вече Турлингер съвсем се обърка. Не разбираше какво общо има едното с другото и изговори въпроса си на глас.

– И аз не знам – отговори журналистът. – Но едно ми е ясно със сигурност – тук нещо намирисва.

– Може пък да са открили нещо – рече безпомощно Турлингер.

– Бъдете убеден, че е така. И то нещо много голямо.

Ами ако присъствието на войниците долу в селото е заради нещо съвсем друго? – помисли си Турлингер, но не каза нищо на глас. Внезапно страхът му взе друга посока. Целият си живот бе прекарал в тези планини. Най-големият град, в който беше ходил, бе Локарно и за света отвъд високите върхове на родината си знаеше само това, което чуваше от радиото и телевизията. Но това не означаваше, че беше глупав. Порера бе херметически изолирана от останалия свят, а за това трябваше да има основателна причина. Ами ако е избухнала някоя болест? Или пък са открили нещо изключително опасно? Преди време беше чул за някакъв самолет, който изпуснал атомна бомба, просто ей-така. Тогава много се смя и реши, че съобщението е голяма глупост. Но сега хич не му беше до смях.

– Хайде да се махаме, моля ви!

– Трябва да отида по-близо. Искам да разбера какво става.

– По-близо ли?! – Турлингер ужасено се изправи, но бързо наведе отново глава. – Да не сте полудял?

– Ще отида сам. Вие останете тук, няма да се бавя.

– Ще ви хванат! Бъдете разумен! Долу гъмжи от войници...

– Да, и сигурно от камери и уреди с инфрачервени лъчи. Не се тревожете, подготвен съм за всичко. – Със сръчно движение мъжът разглоби камерата и я смени с малка правоъгълна кутийка с плосък монитор и множество малки лампички, които при натискане на едно копче светваха със зелена или червена светлина.

– Просто останете тук и ме изчакайте. – Той извади бинокъла и го подаде на Турлингер. – Ето, вземете това. Ще бъдете, така да се каже, моята тилова охрана. Пазете добре това тук. Ако с мен се случи нещо, изпратете го с бърза поща до редакцията на Таймс в Лондон. Ще ви възнаградят пребогато, обещавам ви.

На Турлингер никак не му се искаше да се стига дотам. Не искаше и да има нищо общо с това, което се случваше пред него, но другият просто не забеляза нежеланието му, тикна бинокъла в ръцете му и нарами раницата. И преди Турлингер да успее да каже нещо, вече слизаше приведен по склона.

Макар че наоколо имаше само съвсем малко храсти, той чудесно успяваше да ги използва, за да се прикрива. След няколко секунди, макар и против волята си, Турлингер долепи окулярите до очите си и започна внимателно да следи слизането му. Репортерът вървеше приведен и непрекъснато спираше, за да се огледа и да погледне към малкия уред, за който Турлингер предполагаше, че по някакъв начин го предупреждава за скритите радари или невидими клопки, които войниците сигурно бяха поставили. Той не се движеше по права линия към селото, а като че ли правеше произволни зигзаги. Понякога дори се връщаше малко назад, после продължаваше надясно или наляво. Трябваша му около двадесет минути, за да се доближи до селото. През цялото време Турлингер го наблюдаваше, без да помръдне. Умът му работеше трескаво, но самите мисли като че ли течаха някак мудно. Сега вече можеше просто да стане и да поеме към дома, нищо не го спираше. Ако този младеж наистина беше това, за което се представяше, не можеше да му направи кой знае какво. Въобще не го интересуваше да го покажат на голяма снимка – дори напротив. А ако пък беше нещо друго, например шпионин – тази възможност Турлингер съвсем не беше изключил, – тогава така и така щеше да го убие. Беше гледал достатъчно криминални филми и много добре знаеше как стават тия работи.

Въпреки това остана на мястото си. Колкото и голям да бе страхът му, любопитството надделяваше. Бе не просто любопитство, но и някакво особено безпокойство, което бе предизвикано от това, което ставаше в Порера. Продължаваше педантично да следи с бинокъла приведения мъж, който слизаше надолу. От време на време натискаше копчето отгоре на бинокъла и понякога натискането биваше последвано от познатото му вече щракване. Но невинаги – сигурно не правеше нещо както трябва.

Все пак се справяше достатъчно добре, защото успяваше да

фотографира важните моменти, като например този, когато репортерът предателски бе изоставен от електронното си куче пазач. Дори може би видя пръв това, което последва. Точно там, където преди това се бе появил джипът, сега изневиделица изникна автомобил, в който седяха четирима мъже. В същото време излязоха и още два – отляво и отдясно – и всички поеха право към мъжа.

Турлингер свали бинокъла и примижа към долината. Чужденецът сигурно още не бе видял опасността, защото продължаваше да се движи бавно към селото – точно срещу идващите към него военни. Явно толкова много разчиташе на електронната си играчка, че дори и не предполагаше, че може просто да са го видели. Турлингер едва се съдържа да не извика. Разстоянието бе вече много голямо и дори и да го чуеше, вече бе твърде късно.

Когато най-сетне забеляза опасността, първият автомобил бе почти до него. Останалите два се приближаваха от двете му страни и бяха най-много на петдесет-шейсет метра. Всичко стана много бързо.

Журналистът се обърна и хукна с големи крачки обратно нагоре, но автомобилите увеличиха скоростта. Той явно се опитваше да достигне до скалистата част на склона, където джиповете не можеха да го последват. Идеята беше добра, но той бе твърде бавен. Трима-четирима от мъжете наскочиха и го повалиха на земята, преди още да е изминал и половината разстояние. Турлингер наблюдаваше от скривалището си отгоре и псуваше. Не забравяше да натиска копчето отгоре на бинокъла и фотографира цялата сцена. По някое време обаче щракването не се чу и вместо него прозвуча продължително жужене, филмът явно бе свършил.

Видя достатъчно или поне толкова, за да разбере, че вече нямаше никаква причина да остава тук. Войниците щяха да се досетят, че мъжът не е пристигнал сам. Най-много след десетина минути и тук щеше да гъмжи от военни. Време беше да изчезва. Турлингер прибра бинокъла в раницата си и се вдигна на колене и ръце. Започна внимателно да пълзи заднишком, за да слезе от другата страна на върха. Но явно не бе достатъчно предпазлив. Повечето от войниците, дошли с джиповете, бяха все още заети да обуздават отбраняващия се журналист (добре, че поне не го убиха, помисли си Турлингер), но един внезапно се надигна и се вгледа вторачено в неговата посока. В следващия миг бе долепил бинокъл до очите си. Турлингер почти усети как погледът му го прониза. Изпсува и скочи на крака. Единият от джиповете потегли право срещу него. Турлингер изостави всякаква предпазливост и побягна с всички сили. Но преднината му само след секунди щеше да се стопи. А и не това

беше най-голямата опасност. Онези в джипа сигурно имаха радиостанции и Турлингер нито за миг не забравяше за хеликоптера. Мъжете долу в Порера явно също. Турлингер чу характерния звук от пропелерите, още преди машината като огромно черно насекомо да се издигне над върха и да се насочи към него. Той направи завой наляво, за да избегне една скала, после веднага скочи в обратната посока и побягна още по-силно. Но хеликоптерът се приближаваше с невероятна бързина. Турлингер бе най-много на седемдесет-осемдесет метра от края на гората, но знаеше, че няма да успее да влезе в нея. Машината го настигна, преди да е изминал и половината разстояние.

Хеликоптерът се спусна толкова ниско, че въздушната вълна го отлепи от земята. Турлингер падна, удари ръцете и лицето си и се опита да използва ускорението от собственото си движение, за да се изправи отново, но торнадото над главата му бе толкова силно, че отново го хвърли долу. Този път ударът бе толкова силен, че за момент той остана да лежи замаян.

Когато обърна глава, хеликоптерът кръжеше само на няколко метра над него. Налягането го натискаше като с невидим юмрук върху земята, а шумът от перките бе оглушителен. Той различи лицата на двамата мъже в машината, които гледаха към него.

Изведнъж реши, че ще го убият. Клиентът му бе излязъл прав – каквото и да ставаше тук, бе нещо много голямо и толкова важно, че хората, които се занимаваха с това, нямаше да търпят никакви свидетели. Щяха да го застрелят на място или в най-добрия случай да го отвлекат и да го хвърлят в някоя дупка, където щеше да прекара остатъка от живота си.

Тази представа – която, ако си беше направил усилието да помисли малко, щеше да разбере колко малко вероятна бе – му даде сили. Със стиснати зъби и с огромно усилие се изправи и се запрепъва към края на гората.

– Спрете! – чу се мощен глас от високоговорителя на хеликоптера. – Намирате се в забранена военна зона. Не мърдайте от мястото си и изчакайте да ви отведат!

Турлингер побягна. Хеликоптерът го последва на по-малко от два метра височина, но пилотът не посмя да кацне на наклонения каменист терен. Стигнаше ли веднъж гората, шансовете бяха на негова страна.

– Стойте! – кресна отново металният глас. – Последно предупреждение! Не мърдайте или ще стреляме!

Така значи! – помисли си горчиво Турлингер. Не спря, разбира се.

Да видим как ще го уцелят от тази клатушкаща се кутия! Приведе се ниско, сложи ръце над главата си и продължи да тича.

Изстрелът, който очакваше, не последва. Хеликоптерът повися неподвижно още секунда над него, после се издигна право нагоре и изведнъж се озова точно между беглеца и гората.

Турлингер изпсува силно. Разбра, че бе подценил преследвачите си. На тях въобще не им трябваше да го залавят. Бе напълно достатъчно да му попречат да стигне до гората. Другото щяха да свършат останалите, които идваха зад него. Турлингер не знаеше докъде могат да стигнат с джипа, но смяташе, че има най-много още няколко минути на разположение.

– Бъдете разумен! – изрева високоговорителят. – Само си утежнявате положението!

Какво ли по-лошо от това може да се случи? – помисли си Турлингер и за малко да се изсмее. Но по-добре да пести въздуха си, за да пробяга на зигзаг между гората и хеликоптера, който бавно се изместваше встрани, за да му препречи пътя. Машината висеше само на няколко метра от земята. Пилотът си разбираше от работата.

Турлингер хвърли бърз поглед през рамо и тръпки го побиха. Бе подценил и онези зад себе си. Иззад билото вече се подаваха силуетите на две-три фигури и като че ли това не бе достатъчно, ами от другата страна проехтя и силен кучешки лай. Кучетата! Проклятие! Знаеше си, че ще му докарат ядове!

Опита се да тича по-силно, но силите му вече не достигаха. Дробовете го заболяха и усети бодежи от двете страни. Нямахше никакъв смисъл да се надбягва с тренираните и без съмнение много по-млади от него мъже. Въпреки това не мислеше да се отказва. Бягаше, за да спаси живота си, и щеше да се предаде само ако беше мъртъв и нито секунда по-рано.

Зад него проехтя изстрел. Куршумът се заби два метра пред него в скалите и се разхвърчаха искри. Секунда след това последва втори, който се заби от другата му страна на същото разстояние. И двете попадения бяха твърде точни, за да са случайни, и Турлингер разбра предупреждението: хората зад него бяха отлични стрелци. Следващият изстрел щеше да го уличи.

Смени посоката и вече не тичаше в зигзаг, а направо – право към хеликоптера. Войниците нямахше да посмеят да стрелят от страх да не уцелят машината.

Кучешкият лай се приближаваше, Турлингер едва устояваше на

изкушението да се огледа, но знаеше, че бързо ще го настигнат. Въпреки това в гората имаше известен шанс да се отърве от тях. Достатъчно дълго водеше този начин на живот, за да знае някой и друг трик за отърване от кучета следотърсачи. Но за тази цел най-напред трябваше да стигне до гората.

– Откажете се! – проехтя за пореден път гласът от високоговорителя. – Нямата никакъв шанс!

Може пък и да беше прав. Бяха го притиснали на тясно по всички правила на изкуството. Войниците вече не стреляха, но не беше и нужно. Кръгът безжалостно се стесняваше. Още минута и щеше да го сполети съдбата на безименния му спътник.

В следващия момент видя пролуката. Само представата за това бе достатъчна, за да избие по челото му пот, но какъв избор имаше вече? С два-три големи скока стигна до хеликоптера, в последния момент се хвърли встрани и както очакваше, налягането от пропелерите го притисна към земята. Спря дишането си и продължи да се търкаля. В продължение на една ужасно дълга секунда машината висеше точно над него като капак на стоманен ковчег, в който сам се беше заврял. Малко несръчно движение на пилота или погрешно негово и щеше да бъде смачкан. Но успя. Хеликоптерът мощно се отгласна нагоре, а Турлингер продължаваше да се търкаля през сухата трева, докато първото дърво грубо сложи край на търкалянето му.

Изправи се светкавично и се втурна навътре в гората. Отново проехтяха изстрели. Куршумите се забиваха в дърветата отляво и отдясно или пляскаха ядосано в листата наоколо. Турлингер се наведе, скочи панически първо наляво, после надясно и хукна право напред. Храсталакът пред него ставаше все по-гъст. Изстрелите спряха, но кучешкият лай се чуваше все по-наблизо. Явно бяха пуснали животните от каишките. Турлингер знаеше, че и в гората шансовете да избяга от кучетата бяха много малки. Но не беше нужно да им бяга, Ако в следващите две-три минути успееше да се изплъзне, шансовете му се увеличаваха.

Лаят и пукащите клони под краката на кучетата се чуваха все отчетливо, но той устояваше на изкушението да се обръща назад. Ниско увиснали клони разкъсаха дрехите му и го удряха през лицето. Целият бе в кървави драскотини, но сега те не го интересуваха, трябваше само да бяга!

Когато достигна отвесната скала, ядосаният лай бе вече много близо зад него. Реално погледнато, стената не бе кой-знае какво препятствие. Някога, преди няколко стотици хиляди или дори милиони години,

на това място планината се е разкъсала. Част от склона е потънал два метра, но гората бързо е покрила раната, така че високата два метра и леко отвесна стена не можеше да бъде забелязана отвън. За опитен катерач като Турлингер тя не представляваше сериозно препятствие. Както бе набрал инерция, той скочи с протегнати ръце нагоре, вкопчи се в грубия камък и използва силата на тласъка си, за да намери място на крака си в някоя пукнатина. Силно оттласкване нагоре и главата и раменете му вече се показваха над барьерата.

За кучетата обаче стената бе непреодолима пречка. Те стигнаха до подножието и още преди Турлингер да се бе отдалечил на сигурно разстояние. Бяха три. Две се задоволиха само гневно да го лаят, но третото наистина се опита да го последва с мощен скок. Разтворените му челюсти за съвсем малко не ухапах крака на Турлингер. Той силно ритна кучето по муцуната и то с квичене отхвъркна назад. За няколко секунди се изкачи до високата част на гората и се изправи.

Сърцето му лудо биеше. Във всичките му крайници като упойваща вълна се разнесе слабост. Какво ли не би дал в този момент за малко почивка! Но нямаше никакво време. Стената не беше много широка. Рано или късно кучетата щяха да потърсят друг път към него, а ако не те, то тогава техните господари, които вече сигурно идваха насам. Трябваше да продължава. На около два километра оттук имаше истински лабиринт от малки скали и панини и там можеше окончателно да се отърве от преследвачите си. В момента, в който тръгна, над главата му се разнесе оглушителен трясък. Внезапен бурен вятър шибна върховете на дърветата и когато вдигна поглед, Турлингер видя над себе си огромната сянка на хеликоптера.

Изпсува с цяло гърло. Невъзможно бе да го виждат. Гората тук бе толкова гъста, че това бе просто невъзможно.

Но го виждаха. Турлингер пробяга десетина крачки надясно, смени посоката и затича наляво, но хеликоптерът неотлъчно го следваше като собствената му сянка. Сигурно имаха някакви електронни прибори и с тях го следяха.

Почувства как смелостта му го напуска. Не беше честно! Без значение кои бяха и защо го гонеха, трябваше да му дадат поне малък шанс. Продължаваше да тича. Ако успееше да стигне до скалистия участък на склона, можеше да намери някоя пещера или тераса. Не му се вярваше, че могат да го открият и през масивна скала.

Внезапно силно му се зави свят. Пред погледа му гората се превърна в размазана картина и за част от секундата имаше чувството, земята

под краката му оживява. Не беше като земетресение с треперене и гласци, а почти като движение на живо същество, сякаш планината се протягаше и въздишаше. Във въздуха се разнесе песен звук и мирис, какъвто Турлингер никога преди това не бе усещал. Усещането за живот под краката му бързо изчезна, но неразположението остана. Турлингер се свлече на колене, подпря се с лявата ръка на земята и с дясната затисна устата си, за да възпре надигашото се в стомаха му гадене.

Успя да спре повръщането, но когато лудото въртене зад челото му спря и той отново отвори очи, нещо... да, нещо се бе променило. Не можеше да каже какво точно. Нищо, което да посочи с пръст и да каже: „ето това е“, никаква видима промяна, но гората вече не беше тази, която познаваше. Бе се превърнала в нещо чуждо, гора от някакъв кошмар, пълна с лъжливи очертания и страховити сенки.

В следващия момент усети още една промяна, която вече можеше да опише. Шумът от двигателя на хеликоптера звучеше по друг начин – бе станал недобър, заплашителен. Турлингер вдигна глава и видя, че над дърветата сянката бе започнала да се клатушка. Звукът от турбините ставаше все по-писклив, вече не беше рев, а неравномерен писък и машината се накланяше ту наляво, ту надясно. Явно пилотът вече губеше контрол над нея. Накрая се наклони наляво и изчезна от погледа му.

Той инстинктивно затаи дъх и макар че се досещаше какво ще последва, подскочи при ужасния трясък от разбиването. Гората се разтресе от мощната експлозия. Земята потрепери и вляво от него дърветата се озариха от яркожълт пламък. Секунди по-късно се чу силно пукане и върху гората заваляха горящите останки от хеликоптера. Турлингер стоеше като парализиран. Само преди малко бе проклетел мъжете в хеликоптера, но то не беше сериозно, не бе искал наистина смъртта им.

Обърна се и направи няколко крачки в посоката, откъдето идваше сиянието на огъня, но впоследствие осъзна колко безсмислено е това, което искаше да направи. Мъжете бяха мъртви. А дори и да не бе така, не можеше да направи абсолютно нищо за тях. Обърна се отново и продължи напред по пътя си. Нямаше да ги съживи, ако се откаже и се остави да го заловят.

Ставаше все по-лошо. Пътят през гората се превърна в безкрайно мъчение. Зад всяка сянка дебнеше нещо, което го плашеше, уж познатите очертания го объркваха, но най-лошото може би беше, че не можеше да улови, да пипне тези промени. Нищо в него усещаше, че светът е станал друг, че действителността вече не бе това, което познаваше, и в същото време беше неспособен да осъзнае тази промяна.

Гората започна да просветлява. Дърветата постепенно се отдръпваха и в пролуките се показваха голи скали. Няколко пъти кракът му попадна в пукнатина, скрита под мъх и пълзящи растения. Истинско чудо беше, че не пропадна и не се нарани по-тежко. Но чудото свърши, когато стигна края на гората и пред него се показа скалистият склон.

Чу ожесточен лай, обърна глава назад, докато бягаше, и видя черно-кафява сянка да изниква от храсталаците.

Кучето беше огромно и тичаше невероятно бързо. Лаят му беше някак истеричен, което накара Турлингер да си даде сметка, че животното няма да се поколебае да го разкъса. Още преди да се беше приближило достатъчно, за да види кръвта по муцуната му, знаеше, че е кучето, което преди бе ритнал.

Сякаш смъртният страх, който го обзе, му даде и нови сили. Пробяга разстоянието до първите скали в отчаян спринт, прескочи една гърбава издатина и с ръце и крака запълзя нагоре. Кучето се приближаваше. С всеки скок преодоляваше поне три пъти по-голямо разстояние, отколкото Турлингер и сякаш не изпитваше никакво изтощение, дори, напротив – бягаше все по-бързо и по-бързо. Вече не бе обикновено куче. Промяната бе засегнала и него. Вместо тренирано, интелигентно животно, което изпълняваше задачата си като прецизно работеща машина, го преследваше побесняла твар, чудовище с червени пламтящи очи и огромни зъби, идващо единствено да го убие. С отчаяни усилия Турлингер се катереше нагоре, но кучето безжалостно го следваше по петите. Още дватри скока и щеше да го настигне.

Пред него на височина на гърдите се издигаше гладка скала. Опита се да я прескочи с един скок и да се опре някъде с горната част на тялото си, за да се повдигне, но не успя да се хване. Остра болка прониза дясната му ръка и рамото му с такава сила се блъсна в камъка, че той изстена от болка и се смъкна надолу.

Тази несръчност му спаси живота. Кучето явно бе преценило движението му, защото точно в този момент с невъобразима сила и елегантност се хвърли и прескочи стената, която той не можа. Зейналата паст хлопна във въздуха – там, където щеше да е гърлото на Турлингер, ако беше успял със скока. Чу се гневно ръмжение, което премина в пискливо, ужасено скимтене, докато животното изчезваше от другата страна на скалата.

Вместо внезапно да престане и вместо очаквания удар Турлингер продължаваше да чува писъка на кучето, който ставаше все по-уплашен и полека-лека заглъхваше. Три-четири секунди седя, без да може да

помръдне от мястото си от ужас. Квиченето все още се чуваше, но сякаш идваше от много голямо разстояние. Най-накрая Турлингер бавно се надигна и се изправи, протегна ръце нагоре и с решителен тласък се вдигна върху скалата. Кучето не бе паднало от другата страна. Отвъд скалата нямаше нищо.

Там, където преди бяха стръмният склон, скалите, пукнатините, разпръснатите храсти и редки дървета, впили корени в карстовата почва, където трябваше да бъде светът, сега срещу него зееше кръгла черна яма с диаметър повече от един километър. Бездънна пропаст, чиито стени блестяха, сякаш бяха грижливо полирани. В дълбочината блъбукаше нещо черно, при вида на което на Турлингер му стана зле.

Разумът му отказа да осмисли това, което очите виждаха. Седеше и гледаше втренчено в черното Нищо, което бе погълнало света пред него. Остана така, докато войниците дойдоха и го отведоха.

13.

Макар че Варщайн бе употребил всичките си усилия да убеди сам себе си, че маскировката им е добра, непрекъснато имаше усещането, че някой го наблюдава. Всеки, който се бе приближил на по-малко от пет метра от автомобила им, оставаше със зяпнала уста пред демонстративно приключенския вид на возилото. Истина бе, че имаха късмет, че не заваля, но пътищата бяха още много мокри и силните пръски бяха смъкнали отчасти маскировката. Резултатът беше особен вид камуфлаж, при който колата приличаше на прясно боядисана зебра, паднала в кофа нитроцелулозен разреждател. Вече въобще не бяха незабележими. А може пък номерът да действа точно обратно, помисли си той саркастично, Франке едва ли би си помислил, че можеха да пътуват с така набиваща се на очи кола.

– Много ми се иска да знам защо не се обаждат.

Преди половин час бяха разменили местата си с Ангелика и тя сега седеше до Ломан. Стараеше се да изглежда отпусната, но изобщо не и се удаваше. Беше нервна и това и личеше, както впрочем и страхът. Двамата с Варщайн не бяха продължили разговора си от сутринта, но тя чувстваше решителността му. Той не желаше да продължава тази смешна игра, както и да дискутира решението си. Вече бе убеден, че направи грешка, като дойде тук. Бяха си спечелили противник, за който далеч не бяха дорасли и поне той трябваше още в началото да е наясно с това.

– Сигурно има по-важни дела – каза Ломан. Отмести поглед от пътя пред тях, усмихна и се и погледна в огледалото към Варщайн, който се бе опянал удобно в задната част на автомобила.

Варщайн му отвърна с мрачен поглед и той побърза да се съсредоточи отново върху шофирането по магистралата. Но не беше достатъчно бърз, защото на Варщайн не му убягна подигравателното пламъче в очите му. Малко след като размениха местата си с Ангелика, той се беше предал. Сега на малката масичка пред него имаше празна бирена кутийка, а в ръка държеше втората, вече полупразна. С другата ръка драскаше върху лист хартия безсмислени линии и очертания. Не чертаеше, както бе правил вчера, а просто търсеше занимание за ръцете си. Беше нервен, но раздражението му бе по същата причина като при Ангелика. В началото се опита да си внуши, че е заради предстоящата среща с Франке,

но не беше вярно. Дори напротив, очакваше я с облекчение. Вече не се страхуваше от него – бе се примирил, а и, общо взето, всичко вече се приближаваше към края, затова нямаше причина да се страхува. Дори вече не се и ядосваше. Това му идване в Швейцария се бе оказало безсмислен бунт, обречен още от самото начало на неуспех, но трябваше да го направи, за да го проумее. Не, неспокойствието му идваше от другаде. Подсъзнателно имаше мъчителното чувство, че нещо щеше да се случи или дори вече се случваше.

– Накъде изобщо пътуваме? – попита той. Говореше бавно и с лек ужас установи, че езикът му бе започнал да натежава. Досега винаги бе бил доволен да установи, че въпреки тригодишните усиленни тренировки трябваше да изпие много малко, за да усети въздействието на алкохола. Сега сам се предупреди да внимава и макар да знаеше, че това е само добро намерение, демонстративно остави бирата на масичката пред себе си. Щом ще говори с Франке, главата му трябва да е бистра, а още по-важно беше, че тя му трябваше и преди да е говорил с него. Ломан не се и опита да го разубеди, но това по-скоро го накара да изпита недоверие. Ако продължеше да пие или пък заспеше, той щеше да се възползва от възможността да спечели Ангелика на своя страна.

– На изток – отговори Ломан, което отново раздразни Варщайн. В края на краищата не беше тъпак.

– И защо пътуваме на изток? – попита той натъртено.

– А защо не? В нашата посока е. Какво искате? Дори спестявам малко път на вашия приятел Франке. Ако, разбира се, идва към нас.

– Той не ми е приятел – каза остро Варщайн.

Ломан искаше да отговори, но Ангелика го изпревари.

– Не започвайте пак с препирните си!

– Ние не се караме – каза с обиден тон Ломан. – Зададох ми въпрос и аз му отговорих.

Ангелика не каза нищо, Варщайн също предпочете да замълчи, макар че не бе получил отговор на въпроса си. Настроението в колата бе достатъчно напрегнато. Трябваше да бъде предпазлив. Открита конфронтация с Ломан беше последното нещо, което искаше.

– Два часа вече изминаха – върна се Ангелика на предишната си мисъл. Тръсна глава, взе телефона и го прехвърли няколко пъти в ръцете си, сякаш така можеше да накара Франке да се обади. След малко въздъхна и го окачи на мястото му.

– Няма никакъв смисъл – обади се Ломан. – Играчката не работи. И така ще бъде, докато Франке сам не я включи. – Гласът му звучеше

почти радостно. – Може би е прехвърлил номера!

Ангелика извъртя очи. Не каза нищо, но се обърна демонстративно настрани и в следващите пет минути гледа безмълвно през прозореца.

Както винаги, когато нетърпеливо чакаш нещо, и сега времето сякаш едвам-едвам се влачеше. През равномерни интервали Варщайн поглеждаше към часовника на арматурното табло и към километража. Напредваха добре, много по-добре, отколкото очакваше в катастрофалното начало на пътуването им. Движението по магистралата все още бе много интензивно. Заради затворената директна железопътна връзка магистралата сигурно бе двойно по-натоварена от обикновено. Но до този момент не бяха попадали в задръстване, а и съобщенията по радиото не предупреждаваха за това.

– На следващия паркинг ще трябва да заредим – каза след известно време Ломан. Никой не му отговори и след кратко мълчание той добави: – И най-късно тогава ще трябва да вземем решение какво ще правим.

– Какво решение? – попита Варщайн, макар че и тримата знаеха за какво става дума.

– Какво ще правим по-нататък. И дали изобщо ще продължаваме. Нищо няма да споменавам за това, че куп пари и време ми отидоха на вятъра само защото вие двамата изведнъж се отказвате наред път. Това си е ваше решение. Но хич не ми се иска да хвърлям още пари и още повече време само за да разгледам задръстените магистрали на Швейцария.

– Няма какво да се прави по-нататък – каза Варщайн. Всъщност въобще не му се отговаряше. Нямаше какво вече да се обсъжда. Всичко, каквото имаше да каже по този въпрос, бе казано. Въпреки това продължи. – Мислех, че е ясно. Дойдохме тук, за да помогнем на Ангелика да открие мъжа си. Франке ще я заведе при него.

Ломан се изсмя.

– Много ми се иска да съм толкова наивен. Добре, добре, – вдигна той примирително ръце, когато Варщайн се наклони да каже нещо остро – нали казах, решението си е ваше. Но помислихте ли какво ще правим, ако не се обади?

– Ще се обади – каза убедено Варщайн.

– Щом казвате. Но представете си просто така, на шега, че е премислил или по някаква друга причина не се обади. Все пак спомена два часа, а вече минаха повече от три.

– Ще се обади – не се предаваше Варщайн.

– Е, добре тогава – Ломан издаде странен звук. – Ще се обади, така

да бъде. Измина около минута в мълчание. После той пак подзе: – Ами ако все пак не се обади?

– Ще се обади.

Ломан се засмя, но не попита трети път. Останалото време, докато стигнат бензиностанцията, премина в нервно мълчание, което по-скоро засили напрежението, а не го намали. Варщайн въздъхна дълбоко, когато стигнаха бензиностанцията и Ломан излезе от колата.

– Бесен е – каза Ангелика, гледайки как Ломан изтегли маркуча и заобиколи с него колата. Варщайн беше зает с това да си създава грижи. На бензиностанцията не бяха сами и хората учудено поглеждаха петнистия им автомобил. Привличаха вниманието повече, отколкото му се искаше.

– Ще се успокои – рече накрая той. – Даже мисля, че го разбирам донякъде. Наистина е вложил доста пари и сигурно е смятал, че това е случаят на живота му. Рискове на професията – вдигна рамене той.

– Затова не мога да проумея, че така лесно се примирява – каза Ангелика.

– Не го прави. Хващам се на бас, че няма да се върне у дома, а ще продължи сам веднага щом ние се махнем. Но това вече е проблем на Франке. Сигурен съм, че ще се справи с него. Ангелика се обърна назад и го изгледа със странен поглед.

– А ти?

– Аз? Какво аз?

– Ти ще се справиш ли?

– С какво? С Франке ли?

– С примирението.

Варщайн прочете по лицето и колко трудно и бе да говори. Дълго рови и накрая извади цигара, запали я и чак след това продължи. Усети колко важно е за нея да говори за това.

– Дойде тук, за да оправиш някои неща. Знам, че искаше да ми помогнеш, но дойде и заради себе си. Това е добре. Но се питам дали е добре, че сега зарязваш всичко заради мен.

– Да зарязвам ли? Какво? – Варщайн горчиво се засмя. – Идеята си беше идиотска от самото начало. Не само от твоя страна, и от моя. Човек трябва да разбере кога губи. Аз загубих още преди три години. Не е нужно да изпитваш угризения, ако това е, от което се страхуваш. Така поне на един от нас може да се помогне.

Ангелика не отговори и Варщайн се запита дали това е наистина така, или е само извинение за собствената му нерешителност. Трябваше

само да грабне проклетия телефон и да го хвърли надалече през прозореца и решението щеше да е взето.

– Надявам се да си прав – каза Ангелика – и да не е само някакъв номер, след който да се озовем в уютна килия.

– Едва ли – възпротиви се Варщайн, но този път бе твърдо убеден, че е прав. Дори се насили да се усмихне: – Освен това ти не си единственият човек, който има някаква полза от това пътуване. Ломан също ще си напише историята, дори Франке да го пипне. А аз най-накрая ще разбера какво става в Гридоне. Знаеш ли, вече и Франке не може да продължава да твърди, че всичко е само случайност, която нищо не значи. На всичко отгоре мисля, че му трябва.

– Ти на Франке?!

Варщайн кимна с глава.

– Имаше нещо в гласа му... Познавам го достатъчно добре. Беше... беше нервен. Не искам да кажа, че непременно е изпаднал в паника, но не беше далеч от това. Искане нещо от мен и ще го получи само ако ми отговори на някои въпроси.

– И това ли е всичко, което искаш? – В гласа на Ангелика се усещаше разочарование. – Онова, което тогава ти е казал Зарутер, вече не важи ли?

– Нали ти казах – може просто да е бил безсмислен брътвеж на полуобъркан старец.

– Да, каза го, но и сам не си вярваш. Досега се е случило всичко, което той е предсказал. Нещо става в планината. Наоколо цари безредие. А ние сме тук и сме трима.

– О, да – отвърна подигравателно Варщайн. – Бони и Клайд с подкрепление. – Той тръсна глава и се опита да прикрие подигравката в усмивката си, когато видя, че с това силно я нарани. – Бъди разумна! Ние тримата определено не сме в състояние да спасим света. Аз не съм Супермен, ти не си Джейн, а и на Ломан доста му липсва, за да е Хей-мен, нищо, че се прави на такъв. Ангелика остана сериозна.

– Не е ли възможно да промениш мнението си?

– Възможно е, разбира се. Можете да ме изхвърлите от колата и да продължите сами.

– Много смешно – каза Ангелика с кисела усмивка и посочи към Ломан. – Ами ако той е прав и Франке наистина не се обади?

– Ще го направи, ще видиш – повтори за кой ли път Варщайн, но и той си беше задал въпроса. Дори все по-изнервено се питаше защо, по дяволите, наистина не се обажда. Двата часа отдавна бяха минали.

Колелливо посегна към телефона и го извади от гнездото му. Ако Франке не бе блокирал линията, можеха те да му се обадят.

Върху лицето му се изписа недоумение. Задният капак на апарата бе само леко притворен.

– Какво има? Вместо отговор Варщайн обърна малката кутийка и отвори капака. Видя това, което и очакваше. – Какво става? Нещо не е наред ли?

– Може да се каже. Магнитната карта липсва.

– Каква карта?

– За да се ползват тези телефони, трябва нещо от рода на чип карта. Тук липсва.

– Искаш да кажеш, че... Ломан е...

– Да, Ломан я е извадил. – Напразно се опита да се ядоса. И доколкото успя, ядът му бе насочен към него самия, задето не се бе досетил. – Затова не се опита да ни разубеди. Много добре е знаел, че Франке няма да се обади.

– Сигурно е у него. Можем ли да си набавим друга?

– Никаква полза – Варщайн с дълбока въздишка окачи телефона на мястото му. – Нужен е кодов номер, за да се включи – предпазна мярка срещу крадци, за да може само собственикът да го ползва.

– Казано направо: Франке не може да ни се обади – обобща Ангелика.

– Вероятно от няколко часа насам непрекъснато се опитва – каза Варщайн. И също толкова вероятно, допълни наум, вече е решил, че не искаме да говорим с него и че по-добре да сложи край на всичко по другия начин.

– Този идиот!

– Ако има идиот, то това съм аз! – въздъхна Варщайн. – Можех да се сетя, че Ломан няма така лесно да се откаже. На негово място и аз сигурно щях да постъпя по този начин. – Внезапно изпита желание да строчи нещо. Ядът го бе обзел и имаше нужда от вентил.

Ангелика явно гледаше на нещата от по-практичната им страна, защото попита:

– И сега какво ще правим?

– Какво ни остава? – ядосано попита на свой ред Варщайн. – Ще продължим нататък, както сме решили. Рано или късно той ще ни намери. Или ние него.

Ангелика не отговори и Варщайн се залови да си задава въпроса, дали наистина е толкова ядосана на предателството на Ломан, или само

се преструва. Но в крайна сметка нямаше значение, ако не вземеше под внимание това, че тази мисъл граничеше почти с параноя.

Ломан бе приключил със зареждането и влезе в касата да плати. Варщайн го проследи с гневен поглед. Продължаваше да обвинява и себе си, защото се бе оказал доверчив глупак. Не трябваше да изпуска нито за секунда Ломан от погледа си!

– А може така да е по-добре – обади се Ангелика. – Франке можеше да ни е поставил клопка. – В гласа и имаше нервна нотка, може би тайничко чувстваше облекчение, а защо не и угризения на съвестта спрямо него. Защо всичко трябваше винаги да е толкова сложно?!

Мълчаливо изчака Ломан да се качи в колата. Погледите и на двамата сигурно говореха на глас, защото журналистът се дръпна още на вратата и погледна първо него, после Ангелика, после пак него и сбърчи чело.

– Какво е станало тук? Изглеждате като че ли...

– ...като че ли сме малоумни – прекъсна го Варщайн. – И явно е така.

– Не разбирам. – Ломан затвори вратата зад себе си и се обърна към Варщайн. – И как стигнахте до това сензационно откритие?

– Ако не бях такъв, нямаше и секунда да ви имам доверие – каза Варщайн. – Моите поздравления! Наистина ме изиграхте. А за известно време дори си мислех, че играете с открити карти.

Ломан дори не се и опита да отрече нещо. Само вдигна рамене, обърна се напред и включи двигателя. Варщайн се наведе и завъртя ключа на обратната страна.

– Какво значи това? – ядосано попита Ломан.

– Номерът няма да мине! – каза Варщайн. Наистина ли мислеше, че не е ядосан на Ломан? Беше се излъгал. Бе така разярен, че трябваше да употреби всички сили, за да не се нахвърли върху него с юмуци.

– Кой номер? – спокойно попита Ломан. – Този, че се опитвам да ви вразумя ли?

– Да ме вразумите?! Вие...

– Да не би наистина да смятате, че предложението на Франке е било сериозно? – прекъсна го Ломан. – Ако наистина така сте мислил, значи сте още по-наивен, отколкото мислех. Този тип ви поставя някаква смешна клопка, а вие се оплаквате, че ви спирам да скочите в нея?!

– Стига, Ломан! – Гласът на Варщайн трепереше. Ставаше му все по-трудно да се владее. – Вече съвсем ми писна от вас! Не съм дошъл тук да си играя на Джеймс Бонд.

– За вас ще е достатъчно и нещо по-скромно – отвърна сухо Ломан.
– Какво искате? Спасявам ви главата, а вие...

– Престанете! – изрева Варщайн. – Още една дума и...

– И? – Ломан се изсмя пренебрежително. – Какво ще стане? Да ме набиете ли искате? Само кажете. Не се въздържайте, ако това ще ви облекчи.

Зад тях прозвуча продължителен звук от клаксон. Ломан погледна в огледалото за задно виждане и включи двигателя.

– По-добре да освободя колонката, преди да сме направили още по-голямо впечатление. Не се притеснявайте, ще мръднем само няколко метра напред. После съм готов да поема ръкавицата. Избрахте ли си вече секунданти?

Още една дума, само още едничка дума в този стил и ще избие усмивката от лицето му, мислеше си Варщайн. Дори това да е последното нещо, което ще направи в живота си. Продължиха напред.

Ломан насочи колата в един отдалечен ъгъл на паркинга, завъртя ключа и се обърна към Варщайн. Все още се усмихваше, но в подигравателния му поглед ясно се четеше и предпазливост, дори може би и мъничко страх. Сигурно бе разбрал, че е отишъл твърде далеч.

– Бъдете разумен, Варщайн. О'кей, признавам, че май не трябваше да го правя. Но вече съм го направил и продължавам да мисля, както и преди, че съм прав.

– А, така значи, мислите?

– За Бога, знам, че е така. Помислете сам! Даже и да сте прав и предложението на Франке да е било искрено, това показва само, че нещо не е наред!

– Така ли?

– Да, точно така! – Сега вече и Ломан беше ядосан. – Вижте, този човек опита всичко, за да ви махне от пътя си. Земята преобърна, за да попречи на вас и на приятелката ви да стигнете до Аскона и до Гридоне. И изведнъж като на тепсия ви поднася всичко, което искахте да получите. Как мислите, защо го прави? Вероятно, защото вече е затънал до шия. Има нещо, което не е наред!

– Единственото, което не е наред, това сте вие! – отвърна гневно Варщайн.

Вътрешният му глас обаче вече тихичко му нашепваше, че Ломан може би има право, но той отказваше да се вслуша в него. Беше разгневен и искаше да е разгневен.

– Не трябваше да се залавям с вас! И затова спирам дотук.

– Така ли? И какво смятате да правите? Да не би да искате да слезете и да продължите на автостоп до Аскона? Само кажете. Няма да ви попреча. – Ломан бръкна в джоба на якето си. – Дори ще ви дам малко пари за из път. И няколко монети за телефон, ако решите да се обадите на вашия приятел Франке. Ако, разбира се, знаете как да го откриете.

– Престанете! – скара се Ангелика.

Варшайн ядосано се обърна, но думите и нямаха за цел само да спрат препирнята им. Беше се навела напред и протегна ръка напред към радиото. То работеше през цялото време, за да слушат съобщенията за движението по пътищата, но звукът беше силно намален. Ангелика завъртя копчето и го увеличи.

„...все още никакви данни за броя на жертвите“ – чу Варшайн. „Сега включваме директната връзка с нашия кореспондент от Милано и се надяваме да получим първите сведения за размера на катастрофата.“

– Какво е това? – попита Ломан.

– Тихо! – махна с ръка Ангелика и увеличи още звука.

„На телефона е Вернер Роскамп директно от Милано.“ Връзката беше лоша и гласът на журналиста бе заглушаван от шумове, но Варшайн успяваше да долови фон от множество възбудени гласове и някаква бъркотия.

„И тук в момента не се знае нищо по-подробно – продължи репортерът. – В първото изявление на компетентните органи преди десет минути бе казано, че спасителните работи току-що са започнали. В момента, както казах, не може все още нищо да се каже, но лично аз се страхувам, че сме свидетели на най-голямата катастрофа в цивилното въздухоплаване за последните десет години.“

„Какво точно се е случило?“ – попита отново гласът от студиото.

„Това също не се знае със стопроцентова сигурност“ – отговори журналистът. „Според всичко, което чух, един Боинг 747 на италианските въздушни линии «Алitalia» вече се е снижавал за кацане в Милано, когато пилотът внезапно е съобщил за проблеми в управлението на машината. Миг след това връзката окончателно е прекъснала, а малко след това самолетът е изчезнал от радарите. Засега има непотвърдени съобщения, че машината е паднала в Лаго Маджоре. Но, както казах, засега са само слухове. Оставам на мястото на произшествието и веднага щом науча нещо, ще се свържа отново.“

„Тогав да се надяваме, че слуховете няма да се потвърдят – каза говорителят. – Дами и господа, това бе първото ни съобщение за самолетната катастрофа в Тесин. Ще продължим да ви информираме за

развоя на събитията, а сега продължаваме с програмата от студиото.“

Ангелика и Варщайн се спогледаха.

– Лаго Маджоре? – измърмори Ангелика. – Гласът и звучеше почти безизразно. – Това е...

– Аскона – каза Варщайн. – Мили, Боже!

Ломан включи двигателя.

– Тръгваме. Можем да се караме и по пътя.

– Започна преди два часа! – крещеше военният. Макар че викаше с все сила, Роглер с мъка разбираше думите му. Разбра смисъла на изречението само по откъслечните срички, които долови през ревящата буря. Доста усилия му трябваша да прикрие поне отчасти и голямата си изненада. Нямахше много голям опит в разпознаването на военните отличителни знаци и чинове, но все пак не бе толкова невежа, за да установи, че сивокосият военен, с когото Франке се държеше като с трудно схватливо дете, бе солиден генерал с четири звезди.

– Точно преди четири часа ли? – кресна на свой ред Франке. Генералът отметна ръкава на безупречно изгладената си маскировъчна униформа и впери поглед в часовника.

– Приблизително. Не мога съвсем точно да кажа. Двамата мъже, които бяха тук на пост, са изчезнали. Но между последното им обаждане и това на екипажа на хеликоптера имаше точно три минути. Някъде по това време.

Лицето на Франке доби угрижено изражение. Понечи да попита още нещо, но после погледна в кръглата, широка почти километър пропаст под себе си и посочи с глава в обратната посока. Ужасният вятър правеше разбирането почти невъзможно. А и нямаше нищо, което да обсъждат точно тук. Роглер тайно се зарадва, че ще се махне от тази...от това Нещо. Гледката на черната пропаст, която поглъщаше светлината и въздуха, го изпълваше с особен страх, който не бе способен да определи.

– Жалко, че не знаем точно кога е започнало – каза Франке, докато се движеха приведени към чакация на около петстотин метра хеликоптер. – Свържете се с Главната квартира на НАТО, а ако нищо не разберете – и с американците. Може някой от сателитите да даде по-подробни сведения.

Генералът изговори нещо в малък диктофон, който държеше в дясната си ръка. Франке забърза напред, така че двамата с Роглер едва успяваха да го догонят. Бяха изминали почти половината път до

хеликоптера, но ревят на урагана не бе утихнал. Дори напротив – Роглер имаше чувството, че се е увеличил.

Беше много объркан, даже ужасен. И не само заради това, което току-що видя. Този генерал до него, хеликоптерът, всички тези войници наоколо, гъмжеше от войници... Изведнъж сякаш всичко стана друго. В този момент Роглер се чувстваше като Франке сутринта: изведнъж всичките му теории се оказаха грешни.

Качиха се в хеликоптера и пилотът включи двигателите, още преди да са затворили вратата на кабината след себе си. Малко след това машината се издигна във въздуха. Франке се обърна към генерала:

– Попитайте пилота дали може да прелети точно над дупката. Но без никакви рискове!

Генералът се наведе напред и каза нещо на единия от двамата пилоти. Мъжът не изглеждаше никак въодушевен и това ясно му пролича. Въпреки това след няколко секунди кимна в знак на съгласие.

– О'кей, само че може малко да ни пораздруса. Най-добре си закопчайте коланите.

Генералът даде пример и закопчалката на неговия колан щракна, Франке и Роглер направиха същото. Машината се издигна вертикално почти на хиляда метра, после пилотът обърна носа и я насочи много предпазливо към кръгообразния черен отвор под тях.

Роглер не можа да съдържи тръпките на ужас, които го ползиха при вида на чернилката отдолу. Странно защо, гледана отгоре, от такова голямо разстояние, бездната бе много по-страшна и странна, отколкото отблизо. Долу му изглеждаше просто като дупка, която зееше на мястото, където трябваше да има масивни скали. А от въздуха...

Не беше просто дупка в земята. Оттук можеше да се види, че шахтата действително е кръгла и така отвесно се спускаше в земята, сякаш бе издълбана с най-прецизен инструмент. Доколкото Роглер можеше да съди, стените и бяха съвършено гладки, но в действителност не се виждаха. Оттук погледът му всъщност трябваше да стига много надълбоко, защото слънцето грееше точно над пропастта. Но нещо сякаш всмукваше светлината му. Пропастта можеше да е дълбока петдесет или петдесет хиляди метра. Дори му се струваше, че и това е малко.

Изпитваше и друго особено чувство при гледката на бездънната яма под себе си, но не можеше да го определи и назове. Страхуваше е от нея, но по необясними причини. Това беше, разбира се, нормалният човешки страх от дълбочината, от падане и от смъртта, както и обяснимият ужас пред неизвестното и опасностите, които се криеха зад него. Но

зад тези първични инстинкти дебнеше и още нещо. Опита се да си обясни причината, но опитът му предизвика такъв ужас, че той моментално изключи духовните си сетива.

– Страшно е, нали? – каза Франке, когато погледите им се срещнаха, след като Роглер се отдръпна от прозореца.

– Да. Като дупка в действителността е.

Странна формулировка. И сам не разбра защо избра точно нея. Франке не му противоречи и този път не се засмя.

– Защо... защо е толкова важно да се знае точно кога е станало? – попита Роглер не защото наистина го интересуваше, а само, за да каже нещо. Изведнъж мълчанието му се стори непоносимо.

– Заради самолета – отговори Франке. – Паднал е горе-долу преди два часа.

– Мислите, че катастрофата... има нещо общо с това тук?

– Представа нямам – призна Франке. Изглеждаше много нещастен. И много уплашен. В действителност като че ли го беше страх повече от Роглер, макар че несъмнено знаеше много по-добре от него с какъв феномен точно си имат работа. Но може би и точно заради това страхът му бе по-голям.

– Преди да ме попитате, ще ви кажа, че нямам и най-малка представа какво е това. А още повече пък откъде е дошло. – Погледът му продължаваше да е прикован в бездната под тях.

– Сигурно някъде много надълбоко се е срутила някаква кухня или пещера – предположи Роглер. – Станало е подземно земетресение на няколко километра под земята, ако въобще стават такива неща, разбира се.

Франке го погледна по начин, който много по-добре от всякакви думи показваше какво мисли за предположението му. Но за изненада на Роглер кимна с глава.

– Това би било някакво обяснение. Дори би обяснило и бурята. Ако кухнята е достатъчно голяма и въздушното налягане е било по ниско от това на повърхността...

Но и за Роглер обяснението звучеше всякак, но не и убедително. По-скоро Франке сякаш искаше сам да се успокои, но не се получи.

– Можем ли да слезем малко по-ниско? – попита той генерала. В първия момент той го изгледа втрещено, но после предаде молбата му на пилота. Вместо да увисне във въздуха, хеликоптерът започна да губи височина, но увеличи скоростта и започна да кръжи на все по-тесни спирали над дупката. Постепенно и безкрайно предпазливо, както се

стори на Роглер, те се запусаха надолу.

Нищо не се промени. Под тях продължаваше да зее бездънна яма, която сякаш въобще не водеше надолу в земята, а по-скоро...

Всъщност не бе сигурен. Или може би да, но мисълта бе толкова странна, че дори не си позволяваше да я каже на глас.

– Това е лудост... – промърмори той.

Франке остро го погледна.

– Кое?

– Не, нищо – Роглер се опита да се засмее, но издаде само жалък звук. – Забравете!

– По-голяма лудост от това долу едва ли може да има – посочи Франке под себе си.

– Не се притеснявайте, кажете.

Думите му не бяха молба, а заповед. Въпреки това Роглер се поколеба за секунди.

– Помислих си... помислих си, че изглежда така като че ли – той се изсмя нервно и извърна поглед встрани – като че ли не води наникъде.

– А може би е и така – измърмори Франке.

Гласът на пилота, който достигна до тях през слушалките, му попречи да отговори.

– По-надолу не мога да сляза. И тук вече е много рисковано. Завихрянето става много силно и ще е по-добре по-бързо да се махаме.

– Само още един момент – помоли Франке и погледна генерала, който направи съответния жест към пилота. После отново се обърна към прозореца и впери поглед надолу. Роглер се питаше какво виждаше там, което другите явно не виждаха. Но всъщност изобщо не искаше да научи отговора на въпроса си.

Ломан влезе в колата и се отърси като мокро куче. Заедно с него нахлу и вълна леден студ и влага, които допринесоха още повече за неприятната атмосфера вътре.

– Е? – попита Ангелика.

Преди да отговори, Ломан затвори вратата зад себе си отмести един мокър кичур от челото си.

– Нещата не изглеждат никак добре. Страхувам се, че по този път няма да стигнем много далеч. Затворили са Симплон.

Ангелика даде да се разбере, че това нищо не и говори.

– Това е тунелът – обясни Варшайн. – Единствената друга връзка за Аскона от тази страна на планината. Ще рече, че трябва да направим

огромен завои и да минем през Белинцона и Локарно. Но ще трябва да пътуваме до утре на обяд. Най-малко.

– Така е – каза Ломан. – Или трябва да се върнем обратно и да минем от италианската страна. Но и този път е също толкова дълъг. А ако не и по-дълъг. Освен това ще стигнем най-много до езерото. Пътят около Лаго Маджоре обичайно е претоварен. Гарантирам, че в момента оттам въобще не може да се мине. Има ли някой идея как да продължим? Ще съм благодарен за всяко предложение.

– Нямахте да имаме такъв проблем, ако вие... – подхвана Варщайн.

– Не казвай нищо повече! – прекъсна го Ангелика. – В момента няма да ни помогне.

Тя, разбира се, имаше право, дори Варщайн почувства, че го прекъсна не за да защити Ломан, а за да избегне продължението на крамолата, която през целия ден неотлъчно ги следваше. Освен това по някакъв абсурден начин се чувстваше предаден от нея. Той обидено се обърна и загледа през прозореца.

Ломан си запали цигара и подаде отворения пакет на Ангелика. За изненада на Варщайн тя отказа.

– Благодаря. Мисля да направя малка почивка. Днес вече много пуших.

С това Варщайн можеше само да се съгласи. Въздухът в колата беше много тежък от дима, а от два-три часа насам леко, но постоянно го болеше главата. Не че не разбираше нервността на Ангелика. Всички бяха изнервени и имаха основателна причина за това. Ломан тръсна пепелта от цигарата си на пода и се разрови в жабката пред себе си. След малко извади оттам една карта.

– Имаме три възможности – каза той след малко. – Можем да продължим и наистина да опитаме през Локарно или да обърнем и да минем откъм италианската страна. Но това ще трае малко по-дълго.

– Няма да можем изобщо да заобиколим езерото – обади се Варщайн. – Току-що сам го казахте.

Ломан се ухили, издуха кълбо дим към него и каза:

– Че кой ви говори за заобикаляне на езерото? Едно езеро обикновено се състои от вода. А по водата пътуват кораби. Бихме могли да наемем едно корабче и да се опитаме да прекосим Лаго Маджоре. Само че не знам дали в момента това е възможно. – Той посочи към радиото, което през целия ден предаваше съобщения за падналия самолет и за спасителните работи. Само упорито мълчеше за подробности, но не бе нужна кой знае колко фантазия, за да си представи човек какво ставаше в

момента около Лаго Маджоре. Вероятно имаше стълпотворение от хора.

– А третата възможност? – попита Ангелика.

– Можем и да се откажем от всичко – предложи Варщайн.

Ломан направи гримаса.

– В такъв случай възможностите са четири. – Той разгърна картата върху коленете си и посочи с димящия край на цигарата си върху едно определено място. – Намираме се ето тук. Дори и да минем по езерото – в което в момента не съм много убеден, че ще успеем, – това ще ни струва време, с което не разполагаме. За пътя през Локарно важи същото. Виждам само още един-единствен начин.

– Какъв? – попита Варщайн.

Ломан го изгледа с особен поглед.

– Отчаян съм от вас. Наистина ли не се сещате?

– Не – отвърна ядосано Варщайн. – За какво, по дяволите, ми говорите? Само тези два пътя водят до Аскона. Ломан въздъхна.

– Не. Има и един трети и вие би трябвало да го знаете. Нали сте го строил! Варщайн опули очи.

– Вие се шегувате!

– Сериозен съм като смъртта – отвърна Ломан. – Защо се гневите? Нали искахте да отидете там, или се лъжа?

– За какво всъщност говорите? – намеси се Ангелика.

– Той ми говори за тунела – каза Варщайн. – Това е лудост!

– Защо?! – Ломан развълнувано размахваше ръце и удряше по картата. – Ако пътищата не са съвсем задръстени, можем да стигнем дотам за два-три часа.

– За тунела Гридоне ли говорите? – поиска да се увери Ангелика. И нейната изненада беше голяма. – Но той е затворен!

– Тунелите имат два изхода – каза Ломан. – Поне повечето от тези, за които съм чувал.

– Момент, момент – каза Ангелика – Искате да кажете, че трябва...

– Искам да кажа, – прекъсна я натъртено Ломан – че така и така нямаме и най-малък шанс да се доберем до тунела откъм Аскона. Можете да сте сигурни, че входът там се охранява невероятно добре. От другата страна обаче... – той вдигна рамене – ...струва си да се опита.

– Той е дълъг повече от десет километра – каза Варщайн.

– И какво от това? – засмя се Ломан. – Още една причина да се опита. Едва ли ще им дойде наум, че някой е толкова луд, че да се опита да премине пеш под планината.

Ангелика потръпна.

– Пеш? Искате наистина да вървите пеш през целия тунел?

– Кой казва, че искам? – Ломан сгъна безразборно картата и я напъха в жабката. – Сега вече сериозно. Не мисля, че ще можем така лесно да влезем в тунела. Но от тази страна шансовете ни са доста по-добри, отколкото от другата. Може би охраняват входа, но ако е така, сигурно съвсем не така добре, както отгатък при Монте Верита. Пък и десет километра не са чак толкова много. Два часа ходене, може и по-малко.

– Това е лудост – изсумтя Варщайн. – Вие сте абсолютно ненормален.

– Така е – отвърна спокойно Ломан. – Иначе нямаше да съм сега тук, не е ли така? Е, какво ще кажете?

Варщайн не отговори веднага и погледна навън. Пред тях и зад тях имаше наредени автомобили, докдето им стигаше погледът. Бяха на повече от пет километра от прохода, а още тук движението бе замряло. Дори и скоро да отвореха прохода – а нещо подсказваше на Варщайн, че това няма да се случи, – по всяка вероятност ще мине половината от нощта, докато движението се оправи, така че да могат да тръгнат. Ломан беше прав и за другите две отсечки – бяха твърде дълги и в момента може би толкова проходими, колкото и проходът над Симплон. Към това се прибавяше и още нещо, което Ломан непременно знаеше, но не искаше да изрече на глас: на всяка от двете отсечки със сигурност щеше да стои някой, който ги чака да се появят, Франке не беше чак толкова глупав, че да не се досети като две и две четири, че бяха тръгнали за Аскона. Както и за това по кой път ще тръгнат. Но през тунела? Варщайн го побиваха тръпки само като си представеше, че трябва да върви десет километра през непрогледния мрак.

– Едно предложение – обади се Ломан. – Показвате ми как се влиза в планината и после... Ако искате, ще се разделим и всеки ще прави това, за което е дошъл. Повече няма да се опитвам да ви преча, обещавам ви. Дори ще ви дам и колата. Можете да продължите за Локарно и оттам да влезете в града. Обиколката не е голяма. Не толкова предложението, колкото тонът, с който бе направено, изненада Варщайн. За първи път имаше чувството, че журналистът казва това, което мисли.

– Добре – каза той тежко, – да тръгваме.

Ломан бе видимо изненадан, че толкова бързо се отказа, но не се забави нито секунда и веднага включи двигателя, преди Варщайн да е премислил.

– Нещо ново от езерото? – попита Ломан, докато внимателно изкарваше колата от колоната. Задачата му не беше никак лека, защото в

продължение на половин час бяха ту тръгвали, ту спирали и всеки път разстоянието между тях и автомобилите отпред и отзад бе ставало все по-малко.

– Продължават да търсят оцелели – каза Ангелика. – Но мисля, че отдавна са изгубили надежда. Водата е ледено студена.

Ломан рязко натисна спирачката, за да не удари автомобила пред него, и включи на задна скорост. Чу се стържещ звук от скоростната кутия.

– Представям си как бихме се почувствали, ако стигнем дотам и накрая установим, че всичко е станало случайно – каза той. – Сигурно ще видим един недобре укрепен таван, който се е срутил.

– Със сигурност не е това – отвърна Варщайн. – Тунелът беше много стабилен. Щеше да издържи и на атомна бомба.

Ломан внимателно върна малко назад, после отново потегли напред.

– Прощавайте – ухили се той, – не исках така да ви засегна.

– Не сте – изръмжа Варщайн, макар че не беше вярно. Тунелът все пак бе и негово дело и се чувстваше някакси задължен да го защити.

– Исках само да кажа, че не бива да забравяме възможността всичко това да има съвсем естествено обяснение. Да не се окаже накрая, че заради дърветата не виждаме гората.

По някакъв начин бе успял да измъкне колата и сега започна да обръща върху тясното платно за отсречно движение. Въртеше волана с тежко пухтене и натискаше педалите като органист, но успешно се справяше. Варщайн не можеше да не признае шофьорския му талант. При това маневриране той самият отдавна щеше да се е блъснал поне пет-шест пъти с някой от останалите автомобили.

Ломан потегли още няколко пъти напред и после назад, накрая обърна колата и тръгнаха надолу по стръмния път. Варщайн наистина се стресна, когато видя колко дълга е колоната зад тях. Прецени, че най-много след два-три часа движението в тази част на Швейцария щеше да е напълно блокирано.

– Странно – обади се Ломан.

– Кое?

– Този хаос тук. По радиото и дума не казаха. Иначе съобщенията за движението по пътищата винаги са много точни и може да се разчита на тях.

– Може от радиото още да не са разбрали – предположи Ангелика.

– Или някой не иска да се разбере – допълни Варщайн.

Ломан направи физиономия.

– Сега вече наистина преувеличавате. Какъв интерес има Франке да предизвиква хаос по пътищата на Швейцария?

– Че кой говори за Франке?

Ломан объркано го погледна, но той предпочете да не говори повече по тази тема. Варщайн реши, че е в много помирително настроение, което беше почти подозрително.

Прогони тази мисъл. Все едно му беше дали Ломан наистина имаше угризения на съвестта, или само така се правеше. Така, както стояха нещата в момента, не му оставаше нищо друго, освен да прави мили очи на лошия случай. Щеше да приеме предложението на Ломан и да се раздели с него, щом стигнат планината. Но не по начина, който предполагаше журналистът.

Отвън колата изглеждаше като най-обикновен, малко по-голям камион. Но отвътре нямаше нищо обикновено.

Роглер не можеше да преодолее изумлението си. Франке явно бе стигнал много по-далеч в изследванията си на черните дупки и изкривяването на пространството, отколкото показва в разговора им тази сутрин. Бе успял да натъпче във вътрешността на колата много повече неща, отколкото позволяваше Евклидовата геометрия, или поне такава бе първото впечатление на Роглер, когато влезе в камиона. Продълговатото, ярко осветено от десетина неоновы тръби, помещение направо преливаше от компютри, монитори, електрически табла и всякакви други предмети, които в по-голямата си част бяха непознати на Роглер. Най-малко десетина техники в бели престилки седяха или стояха до различни инструменти и вършеха неразбираеми за Роглер неща или разговаряха по още по-неразбираеми теми. Непрестанно звънеше поне един телефон, в повечето случаи бяха няколко едновременно. Помещението беше много подходящо за снимане на научнофантастичен филм, помисли си Роглер. Много по-подходящо, отколкото за Алпите тук в Тесин.

Нетърпеливо и за пореден път той погледна часовника си. Когато влизаха в колата, Франке смутолеви нещо за някакви десет минути. Това бе преди час и половина. А така, както стоеше и оживено разговаряше с трима мъже, двама, от които облечени в бели престилки, а третият в униформа на ООН, не създаваше впечатление, че смята скоро да тръгне. Роглер по-скоро имаше усещането, че направо го е забравил.

Освен това изражението на лицето му ставаше все по-загрижено, което караше Роглер също да не се чувства уютно в собствената си

кожа. След всичко, което днес чу и най-вече видя, сигурно имаше основателна причина да бъде угрижен. Черни дупки, изкривяване на пространството, изместване на времето... Какво, по дяволите, бе станало с простичкия свят, разделен на Добро и Зло?

В следващите десетина минути Роглер продължи да прехвърля в главата си подобни глупави мисли, после стана от наблюдателницата си до вратата и отиде при Франке и събеседниците му. Франке бе с гръб към него и изобщо не го забеляза, но единият от техниците прекъсна разговора и направи жест на Франке. Той се обърна и го видя. В първия момент изглеждаше ядосан, че са му попречили, но след секунда направи извинителна физиономия.

– А, Роглер, още сте тук. Съжалявам, но...

– Няма нищо – прекъсна го Роглер. – Няма да ви преча повече. Сигурно имате по-важни неща за обсъждане, но аз... Имам още много работа в града. Дали някой от вашите хора не може да ме върне?

– За вас тук сигурно е безкрайно скучно – усмихна се Франке. – Съжалявам. И без друго почти съм готов. Ще ми дадете ли само още десет минути?

– Добре – отвърна Роглер. Какво друго му оставаше? Можеше ли да каже не? – Но, както ви казах, мога и сам да се върна, ако...

– Страхувам се, че не можете – прекъсна го Франке. Думите му сигурно бяха предизвикали определена реакция върху лицето на Роглер, защото побърза да добави: – С хеликоптера ще ми е трудно да ви следвам и да се приземя на пазара в Аскона, нали?

Това си беше чисто оправдание, за да посмекчи малко думите си, в които неволно бе вложил нещо друго. Без да даде възможност на Роглер да зададе въпрос, той се обърна и отиде до един от измервателните уреди вдясно до стената.

– Имаме ли вече данните?

Мъжът, към когото бе зададен въпросът, нервно тръсна глава.

– Още не. Изчислението е по-трудно, отколкото мислех. Съжалявам. Скоростта на вятъра непрекъснато се мени. Мога да ви предложа в най-добрия случай само преценка, при това много груба.

– И сам мога да гадая – каза остро Франке. – За какво са ни най-скъпите компютри в света, ако не можете за един час да пресметнете просто равенство?!

– Защото не е просто равенство – отвърна техникът по-скоро с инат в гласа, отколкото с яд. – Дайте ми прилични данни, с които мога да работя, и ще получите прилични резултати.

В следващата секунда Франке изглеждаше така, сякаш щеше да експлодира, но постепенно се овладя, дори сложи измъчена усмивка върху устните си.

– Прав сте. Извинявайте. Малко съм... нервен.

Техникът бе достатъчно умен да не каже нищо и се съсредоточи отново върху клавиатурата на компютъра си. Франке се дръпна встрани с тежка въздишка. Тримата мъже, с които допреди малко бе разговарял, бяха използвали възможността и бяха изчезнали, Франке се огледа малко нерешително и у Роглер се появи тайна надежда, че ще изпълни обещанието си и наистина ще тръгнат. Но той се завъртя на тока си и отиде до друг апарат. Мъжът, който работеше на него, го забеляза с ъгълчетата на очите си и незабележимо потръпна. Но съвсем незабележимо.

– Успяхте ли вече да осъществите връзката? – попита Франке.

– Не. Апаратът е изключен. – Техникът не поглеждаше Франке, а следеше внимателно монитора пред себе си. – Или са извадили картата с кода, или са изхвърлили телефона през прозореца.

Франке въздъхна.

– Жалко. Надявах се все пак, че ще се вразуми. – Той се обърна към Роглер и лека нещастна усмивка се появи на устните му. – За какво в такъв случай използваме професионалиста в тези неща?

– В какви неща? – попита Роглер.

– Да намерим някого, който не иска да бъде намерен – отговори Франке. – Давам кралство за добър съвет, господин Роглер. Спешно трябва да се свържа с един човек, който се намира в една кола някъде из Швейцария.

– В каква кола? Ако знаете номера и марката...

– Теоретично да. На практика не е толкова глупав, за да не е сменил досега колата. И едва ли ще ни направи тази услуга да се намира на пътя, на който го очакваме.

Роглер сви подигравателно устни.

– При тези изчерпателни данни няма да е никакъв проблем. Дайте ми двеста души, няколко от вашите хеликоптери и една седмица време и ще го намеря.

– Да, да – въздъхна Франке. – Поне единият от нас не е изгубил чувството си за хумор.

– Казах го съвсем сериозно. Доста трудно е да намериш някого, който не иска да бъде намерен. Особено, ако този някой не е глупак. Говоря от собствен опит. Има няколко души, които търся вече няколко години.

– Години? Говоря ви за часове, Роглер.

– Тогава ще помогне само магия – отвърна Роглер. – А там ме няма. Франке се замисли.

– Съвсем сериозно, Роглер. Трябва да говоря с този човек на всяка цена. Колко души ви трябват, за да го намерите? Петстотин? Хиляда? Кажете, можем да гребем с пълни шепа.

След всичко, което преживя през този ден, Роглер мислеше, че нищо вече не би могло да го изненада. Но не беше вярно. Както между впрочем и много други неща. Въпреки това след известно време тръсна глава.

– Страхувам се, че трябва да ви разочаровам. Ако се е скрил някъде в планината, на практика нямаме никакъв шанс. Можете да го търсите и с един милион души, пак няма да го намерите. Май не познавате тази страна. И какви ги е надробил този някой?

– Надробил? – повтори тихичко Франке. – Нищо не е направил. Страхувам се, че аз допуснах грешката. Но в момента нямам възможност да му го кажа.

– Значи имате проблем.

– Искане ми се да е само един. – Изведнъж лицето му се проясни и с жест показа на Роглер да остане, където е, макар че беше излишно. После се обърна пак към мъжа зад себе си. – Обадете се на всички радиостанции в радиус от двеста километра. Нека го потърсят на вълните на транспортното предаване. Как се казваше това... нали се сещате какво имам предвид?

– И какво да му кажат? – попита объркано мъжът.

– Да се обади! – изстреля Франке. – Нещо такова. Дето да не може да го обърка... – той търсеше подходящите думи. – По дяволите, не се сещам за такива неща! Кажете им да предадат спешно да потърси връзка с мен. Но по възможност така, че да не предизвикат паника из цялата страна.

– Не е глупаво – похвали го Роглер. – Все пак да се надяваме, че слуша радио. Знаете ли поне къде иска да отиде?

– Точно тук. Защо?

– Е, значи най-просто би било да го чакате – отвърна Роглер. – Аз поне така бих постъпил. Познавате ли го добре?

– Доста добре.

– Тогава се опитайте да се поставите на негово място – посъветва го Роглер. – Представете си какво бихте направил, ако бяхте на негово място.

– Да, по дяволите, да! – промърмори Франке. – Как сам не се септих?! – Той се обърна и махна на войника, с който бе говорил преди малко, да се приближи. Без особена изненада Роглер установи, че и той беше генерал. Явно Франке вече бе поел командването не само на цяла Северна Швейцария, а и на половината ООН. – Разпоредете акцията по издирването да продължи много внимателно. Да не се опитват да го задържат, защото сто на сто ще успеят. Само да го следят. И ме дръжте в течение.

– Господин докторе?

Франке неохотно се обърна, но ядът от лицето му веднага изчезна, когато видя човека, който го беше повикал. Беше техникът. Държеше компютърна разпечатка и изглеждаше някакси нещастен, както се стори на Роглер. Не, поправи се той в мислите си. Не нещастен. Правилната дума беше ужасен. Франке дръпна листа от ръката му, хвърли поглед отгоре и пребледня като платно.

– Това... това не може да е вярно. Проверихте ли резултата?

– Два пъти – увери го техникът. – Преценката е по-скоро твърде оптимистична. Има покачване, ето тук, виждате ли? – той заби пръст някъде в листа. – Трудно се разчита, защото е неравномерно, но го има.

– Но... три месеца и половина? – Франке нервно прокара длан по брадичката си. – Не може да бъде!

– В действителност вероятно са по-скоро два – каза другият. – Зададох възможно най-големия толеранс в наша полза. Средната стойност е четиринайсет седмици. При това не сме разчели напълно графиката. Може да стане и още по-лошо.

– Какво може да стане още по-лошо? – попита Роглер. Притеснението му отново го бе обзело. Това, което виждаше в погледа на Франке, си беше чиста паника. Техникът погледна първо него, после Франке.

– Кажете му – каза тихичко Франке. – За дупката става дума. Видяхте я, нали?

– Да, бях там – потвърди Роглер. – Е, и?

– Още не знаем накъде води. Пуснахме няколко сонди, но никоя не даде никакъв задоволителен резултат. Единственото, което знаем със сигурност, е, че поглъща всичко, което попадне вътре. Забелязахте ли бурята?

– Нямахме как да не го направя – отвърна Роглер. Дали това в очите на Франке бе паника? Сега сам започна да я усеща.

– Става все по-силна – каза Франке. – Накъдето и да води тази шахта, тя всмуква кислород. – Той се изсмя, но смехът прозвуча като плач. –

Спомняте ли си как я нарекохте в хеликоптера, Роглер? Дупка в действителността?

– Момент... Искате да кажете, че..., че през тази дупка изчезва въздух?

Франке кимна с глава. Изведнъж вътре стана съвсем тихо. Вниманието на всички бе насочено към тях. Макар че не бе говорил много високо, явно всички бяха разбрали въпроса на Роглер и отговора на Франке.

– Да – каза той. – И все по-бързо.

– Колко бързо? – попита Роглер.

– В геометрична прогресия – отговори вместо Франке техникът. – В момента не се забелязва много, но става все по-осезателно. Дадох на компютъра да направи крайните изчисления. Това е резултатът. – Той посочи листа в ръцете на Франке. Ако процесът се развива със същата бързина, остават ни още три месеца и половина.

– Три месеца до кое? – попита Роглер.

– Докато е всмукало толкова от нашата атмосфера, че да не можем повече да живеем – отговори Франке.

Роглер го гледаше втренчено.

– Искате да кажете... в Порера. В Тесин?

– Не – отвърна Франке. – Искам да кажа на тази планета.

14.

Преценката на Ломан се бе оказала точно такава, каквато Варщайн предполагаше – твърде оптимистична. Въобще не се движеха толкова бързо, колкото отначало смяташе журналистът. Дори и по второстепенните пътища движението бе толкова претоварено, че Варщайн не веднъж изпита чувството, че въобще не се движат. А веднъж дори наистина се върнаха назад и пропътуваха цели десет километра, за да потърсят друг път. С приближаването към целта настроението в колата ставаше все по-потиснато. И все по-спокойно. На никой от тримата не му се говореше. Всеки бе зает със собствените си мисли, в които сигурно и останалите играеха някаква роля, но може би не чак толкова голяма. Освен това мислите и на тримата като че ли не бяха особено приятни.

За Варщайн този последен етап от пътуването се превърна в мъчение. Чувството на еуфория (което май си беше чисто злорадство), последвало решението му на свой ред да изпързала Ломан, не продължи дълго. И без друго мисълта не бе много реалистична. Ломан може и да беше идиот, но в никакъв случай не бе глупак и в тази игра Варщайн бе безнадеждно много по-назад от него. А и самият Варщайн вече не бе много сигурен дали наистина го иска. Макар че все още не си го признаваше, нещата вече бяха заживели собствен живот и вероятно не бе в негова власт да промени нещо. Вече не той определяше какво да се случи, а събитията определяха неговите действия.

Повече от три часа пътуваха успоредно на железопътната линия, водеща на изток – а това при темпото, което позволяваха задръстените пътища, означаваше по-малко от сто километра – после се отклониха от главния път и навлязоха в планината. Пътят стана още по-лош и макар че се отърваха от задръстването, се придвижваха още по-бавно. Още тогава, преди три години, шосето към прохода Нуфен беше в отчайващо състояние. Оттогава никой не си беше мръднал пръста да го оправи, а лошото време през последните дни бе свършило своята работа, за да бъде картината съвсем катастрофална. Към това се прибавяха и леещият се дъжд и плътната облачна покривка, които създаваха почти пълна тъмнина. Като добавка дойде и обстоятелството, че автомобилът им може и да беше удобен, но за експедиция в планината бе напълно неподходящ. На няколко пъти Варщайн решаваше, че просто ще спрат на калния, стръмен път и колкото повече се приближаваха към прохода, толкова повече

се радваше на тъмнината, в която светлината на фаровете им се губеше само на няколко метра. Преди няколко години бе пътувал по тази отсечка – при хубаво време, през деня и с автомобил, пригоден за такива условия – и въпреки това сто пъти се изпоти, защото в един доста дълъг участък пътят се виеше плътно покрай отвесно издигаща се скална стена: от едната му страна беше извисяващият се право в небето гладък като огледало гранит, а от другата – дълбока петдесет или може би сто метра пропаст. Черното Нищо, в което понякога попадеше светлината на халогенните фарове, когато правеха завой, бе наистина Нищо, което при най-малкото невнимание можеше да доведе до падане в пропастта.

– А какво ще правим, ако са затворили и този път? – попита изведнъж Ангелика. Макар че думите и бяха само още един повод за тревога, Варщайн почти им се зарадва, защото за малко го отклониха от мрачните му мисли.

– Не са – каза Ломан. – Почти никой не познава този проход. Даже не е обозначен на всички карти.

– Аз например го познавам – каза Варщайн. – А освен мен и приблизително още триста души, които са работили на тунела. Един от тях се казва Франке.

– Е, и? Какво мислите, че може да е направил? Затворил е целия Тесин?

– Може би – каза съвсем сериозно Варщайн.

Ломан ядосано сви вежди.

– Вие двамата трябва да се запишете в Клуба на песимистите. Сигурен съм, че ще ви приемат като почетни членове.

– Това не е отговор на въпроса ми – обади се нервно Ангелика.

– Даже и не мисля да му отговарям – каза остро Ломан. – Не вярвам, че е затворен, и толкова. Ако човек всеки път мисли най лошото, по-добре нищо да не захваща.

– Но при дадени обстоятелства поне може да ни предпази от лоши изненади – каза Варщайн.

Ломан го погледна изкосо, но не продължи спора, защото цялото му внимание бе насочено към пътя. Летните гуми непрекъснато превъртаха върху калната настилка и няколко пъти вече губеха опора и тръгваха назад или се накланяха встрани, докато колелата намереха опора.

– Още колко ни остава? – попита след малко Ломан.

– Не знам – призна Варщайн.

– Мислех, че познавате пътя.

– Бил съм няколко пъти тук, но през деня. И не при такъв потоп. Но

мисля, че вече не сме далече.

– Е, чудесно, щом така мислите!

Варщайн за секунда се замисли дали да му каже, че най-тежкият участък тепърва им предстои от другата страна на прохода. Реши да замълчи, макар че изпитваше почти детинска радост да ядоса Ломан. Но той беше техният шофьор и животът им бе в неговите ръце, и то в буквалния смисъл на думата – ръцете, стиснали волана, бяха започнали да треперят. Така силно стискаше, че Варщайн имаше чувството, че самият той се държи за него. Въпреки сервоуправлението виждаше колко усилия му струваше да задържа колата върху платното. Сякаш прочела мислите му, Ангелика попита:

– А как е от другата страна?

Варщайн се поколеба за момент, после каза:

– Страхувам се, че е по-трудно, но вече не е така опасно.

Ломан не каза нищо, но Ангелика видимо потръпна и без друго бледото и лице пребледня още повече. Опасно ли? Тя не изговори на глас въпроса, но той бе изписан съвсем ясно в погледа и и Варщайн едва сега разбра, че на нея и през ум не и е минало, че пътуването нагоре към прохода може и да е опасно.

– Горе на прохода има малък паркинг – продължи бързо той само за да каже нещо и да не и даде възможност да зададе въпроса. Беше достатъчно нервна. – Може би ще е добре да направим малка почивка там.

– Добра идея – съгласи се Ломан и обърна за секунда глава, за да погледне Ангелика. – Можете да ни направите кафе. Май имам нужда да пийна малко.

– С удоволствие – отвърна Ангелика. – Един от нас може да ви сменни, поне за малко.

Ломан поклати глава:

– Не е нужно. Всичко е наред, само малко съм уморен. Но не се притеснявайте, карал съм и по по-лоши пътища.

Например шейна с кучешки впряг през Сахара, помисли си подигравателно Варщайн, но запази мисълта за себе си. Ако всичко вървеше така добре (или зле), както досега, имаха най-малко час и половина, докато стигнат върха. А напрегнат, Ломан достатъчно трудно се издържаше. Не биваше и да го ядосва.

След десет минути стигнаха най-високата точка на прохода и пред тях в тъмнината изникна паркингът, за който спомена Варщайн.

Беше пуст, но в калта личаха следи от гуми. Колата е била тук преди немного време. Тази мисъл не хареса на Варщайн. Никой не би

дошъл дотук в това време, ако не му беше наложително.

Мислите на Ломан течеха в същата посока, защото докато насочваше колата към едно горе-долу по-устойчиво място, откъдето не можеха да тръгнат нанякъде, загрижено гледаше вкопаните дълбоки дири. Въпреки това се престори, че не е забелязал нищо, и Варщайн бе доволен. Понякога наистина най-доброто решение беше да си затваряш очите пред истината.

Ломан изключи двигателя и с въздишка на изтощение се облегна назад в седалката. Твърдението му преди малко, че е леко изморен, си беше чиста лъжа. Ангелика мълчаливо отиде да направи кафе, а Варщайн се пресегна и извади картата. Оказа се, че не е много добра. Проходът и пътят, който водеше дотук, бяха указани, но всичко след прохода изглеждаше на смътната светлина като сиво-зелена бъркотия. То така си и беше в действителност. Тунелът, който бе донесъл дългоочакваното улеснение на движението около Локарно и Аскона, бе довел до окончателната смърт на тази част отвъд планината. Имаше няколко малки селища от по десетина къщи и най-много църква, които не можеха да бъдат открити на никоя карта, както и няколко отдалечени стопанства. Явно транспортът, който е минавал оттук, след откриването на тунела Гридоне съвсем е замрял.

– Случайно да знаете къде се намираме? – попита подигравателно Ломан.

Варщайн не откъсна поглед от картата, но кимна с глава.

– Исках само да... Мислех си колко време още ни трябва.

– И?

– Два часа, а може и повече – отвърна предпазливо Варщайн.

– Да се надяваме, че дъждът ще престане – измърмори Ломан. След кратка пауза додаде тихо, за да не го чуе Ангелика: – На няколко пъти бяхме на косъм. Можехте да ме предупредите, че пътят е толкова опасен.

– И аз не знаех – призна си Варщайн. – Спомените ми са някак други.

За негова изненада Ломан се съгласи:

– Неприятните неща се забравят бързо. Значи два часа, казвате?

– Най-малко. Но опасната част вече минахме. Пътят надолу е с много завой и на някои места е много тесен. Но най-лошото, което може да ни се случи, е да слезем в канавката. Повече пропасти няма.

– И това ще е достатъчно зле – усмихна се накриво Ломан. – И някакси смешно, не мислите ли? След като почти стигнахме, да спрем на

пет километра от целта... – При тези думи той остро погледна Варщайн, сякаш искаше да му каже, че много добре знае какво смята той да направи.

– Нека все пак един от нас да ви смени – предложи Варщайн. – Изглежда изтощен.

– Така е. При това време два часа са по-изморителни от двайсет при нормално шофиране.

– И въпреки това искате да извървите целия път през тунела?

Ломан замълча за момент.

– Ще видим – усмихна се уморено. – Знаете ли, рядко планирам нещата. В повечето случаи действвам спонтанно и това се оказва правилно. Най-големите ми провали са ставали, когато много точно съм планирал всичко.

– Като това пътуване?

– Как ви хрумна? За мен си струваше – получих си историята.

– Ами ако ни хванат, преди да разберем какво всъщност се е случило?

– Тогава имам друго в запас – равнодушно каза Ломан. – Не сме нито в Дивия запад, нито в Русия или Китай. Франке може и да е влиятелен, но не може да направи така, че просто да изчезнем.

– Надявам се да сте прав.

– Вие надценявате този човек. И това е причината, поради която винаги ви е побеждавал.

Варщайн можеше да му каже, че въобще не ставаше дума за това, кой кого побеждава. Отдавна вече не. Но нямаше желание отново да подхваща безкрайната дискусия. През последните часове бе променил донякъде мнението си за Ломан, но не чак толкова, че да му има доверие. Или пък дори да изпитва симпатия към него.

– Кафето е готово.

Ломан изненадано погледна към Ангелика.

– Толкова бързо?

– Ами... нес е. – Ангелика поднесе на Варщайн и на него две димящи чаши. – Съжалявам, но запасите вече свършват. Домакинът ни явно не е бил подготвен за по-дълго посещение.

Тя се върна да донесе своята чаша и Варщайн внимателно отпи от кафето си. Имаше ужасния вкус на всички разтворими кафета по цял свят, но беше горещо и кофеинът веднага оказа живителното си действие.

Ломан изпразни чашата си на големи глътки и я остави до себе си.

Запали си цигара, а с другата ръка вече включваше двигателя.

– Веднага ли тръгваме? – учуди се Ангелика.

– Има ли причина да стоим още тук? – отвърна с въпрос Ломан и включи фаровете и чистачките. – Нали ви казах, че не съм много уморен. Освен това колкото по-дълго си почивал, толкова по-трудно шофираш след това.

– Откъде измислихте тая глупост? – попита Варщайн.

– Просто опит. – Ломан включи на скорост, потегли и погледна часовника. – Увеличете радиото, сега ще има новини.

Варщайн се наведе и завъртя копчето. Чу се тиха класическа музика. Никога не бе могъл да понася класиката, но си спести труда да търси друга станция. След съобщението за катастрофата на обяд всички местни предаватели излъчваха сериозна музика.

Новините започнаха точно на секундата. Нямаше нищо ново от Лаго Маджоре освен съобщението, че броят на мъртвите, които бяха извадени от езерото, е надминал триста. И нямаше никаква вероятност да бъдат намерени оцелели. Самолетът се беше забил като бомба в езерото. Който не бе умрял при удара или не се бе удавил веднага след това, бе замръзнал. По това време на годината водата вече бе леденостудена. Варщайн искаше да изключи радиото – вече бе чул полагаемата му се доза съобщения за катастрофи за деня, но изведнъж чуа нещо, което го накара да увеличи още звука.

„Току-що... – каза говорителят – ...цялото въздушно пространство над Тесин е затворено за граждански полети, докато се изяснят всички обстоятелства около катастрофата. След затварянето на трите най-важни железопътни връзки в Швейцария по този начин е прекъсната и въздушната връзка между Цюрих и Милано.“

– Три? – казаха в един глас Ангелика и Ломан.

– Три – потвърди Варщайн. Не беше изненадан. По-скоро щеше да е, ако не бе станало. – Това означава, че са затворили и тунела Симплон, и отсечката през Локарно.

– Но нали през цялото време слушахме радио! – възмути се Ломан. – Трябваше да кажат нещо!

– Знаете ли какво значи това? – продължи невъзмутимо Варщайн. – Областта около планината практически е затворена за външния свят. Франке не можеше и да мечтае за нещо по-добро от тази самолетна катастрофа.

– Все пак има и други пътища – каза Ангелика.

– Има само един път – поправи я Варщайн. – И той минава по брега

на Лаго Маджоре. На какво да се басираме, че е затворен за автомобили заради спасителните отряди?

– Не, това не може да направи! – възрази убедено Ломан. – Ако е така, значи половин Швейцария е парализирана!

– Той може и вече го е направил – каза Варщайн. – И ако се наложи, може да направи и много повече.

Ломан понечи отново да възрази, но се отказа. Защото в този момент небето над тях избухна в пламъци.

– Да-а – въздъхна Франке, – мисля, че разбирам какво имате предвид. Роглер объркано изгледа сивокосия германец, докато схване какво искаше да каже Франке. Казаното се отнасяше до разговора им тази сутрин и посещението при градските съветници. Роглер съвсем бе забравил и двете неща, което не беше никак чудно след всичко, което видя и преживя този ден. Но Франке явно не бе забравил. Явно беше от хората, които никога нищо не забравяха.

– Невероятно! – Франке тръсна глава и погледна изпитателно Роглер. – Не искате ли да изпълните задълженията си и да направите това, за което ви помолиха?

На Роглер не убягна ироничният полутон в думите му. Дано Франке наистина не очакваше, че ей-сега ще слезе и ще направи онова, за което го помолиха градските съветници. Но само след секунда действително протегна ръка към дръжката на вратата и слезе.

За да стигнат до Аскона, им трябваше почти час, от който пет минути летене с хеликоптера от Порера до началото на града, където ги очакваше автомобил, а през останалото време изминаха малкото километри дотук. Автомобилният поток не просто се влачеше, а вече съвсем беше спрял. Сигурно щяха по-бързо да стигнат до хотела, ако бяха тръгнали пеша.

Гледайки огромната маса плътно притиснати един до друг хора, които блокираха крайбрежната улица пред тях, в този момент Роглер и в това се съмняваше. Сигурно бяха стотици, даже хиляди, всички наблъскани пред ниската стена от другата страна на улицата, за да могат да гледат към езерото. Роглер изпитваше към тях смесица от гняв и презрение, Франке му бе разказал за падането на самолета и той предполагаше, че тълпата се беше събрала, за да наблюдава мястото на произшествието, макар че то се намираще на почти километър оттук, на другия бряг на Лаго Маджоре, и едва ли можеше да се види нещо друго освен няколко блещукащи над водата светлини. Не можеше да понася

зпячатите. Професията му, при която много по-често от другите хора се сблъскваше с насилствена смърт и разрушения, бе направила така, че даже направо ги мразеше.

Но сега го очакваше изненада. Тълпата не се беше събрала, за да гледа спасителните работи. Що се отнасяше до тях, бе прав – на доста голямо разстояние от тях по повърхността на водата пробягваха светлините на прожектори и нещо като че ли гореше, но това беше всичко, което можа да види. Много по-добре обаче можеше да различи какво ставаше от другата страна на стената. Гледката бе толкова абсурдна, че той отведнъж спря и опули очи.

Трябваше да мине известно време, докато в главата му се избистри мисълта, че това тук наистина бе причината, поради която сутринта го бяха извикали в кметството. От онази страна на крайбрежната алея една тясна ивица трева с няколко добре поддържани дървета разделяше езерото от сушата и сега там се тълпяха десетки от възможно най-странните фигури, които Роглер някога бе виждал. Повечето бяха облечени в чуждоземски пъстри одежди – сарита, пончо, плащове, наметала, набедрени препаски. Роглер виждаше пред себе си всевъзможни облекла, каквито съществуваха, само не и тукашните. Лицата бяха с азиатски и индийски черти, имаше черни, индианци, ескимоси и аборигени, накратко – цялото събиране представляваше карнавална гледка на вълшебници, шамани и магьосници. Само дето в картината нямаше нищо смешно. Изведнъж изпита ужас, който, и сам не можеше да си обясни, а и не искаше. Да се доближи до него означаваше да се доближи до причината за него, а от това изпитваше панически страх. Гледката на странните шарени фигури го изпълни с усещането за приближавашо нещастие, за нещо, което щеше да е много по-лошо от всичко, което досега си е представял. А след всичко, което преживя днес, вече можеше доста неща да си представи.

– Господин капитан! Добре, че сте тук!

Роглер се обърна и се озова лице в лице с един най-много двадесетгодишен полицаи, който с мъка си пробиваше път през тълпата към него. Видя, че младежът не бе сам – след него пет-шест полицаи смело и отчаяно и почти безрезултатно се опитваха да изтласкат множеството, така че да има малко свободно пространство на улицата. Уж никой не се съпротивляваше, но в крайна сметка усилията им бяха без видим резултат. И малцината, които се опитваха да изпълнят нарежданията на полицаите и да освободят пътя, бяха тласкани отново напред от напирасата тълпа.

– Какво става? – попита Роглер. Посочи тълпата, после странното шествие от другата страна: – Какво правят тези тук?

– Не знам, господин капитан. Попитахме ги, но говорят само нещо неразбрано.

Това не беше съвсем вярно. В очите на полицаия Роглер прочете, че приказките им са му се сторили по-скоро страшни, отколкото неразбрани. Ясно си спомни срещата със стария абориген и преглътна острата забележка, че това не е отговор на въпроса му.

Обърна се и отново впери поглед към насъбраните шамани. Може би бяха стотина. Роглер не можеше да различи какво точно правеха, но беше ясно, че правеха нещо, и то всички заедно. Горяха няколко огъня. Мъжете (Роглер установи, че бяха само мъже) седяха или стояха на групи, но никой не говореше и почти никой не се движеше. Забеляваше се само някой неволен жест, леко повдигане на ръка или бегло движение, това беше всичко. Имаше нещо, което обедняваше мъжете, което бе над всички явни различия и ги свързваше в нещо Голямо.

Тази представа обърка Роглер, но в същото време почувства, че тя е не просто някаква мисъл. Не за първи път, откакто бе дошъл тук, не само Франке, но и ходът на събитията бяха започнали постепенно да променят светоусещането му, усещаше това внезапно знание, което бе и повърхностно, но и някак много интензивно, така че можеше да се усъмни в него. Чувството го уплаши, но в същото време бе и опияняващо. Сякаш пред сетивата му се разкриваха съвършено нови, впечатляващи измерения и можеше да възприема неща и зависимости, за които преди не бе и подозирал.

– От колко време е така? – попита той.

– Вече половин ден – отговори полицаят. – Започнаха да се събират около обед и оттогава седят тук.

В този момент чу един глас да казва зад гърба му:

– Не можете ли да кажете откога по-точно?

Обърна се и видя Франке, който го бе последвал и бе чул краткия им разговор. Полицаят изгледа въпросително германеца и отговори чак когато Роглер му даде знак, че всичко е наред.

– Горедолу към...един. По-точно не мога да кажа, съжалявам.

– Около един? – По лицето на Франке не личеше какво мисли в момента, но Роглер много добре знаеше. Часът, който назова полицаят, бе точно времето, когато бе започнала бурята.

Направи крачка напред и спря. Едва сега забеляза, че никой от тълпата не бе прекрочил в затревената ивица. Оттатък символичната стена

се блъскаха буквално стотици любопитни, а Роглер имаше достатъчно опит с хора като тях, за да знае, че обикновено беше въпрос на време, докато първият се престраши и дойде по-напред, за да задоволи любопитството си. Тук не беше така. Непосредствено пред стената сякаш имаше втора, невидима, но много по-непреодолима преграда.

– Говорихте ли с тях? – попита той полицаая.

Знаеше какво ще му отговори, още преди онзи да си е отворил устата. Младежът каза със заекване и без да го гледа в очите:

– Само... извикахме им...няколко пъти...

– Но не сте ходили при тях, нали?

Полицаят мълчеше. Изглеждаше смутен и уплашен. Роглер не знаеше дали това бе страх от наказание или от това, което виждаше. Може би и от двете неща едновременно.

– Всичко е наред, аз ще уредя нещата – успокои го той. Отново тръгна, но нещо го спря. Не бе физическа съпротива. Невидимата стена бе и недоловима. Макар и нематериална, бариерата бе непреодолима.

– Чакайте!

Роглер така и така щеше да спре, но се обърна и изгледа Франке. Германецът стоеше на крачка зад него. Гледаше към мъжете от другата страна на стената и изражението върху лицето му издаваше, че и той изпитва същото непонятно чувство и някакъв страх при вида им. Може би всички тук изпитваха същото. Изведнъж Роглер осъзна колко тихо бе наоколо.

– Може би... не трябва... не трябва да им пречите – каза замислено Франке.

Роглер учудено вдигна вежди. Въобще не смяташе да предприема нещо. Без да се взема предвид, че не можеше – какво трябваше да стори? Да арестува всички тези мъже заради предизвикване на обществени безредици или да им състави акт затова, че са запалили огън в парка?

Причината за изненадата му беше друга. Вече с леко учудване бе установил, че Франке го е последвал, но отдаде това на чисто човешкото любопитство да разбере защо са се събрали толкова много хора. Самият Франке, когото Роглер тайничко смяташе за едва ли не най-безчувствения човек, когото бе срещал от дълго време насам, трябваше да е забелязал, че бе излязъл от колата, за да остане известно време сам или поне да може да мисли за нещо друго. А фактът, че въпреки това го последва, изненада Роглер само в първия момент. Голямата изненада бе, че Франке явно се интересуваше от това, което става от другата страна на стената. Роглер се хващаше на бас на всичко, че Франке подигравателно

отхвърляше всичко, което не можеше да бъде научно доказано. Ако, разбира се, изобщо го забележеше. Но явно не само неговият свят бе започнал да се руши.

– И без друго не мога нищо да направя – отговори той, без да каже защо. Ако и Франке като него не можеше да премине невидимата граница, щеше да разбере. А ако не беше така, щеше само да се изложи.

Франке се приближи и спря точно на несъществуващата линия, където бе спрял и Роглер. Върху лицето му се появи израз на леко стъписване, но не каза нищо, само прокара поглед наляво и надясно върху насъбралите се отсреща мъже.

– Какво, за Бога, правят? – измърмори под нос.

Каза го наистина много тихо, но изведнъж една от фигурите, която клечеше свита до огъня, повдигна глава и погледна в тяхната посока. Секунди по-късно се изправи.

Роглер леко потръпна, когато видя, че е старият абориген, с когото бе говорил преди два дни. Мъжът се приближаваше със ситни, но някак величествени крачки. След него тръгна още един от шаманите. Беше най-истинският индианец, който Роглер някога бе виждал.

Безпокойството му прерасна почти в паника, когато разбра, че двамата действително идват право към тях, а не се движат случайно в тяхната посока.

Очакваше, че аборигенът ще го заговори, но за негово учудване той се обърна към Франке. А за още по-голямо учудване Франке бе не изненадан, а направо ужасен и не можеше да го скрие.

– Знаех, че ще дойдеш – каза възрастният мъж.

Франке потръпна. За секунда изгуби непоклатимото си самообладание и в погледа му проблесна диво пламъче. В следващия миг се овладя, но не напълно. Явно вече не му се удаваше.

– Така ли? – каза той нервно. – Значи сте знаел повече от мен.

– Идваш късно – продължи аборигенът. – Може би твърде КЪСНО.

Франке нервно пристъпваше от крак на крак. Роглер разбираше колко неприятна му е ситуацията, но не бе сигурен дали не бе само заради това, че имаше свидетели.

– Не разбирам за какво говорите. Кой сте вие? И какво, по дяволите, правите тук?! Това не е панаир. Съзнавате ли, че вие и странните ви приятели парализирате цял един град?

– Мнозина вече загинаха – продължи старецът, сякаш не бе чул думите на Франке.

– Загинали? От какво... – той спря по средата на думата, отмести

поглед от стария и потърси светлините, които все още трескаво проблясваха над водата. – Имате предвид самолетната катастрофа. Какво общо имате вие с това?

– Моментът приближава и кръгът се затваря. Времето ще се върне в началото. Боговете преброиха звездите и всички мисли на хората вече са помислени.

– А-ха – каза Франке.

– Сроктът ни почти изтече – обади се индианецът. – Моментът на Тримата е близо. Готови ли сте?

Разговорът започва да става абсурден, помисли си Роглер. Франке от едната страна и двамата шамани от другата сякаш говореха за свършено различни неща. Но защо изведнъж изпита чувството, че само разговаряха на друг език, в който думите звучаха познато, но имаха съвсем различно значение?

– Колко време ни остава? – попита Франке.

– Колкото е нужно – отговори аборигенът. – Нито по-малко, нито повече. Той изгледа безмълвно и с пронизващ поглед Франке, после се обърна и искаше да се върне на мястото си до огъня, но Франке го спря:

– Чакайте!

Аборигенът и другарят му наистина спряха и извърнаха погледи към него.

– Моля ви, почакайте! Аз...вече не разбирам какво става... Какво е това?

– Знаеш добре – настоя старецът. – Знаеш го от самото начало. Разреши си сам да видиш и ще разбереш. Но трябва да побързаш. Вратата се отвори от това, което ти направи.

– Вратата? Какво значи това?

– Започва се – каза аборигенът. – Гледайте!

Роглер никога не разбра съвсем дали беше случайно, или в този момент наистина станаха свидетели на действието на сили, които не можеха да проумеят с човешкото си съзнание. В момента, в който старецът изговори думите, небето над Аскона и над езерото се озари от тайнствена бледозелена светлина.

От тълпата се чува ужасени викове и зад тях избухна паника, но Роглер почти не забеляваше нищо. Стоеше като вкаменен и гледаше със смесица от възхищение и боязън това, което ставаше над главите им.

Зелени трептящи светлини пробягваха по небето, преследвани от

оранжеви пламъци и пулсиращи завеси от светеща мъгла, които образуваха странни контури и форми. Очерганията на върховете бяха обгърнати в син студен огън и тук-там между небето и земята искряха тънки нишки от чиста енергия, прилични на огромна паяжина, обхващаща постепенно цялата Земя. Дъждът бе престанал. Малкото облаци, останали на небето, искряха в многоцветни светлини, идващи вътре от тях.

– Фантастично! – прошепна Ангелика. – Това... това е най-красиво-то нещо, което съм виждала!

Някъде далече пред тях върху покрития със сняг склон на един връх се изля вълна от виолетова светлина. Последваха я сянка, после отново светлина, този път с неопикуем цвят. Ангелика гледаше играта на светлини и сенки и очите и искряха. Въодушевлението и бе съвсем искрено.

Невероятната игра на природата изплаши Варщайн, макар че и той бе възхитен от естетическата и красота. Може би бе така, защото единствен знаеше какво значи всичко това. Каквото и да беше, бе започнало.

– Да продължаваме – думите му бяха отправени към Ломан, който като Ангелика от няколко минути насам седеше неподвижно и наблюдаваше бягащите по небето светлини. В първия момент реши, че журналистът не го е чул, но след малко той с видимо усилие се откъсна от картината пред себе си и се обърна към Варщайн. Въодушевлението му не бе толкова силно като при Ангелика. Чувствата му сякаш бяха някъде по средата между нейните и на Варщайн. В погледа му Варщайн прочете възхита, но и следа от уплаха.

– Какво е това? – попита той. – Нещо като... Северно сияние ли?

Едва ли, помисли си Варщайн. На глас каза:

– Не знам. Не съм виждал подобно нещо, но не ми харесва.

– Как, толкова е прекрасно! – възмути се Ангелика.

– Това не го прави по-малко опасно – отвърна Варщайн.

– Опасно? – изсмя се Ангелика. – Как може нещо толкова красиво да бъде опасно?

– Естетически погледнато, и огънят е красив – каза Варщайн. – Дори експлозията на атомна бомба си има своята красота. Но въпреки това е опасна.

– Това е най-тъпото сравнение, което някога съм чувала – каза Ангелика през смях, но не продължи спора.

Ломан потегли и тя се наведе, за да гледа небето, защото вече се спускаха надолу.

Макар че дъждът бе престанал, не се движеше кой знае колко по-

бързо, защото пътят бе в много по-окайно състояние, отколкото Варшайн очакваше. Дори в началото темпото, с което се движеха, намаля. Под коварния слой от кал се криеха безброй дълбоки дупки и пукнатини и на няколко пъти пътят съвсем изчезна. Калните потоци от нанос, върху които пътуваха, се превърнаха в езеро от тиня и нямаха друг избор, освен да се надяват единствено на късмета си и че отново ще излязат на пътя.

Светлината също не им помагаше, дори се оказа допълнително препятствие. Бе станало доста по-светло, но непрекъснато сменящите се цветове и объркващата игра на светлини и сенки понякога правеше почти невъзможно да различат пътя. В стробоскопичната светлина дърветата и скалите сякаш заживяваха свой собствен тайнствен живот. От време на време на Варшайн му се струваше, че съзира движение зад действителността, сякаш нещо се опитваше от света на сенките да премине в света на предметите. Чувството бе не само страшно, но и по някакъв начин му бе познато, макар че не знаеше защо и откъде.

Известно време пътуваха в пълно мълчание. Ангелика все още бе напълно завладяна от фантастичната гледка, Варшайн продължаваше да е разтревожен и на прага на истински страх, а Ломан бе твърде зает да овладява колата, за да може да изпитва нещо.

– Кой изключи радиото? – попита изведнъж Ломан. – Може да кажат нещо за... за тези... светлини. Увеличете го.

Никой не бе нито изключвал, нито намалявал звука на радиото, Варшайн бе сигурен в това. Но се наведе и завъртя копчето. Не последва нищо. Апаратът бе включен, нямаше грешка. Зелената лампичка светеше, но от високоговорителя не идваше и най-слаб звук. Дори и статични шумове нямаше.

– Повреди ли се? – попита Ломан.

Варшайн вдигна рамене.

– Сигурно е от...от тези...от този феномен – каза неубедително. Светлините на небето съвсем сигурно не бяха причина за млъкването на радиото.

– Там отпред има нещо – каза изведнъж Ломан. Не свали ръце от волана, а посочи с глава напред. Явно имаше по-добро зрение от Варшайн, защото минаха няколко секунди, докато разбере какво бе привлякло вниманието му.

Когато последния път бе тук, пътят отвеждаше в долината след много завои, но без прекъсване. Сега бе затворен. От двете страни на платното се издигаше висока два метра телена ограда, в средата на

която имаше масивна решетъчна врата. Тънки сини и зелени линийки светлина очертаваха част от решетката и в първия момент тримата помислиха, че оградата е под електрическо напрежение. Но веднага след това видяха, че и по земята и в клоните на близките дървета танцуваха светлинни линии. Приблжиха се към края на дъгата, фойерверките от цветовете и светлина, които досега бяха наблюдавали отдалеч, вече бяха около тях.

Ломан спря колата доста пред оградата. Не излезе веднага, а дълго и съсредоточено гледа в тъмнината от двете страни на пътя, където проблясваха измамливите светлини, после с нескрита загриженост погледна към оградата.

– Нова е, нали?

Варщайн само кимна. Отвори колебливо вратата, слезе и потъна почти до глезен в калта. Беше студено и въздухът бе толкова влажен, че в първия момент си помисли, че продължава да вали. Ломан излезе от другата страна и даде знак на Ангелика да остане в колата.

– Чакайте тук! Ние с Варщайн ще се огледаме наоколо.

Приблжиха се предпазливо към вратата. По решетката преминаваха сини искри и малки светкавици, а във въздуха се носеше лека миризма на озон. Ломан вдигна предупредително ръка, извади от чантата си химикалка и я хвърли срещу оградата. Нищо не последва. Двамата размениха погледи, Ломан вдигна рамене и силно стисна едната от пръчки-те на вратата.

– Дотук с предпазливостта – каза Варщайн.

– Все пак най-накрая трябва да разберем дали оградата е под напрежение или не – оправда се Ломан. Смееше се, но потреперването в гласа му издаваше облекчение. Това май беше една от идеите, които изглеждат добри само на пръв поглед.

– Доста своеобразен метод за изпробване.

– Но и много ефективен – не се предаваше Ломан. – Винаги завършва с успех. А ако не, неуспехът след това никого не интересува.

Той се хвана и с другата ръка за решетката, разклати силно и за малко да падне, защото двете крила със скърцане се разтвориха. Ломан едвам запази равновесие и върху лицето на Варщайн се появи злорада усмивка.

– Май е отключена. Ще ми се да знам защо някой си прави труда да слага такава порта, а после да не я заключи – каза Варщайн и се приближи. Проследи оградата с поглед, докдето тя се губеше в тъмнината.

– Като че ли са оградили цялата околност – измърмори Ломан и

поклати неразбиращо глава. – Само че защо?

Варщайн вдигна рамене:

– В радиус от два километра няма абсолютно нищо, което си струва да бъде оградено.

– Освен един точно определен връх – добави Ломан.

– Не ставайте глупав. Кой ще огражда цял връх? – Но думите му не прозвучаха особено убедително.

Ангелика излезе от колата и се присъедини към тях. Явно бе дочула част от разговора, защото посочи наляво към една отвесна сянка на четири-пет метра пред оградата. Варщайн я бе взел за дърво. В действителност бе ръждива метална колона, на която висеше правоъгълна табела със светещи надписи на три езика:

**КАРАНТИНА
ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО! ОПАСНОСТ ЗА ЖИВОТА!**

– Карантина? – Ломан сбърчи чело в недоумение. – Що за глупост?

– Сигурно е избухнала заразна болест – предположи Ангелика.

– И откога параноята е заразна? – избоботи Ломан и тръсна решително глава. – Не, невъзможно е. Щях да чуя, ако беше нещо толкова лошо, че да отцепят цяла област заради него. Цялата история направо вони!

Той ритна силно табелата, което имаше неочаквани последствия. Целият стълб се разтrese и секунда след това металната табела падна в калта. Ломан разтвори широко очи, наведе се и най-внимателно я разгледа.

– Съвсем ръждясала. Цяло чудо е, че още висеше.

– Три години са доста време – обади се Варщайн.

– Не, не виси от три години – Ломан посочи долния десен ъгъл на табелата, в който се виждаше някаква дата. – Няма и три месеца, а изглежда като че ли е тук от четиридесет години. Той взе металния със, размаха го и в следващия миг той се изрони под пръстите му в ръждиви люспи. Журналистът гледеше втренчено.

– Но това...

– ... не е нещо толкова важно в момента – прекъсна го Ангелика и посочи оградата. – Отворете вратата, ще вкарам колата вътре.

Докато тя се връщаше към автомобила, Варщайн и Ломан с общи усилия се опитаха да разтворят двете крила на портата. Като се има предвид, че Ломан за малко не падна оттатък, сега им беше доста

трудно. Варщайн натисна с цялото си тегло, за да успее да раздвижи едното крило, и цялата конструкция така силно изскърца, че сигурно се е чуло от другата страна на планината.

Дишайки тежко, той се отдръпна и внимателно се вгледа във вратата. През това време Ангелика вкарваше колата през пролуката. Пръчките на решетката, дебели колкото малкия пръст на ръката, бяха напълно ръждясали. Пантите имаха вид, който караше Варщайн неволно да се пита как цялата конструкция още не е рухнала под собственото си тегло. Имаше и още нещо странно и обезпокоително: бе почти сигурен, че преди малко оградата не бе в такова лошо състояние.

Ангелика спря колата няколко метра зад вратата и отвори предната врата до себе си, без да се премести отзад. Ломан последва мълчаливата покана. Заобиколи и седна на задната седалка. Тайничко се радваше, че някой го е сменил. Последните часове бяха наистина много уморителни.

Варщайн изпита облекчение, когато влезе в колата, но не само заради студа. С всеки изминал момент се чувстваше все по-неуютно. Светлините в небето бяха само началото. Нещо щеше да се случи, и то скоро. Дори може би вече се случваше.

– Колко път имаме още? – попита Ломан.

– Един час – отговори Варщайн. – Приблизително. Освен, ако не се появи друго препятствие.

– Или още някоя изненада – добави Ломан. Погледът му непрекъснато шареше наоколо, опитвайки се да различи нещо в тъмнината встрани от пътя. Изглеждаше доста нервен.

– Дотук никой не се опита да ни спре – обади се Ангелика.

– Точно това ме притеснява – отвърна Ломан. – Някой си е направил толкова труд да не допусне нежелани посетители, а ние просто си влизаме ей-така, без никакви проблеми. – Той тръсна глава и изкриви лице: – Нещо не е наред!

С това му заключение и Варщайн бе съгласен. Все още му бе трудно да повярва, че някой ще е заградил цялата тази част на планината, за да скрие нещо от хората.

– Там отпред! – каза изведнъж Ломан, сочейки вдясно от пътя.

Варщайн веднага видя какво бе открил. Пред тях имаше изоставена кола. Предната дясна гума бе излязла от пътя и явно автомобилът бе безнадеждно затънал в калта, защото наоколо нямаше и следа от шофьора. А освен това не бе и обикновен автомобил, а тъмнозелен военен джип с черен брезентов гюрук. И още нещо бе странно: нямаше никакви отличителни знаци – нито на държавата, нито пък регистрационен

номер. Ломан и Варщайн си размениха многозначителен поглед и слязоха. Ангелика остана в колата. От напрегнатото изражение върху лицето и личеше, че и на нея гледката никак не и харесваше.

Приблжиха се предпазливо до джипа. Ломан непрекъснато се оглеждаше наляво и надясно, а Варщайн заобиколи отдалеч колата. Сега видя защо бе изоставена. Колелото не просто бе затънало в калта, а бе направо счупено.

– Странно – прошепна Ломан. Приблжи се бавно, взирайки се внимателно в джипа, но по някаква причина не се престрашаваше да го докосне.

Чак след известно време Варщайн реагира на забележката му.

– Кое е странно? Журналистът посочи счупеното колело.

– Това не може да се случи. Тези автомобили са създадени точно за такива непроходими терени и не се трошат, като попаднат в някаква си дупка на пътя.

Да, разбира се! Чак сега Варщайн забеляза в какво жалко състояние се намираше джипът. Боята навсякъде се лющеше и отдолу се показваше червеникаво-кафяв, разяден от ръждата, метал. Предното стъкло бе напукано, а гюрукът висеше на парцали.

– Господи, това преди малко не беше така! – в гласа на Ломан личеше ужас.

– Кое? – попита Варщайн, макар че много добре знаеше какво има предвид.

– Колата – каза нервно Ломан. – Покривът, стъклото и... и всичко. Не беше толкова зле.

– Може би вече стоим от доста дълго време? – Варщайн дори не намери сили да се засмее на собствения си въпрос, а Ломан въобще и не реагира. Протегна ръка към колата, но я дръпна, без да я е докоснал. – Да изчезваме! Варщайн се обърна към тяхната кола и замръзна на място.

На няколко метра пред тях сияеше пулсираща светлозелена светлина. Нямаше определена форма, но представляваше някаква субстанция, която му бе трудно да определи и го изпълваше със смътно чувство за опасност. Сякаш нещо в него усещаше, че светлината не е толкова безобидна, както изглежда.

– Мили, Боже, какво е това? – прошепна Ломан.

И той бе се заковал на място, но Варщайн го виждаше само като размита сянка в море от светлина. Може би нещо не от нашия свят, помисли си Варщайн. На глас каза:

– Не знам, но по-добре...по-добре да бъдем предпазливи.

Вратата на колата се отвори и шумът го накара да погледне натакъ. Ангелика идваше към тях с бързи крачки. Варщайн искаше да извика нещо, за да я предупреди, но се спря, като видя изражението върху лицето и.

Очите и сияеха. Откакто върху небето бе започнала тази игра на цветовете и светлини, тя не се и стараеше да скрива въодушевлението си. Сега обаче изглеждаше наистина като омагьосана. На две крачки от Варщайн тя спря, защото той с разперени ръце и препречи пътя.

– Какво...какво е това? – изрече тя шепнешком. – Прекрасно е! Прекрасно?

Варщайн се вгледа в пулсиращата светлина. Бе странно и по някакъв начин впечатляващо, но нямаше никаква естетическа стойност. И далеч не беше прекрасно.

– Не се приближавай! – предупреди я той. – Може да е опасно!

– Опасно? – изсмя се тихичко Ангелика. – Глупости! Не е опасно.

Тя лекичко бутна ръцете на Варщайн от пътя си и с такава решителна крачка мина покрай него, че той не посмя да я спре. Когато пристъпи в светлината, около фигурата и се появи бледа аура. Варщайн безшумно пое дъх.

– Фантастично! – възкликна тя. Вдигна ръка и помахна на Варщайн да я последва, без да поглежда към него. Гледаше безмълвно в центъра на светещото кълбо. Варщайн се запита дали вижда нещо по-различно от това, което виждаше той.

– Върнете се! – извика Ломан. – Нямаме време за игри!

Ангелика сякаш изобщо не чу думите му. Бе протегнала ръце и обърнала длани нагоре. Върху лицето и бяха изписани безкрайна омая, но същевременно и дълбок душевен мир. Започна тихичко да тананика мелодията, която Варщайн вече няколко пъти бе чувал.

– Господи, какво правите? – чу се гласът на Ломан.

Варщайн с жест му каза да мълчи. Нещо в светлината се бе променило. Бе станала по-наситена, но и много по-бяла, така че му бе почти невъзможно да вижда Ангелика. Но това не бе единствената промяна.

До този момент светлината плашеше Варщайн, всяваше му някакъв ужас. Сега изведнъж го изпълни с усещане за дълбок покой и нежен мир. Чувството трудно можеше да бъде изказано с думи, но бе твърде силно, за да е случайно, и твърде непознато, за да е предизвикано от него самия. По странен начин се почувства свободен и едно цяло с нещата около себе си. Почвата под краката му, храстите и дърветата, дори

въздухът и тъмнината наоколо изведнъж се бяха превърнали в миниатюрни части от едно Цяло, към което принадлежаха той и другите двама – незначителни и въпреки това незаменими части от един по-висш Ред, който до този момент не бе познавал, макар че той съществуваше от самото първично начало на Времето. За момент видя всичко с фантастична яснота, сякаш за първи път в живота си проумяваше истинския Ред в Света, великия Порядък, на който се подчиняваше и част, от който беше, своята собствена роля в него, както и тази на всеки отделен човек. С това осъзнаване съществото му се изпълни с дълбок мир.

– Господи, колко е красиво! – каза Ангелика. – Елате! Погледнете само!

От безпокойството на Варщайн нямаше и следа. Чувстваше се свободен и изпълнен от нещо, за което досега не бе и подозирал, че съществува, макар че през цялото време то бе било в него. Без да се колебае, последва Ангелика в кълбото светлина.

Тя продължаваше да гледа вторачено в някаква имагинерна точка в центъра на светлината. Варщайн застана плътно зад нея и в следващия миг също видя нещо. В началото не можеше дори да каже какво е. В светлината плуваха сенки, размити очертания и неродени Неща, които се изплъзваха от човешкото му съзнание и не можеше да определи истинската им същност.

– Какво е това? – попита Ангелика. Вдигна ръка и миниатюрно оранжево червено слънчево кълбо се плъзна от светлината и започна да танцува около пръстите и. Ангелика се засмя. Опита се да го хване, но в последния момент то отскочи, сякаш играеше с нея.

– Идват от Другата страна... от Отвъдното, нали? От Другата страна на Вратата – каза тя.

Варщайн не знаеше. Може би беше така, а може би обяснението бе съвсем друго. Нямаше никакво значение. Знаеше само, че вече нямаше никаква причина да се бори срещу Него, ако То въобще съществуваше от Другата страна на Вратата. Усещаше непозната досега лекота и радост. Проблемите вече нямаха никакво значение. И той като Ангелика вдигна ръка и я протегна към светлинните точки, плуващи пред тях като ято искрящи риби в океан от светлина. Не очакваше да усети нещо, но почувства лек, приятен гъдел като много слаб електрически ток. Ангелика беше права – всичко това бе невероятно красиво. Твърде красиво, за да бъде опасно. Бяха обгърнати от безкраен, придобил видими измерения мир.

– Какво правите там, по дяволите?! – заплашителният глас на

Ломан неприятно смути мислите му, но въпреки желанието си не можа да го игнорира съвсем. – Веднага идвайте!

– Не е опасно – каза Варщайн. – Елате!

– Така е – обади се и Ангелика. – Елате тук, прекрасно е!

– Вие сте луди! И двамата! Излизайте бързо оттам! Нямаме никакво време за детинщини!

Въпреки това обаче се поколеба само още малко, преди да пристъпи и той в светлината. Тънки сини светкавици оградиха тялото му и Варщайн видя как косата му с пукане се изправи. Върху лицето му се изписа изненада.

– Какво е това?

– Нищо – отговори Варщайн. – Нищо, от което да ви е страх.

Той протегна ръка към танцуващото ято светлини и отново изпита лекия гъдел, който сега се разпростря по цялата му ръка и внезапно избухна като силна болка в рамото. Варщайн отскочи с вик назад и се хвана за ръката.

– Какво ти е? – попита Ангелика.

Той бе твърде шокиран, за да отговори. Болката не бе най-лошото. Бе силна, но кратка. Не трябваше да изпита болка, не и в тази Вселена от мир, откъдето идваше светлината.

Предпазливо отново протегна ръка към танцуващата светлина. Този път болката дойде светкавично. Не бе толкова силна като първия път, може би, защото я очакваше. Въпреки това изпита дълбок ужас.

– Да, може би сте прав – обърна се той към Ломан, но без да откъсва поглед от центъра на пулсиращата светлина. – Трябва да тръгваме.

И той докосна Ангелика по рамото, за да и напомни, че трябва да тръгват.

Светлината се промени. Не стана нито по-интензивна, нито пък нещо в цвета и се промени, но вече не бе така нежна и закриляща, а студена и някак обезпокояваща.

– Веднага се махайте отгук! Бързо! – Гласът на Ломан звучеше много изнервено, но Варщайн вече не можеше да бъде заразен от неговата нервност. Отстъпи крачка назад и лекичко дръпна Ангелика, но тя се възпротиви.

– Не! Още не искам да тръгвам!

Светлината примига. Цветът се промени от нежно зелено в студено синьо. Пулсиращата сърцевина се превърна в зееща пукнатина, от която вместо светещи звезди извираха безформени сенки с ужасяващи цветове и страховити движения. Всичко вече бе друго. Светлината се бе

превърнала в сенки, мирът – в страх. Изведнъж светлината вече не го изпълваше с покой, а със страх. С вик на ужас пусна Ангелика и с олюляващи се крачки тръгна назад.

Една от малките звезди го последва. Когато го докосна бе пареща и при допира от якето му изхвъркнаха искри. Малко след това се разнесе лютив дим и той изпита парлива болка, толкова силна като че ли бе докоснал нажежено желязо.

Ангелика също изкрещя и хукна. Там, където досега около тях имаше светлина, се бе настанил мрак. Вратата към Рая се бе превърнала в зееща рана, от която изпълзваха безформени ужасни Неща, чудовища, чиито тела Варщайн не можеше да различи, не искаше да различи, за да не изгуби разсъдъка си.

Върху него се спускаха все повече светещи кълба. Ослепял от болка и страх, успя да стигне до колата. Около нея също танцуваха множество светлини, оставяха следи от изгорено върху метала и почерняха стъклата. От гумите се носеше смрадлив пушек.

Той отчаяно дръпна вратата и влезе вътре. Няколко искри влязоха заедно с него, прегориха на няколко места арматурното табло и подпалиха седалките. Той загаси огъня с голи ръце, включи двигателя и потегли.

Не виждаше почти нищо пред себе си. Светлината бе станала толкова ярка, че очите му сълзяха. Върху калния път едвам можеше да управлява колата. Воланът толкова силно подскачаше под ръцете му, че му бе необходима всичката му сила, за да го държи.

Сред хаоса встрани от колата изникна сянка. Варщайн натисна рязко спирачката и за малко не се заби във волана. Предната врата се отвори и Ангелика се вмъкна с последни сили. При вида и Варщайн се изплаши. Косата и дрехите и висяха в безпорядък, върху едната и буза се издуваше голям мехур от изгорено. По лицето и бе изписан дълбок ужас. Дясната и ръка бе сериозно наранена, защото не я движеше, а я държеше плътно прилепена до тялото. Той посегна да и помогне, но тя тръсна отривисто глава:

– Ломан... Някъде там е... Вдясно!

Варщайн натисна педала на газта. Гумите потънаха в меката кал и колата силно се разклати настрани, без да помръдне от място. В следващия миг обаче потегли в обратната посока – право към центъра на светлината. Варщайн отчаяно въртеше волана, натискаше ту съединителя, ту спирачката и газта и твърде късно забеляза движението от другата страна на автомобила.

Нещо се блъсна с глух удар в колата и му се стори, че чу вик. Една сянка отхвъркна и падна на земята. Беше сигурен, че е блъснал Ломан.

Но се лъжеше. Още докато с ужас се вираше навън и се опитваше да определи мястото, където бе паднала сянката, вратата до Ангелика се отвори и Ломан се вмъкна вътре.

– Тръгвай! – изкрещя той. – Карай, бързо!

Той почти се задъхваше, а видът му бе още по-плачевен от този на Ангелика. Целият бе в кал и осеян с малки кървящи рани.

Варщайн не го погледна. Ломан бе оставил вратата отворена и зад него имаше... имаше нещо. Варщайн не можеше да определи какво точно беше, нито в момента, нито по-късно, когато си спомняше за това. Бе Нещо, ужасна креатура, припълзляла от измеренията на Безумието в едно разпадащо се Настояще. Отвратителното Нещо без тяло и очертания се приближаваше към колата, за да ги убие само с присъствието си. Варщайн натисна педала на газта до долу и този път колата потегли.

15.

За Роглер беше някакво малко чудо, че досега паниката не бе взела жертви. Странното явление не бе продължило дълго. Макар че докато траеше, му се стори, че крайбрежната улица се бе превърнала в ад от писките, шума, препъващи се и падащи хора и борещи се тела, в действителност изминаха само няколко минути, докато хората разберат, че светлините в небето не ги заплашват. Но тези няколко минути бяха наистина кошмарни.

В последните мигове той дори не разбира какво точно става. Човешката маса го бе притиснала до стената и накрая се озова на земята. Когато успя по някакъв начин да се поизправи и да се огледа наоколо, найлошото вече бе минало. Улицата все още бе пълна с хора и Роглер с ужас установи, че много от тях се търкаляха по земята, свити от болка. Повечето обаче се бяха разпръснали. Останалите се грижеха за ранените или просто стояха наоколо и сезираха в небето.

Над купола на върха се гонеха красиви цветове, сенки, облаци светлина и блестящи кълба чиста енергия и изчезваха също толкова бързо, колкото бързо се появяваха. Гледката не можеше да бъде описана с думи, бе невероятно красива и в същото време страховита. При съзерцаването и Роглер се изпълваше от дълбок, всеобхватен мир и безкраен страх. Сякаш в това, което ставаше над главите им, бяха събрани всички възможни усещания, готови да дадат на всекиго онова, от което има нужда.

С много усилия успя да откъсне поглед и да разгледа какво става около него.

Картината на улицата не се беше променила, също и тази от другата страна на стената. Мъжете там продължаваха да стоят и седят неподвижно един до друг или вършеха това, за което бяха дошли. За тях това, което ставаше по небето, сякаш не съществуваше.

Роглер се огледа за Франке и го откри при колата. Бе приведен наполовина вътре и говореше по телефона, ръкомахайки силно. Роглер не можеше да види лицето му, защото бе с гръб, но стойката на тялото му издаваше напрежение. След кратко колебание отиде до него. За негова изненада Франке го поздрави с лека усмивка и продължи да говори още две-три минути. Накрая окачи слушалката и се обърна към него.

– Е, какво мислите за това горе?

Роглер погледна към небето.

– Въпросът според мен трябва да гласи: Какво мислите вие! Опитва се да се засмее, но смехът му прозвуча нервно – като признание за слабост, която до този момент сам не съзнаваше.

– За това ли? Не знам. – Франке вдигна рамене.

– Като учен напоследък твърде често произнасяте тази фраза. – Думите на Роглер прозвучаха малко като упрек и в известен смисъл бяха точно това. След събитията от деня понасяше Франке по-зле от всякога, но това не променяше факта, че той бе учен, човек от гилдията на онези, които всичко знаеха и всичко можеха. Франке се засмя.

– И ще го чувате все по-често, страхувам се. Знаете ли по какво се различаваме ние, учените, от останалите хора? По това, че не знаем нищо за много повече неща, отколкото обикновените хора. – Той погледна с присвити очи към наклеяките фигури отсреща. – Иска ми се само да знам какво, по дяволите, правят онези там?

Роглер го погледна объркано. Не бе минал и един час, откакто Франке му обясни, че идва краят на света, а сега си блъскаше главата над глупостите на няколко луди. Някой го докосна по рамото. Беше младият полицай, с когото, преди бе говорил. Изглеждаше още по-смутен и имаше рани по себе си, макар и леки.

– Да?

– Имаме нужда от помощта ви, господин капитан. Има доста ранени.

– Извикайте линейка – отговори остро Роглер. – Дори не една, а няколко.

– Опитях вече, но радиостанциите ни не работят.

Роглер преглътна острата забележка, която му бе на езика. Не можеше да промени нищо, но младият полицай явно имаше нужда не от помощ, а от някой, с когото да поговори.

– Можете да ползвате телефона в колата ми – каза Франке, преди Роглер да е отговорил. – Все още работи. Е, не много добре, но върши работа.

Докато полицаят телефонираше, двамата се отдалечиха на няколко крачки от колата. Франке неволни сниши глас, макар че около тях нямаше никой, който можеше да чуе разговора им, а камо ли пък да разбере нещо от него.

– Трябва да се върнем в Порера. Горе е настанал някакъв ужас. Всички компютри и почти всички свързки са във от строя.

Роглер имаше чувството, че това е само по-малката част от лошите

вести, които му бе подготвил Франке. Вече го познаваше достатъчно добре, затова си спести въпроса. Вместо това поклати глава.

– Невъзможно е да напусна града. А и едва ли бих ви бил от полза, по-скоро ще ви преча.

– Страхувам се, че ще трябва да съм настоятелен – каза Франке.

– Но нали сам виждате какво е положението тук! – избухна Роглер.

– И сигурно в целия град е така! Ранените сигурно са сто.

Франке го прекъсна с отривист жест.

– Мислех, че сте разбрал, Роглер.

– Какво да съм разбрал?

– Че вече никъде не можете да отидете без мен. Наистина ли мислите, че ще ви оставя да се разхождате нагоре-надолу с това, което вече знаете?! Не може да сте толкова наивен.

Роглер стоеше като втрещен.

– Момент, момент... Да не искате да ми кажете, че съм ваш пленник?

– Не ставайте глупав! – въздъхна Франке. – Макар че в известен смисъл имате право. Но от днес сте посветен във важна тайна, независимо дали това ви харесва или не. И затова не сте напълно господар на себе си.

– За това никога не е и ставало дума! – възмути се Роглер.

– Е, сега вече сте наясно. И освен това..., ако ще ви утеши – имам нужда от помощта ви.

– От моята помощ?

– За Бога, нужна ми е и най-малката подкрепа, която мога да получа! Трябва да намерим Варщайн и вие ще се заемете с това.

– Защо е толкова важен този човек? – попита Роглер.

Но не получи веднага отговор, Франке гледа известно време в празното пространство край него и преди да заговори, Роглер изведнъж проумя, че и ученият бе толкова безпомощен и объркан като него.

– Не знам – призна той. – По дяволите, предавам се, вече нищо не разбирам!

– Този Варщайн сигурно знае нещо – каза Роглер и посочи езерото, града и небето над тях – ...за това, нали?

Франке се усмихна.

– Виждате ли? Ето, затова казах, че имам нужда от помощта ви. Бъдете разумен.

Роглер изобщо не бе сигурен дали иска да бъде разумен. Бе разгневен и гневът му не бе отправен само към Франке, а и към самия него.

Разбира се, Франке беше прав – можеше да се сети, че след посещението в Порера не може просто да подхване следващата си задача и да се държи сякаш е ходил да разгледа аерогара или печатница.

– Дайте ми десет минути – помоли той. – Само да разпоредя най-важните неща.

– И без друго ще трябва да почакаме, докато дойде хеликоптерът. Както изглежда, трудностите не са само с радиостанциите. Мога ли да ви имам доверие?

– Да, можете – обеща Роглер.

– Всъщност би трябвало да сме мъртви – каза Ломан. Гласът му трепереше и усмивката върху лицето му бе доста измъчена. В средата на челото му като червено око на циклоп се издуваше огромен мехур от изгорено, а кожата му бе не бледа, а сива. В очите му проблясваше пламъче на лудост и издаваше колко му е трудно да запазва външно спокойствие.

Варщайн не каза нищо и продължи съсредоточено да следи пътя, който вече не виждаше, а просто налучкваше.

– За моя вкус всичко беше доста неприятно – обади се Ангелика.

– За моя също – съгласи се Ломан. – Вижте само колата – тия чудесии са прегорили метала!

– Нищо не разбирам – прошепна Ангелика. Вдигна ръка и опипа мехура върху бузата си. – Отначало беше... толкова... мирно. А после...

Варщайн продължаваше да мълчи, този път по друга причина.

Явно Ангелика не бе забелязала отвратителното същество, което преследваше Ломан, и реши, че е по-добре да не споменава нищо. По някакъв странен начин, който все още не бе успял да проумее, всичко, което стана навън, бе свързано с техните усещания. Светлината излъчваше мир, докато Ангелика бе сама вътре в нея. Не бе сигурен дали той или Ломан отвори вратата в другата посока. А може би и не искаше да разбира.

– Боли ли? – попита той.

Ангелика отново прокара пръсти по бузата си и поклати глава.

– Не. Не много. Надявам се, че няма да остане белег.

Сигурно няма, помисли си Варщайн. Мехурът не бе чак толкова страшен, както изглеждаше в първия момент. Той откъсна за секунда поглед от пътя, усмихна се на Ангелика и когато тя сне ръка от раната, той видя само едно зачервено петно, голямо колкото монета. До утре сигурно щеше да изчезне.

– Само драскотина – успокой я той.

– Да ви имам грижите – изхленчи Ломан. – Колко ще пътуваме още, по дяволите?

– Не знам колко път има още до „при дяволите“ – отговори Варщайн. – Но до върха не е много.

Не знаеше дали е така, бе изгубил всякаква представа. Искаше единствено да не говорят за преживяното. Само допреди няколко часа щеше да се изсмее на подобно твърдение, но сега вече знаеше, че има неща, които могат да станат действителни, ако се говори за тях.

– Може би десет минути.

Ломан го погледна недоверчиво. Бяха спирали за малко, за да се погрижат за раните си, но откакто бяха потеглили отново, не бе изминало много време. Дори не толкова, колкото бе казал преди това Варщайн, когато преваляха прохода. Но може би схвана защо Варщайн каза така и замълча.

– И после? Искам да кажа, как е долу при върха?

– Представа нямам – призна си Варщайн. – Когато последния път бях тук, долу нямаше нищо. Освен тунела, разбира се, и железопътната линия. Но нямаше ограда.

– Щом са преградили пътя, който води към върха, значи ще охраняват тунела още по-добре – каза Ангелика. – Дори може би вече ни очакват.

Бъди сигурна, помисли си Варщайн. Тази преграда бе последното доказателство, че въпреки всичко продължаваше да подценява Франке. Дори и да не очакваше, че ще се доближат до върха от тази страна, той просто се бе подготвил за всякакви изненади. Варщайн бе абсолютно сигурен, че нямаха никакви шансове да влязат незабелязани в тунела. Но и не искаше.

– Нека просто да изчакаме и да видим какво ще се случи – предложи Ломан – и чак в краен случай да импровизираме. Аз съм добър в импровизациите, нали вече ви казах?

– Няколко пъти – каза Варщайн. Превключи на по-ниска скорост и внимателно подаде газ, за да заобиколи купчина дребни камъни, довлечени вероятно от дъжда до средата на пътя. В следващия миг се чу глух удар в каросерията, фордът изскърца и за секунда Варщайн щеше да изгуби контрол. Псувайки силно, той се бореше с подскачащия волан и накрая с мъка успя да овладее колата.

Ломан го погледна изкосо и погледът му казваше какво мисли за шофьорските му умения, но прояви дипломатичност и замълча. С

треперещи пръсти запали цигара и посегна към радиото, може би просто, за да намери занимание на ръцете си. – Ако поне това чудо работеше... Хей! Работи!

От високоговорителя наистина се чува скърцащи и стържещи звуци. Ломан трескаво завъртя копчетата и накрая намери някаква станция, която прилично се чуваше. Само че не се разбираше. Чуваха ясен женски глас, който говореше на съвършено непознат за Варшайн език.

– Какво е това? – попита объркано Ангелика.

Варшайн вдигна рамене, но Ломан остана със зяпнала от изненада уста и цигарата падна от устата му.

– Не, не може да бъде!

– Какво не може да бъде? – попита Ангелика.

– Това... това е корейски! Абсолютно сигурен съм!

– Говорите ли езика? – попита Ангелика.

– Не. Но съм бил два пъти в Сеул и достатъчно съм слушал, за да мога да го различа. – Той се наведе и вдигна цигарата си от пода.

– Може ли някой да ми обясни как така в Швейцария изведнъж можем да приемаме корейски предавател?

– Сигурно радиото е много специално – отвърна нервно Варшайн. Никой обаче не се засмя на плитката шега и след малко той добави: – Сигурно се дължи на този странен феномен.

– Корея се намира в другия край на света – припомни Ломан.

Варшайн вдигна рамене:

– Радиовълните понякога се държат много странно... Особено при необичайни атмосферни условия. Това поне звучеше по-убедително от шегата преди малко, но Ломан не реагира. Пресегна се отново към копчето и зашари по скалата. Гласът от другия край на света заглъхна в шумове.

– Да видим... Може пък сега да хвана Радио Ереван.

Фаровете осветиха нещо на пътя пред тях. Варшайн превключи на първа, но после видя, че нещото бе отскубнал се храст. Сухите клони изпращаха като стъкло под гумите. Пътят стана чувствително по-добър. Вече не бе покрит с коварния нанос, а с груб чакъл, в който гумите намериха добра опора. Видимостта също не бе така лоша като допреди малко. Варшайн шумно пое дъх и увеличи скоростта.

Ломан отново бе намерил станция, този път явно не от другото полукълбо. Звукът не беше много добър и долавяха само откъслечни фрази, но дикторът без съмнение говореше немски.

– Опитайте се да го настроите по-добре – помоли Ангелика.

– А какво мислите, че се мъча да направя? – попита раздразнено Ломан. – Проклетата кутия! Хайде, говори по-разбрано!

„...в момента от нашия кореспондент в Милано“ – каза радиото. „Сега включваме програма от студиото, за да научим нови подробности за странните феномени, които се наблюдават от половин час в небето над Тесин и части на Северна Италия.“

– А-ха! – ухили се Ломан. – Проработи! Нали ви казах, че съм гений в импровизациите.

– Тихо! – прекъсна го Ангелика. Тя се пресегна през него и увеличи звука. – Слушайте!

„Междувременно спешно съобщение – каза говорителят. – Търси се господин Франк Варщайн, в момента на път в Северен Тесин с бял автомобил Форд.“

– Какво-о?! – Ломан подскочи. – Но това...

– Тихо! – прекъсна го остро Варщайн. Натисна силно спирачката и колата подскочи и спря.

„Умолява се господин Варщайн спешно да се свърже с господин доктор Франке. Неговият телефонен номер е закодиран под номер едно в запаметяващото устройство на телефона в автомобила.“

– Прекрасно – прошепна Варщайн. – А сега да ни каже поне как да включим проклетото нещо!

„В случай, че апаратът е повреден – продължи говорителят, – ето още веднъж кодовият номер: седем, три четири...“

Краят на изречението заглъхна в силен пукот. Варщайн гневно вдигна поглед, но ръцете на Ломан бяха далеч от радиото.

– Невинен съм! – увери го той. – Честна дума! Не бях аз!

– Да, да. Съжалението е ясно изписано върху лицето ви! – каза ядосано Варщайн.

– Има ли значение? – Ломан полагаше големи усилия да изиграе ролята на обиден. – Не съм пипал радиото. Но, моля, ето, ще се опитам да го намеря отново.

Варщайн гневно стисна устни. Ломан, разбира се, не беше виновен. Но бе бесен от яд и той се явяваше чудесна цел, върху която да излее лошото си настроение. Грабна телефона, повъртя го малко в ръце и го върна на мястото му.

– Дали не е нов номер? – попита Ангелика.

– Със сигурност е – увери я Ломан.

Варщайн не му обърна внимание.

– От Франке? – Той поклати убедително глава. – Едва ли. Мисля, че

постепенно започва да разбира какво става. Проклятие! Без номера нямаме никакъв шанс да се свържем.

– Ако наистина е сериозно, ще повторят съобщението – каза Ангелика. – Но още не му вярвам.

– Е, в такъв случай сме двама – обади се Ломан.

Варщайн сърдито го погледна и той побърза да потърси нова станция. Намери една, която в момента излъчваше музика, но звукът бе много чист. Лале Андерсен пееше легендарната „Лили Марлен“.

– Да продължавам ли да търся?

– Недейте – каза Варщайн. – Сигурно скоро ще кажат новини.

– Сигурно всички станции говорят за светлините – предположи Ангелика. – Може да разберем нещо повече.

Варщайн забарабани нервно по арматурното табло. Съобщението го бе развълнувало повече, отколкото му се искаше да признае. Щом Франке така явно го издирваше, сигурно вече е доста отчаян. Каквото и да ставаше от другата страна на Гридоне, бе много по-страшно от няколкото светлини в небето.

Носталгичният запис свърши и се чу гласът на говорител: „Това беше Лале Андерсен с любимата и песен за Лили Марлен. С тази песен днес поздравяваме всички наши смели другари в открито море. А сега новини от света.“ Варщайн примига, Ангелика също изглеждаше объркана. „Както съобщава Райхсминистерството, маршът на нашите войски на Източния фронт продължава неудържимо. Войниците ни вече са на по-малко от сто километра пред Москва и се очаква градът да падне в най-близко време въпреки упоритата съпротива на комунистическите партизани.“

– Мо-о-ля?! – простена Ломан. Лицето му бе изгубило всякакъв цвят. Той гледаше втрещено радиоапарата. „И от вътрешния фронт новините са добри – радиото продължаваше да съобщава за събития, станали преди петдесет години. – През цялата изминала нощ британската военна авиация се опитваше да бомбардира цивилното население по северно германското крайбрежие. Благодарение на съпротивата на нашите смели изстребителни след големи загуби нападателят трябваше да се оттеглят, без да са изпълнили задачата си. Това коварно нападение още веднъж доказва, че...“

– Това е някаква шега, нали? – прошепна Ангелика. – Някакво... някакво предаване за миналото, а?

– Не – каза Варщайн. – Това са новини отпреди петдесет години. Слушаме ги сега.

Никой не каза нищо. Няколко минути и тримата седяха неподвижно и слушаха говорителя, който съобщаваше за нови победи във война, която бе изгубена преди петдесет години. Накрая пуснаха отново музика – валс от Франц Лехар, запис върху лакова грамофонна плоча на Симфоничния оркестър на Берлинското Радио. Ангелика изключи радиото. Никой не се възпротиви, макар да знаеха, че сигурно нямаше да го намерят отново. Чутото ги бе изплашило.

– Господи, какво става? – попита Ломан. Хвърли цигарата си през прозореца и веднага запали нова. – Не е възможно! Нали не слушахме новини отпреди петдесет години? Кажете не, за Бога!

– Ами ако беше точно така? – попита Варщайн.

– Но това е изключено! – не се предаваше Ломан. Гласът му бе станал писклив и той бе на прага на истеричен изблик.

Варщайн не каза нищо. Беше му жал за него. Може би едва сега започваше да проумява в какво се бе забъркал. Без да каже дума, включи на скорост и потегли.

Десетте минути, които спомена Роглер, се превърнаха в един час. През цялото време Франке почти непрекъснато бе говорил по телефона и излезе само веднъж от колата, за да му съобщи, че хората в Порера все още се бореха с техническите проблеми и ще трябва още малко да почакат, докато дойде хеликоптерът.

Роглер използва времето, за да помогне, където може. Точно както бе предвидил, нямаше кой знае колко неща за организиране. Връзките бяха прекъснати, а да се придвижи човек по улиците вече бе съвсем невъзможно, защото движението окончателно бе задръстено от автомобили. Дори и да разполагаха с достатъчно полицейски коли и линейки, за да се погрижат за всички ранени, те щяха да спрат някъде по улиците, без да могат да помръднат оттам.

Въпреки това имаше да свърши куп неща. Наоколо лежаха десетки ранени – слава Богу, леко! – и макар че не бе в униформа, бързо се разчу кой е и скоро се видя заобиколен буквално от стотици истерични туристи и местни хора, които молеха за помощ, искаха да видят нещо или просто бяха любопитни. Накрая вече се предаде и избяга в автомобила при Франке.

Той вършеше това, което не бе преставал да прави през цялото време – телефонираше. Но когато Роглер влезе в колата, бегло се обърна към него, усмихна му се и посочи с ръка мини бара. Роглер отказа. Чувстваше се уморен до смърт и с изцедени сили и искаше главата му да е

бистра. Сега повече от всякога.

– Имаме късмет – каза Франке и окачи слушалката. – Оправили са единия от хеликоптерите. След пет минути ще е тук. Той отвори мини бара, сипа си коняк и за пореден път изгледа въпросително Роглер.

– Благодаря, мисля, че е по-добре да съм трезвен.

– Че кой ви е казал да се напивате? – засмя се Франке. – Макар че идеята никак не е лоша. Кой знае дали скоро ще имаме възможност за това. Той вдигна чашата си срещу Роглер, изпразни я на един дъх и я остави.

– Не ви разбирам, Франке. Само преди няколко часа ми разказахте как идва краят на света, а сега си седите тук, сякаш нищо не се е случило.

Знаеше, че не бе справедлив. Ядът му нямаше никаква основателна причина. Но от друга страна не за първи път разбираше колко облекчаващо може да бъде да си несправедлив към някого.

Франке остана съвършено спокоен.

– И какво според вас трябва да направя? Да намеря парче ламарина и електрожен и да направя капак, с който да покрия дупката?

– Например – съгласи се Роглер. Тих вътрешен глас му пошушна, че е на път да се представи като пълен глупак, но това не го развълнува особено. – Искам да кажа, ...хм-м-м, трябва все пак нещо да направите.

– И какво да бъде то?

– Откъде, по дяволите, да знам?! Да не би аз да съм ученият тук?

– Трябва ви магьосник, Роглер, а не учен. Все ще измислим нещо, но ако очаквате чудеса, по-добре се обърнете към господата отсреща. Може да направят нещо повече.

Картината отсреща продължаваше да е все така странна и непонятна, както преди. Дори може би още по-странна. Почти стотината напълно различно облечени фигури сякаш изобщо не се бяха помръдвали от местата си. В сравнение с претъпканата улица от тази страна гледката бе почти абсурдна. Може би затова изминаха няколко минути, преди Роглер напълно да осмисли думите на Франке.

– Чакайте, да не би наистина да смятате, че онези там имат нещо общо със случката?

– Вече не знам какво да мисля, Роглер – призна Франке. Гласът му звучеше уморено и малко отчаяно. – В момента дори не съм сигурен дали трябва да ги помоля за помощ, или да нареда да ги застрелят.

Роглер се направи, че не чува последната част от изречението.

– Да ги помолите за помощ ли?

– Учудва ли ви? – Франке се засмя, протегна ръка към мини бара, но веднага я дръпна, без да го е докоснал. – Ако знам, че ще помогне, бих обиколил на куц крак някой кръстопът или бих ял крака от жаби в полунощ.

Телефонът иззвъня. Франке вдигна и няколко секунди слуша, без да каже нищо.

– Добре, прието. Не се намесвайте, само наблюдавайте. Идвам. Той окачи слушалката. Върху лицето му се четеше израз на леко облекчение.

– Варщайн. – Хванали са го?

– Да. Или по-точно казано не. Но знаем къде е и няма нужда повече да го търсим. Сам идва към нас. – Той се наведе да погледне през прозореца и отвори вратата. – Хайде, Роглер. Хеликоптерът вече каца.

Роглер изпита невероятен ужас, когато излезе зад Франке от колата.

– Да не би да наредихте да кацне тук?!

– Имате ли по-добра идея?

Шумът от приближаващия се хеликоптер потвърди опасенията на Роглер.

– С колата не можем да излезем от града, пеш също. Освен това в момента всяка минута е ценна.

Последните думи Франке трябваше да изкрещи, за да надвика хеликоптера. Роглер инстинктивно сви глава между раменете и погледна нагоре. Макар че предполагаше какво ще види, изтръпна до мозъка на костите.

На фона на многоцветните светлини, танцуващи около върха, хеликоптерът изглеждаше като чудовище от непознат свят. Беше огромна машина, не малкият хеликоптер, с който бяха дошли сутринта. Мощно чудовище от стомана и пластмаса, което, увисвайки над тясната крайбрежна улица, изглеждаше още по-грамадно.

– Вие сте откачен! – викна Роглер.

Франке не разбра думите му. Всеки звук потъваше в рева на моторите и хорът от ужасени човешки писъци, който се издигна при вида на снижаващата се грамадна машина.

Докато хеликоптерът кацаше, Франке и Роглер се отдръпнаха приведени зад колата. Изкуствено създаденото торнадо повали върховете на дърветата и тревата от другата страна на стената и ги засипа с прах. Роглер наум изпсува Франке, че бе излязъл, вместо да изчака в колата.

Хеликоптерът наистина кацна трудно. Пилотът два пъти снижава машината, а от позицията на Роглер изглеждаше, сякаш перките само на

сантиметри не докосаха къщите от другата страна на улицата. Той инстинктивно сви още повече глава между раменете и обърна лице в обратната посока. Погледът му попадна върху тревната площ от другата страна на стената и видя нещо странно.

Вягърът, предизвикан от перките на хеликоптера, не достигаше до шаманите и магьосниците. И от тази страна във въздуха се носеха листа и върховете на дърветата се огъваха, но непосредствено до мястото, където бяха мъжете, бе тихо. Дори пламъците на огньовете им не трептяха.

– Хайде! – викна Франке и потупа Роглер по рамото. Той обаче не реагира и трябваше силно да го дръпне, за да го откъсне от странната гледка. Макар че в никакъв случай не бе по-драматична от разигралото се над главите им, гледката много по-силно го впечатли.

Докато тичаха към хеликоптера, вратите му се отвориха и отвътре наизскачаха десетина войници и започнаха да заемат позиция в широк кръг около машината.

– Какво означава това?! – изкрещя Роглер. Франке просто го повлече със себе си, скочи с неочаквана сръчност в хеликоптера и нетърпеливо зачака и той да се качи. Вратите се затвориха и машината се издигна, преди още да са седнали. – Какво става?! – повтори Роглер въпроса си. – Какво означават войниците и тази лудост с хеликоптера? Можеше да има убити, това ясно ли ви е?!

– Знам – отговори Франке, намести се по-удобно в седалката, затегна предпазния колан и изгледа Роглер продължително и сериозно. – Но се страхувам, че вече няма значение – продължи с тон, от който Роглер го побиха студени тръпки. – Ако не се случи някакво чудо, господин Роглер, след двадесет и четири часа този град с всичките му жители ще престане да съществува.

Толкова бързо стигнаха края на пътя, че Варщайн не успя да реагира достатъчно бързо. Единственото действие, на което бе способен, се оказа напълно погрешно. Оградата изникна внезапно зад един завой на пътя и Варщайн инстинктивно натисна спирачката, но толкова рязко, че колата подскочи. Вместо да влети в металната порта, която сигурно щеше да пробие, тя се вряза в единия от двата бетонови стълба, ограждащи пътя, и спря след мощен тласък, счупени стъкла и строшен метал. Двигателят издаде звук, от който му стана ясно, че вече никога няма да погегли. От силния удар Варщайн се заби във волана.

Когато със замаяна глава се надигна, в гърдите му пареше

пулсираща болка. Дишането го затрудняваше, но, общо взето, се бе отървал с малко, както впрочем и другите двама в колата, които тъкмо се изправяха. Ангелика бе паднала на колене, а Ломан бе изхвърлен от удара и сега се намираще под арматурното табло. С проклетия и псувни той се изправи, но се подхлъзна и пак се озова на пода. Въпреки сериозността на положението Варщайн не се сдържа и злорадо се ухили.

– Наред ли е всичко?

Ломан с мъка изпълзяваше в този момент и докато се настаняваше отново на мястото си, се опита с поглед да го пониже.

– Да – просъска той. – Но определено не заради шофьорските умения.

Варщайн се въздържа от коментар. Хиленето му и без друго граничеше с хистерия. Странната светлина отвън, идваща отникъде, още повече засилваше страха му. Единият от фаровете бе счупен, а другият осветяваше пространството точно пред колата и бе достатъчен, за да види, че почти бяха изтръгнали бетоновия стълб от мястото му. Той се беше наклонил силно встрани и бе повлякъл със себе си част от оградата и едното крило на портата, така че се бе образувала пролука, през която спокойно можеха да се промушат. Беше странен този удар, защото не караха с висока скорост – ако беше така, нямаше да се отърват с толкова малко, защото никои от тримата не бе със закопчан колан. Оградата изглеждаше в същото окаяно състояние като първата. При това и тя не бе тук повече от три години.

– От тук нататък ще трябва да вървим пеша – каза Ангелика. Варщайн се поколеба, преди да отвори вратата. Без сам да забележи, колата се бе превърнала в своего рода крепост, последен бастион на тяхната действителност, чиито стени все още се съпротивляваха на безумието, завладяло външния свят. Да я напусне за него означаваше да предаде последната си защита. Макар и да знаеше, че тази защита съществува само във въображението му и че това, което ставаше навън, не можеше да бъде спряно от дебела няколко милиметра ламарина и стъкло. Питаше се дали Нещото, което бе видял, ги е последвало.

Един след друг излязоха от колата. Бе станало чувствително по-студено. Ангелика неволно се притисна към Варщайн и той инстинктивно сложи ръка върху раменете и. Ломан обиколи колата да разгледа щетите. Беше съвсем излишно – колата не можеше въобще да потегли. Варщайн знаеше, че входът на тунела е на километри оттук. Макар че пътят бе невероятно променен от последното му идване, можеше да различи околността.

– Какво правите? – попита той раздражено, когато Ломан клекна и задърпа теглича на колата.

– Гледам каква сте я свършил. Моите почитания! Ако тук нещата се развият зле, можете да потърсите работа като трошач на коли. С удоволствие ще ви напиша добра характеристика.

Той се изправи с пъшкане, обърса ръце в якето си и дойде при тях. Погледът му недоверчиво се плъзна по наполовина откъснатото крило на портата. Варщайн понечи да тръгне напред, но той го спря с ръка.

– Внимавайте! Вижте!

Варщайн проследи с поглед ръката му и видя тънка сребриста жица, прокарана най-отгоре по оградата. На равномерни разстояния един от друг се виждаха бели полусферични порцеланови изолатори.

– Оградата е под напрежение – каза Ломан. – Вероятно вече не работи, но въпреки това трябва да внимаваме.

Добре, че каза последното, помисли си Варщайн, защото, ако по оградата все още минаваше ток, така, както се блъснаха, вече щяха да са добре опечени. Въпреки това видът на оградата го обезпокои. Ако предишната ограда имаше за цел да възпре любопитни, това тук си беше доста сериозно.

Още по-учудващо му се видя, че изобщо успяха да стигнат дотук. С изключение на оградата и на изоставения джип надолу по пътя никъде другаде не видяха следа от човешки живот, а това беше повече от странно.

Ломан пръв предпазливо се провря през пролуката. Внимаваше да не докосне метала и щом мина от другата страна, веднага отскочи две крачки назад. Ангелика и Варщайн го последваха по същия начин.

От другата страна на улицата пътят отново стана лош. Виждаше се, че от дълго време не е бил използван и от още по-дълго не е поддържан. Асфалтът се бе превърнал в различни по големина дупки и горният слой навсякъде бе напукан, стърчаха бурени и корени, а на някои места гората бе достигнала почти до средата на настилката. В следващите години щеше напълно да изчезне, погълнат от дърветата и храстите. Вместо да го изплаши, гледката по-скоро го успокои. Природата с учудваща скорост бе започнала да си възвръща изгубените територии и тази мисъл му действа успокоително. Никога не бе мислил как ли ще изглежда светът без хора и сега знаеше защо. Не бе необходимо. Докато слизаха един до друг надолу по наклонения път, Варщайн за първи път осъзна колко дребни и незначителни бяха хората. Нямаше нищо лошо, което да могат да сторят на този свят. Той бе съществувал много, преди да се

появи човекът, и щеше да продължи да съществува дълго, след като човешките изчезнеха.

Хора като Франке – или като него самия преди няколко години – можеха и да си въобразяват, че е във властта им да променят трайно облик на планетата, но това не беше вярно. С цялата си техника и наука хората бяха като микроби, миниатюрни частици от огромна система, която бе така голяма, толкова комплексна и вечна, че дори не можеха да се досетят за истинското и лице. Тази мисъл подежда невероятно успокоително на Варщайн. Струваше му се, че за първи път осъзнава какво наистина означава животът. Бе самото Съществуване. Самият факт, че нещо съществуваше, означаваше, че то е част от тази всеобхватна, разпростираща се в цялата Вселена Система от живот. Както никога преди и никога след това Варщайн се чувстваше близо до Природата и онова абстрактно понятие, което хората наричат Бог, и това усещане му даваше невероятна сигурност и топлина. Само преди няколко минути се бе страхувал за живота си, а сега разбираше колко наивна е била тази мисъл. Нямаше никакво значение дали ще съществува като човек или не – бе част от могъща, неразрушима Система, която щеше да съществува до края на Времето, а може би и след това. Никога не бе бил религиозен и при всяка възможност се бе определял като агностик, но сега разбра, че и това е било погрешно. Може би не съществуваше Бог като някакво конкретно лице или направляващ интелект, който стои зад нещата и ги контролира, но определено имаше една Свръх сила, грандиозен План, който подреждаше законите на Вселената.

– Стоп! – Ломан вдигна ръка и сложи пръст върху устните си, макар че извика доста силно. – Идва някой!

Варщайн не чуваше нищо, но въпреки това побърза заедно с Ангелика да се скрие зад една скална отломка в края на пътя. Ломан дойде при тях.

– Какво има? – попита шепнешком Варщайн.

Ломан му ръкомахаше да мълчи, но сам той отговори още по-силно отпреди:

– Чух нещо, някакви гласове. Някой идва насам.

– Значи са ни открили – каза Ангелика.

Ломан вдигна рамене, направи им повторно знак да мълчат и се наведе зад камъка, макар че той едвам ги скриваше.

Не бяха избрали добре укритието си. Скалата препречваше една трета от пътя и сигурно скоро се бе срутила, защото бе повлякла пред себе си всичко и зад тях бе почти голо. Ако Ломан бе прав и наистина

някой идваше насам, бе невъзможно да не ги открият. Варщайн за секунда си представи как прекосява пътя и се шумгува в храстите отсреща, но вече бе късно. И той чу гласовете, а секунда по-късно видя и светлината от силен прожектор, който опипваше пътя.

Предпазливо се надигна и погледна иззад ръба на прикритието. Сърцето му подскочи. Бяха седем или осем мъже, двама от тях носеха силни прожектори, с които старателно осветяваха край пътя. Мъжете бяха облечени в тъмнозелени петнисти униформи и всички бяха въоръжени.

– Проклятие! – просъска Ломан. – Идват право към нас!

Варщайн трескаво се огледа. Мъжете бяха на разстояние двадесет-тридесет метра. Движеха се немного бързо, но стигнеха ли скалата, неминуемо щяха да ги видят.

– Аз ще отвлека вниманието им – каза той решително. – Може след това да не търсят повече и няма да ви открият, ако се предам. Искаше да се изправи, но Ломан грубо го натисна надолу.

– Оставете тук! Ще хванат или всички, или никой!

Варщайн отблъсна ръката му и понечи да му обясни какво мисли за детинската скаутска доблест, но в този момент Ангелика започна толкова силно да трепери, че той уплашено се обърна и я погледна.

Измина почти секунда, докато разбере, че смесицата от ужас и неверие, които се четяха в очите и, не се дължаха на мъжете от другата страна на скалата.

Зад тях имаше нещо. Не можеше точно да го различи – беше голямо и черно и се движеше по странен, невероятен и неестествен начин. На Варщайн му се стори, че вижда блестящи люспи, извити нокти и малки, остри зъби и коварни очи, които го гледаха втренчено от преливащата черна маса на пълзящото тяло. Създанието бе на по-малко от лакът разстояние от тях. По тялото му се разля вълна от парализиращ ужас. Кожата на главата му започна да го сърби и невидима желязна ръка така здраво го стисна за гърлото, че не можеше и да извика от ужас. Беше Нещото отпреди. Чудовището от Другата страна на Вратата, което ги бе последвало. Ломан явно още не бе разбрал какво става зад тях.

– Все нещо ще ми хрумне. Нали съм добър в импровизирането! Трябва някак да ги отклоним.

– Ломан... – повика го тихичко Варщайн.

– Само още няколко секунди... Нещо такова, че да можем да влезем в гората...

– Ломан! – каза този път по-настоятелно Варщайн. Още не можеше

да помръдне. Съществуто не се движеше. С почти свръхчовешки усилия успя да извие глава и да погледне Ломан. Журналистът се бе надигнал леко и оглеждаше над ръба на прикритието им. Лъчът от единия прожектор бе съвсем близо до него. – Ломан!

Ломан се обърна ядосано и издаде само някакъв неопределен звук.

– Какво...?

– Господи, колко е красиво! – прошепна Ангелика.

Варщайн я погледна с недоверие, извърна отново глава назад и застина от възхита.

Съществуто бе изчезнало. Тоест, още бе тук, но така драстично се беше променило, че бе невъзможно да е истина. Но беше! От извитите нокти и пълзящата твар, която бе самата смърт, нямаше и следа. Пред тях стоеше толкова красиво и миролюбиво създание, че на Варщайн дъхът му секна. Не можеше да определи какво точно виждаше. Бе съществу, дошло сякаш от градините на Едем, нежен призрак от пера, кожа и блестяща коприна, с тънки крака и филигранни пръсти, което не приличаше на нищо, което преди бе виждал. Въпреки големината си изглеждаше ранимо и само видът му предизвикваше у Варщайн нежност и желание да го закриля и пази.

Невъзможно, помисли си той. Не можеше да се е измамил. Само преди секунда срещу него пълзеше отвратителна креатура, а сега съзерцаваше небесно създание, по-красиво и нежно сигурно и от ангел.

– Какво... какво е това? – шепнеше Ангелика. Очите и искряха. Тя бавно протегна ръка и докосна златистата кожа на неподвижното същество. Чу се лек пукот, когато го погали с пръсти. Нещото се раздвижи. Варщайн чу ясен, сферичен звук и тялото му потрепери. Сякаш вятър погали житни класове.

– Хей! Тези изчезнаха!

Варщайн неохотно откъсна поглед от златистото същество. Ломан се бе изправил в цял ръст и гледаше в посоката, откъдето бяха дошли войниците. Прожекторите не се виждаха, мъжете също.

– Къде са войниците? – попита стъписано Ломан.

Варщайн само вдигна рамене. Трябваше да се радва, че като по чудо се бяха отървали, но беше точно обратното. Може би, защото в изречението една дума бе в повече. Не се бяха отървали като по чудо. Ломан откъсна поглед от празната улица и се обърна към Варщайн и Ангелика.

– Нещо явно ги е... – той рязко прекъсна, когато погледът му се спря върху златистото създание пред него. Очите му се разшириха.

Варщайн си позволи дребния лукс да се наслаждава на стъписаното

изражение на Ломан. Докато се обръщаше напред, за части от секундата отново видя в краката на Ангелика ужасната твар, която преследваше Ломан. Всичко стана много бързо, за да го осъзнае напълно, но отново го обзе безпокойство, което не изчезна при вида на съществото, такова, каквото си беше. Но какво беше всъщност?

– Какво е това? – прошепна Ломан. Клекна и протегна ръка към златистата кожа. Когато я докосна, сякаш невидима тръпка премина по неподвижното тяло, но съществото не се помръдна. Сякаш гледаха отражение върху гладка водна повърхност, набраздена за миг от лек вятър. Варщайн не бе единственият, който го забеляза. Ломан уплашено дръпна ръка и Варщайн не се учуди, че трепетът спря така внезапно, както бе и започнал.

– Умира – каза Ангелика. Гласът и трепереше и очите и се напълниха със сълзи. Тя не се опита да ги скрие. – Гледайте, умира! – Пръстите и галеха пукащата кожа и там, където я докосваха, златистият гланц отново ставаше наситен, сякаш допирът и даваше нова сила за живот. Но допирът на Ангелика явно не бе достатъчен, защото блясъкът на съществото все повече помръкваше.

– Не съм виждал подобно нещо! – каза Ломан. – Що за животно е това?

– Не е животно – отговори Варщайн. Говореше съвсем тихо. Имаше нещо почти свято в този момент и се страхуваше да не го разруши. – Идва от Отвъдното. От Другата страна.

– Не може да живее тук – каза тъжно Ангелика. По лицето и се стичаха сълзи. – Нашият свят го убива.

Златният гланц на съществото вече почти бе изчезнал. То все още бе красиво и величествено, но бе само умиращ ангел. Само там, където ръката на Ангелика го докосваше, то блестеше.

На Варщайн му хрумна нещо. Макар че и на него самия идеята се стори абсурдна, той протегна и двете си ръце и обви с тях тялото на умиращото същество. Почувства лек гъдел и нещо като слаба болка, която сякаш не бе негова.

– Помогнете му! – Той самият вече не разбираше какво точно прави. Ангелика като че ли го разбра, защото и тя докосна съществото вече и с двете си ръце, а след секунда колебание и Ломан направи същото. – Няма да умре – продължи Варщайн. – Ще му помогнем! Така и стана. Той не знаеше какво стана, нито какво те вършеха, но почувства как в умиращото тяло нещо се събуди, а миг след това го и видя. Под ръцете му нежният златист гланц заблестя отново. Варщайн почувства как

кожата се затопля, но не се замисли върху това. Не си позволи да изпита нито облекчение, нито почуда. Всичко, което искаше, бе да спаси съществуването. Да му дадат от своята жизнена сила.

Успяха. В началото бавно, после все по-бързо и по-бързо ледената прегръдка на смъртта се отделяше от него и накрая първо Варщайн, после и другите двама отдръпнаха ръцете си. Гланцът не избледня. Съществуването се раздвижи и чуха едва доловим шепот от коприна. За момент блясъкът стана толкова силен, че Варщайн затвори очи и отмести глава встрани.

Когато ги отвори, съществуването вече го нямаше. Във въздуха сякаш още трептеше някаква сянка, но и тя изчезна и те отново бяха сами. Варщайн усети дълбоко чувство на удовлетворение. Не можеше да каже какво бяха направили, но бе нещо добро, правилно и само това бе важно. Ломан отново ги върна в действителността.

– Не смятате ли, че ми дължите все пак някакво обяснение?

– Ако искате да разберете какво беше, трябва да ви разочаровам – отговори Варщайн. Нещо от спокойствието и нежността на съществуването бе останало у него, защото дори не се подразни от въпроса на Ломан. – Не знам.

– Доста неща знаете за вашето незнание – каза остро Ломан. – Какво, за Бога, направихте?

– Не знам – повтори Варщайн. – Просто не исках да умре.

– Така ли?! Просто ей-така?

– Просто ей така – потвърди Варщайн. Но знаеше, че не е истина. Дълбоко в себе си знаеше какво се бе случило. И не от този момент. Мисълта бе толкова фантастична, че не се решаваше да я изговори на глас.

– Просто, защото искахте? – нервно се изсмя Ломан.

– Да. Така, както радиото проработи, защото вие поискахте. И веднага спря в момента, в който пак вие поискахте.

Ломан примига няколко пъти. Отвори уста да каже нещо, но поклати глава и погледна към мястото, където бе лежало съществуването.

– Спомнете си – продължи Варщайн. Думите му бяха насочени по-скоро към него самия, отколкото към журналиста или Ангелика. Мисълта продължаваше да му изглежда толкова странна, че съзнанието му отказваше да я приеме. Трябваше да я каже на глас, за да убеди не другите, а себе си, че беше така. – Поисках пътят да стане по-добър – и той стана. – Той посочи Ангелика. – Лицето ти... страхуваше се да не ти остане белег, нали? Ангелика объркано го погледна. Изглеждаше не по-малко шокирана от Ломан. Варщайн знаеше, че и тя като него вече бе

стигнала до тази истина, но още се съпротивяваше да я приеме.

Тя неохотно кимна с глава.

– Мехурът изчезна – продължи той. – Ако имахме огледало, щеше да видиш, че дори и белег няма. Тя вдигна ръка и попипа бузата си, но не каза нищо.

– Мъжете също – посочи Варщайн мястото, където допреди малко имаше десетина войници. – Изчезнаха, защото вие така поискахте, Ломан.

– Ама, че глупости! – Гласът на Ломан дори не звучеше убедително. Само безпомощно.

– Но вие сам казахте, не помните ли? Нещо ще ви хрумне. И то ви хрумна.

– Това е невъзможно! – В очите на Ломан проблясваха пламъчета на безумие. Изглеждаше като човек, който губи почва под краката си, но не може нищо да направи. – В такъв случай... – ...желанията ни въздействат на действителността, да – довърши вместо него мисълта Варщайн.

– Не може да бъде! – упорстваше Ломан. Опита се да се засмее, но се получи само хленч. – Да не искате да кажете, че вече сме магьосници?

Той стана, бръкна в джоба на якето си и извади смачкана кутия цигари. Отвори я с треперещи пръсти и Варщайн видя, че вътре имаше само две цигари.

– Ето, вижте! – изрече той с почти триумфален тон. – Току-що си пожелах да е пълна. Но... както виждате...

– Така не става. Не ви говоря за дребни факирски номера, Ломан. Трябва наистина да искате нещо много силно. Дълбоко в себе си знаете, че е така! Ломан го погледна объркано, после отново впери поглед в цигарената кутия и я пхна обратно в джоба си. Не каза нищо повече.

Продължиха напред, без да продумат повече. Не беше така просто това с вълшебните сили. Макар че никога не би си признал, Варщайн на няколко пъти се улавяше, че и той тайничко се опитва да направи същото като Ломан. Набелязваше си някаква точка в края на гората и с цялата си сила се концентрираше върху нея, пожелавайки да види там разцъфнал розов храст. Но нищо не се променяше. Нито пък дрехите му изсъхнаха само при желанието да ги изсуши. Обаче не бяха вървели и пет минути, когато пътят направи неочакван завой и пред тях изникнаха железопътните релси. Малко зад тях се извисяваше огромната арка на входа на тунела. А трябваше да са на километри разстояние.

Гледката го изпълни с неприятни чувства, но и с облекчение. Облекчение, защото и тримата вече бяха на края на силите си. Още няколко километра надолу по стръмния път едва ли щяха да издържат и може би точно това бе единствената причина, поради която това ходене им бе спестено. От друга страна му бе неприятно, защото вече бяха в края на пътешествието и трябваше да вземе окончателно решение, което до този момент отлагаше. Както впрочем през последните няколко години правеше с всички решения.

Спуснаха се по наклона и стъпиха върху релсите. Когато приближиха входа на тунела, крачките им неволно станаха по-бавни. Десет метра преди да влязат вътре, Ломан спря. Огледа се внимателно наляво и надясно и се опита с поглед да проникне в тъмнината пред себе си.

– Странно – каза той.

– Кое е странно? – попита Ангелика.

– Не се вижда никакъв човек. Очаквах поне пост да са сложили.

– Може и да са – предположи Ангелика.

– Да, разбира се – Ломан напразно се мъчеше да придаде саркастична нотка на гласа си, но прозвуча само инатливо. – Съвсем забравих! Нали си пожелахме да ги няма. Защо да не си пожелаем един влак, който да ни чака вътре? Ще ни спести доста ходене.

Ангелика не го удостои с отговор и продължи да върви. Ломан я последва. Варщайн се присъедини към тях, но след кратко колебание. Изостана на седем-осем крачки. Вече не беше много сигурен какво иска да прави. Ангелика и Ломан вървяха по средата на линията, но той се отклони надясно и застана на две крачки зад входа. Беше толкова тъмно, че едва различаваше очертанията на тъмния метален капак зад входа. Но знаеше, че е там. Знаеше и какво има зад него. Трябваше само да протегне ръка и да го отвори. Но не намираше сили да го направи.

– Това ли е? – чу гласа на Ломан зад себе си.

Варщайн се стресна. Не бе забелязал, че журналистът се е върнал и е застанал зад него. Върху лицето на Ломан имаше странно изражение, което първоначално не можеше да определи.

– Какво? – опита се да се измъкне той.

Ломан сбърчи чело.

– Телефонът?

Варщайн за втори път видимо потръпна.

– Откъде...

Ломан направи ядосан жест.

– За глупак ли ме смятате? Може и да не съм строил този тунел

като вас, но знам, че все някъде трябва да има телефон. Искате да се обадите на Франке, нали?

– Да.

Ломан го изгледа с пронизителен поглед, но не изглеждаше ядосан.

– И сега?

– Вече не – каза Варщайн. Решението, от което толкова много се страхуваше, бе вече взето, макар че едва сега го проумя. Вече не бе нужно да предава останалите двама, както и да се бори срещу Франке. Събитията бяха взели своя обрат и това, което искаха да спрат, отдавна бе започнало. Вече не те, а събитията определяха поведението им. Тази мисъл го изпълни с безпомощност, но огорчение нямаше. Може би, защото толкова ясно чувстваше, че се случва това, което трябва да се случи и така, както е предопределено.

– Да вървим. Чака ни дълъг път.

Ломан бе малко изненадан. Усмихна се и изчака Варщайн да мине покрай него. Двамата заедно стигнаха до Ангелика, която бе спряла и ги чакаше. Гледаше нещо пред себе си, което те различиха чак когато стигнаха при нея.

– Погледнете, Ломан! Не е ли горе-долу това, което си представихте преди малко?

Ломан не отговори, но въпреки тъмнината Варщайн видя как цветът от лицето му изчезна, когато съзря на няколко крачки пред себе си малката четириколесна дрезина.

16.

Първият хеликоптер бе последван от още два, които малко след това кацнаха на тясната крайбрежна улица. От тях слязоха повече от двадесет войници и блокираха улицата в голям полукръг. Който не се бе уплашил от хеликоптерите, сега веднага се отдръпна при вида на въоръжените мъже. Това, което полицаите на Роглер не успяха да направят за цял час, войниците сториха за по-малко от пет минути. След малко наоколо се виждаха само те. От другата страна седяха странните пъстроцветни фигури, наклевали около огньовете, заради които всъщност въоръжените бяха дошли.

Отделението се командваше от военен с отличителните знаци на майор. Не бе необходимо да дава много заповеди, защото въоръжените мъже явно много добре знаеха какво точно трябва да правят и толкова бързо и прецизно изпълняваха задачите си, че за всеки наблюдател веднага стана ясно, че хората са от добре тренирана елитна част. На разстояние двеста метра от двете страни на улицата бяха поставени бариери, а няколко души обградиха отдалеч лагера на неподвижно седящите мъже, образувайки верига между тях и езерото, за да ги откъснат и от тази страна. Вече бе станало ясно, че шаманите и магьосниците са друиди, последните Пазители на света. Никой от тях сякаш не се интересуваше какво става наоколо.

Майорът чакаше. Бе получил заповед да обгради групата на брега, но да не предприема нищо, докато и те нищо не правеха. Тайно се питаше какво в тези явно полудели мъже налага да се използва елитна част като неговата, подготвена за близък бой, но въобще не постави заповедта под въпрос, а я изпълни дума по дума. Времето минаваше – пет минути, десет, половин час, после цял. Никой от войниците не помръдваше. От време на време зад осветените прозорци от другата страна на улицата се появяваше сянка или се отваряше някоя врата, но веднага след това бързо се затваряше, защото пред всяка от сградите стоеше пост и никой нямаше право да напуска дома си.

След първия час измина втори, течеше вече и третият, когато застиналите неподвижно фигури от другата страна на улицата започнаха постепенно да се отърсват от вцепенението си. Това стана по начин, който бе също толкова странен, колкото и изминалите часове на абсолютна неподвижност. Раздвижиха се всички едновременно като в някакъв

танц, бавно, с отмерени, почти церемониални движения, всеки по свой начин, но сякаш следвайки едно общо за всички правило. Майорът имаше чувството, че наблюдава събуждането на голяма, неимоверно сложна и невероятно прецизна машина. Сякаш всеки жест на стотината мъже имаше точно определено значение. Вдигането на една ръка предизвикваше раздвижването на друго тяло, повдигането на клепачите – обръщане, вдишването – крачка. Както зъбните колела задвижват голям механизъм, така и тези движения и жестове бяха свързани помежду си и тяхната цялостност водеше до нещо по-голямо, единно, което бе много повече от сумата от всички отделни части и можеше да предизвика нещо още по-голямо. Доста време мина, докато разбере какво точно стана. Небето! Движенията на светлините и танцуващите форми вече не бяха произволни, а по някакъв необичаен начин отразяваха движенията на друидите. Не можеше точно да се разбере кое на какво реагираше – светлините по небето на движенията на мъжете или обратното – движенията на групата следваха фигурите над главите им. Но беше все едно. Майорът бе получил заповедите си, и то точно за такъв случай и ги изпълни съвсем последователно.

Радиостанциите, с които бяха снабдени всички негови войници, все още не работеха, но и това бе предвидено. Той вдигна ръка над главата си, направи бърз заповеден жест и веригата въоръжени мъже от тази страна на стената започна да се стеснява, без да прекрочва границата с парка. В същото време един от войниците, който бе на покрива на една от къщите отсреща, започна да дава сигнали с прожектор, насочени към езерото. Секунда по-късно им бе отговорено от мигаща бяла светлина, която се намираше на половин километър навътре от брега. Чу се шум от моторница и след малко една сянка се плъзна към брега. На мостика се забелязваха знаците на италианската морска полиция, но вътре стояха мъже в същите униформи като тези на войниците. Моторницата спря на петдесет метра от брега и остана там.

Майорът имаше заповед да попречи на друидите да напуснат парка, но иначе в никакъв случай да не се намесва независимо какви правеха те.

Междувременно те вече бяха свършили странния си танц и бяха напуснали местата си около огньовете. Сега един след друг се обръщаха и с бавни, също церемониални крачки започнаха да се приближават към брега.

Майорът се отърси от вцепенението си. С учудваща за неговата възраст и фигура пъргавина прескочи стената и затича към брега.

Друидите продължаваха да вървят много бавно и не му беше трудно да ги задмине. Стигна да наредените около брега войници преди първия от мъжете. Не се наложи да нарежда на войниците какво да правят.

Те образуваха верига зад и от двете страни на своя командир и вдигнаха оръжията пред гърдите си. Движението бе достатъчно красноречиво, за да го разберат приближаващите се мъже. Въпреки това не спряха. Движеха се много бавно и по начин, който накара майорът да изпита неприятното чувство, че няма да може да ги спре. Или поне не и без да приложи сила.

До този момент не бе забелязал, но времето, през което бе наблюдавал неподвижните фигури, бе променило нещо в него. Когато пристигна, сметна мъжете просто за странни, а сега го плашеха. Изпитваше страх не заради необичайния им външен вид. От тях сякаш струеше нещо невидимо, но толкова силно, че имаше усещането, че може да го докосне. Някаква аура от сила и прастари знания, които докосваха нещо в майора и го караха да потреперва. Не изпитваше страх в истинския смисъл на думата, но трябваше да преодолее себе си, за да излезе отпред и да вдигне ръка. Жестът му не бе и наполовина толкова убедителен, колкото му се искаше.

– Стой!

Не очакваше, но процесията за миг наистина спря. В същото време светлините над главите им започнаха да мигат, формите и цветовете да се променят. Бе странен, недействителен момент. Сякаш времето за секунда бе спряло. Внезапно го обзе страх. Не от това, което можеха да кажат или да направят мъжете пред него, а от това, което бяха.

Една от фигурите се отдели от редицата и тръгна към него. Бе прастар мъж в бели одежди с азиатски черти на лицето. На главата му имаше бял тюрбан. На две крачки от майора спря и погледът му го прониза до костите. Ръцете му започнаха леко да треперят. С последни усилия на волята запазваше външно спокойствие.

– Моля те, освободи пътя – изрече старият. Говореше език, който майорът никога не бе чувал, но въпреки това разбра всяка дума.

– Не мога. Съжалявам, но имам заповед. Моля ви, бъдете разумни и се върнете.

Древните очи в сбръчканото лице го изгледаха пронизително още веднъж, после мъжът се усмихна, обърна се и без да бърза, се върна при своите. Веднага след това процесията отново тръгна.

Майорът не бе изненадан, но бе ужасен. За първи път, откакто бе войник и офицер, не знаеше как трябва да постъпи. Заповедите, които

му бяха дадени, бяха еднозначни: не биваше да позволи мъжете да напуснат пространството между улицата и брега. Но освен това знаеше, че няма да успее да ги спре. Какво трябваше да направи? Да нареди стрелба по тези възрастни хора?! Потисна решително страха си, направи крачка срещу мъжете и разпери ръце.

– Спрете! Не можете да продължите!

Те, разбира се, не спряха, дори не намалиха крачките си. Приближаваха се бавно към майора и когато стигнаха до него, се случи нещо странно. Той бе решен в краен случай да ги спре с ръце, но когато първият от старците стигна на половин метър от него, той отстъпи крачка назад. Невъзможно бе да ги докосне.

– Спрете! – гласът му звучеше почти отчаяно. – Не се приближавайте!

Мъжете продължиха напред. Първите стигнаха веригата от войници на брега и тук се повтори същото, което стана с техния командир. Един след друг се отдръпваха встрани – против волята си, но и без колебание. Майорът вече виждаше катастрофата, но не бе в състояние да реагира.

Нервите на единия от войниците не издържаха и със слаб вик той вдигна оръжието си, насочи го към идващите срещу него и стреля.

Пушката избухна в лицето му. Пламъци и метални парчета го обзобразиха, разкъсаха дясната му ръка и униформата му отпред почерня. С неистов писък той хвърли оръжието, строполи се на земята и започна да се търкаля.

Майорът пръв стигна до него. Войникът се превиваше от болка и бе закрил с две ръце кървящото лице, но командирът много добре знаеше какво има зад дланите му. Познаваше унищожителното действие на тези оръжия достатъчно добре, за да се заблуди и за секунда, че може да помогнат на нещастния младеж. Дори бе истинско чудо, че въобще остана жив. Не беше много сигурен дали изобщо е някаква пощада. Коленичи до умиращия и тъкмо протягаше ръце към него, когато чу зад себе си заповеднически глас:

– Не!

Инстинктивно дръпна ръце и погледна нагоре. Над главата му стоеше млад мъж, целият облечен в черно. За майора бе загадка как се бе озовал тук. Освен, че войниците бяха оградили всичко наоколо, бе сигурен, че и преди това не го бе виждал наблизко. Но това далеч не бе най-странното в новодошлия.

Мъжът пристъпи крачка напред към ранения. Един от войниците се

опита да му прегради пътя, но не успя. Мъжът се усмихна и след секунда нервната решителност върху лицето на войника бе заменена от безгранично учудване. В следващия миг сне оръжието и отстъпи крачка встрани.

Непознатият клекна до ранения войник. Майорът веднага се отдръпна, но този път не от страх. Чувството бе различно от това, което изпита при близостта на друидите. Човекът тук не го плашеше, но излъчваше невероятен авторитет, който нямаше нищо общо със сила. Бе авторитетът на човек, който прекрасно знае какво върши и го върши правилно. Застинал от учудване и страхопочитание, майорът видя как той внимателно отстрига ръцете на войника от лицето му и безкрайно предпазливо докосна самото лице.

Войникът хленчеше от болка и се опита да избута ръцете на непознатия. Но след това изведнъж така се отпусна, че майорът не бе сигурен дали е още жив. После видя, че гърдите му леко се повдигат и спадат. Дясното му око бе цялото в кръв, но лявото бе отворено и спокойно наблюдаваше мъжа. В него нямаше нито страх, нито болка.

– Не се страхувай, братко – каза непознатият. Усмихна се и макар че усмивката му не бе насочена към майора, той също изпита надеждата и топлината, които тя излъчваше и с които изпълни ранения. Този непознат поне щеше да му отнеме болката и страха в последните мигове. Нямаше значение кой е и как и защо бе дошъл.

В това време процесията на друидите достигна водата. Майорът не можеше да каже какво точно бе очаквал, но във всеки случай не и това. Мъжете просто продължиха напред. Водата стигаше до глезените им, после стигна до коленете им, накрая до хълбока, но те все продължаваха да вървят. Ще се удавят, помисли си той. Може би се чувстваха ненаранени заради фокусите, които бяха правила, но единственото, което щеше да се случи сега, бе във водата да се появят сто трупа.

– Спрете! – заповяда майорът. Скочи и извика още веднъж, този път по-силно: – Спрете ги!

Двама-трима войници наистина се опитаха да изпълнят заповедта, но дори не успяха да се доближат до мъжете. Те продължиха невъзмутимо пътя си.

– За Бога, спрете! – викаше майорът.

Виковете му заглъхнаха нечути от никого. Водата вече стигаше до гърдите на друидите.

Майорът вдигна ръка. Двигателят на моторницата проехтя в тишината. Мъжете в лодката вдигнаха оръжията и дадоха залп. Точно пред

друидите водата изригна във висок стълб в начертана сякаш с линеал права линия. Въпреки това не спряха. Водата вече стигаше до шията им.

За момент майорът съвсем сериозно премисли възможността да заповяда огън. Не беше ли по-добре да се разминат с двама-трима ранени, отколкото бездейно да гледат как стотина мъже отиват на сигурна смърт, тласкани от някакво религиозно безумие.

Не се наложи да взема това решение. Проекторът на полицейската моторница започна да трепери. Светлините в небето замигаха още по-силно и до брега внезапно долетяха изплашени викове и писъци. Водната повърхност вече не бе гладка. От центъра на процесията в полукръг започнаха да се надигат все по-високи вълни и моторницата взе силно да се клатушка. Вълните не бяха достатъчно силни, за да я преобърнат, но войниците изобщо не можеха да се прицелят.

– Проклети идиоти, убийте се тогава! – прошепна майорът. Мъжете продължиха невъзмутимо напред и след няколко секунди черните вълни на Лаго Маджоре се затвориха над главите им.

Пътуването през тунела приличаше на някакъв кошмар. Варшайн знаеше, че едва ли е изминал и половин час, защото дрезината бе като онези, които бяха използвали преди при строителството на тунела и макар че наоколо бе абсолютен мрак, можеше да почувства скоростта, с която се движеха. Но и за тримата този половин час се превърна във вечност, в която всяка секунда бе изпълнена със страх и очакване за нещо лошо, което дебнеше в тъмнината.

За разлика от друг път този страх бе съвсем конкретен, защото бездънният мрак тук не бе просто липса на светлина, а като че ли екран, върху който се проявяваха ужасите, родени от подсъзнанието им. Независимо от всичко, което се бе опитвал да си втълпи по пътя към тунела, безкрайно се радваше на обстоятелството, че с мислите и желанията си можеха да влияят на действителността. Досега това обстоятелство действаше като благословия.

Но можеше и да не продължи да е такава. Тук, в тази черна и сякаш безкрайна тръба, където бяха сами със себе си и страховете и очакванията си, новите им способности можеха да се окажат и проклятие, дори смъртна опасност. Желанието на Ломан бе достатъчно, за да получат превозно средство, и може би и страхът му пред ужасите на тъмнината или пък тези на Ангелика, или дори неговите собствени щяха да са достатъчни, за да приемат тези ужаси образ. Варшайн се опита да мисли за нещо друго. Но колкото повече си налагаше да не мисли за страха си и

за апокалиптичните ужаси, толкова по-настойтелно мислеше за тях. За това поне за него пътуването бе като пътуване към Ада, през което време остаря със сто години. Накрая пред тях просветля. Не беше краят на тунела, защото светлината бе жълта и много твърда, за да е естествена, а и навън все още бе дълбока нощ. Макар че дрезината се движеше с двадесет или тридесет километра в час, те се приближаваха доста бавно към светлината. Варщайн прецени, че трябваше да изминат още два-три километра, преди да различат някакви очертания в размитата светлина.

Целият тунел бе силно осветен не само от лампите на тавана, а и от множество прожектори, които явно не бяха от обичайното осветление на строежа, а бяха поставени допълнително, за да осветяват нещото, което се намираще на релсите пред тях. Дрезината намали ход и когато се приближиха до осветената част, съвсем спря. Варщайн не каза нищо, но забеляза, че Ломан, който я управляваше, не бе докоснал нито един от контролните уреди. Без да продумат, слязоха и се приближиха до двата влака, поставени един до друг върху релсите. Стъпките им ставаха все по-бавни и накрая съвсем спряха. Изминаха няколко безкрайни секунди, преди Ломан да наруши тежкото мълчание.

– Така значи... Ето го и терористичното нападение! – Гласът му звучеше уплашено.

Варщайн не бе в състояние да произнесе и дума. От тримата той най-добре можеше да се досети какво щяха да видят.

Двата влака щяха да си приличат като две яйца, ако не бе коренно различният им външен вид. И двата бяха свръхскоростни ICE 2000 на Дойче Бундесбаан и бяха не по-стари от две години, защото това поколение влакове бяха пуснати едва наскоро. Въпреки това единият изглеждаше така, сякаш стои тук най-малко от век, дори цяла ера.

– Така си и знаех – каза Ломан. – Излъгаха... излъгаха цял свят!

– Господи, какво е станало с тях? – прошепна Ангелика. Изглеждаше дълбоко потресена и уплашена, както и Варщайн. Дори да знаеше отговора на въпроса и, сега не бе в състояние да каже нищо. Силите не му достигаха даже да отмести поглед от полуразрушения влак, изправен пред тях като символ на преходността на всяко човешко творение. Вместо него отговори Ломан.

– Във всеки случай не са били терористи, освен ако не са измислили ново определение на понятието бомба със закъснител. – Той се засмя, но това не разведри обстановката, а накара Варщайн да потрепери. По лицето на Ангелика се изписа сковаващ страх.

– А това сигурно е другият влак – посочи Ломан вторият ICE. –

Онзи, за който разказваше старецът. Докарали са го тук, затова повече не е видян. Невероятно!

– Какво е невероятно? – поиска да разбере Ангелика. – Искали са просто да го изследват на спокойствие и...

– Знаете ли колко струва едно такова нещо? – прекъсна я Ломан. – Не става дума за някаква си количка, пиленце. Тези чудесии струват милиони, страшно много милиони.

– Е, и какво от това? – продължаваше да не разбира Ангелика.

– Мислите ли, че Дойче Бундесбаан ще прибере просто така два влака, които струват сто милиона марки и ще ги държи тук цяла година, ако не става дума за нещо много голямо?

– Едва ли – чу се глас зад тях. – Освен това се заблуждавате. Струват повече от двеста милиона парчето.

Варщайн, Ломан и Ангелика се обърнаха едновременно, а Франке излезе иззад влака и продължи с лека усмивка:

– Цифрите бяха малко поразкрасени, защото се страхувах, че пътниците ще реагират още по-остро при следващото увеличение на цените. Като се прибавят и вагоните, пред вас стоят почти половин милиард марки. Впечатляващо, нали?

Зад него се показва още една фигура. Мъжът едва ли беше много помлад от Франке, но бе доста набит и затова изглеждаше по-грубоват. Косите му бяха посивели, а погледът бе пронизателен и буден. Очите непрекъснато се движеха и не изпускаха и най-малката подробност. Бе облечен в тъмносив костюм, който явно бе скъп, но сега изглеждаше така, сякаш бе спал с него поне три дни. Макар че бе нашрек, мъжът бе доста изтощен. Дясната му ръка небрежно бе пхната в джоба на самото и Варщайн предположи, че държи оръжие.

– Франке! – Ломан пристъпи крачка напред, но веднага се закова на място. – Франке, вие?!

– Моля! – Франке вдигна ръка, но Варщайн не можеше да каже дали жестът бе насочен към Ломан или към мъжа с него, който бързо се озова плътно до доктора. Бе по-нисък с цяла глава от Ломан, но Варщайн не се съмняваше и за секунда, че бе много по добър от журналиста, ако се стигнеше до физическа разправа. Франке не бе глупак. Без съмнение вече бе разбрал кой бе Ломан и що за характер имаше.

– Много добре разбирам, че не сте благоразположен към мен, господин Ломан – продължи Франке. – И от ваша гледна точка вероятно имате право. Но сега не е моментът да се занимаваме с лични неща. Сигурен съм, че господин Варщайн ще го потвърди.

– Ще ви покажа за какво е моментът! – каза заплашително Ломан и разтърси рамене. Изглежда придружителя на Франке със сърдит, но определено предпазлив поглед, очаквайки той или Франке да реагират по някакъв начин на думите му. Вероятно все още не е разбрал за какво става дума, помисли си Варщайн. Или пък не искаше. Франке изобщо не му обърна внимание. Мина покрай него и застана плътно до Варщайн.

– Много време ви трябваше. Вече се страхувах, че няма да успеете. Но виждам, че не съм се излъгал във вас.

– Както и аз във вас – каза Варщайн и веднага се запита защо го каза. Франке беше прав – сега не бе моментът за глупави игрички.

За момент Франке сведе поглед и придоби тъжен вид.

– Разбирам ви. Все още ме мразите. Жалко.

– Да ви мразя? – Разумът му крещеше, че сега всяка секунда е твърда ценна, за да я пропиляват с взаимни обвинения, но думите твърде дълго бяха чакали да бъдат казани и просто трябваше да излязат.

– И защо да ви мразя, Франке? – попита той ехидно. – Разрушихте живота ми. Сринахте кариерата ми, докарахте ме до просешка тояга и за капак се погрижихте и бракът ми да отиде по дяволите. Наистина ли мислите, че съм ви сърдит за няколко дреболии? Несправедлив сте.

– И вие към мен също – каза напълно сериозно Франке. – Прав сте, всяка ваша дума е вярна. Ако имаме възможност, ще направя публично опровержение и ще поправа всичко, което е по силите ми. Но тогава смятах, че съм прав. И смятах също, че така трябва да постъпя. Ако ме изслушате само за момент, ще разберете всичко.

– Трябва ли да го направя? – Варщайн сви юмруци. Бе само израз на безсилието му, но Франке проследи движението. – Кажете ми еднинствена причина да не ви разбия главата ей сега.

Придружителят на Франке отново направи крачка към него, но той вдигна бързо ръка.

– Оставете, Роглер. Не го мисли сериозно.

– Така ли?

– Да. Не и след като видяхте това тук. Знаехте какво ще намерите, нали? Затова и дойдохте тук, а не отидохте в Аскона.

Думите не бяха казани като въпрос и Варщайн замълча. Франке можеше да изтъква мълчанието му и погрешно, но имаше чувството, че каквото и да кажеше в момента, ще направи ситуацията още по-лоша. През изминалите три години не бе имало и ден, в който да не си я представя поне веднъж и в най-различни варианти, но винаги с един и същ край: Франке стоеше пред него и си признаваше кой тогава е бил прав.

Въпреки това сега бе друго. Не се усещаше победител, нямаше и следа от облекчение. Борбата им, която от самото начало бе толкова неравностойна, вече бе свършила и той бе несъмненият победител. Това продължи обаче до последната секунда, когато осъзна, че победител няма.

– Е, добре. Какво искате, Франке?

– Нужна ми е вашата помощ – отвърна Франке. Лицето му остана напълно безизразно, но Варщайн усети каква огромна борба трябваше да води със себе си, докато изрече тези думи.

– Моята помощ? – повтори стъписано той.

– Моля ви, Варщайн! – Изведнъж от самообладанието на Франке не остана нищо. Мъчително поддържаната маска на спокойствие и престорена неангажираност се свлече и зад нея се показа истинският Франке – един отчаян мъж, който бе на края на силите си. – Кажете ми, каквото искате. Можете да правите с мен, каквото искате. Ако наистина смятате, че трябва да го направите, дори ме убийте, но не сега! Помогнете ми да оправим тази бъркотия тук!

– Но... аз не мога – отговори Варщайн, както си и беше в действителност. Бе объркан, защото усети, че това, което каза Франке, бе напълно искрено. Изведнъж осъзна, че той очакваше от него помощ, която не можеше да му даде. В същия момент му стана ясно, че е вярно и обратното – въпреки всичко се бе надявал Франке да може да му помогне. Никога не бе позволявал на тази мисъл да се избистри достатъчно, но бе дълбоко убеден, че щеше да е достатъчно да принуди Франке да си признае грешката. Но не бе така. И двамата се бяха надявали един на друг, без да могат да си помогнат.

– Не знам какво става тук, Франке. А още по-малко знам как да го спра.

Франке го загледа втренчено. Изминаха пет, десет, двадесет секунди, в които отчаяната надежда в очите му постепенно изгасна и на нейно място се появиха паниката и отчаянието. Знаеше, че Франке казва истината. Можеше да го прочете в очите му, както и Франке знаеше, че той не го лъже.

– Тогава всичко е загубено – каза той тихо.

– Какво е загубено? – намеси се Ломан.

Франке не го и погледна, а продължаваше да се взира в лицето на Варщайн.

– Всички сме загубени. Вие, аз, хората отвън...

– Колко мелодраматично – вметна ехидно Ломан. – Можехте все пак по-навреме да помислите за това, а? Например, преди да захванете

да се занимавате с неща, от които нищо не разбирате!

– Моля ви, Ломан, млъкнете! – каза Варщайн и се обърна към Франке: – Какво искате да кажете? Видяхме какво е станало от другата страна на планината. И в Аскона ли е толкова зле?

– Зле? – Франке го изгледа с пронизващ поглед. Изглеждаше изненадан. – Наистина ли не знаете какво стана?

– Какво е станало?

– Целият свят отвън отива по дяволите, ето това е станало – отвърна придружителят на Франке вместо него. – Или поне той така твърди.

Варщайн за първи път погледна сивокосия мъж и се опита да си спомни името му. Роглер, Франке го нарече Роглер. Откакто бяха тук, той за първи път каза нещо и гласът му издаваше много повече от това, което казваше. Говореше с глас на човек, който знаеше, че казаното е истина, но с всички сили се опитваше да се убеди, че се е заблудил. Варщайн продължи да го гледа объркано, после се обърна към Франке.

– Разказвайте – помоли той.

Франке въздъхна.

– Добре. Но не тук. Елате! Обърна се, направи-две крачки в посоката, откъдето се бяха появили двамата с Роглер, но забеляза, че Варщайн и другите двама не помръдват.

– Не се страхувайте, не е клопка. Ако исках да го направя, щях да го изпипам по-добре. А може би мога да направя нещо и за вас, скъпа моя – обърна се той към Ангелика. Нали дойдохте, за да намерите мъжа си? Елате, ще ви заведе при него.

В Аскона властваше насилието. Градът приличаше на някаква лудница.

Вечерта Роглер все още смяташе, че паниката може да ги подмине, но вече не бе така. Стана дори още по-лошо. Трептящите светлини в небето, войниците, хеликоптерите и това, което стана на брега на езерото, опъна нервите на хората до крайност и бе само въпрос на време да се прояви натрупаният страх. В едната част на града бе изгаснал токът, а в цяла Аскона не работеха телефоните, телевизорите и радиоприемниците. Градът бе сляп, глух и отчасти парализиран и хората реагираха на всичко това така, както винаги са реагирали в извънредни ситуации – с паника, страх и бягство. Който имаше автомобил или друго превозно средство се опита да напусне града. Никой не успя. Транспортът, който още вечерта бе спрял напълно, сега се превърна в непреодолима бариера и практически всички улици бяха блокирани.

Стигна се до катастрофи, безсмислени ръкопашни боеве за място в някоя кола, която така или иначе не можеше никъде да отиде. Многобройните изблици на насилие доведоха до ранени и убити. Градът бе залят от вълна от страх и насилие, която се разрастваше и черпеше енергия от самата себе си. И не бе само страхът от това, което ставаше, не бе само шокът. Нещо се вкопчи в хората и вътрешно ги прекърши. Тънкият слой цивилизация и заучени модели на поведение се срути и отдолу се появи хищникът, който се подчиняваше само на един инстинкт: да оцелее, без значение как. Страхът раждаше страх и в новата ситуация, когато найвече излязоха страховете, потискани цял живот, и мисълта можеше да убие, жителите на града започнаха взаимно да се избиват. На много места избухнаха пожари, а на станцията на кабинковия лифт в северната част на града се стигна до голям бой за места в гондолите, които все още пътуваха, защото нямаше кой да ги изключи. Първата потегли от станцията с три пъти повече пътници от допустимото. Втората бе толкова препълнена, че скъса въжето и заедно с тази преди нея паднаха. Ръкопашният бой на кея за ферибота предизвика още повече жертви, макар че отдавна нямаше кой да управлява ферибота. Капитанът и екипажът, които се бяха опитали да спрат тълпата, бяха първите, които тя стъпка, фериботът можеше да превозва до двеста пътници. Когато на борда му се озоваха пет пъти повече, той потъна. Това беше само началото...

Оказа се, че Франке не е сам, както изглеждаше в началото. От другата страна на влака ги очакваха десетина войници, облечени в същите униформи като онези, появили се край пътя – маслинозелени маскировъчни костюми с отличителните знаци на ранга, но не и на националността. Мъжете бяха преметнали оръжията си през рамо и ги следваха на разстояние петнадесетина метра.

Варщайн изглежда военните само с бегъл поглед, но Ломан не можа да си спести една остра забележка. Франке я подмина без коментар, но изражението на лицето му говореше друго. Явно и той като Варщайн се питаше какво търси този глупак при тях.

Бяха се отдалечили от влаковете на около петстотин метра, когато Франке спря и се обърна надясно. Докато вървяха, бе разказал набързо на Варщайн какво се бе случило в Аскона и горе в планината. Варщайн го бе слушал като омагьосан и въобще не бе забелязал вратата, вкопана в сивата облицовка на тунела. А дори и да я бе забелязал, сигурно щеше да я вземе за вход на някое от сервизните помещения, които бяха разположени на равномерно разстояние едно от друго. Но помещението, към което водеше, имаше друго предназначение.

На по-невнимателен наблюдател едва ли щеше да направи впечатление, а на пътник в профучаващ с триста километра влак – още повече, че това не бе обикновена врата. Вместо брава имаше миниатюрно табло с цифрови бутони, а от стената вдясно в посетителя се виждаше безизразното око на видеокамера.

Франке му направи жест да изчака, пристъпи към вратата и набра някакъв код, заставайки така с гръб към тях, че никой да не може да разбере какво набира. Чу се ясно жужене. Под камерата светна зелена светлина, но вратата се отвори чак когато Франке произнесе в един микрофон високо и ясно името си и още някакъв цифров код.

– Съвсем като във филмите на Джеймс Бонд – каза подигравателно Ломан. – Сега какво трябва да се случи? Трябва ли са поставяме дясното си око срещу камера, за да фотографира ретината ни?

– Не – отговори спокойно Франке. – Само ако имате постоянен достъп дотук, тогава щеше да е необходимо. А за посетители е достатъчна и само снимка. Освен това отдавна вече не използваме техниката на отпечатъци от ретината. Много е несъвършена, знаете ли? Предпочитаме кирлиановата фотография. В света няма двама души с еднаква аура, а тя никога не се променя.

При тези думи той остана напълно сериозен и Варщайн не разбра дали само се шегува. Забележката на журналиста дори не бе смешна. С тихо плъзгане вратата се отмести встрани. Варщайн отбеляза, че сигурно бе дебела около двадесет сантиметра и по всяка вероятност бе направена от бронирана стомана. Испита чувството, че наистина се намира сред декорите на научнофантастичен филм.

Франке ги покани с жест, но Варщайн инстинктивно се поколеба да го последва. Зад бронираната врата имаше малко, съвършено голо помещение, може би два на два метра.

– Какво означава това, Франке? Какво е това?

– Веднага ще ви обясня всичко. Но не тук. Влезте, моля.

Всички го последваха освен войниците, които застанаха пред вратата отвън. Тя сама се затвори. Варщайн очакваше, че ще се отвори втори вход от отсрещната стена. Но вместо това върху част от страничната стена проблясва екран и върху него се появи лицето на униформен млад мъж.

– Професор Франке с четирима посетители – съобщи Франке. – Вход за достъп Алфа. Моля, пропуснете ни.

– Момент, професоре. – В продължение на секунда мъжът гледаше в някаква точка, която се намираще извън обсега на камерата. Чу се

леко щракване и под екрана в стената се отвори тесен капак. Франке бъркна и извади пет пластмасови карти. С привично движение закачи най-горната, червена, на ревера си, а останалите, които бяха зелени, раздаде на придружителите си.

– Внимавайте много за картите – предупреди той. Докато сте тук вътре, трябва да са винаги с вас. Ако само за секунда ги изгървете, компютърът автоматично обявява тревога. Мерките ни за сигурност са доста строгички, но какво да се прави – вдигна извинително рамене той.

– Всичко това е просто смешно! – Ломан въртеше безпомощно картата в ръцете си. – Що за глупости?

– Ще разберете всичко, почакайте още малко. Моля!

Ломан закачи с кисела физиономия картата на якето си и в същия момент вътрешната врата започна да се отваря. Не бе толкова дебела като първата, но достатъчно масивна, за да издържи на сериозно нападение. Зад нея ги очакваше къс коридор, осветен от студена неонова светлина, в който се виждаха пет-шест врати. Стените и таванът представляваха грубо полирана скала, а върху нея като паяжина се преплитаха жици, кабели, разноцветни проводници и разпределителни кутии. Чуваха гласове, писукане и бръмчене от електронни уреди на фона на глухо, ритмично бумтене, прилично на ударите на механично сърце. Всички врати бяха затворени, но Варщайн веднага си представи какво има зад тях. Ломан обаче явно не, защото демонстративно се закова на място.

– Е, добре. Какво е това тук? Тайната лаборатория на доктор Фу-Ман-Шу? Няма да мръдна повече и крачка, докато не ми отговорите на някои въпроси!

Франке остана учудващо спокоен.

– Точно заради това ви доведох тук, господин Ломан. Потърпете само още няколко минутки. После се обърна към Ангелика: – Обещах ви нещо. Но се страхувам, че новината ми не е добра.

– Франк?

– Да, мъжът ви. Бяхте права, той е тук. Останалите също.

– Мъртъв ли е? – Гласът и прозвуча спокойно. Явно по пътя насам се бе подготвила за всякакви лоши новини.

– Мъртъв ли? – В първия момент Франке изглеждаше истински изненадан, сякаш въобще не бе мислил за тази възможност. – Не, не, не е мъртъв. Но... елате. Няма значение, сама ще видите всичко.

Той се насочи напред към една врата, набра отново някакъв код и с леко щракване тя се отвори, Франке бързо пристъпи вътре и останалите го последваха.

Озоваха се в изненадващо голямо, асиметрично помещение, осветено от големи лампи. Светлината бе доста силна и неприятна. Полукръглият таван бе на десет или петнадесет метра над главите им, а Варщайн прецени, че срещуположната стена е горе-долу на три пъти по-голямо разстояние. Тук грохотът на тежки машини се чуваше много по-силно и бе толкова студено, че дъхът им излизаше като пара от устата.

Бергер и останалите клечаха в кръг на земята. Бяха се хванали за ръце и явно се намираха в транс, защото очите им бяха затворени и върху всички лица бе запечатан израз на невероятна концентрация. Въпреки студа някои бяха полуголи. На Варщайн му се стори, че чува леко пене, което му припомни мелодията, която Ангелика бе тананикала няколко пъти. Но не бе сигурен дали в действителност е така, или нервите просто му играеха номера.

Ангелика мина бързо покрай Франке, но веднага застина на място, сякаш се удари в невидимо препятствие. Неподвижният и поглед бе насочен към една от седящите фигури и Варщайн предположи, че това е мъжът и. Но не бе много сигурен. Така и не си призна пред нея, че не си спомня много добре кой точно беше Бергер.

– Какво е станало с тях? – прошепна тя.

Варщайн можеше спокойно да отговори на този въпрос. Вече бе виждал веднъж същите тези мъже в това състояние. Но замълча и остави на Франке да отговори.

– Нищо им няма, госпожо Бергер. Повярвайте ми, нищо не сме им направили, дори напротив. През последните дни започнаха един по един да идват и не се опитахме нито да им пречим, нито да ги принуждаваме да правят нещо. Не знам какво правят. Но те правят нещо, а никой не може да каже какво.

– Това...това всички ли са? – попита Варщайн. – Цялата бригада оттогава?

– Да – каза Франке и поклати глава. – Тоест, всички, които досега са дошли. Доколкото знам, един е загинал при катастрофа на път за тук и поне двама са тежко ранени. Чакаме още двама. Но мисля, че няма да успеят заради положението отвън. Но дори и да успеят някакси, просто ще дойдат направо тук и ще се присъединят към тези. Той изгледа умолително Варщайн, но той не можеше да му отговори. Не знаеше какво правят мъжете. Тогава, когато ги видя за първи път, също не знаеше.

– Не е за вярване – обади се тихо Ломан. – Прилича на... някакво заклинание...

При тези думи Ангелика видимо потръпна. Лицето и остана

безизразно, но ръцете и веднага се свиха в юмруци. Варщайн хвана Франке за рамото и го дръпна няколко метра встрани. Това бе може би единствената възможност, когато тя можеше да остане за малко насаме със съпруга си – жалка награда за усилията, които положи, за да дойде дотук. Това бе и всичко, което можеха да направят за нея.

– Не знам дали може да ви помогне, но веднъж вече съм виждал това. Онзи път в тунела, когато мъжете бяха изчезнали. Когато ги открих, седяха точно по същия начин. Но не мога да кажа защо. И аз не знам какво правят в момента.

– Изглежда се намират в някакъв транс – каза Франке. – Опитавме се да ги събудим, но не става. Ако издърпат някого насила от кръга, той започва да буйства – въздъхна той. – Надявах се вие... – той спря дотук и с видимо усилие смени темата.

– Елате, Варщайн, ще ви покажа и останалото. Може би заедно ще намерим някакво решение. – Той изгледа продължително Ангелика, но явно реши, че не е опасно да я остави насаме с мъжете.

Ломан без покана се присъедини към тях, но Роглер продължаваше да стои неподвижно на мястото си до вратата. Изглеждаше толкова погълнат от това, което вижда пред себе си, че не можеше да се откъсне от гледката. В очите му се четеше страх.

– Това е просто фантастично! – изрече Варщайн, когато се приближиха към една част от помещението, отделена с преграда от изкуствена материя. – Как успяхте да построите всичко това, без никой да забележи?

– И защо? – обади се Ломан.

– Не беше никак трудно. Повечето помещения са естествени кухни и просто ги свързахме една с друга. Отвън върхът изглежда доста масивен, но отвътре е надупчен като швейцарско сирене. – Той се засмя на сравнението си. – Има стотици подобни пещери. Цяло чудо е, че при строежа на тунела не сме се натъкнали на тях. А останалото... Вие всъщност бяхте тук. Знаете колко голям бе строежът и не бе особено трудно да се изкарат няколкостотин кубика скала повече, без това да направи впечатление някому.

– Значи, затова беше забавянето накрая? – попита Ломан.

Франке неохотно кимна с глава, но Варщайн учудено погледна. Ломан поясни:

– Тунелът бе открит три месеца след обявления срок. Само не ми казвайте, че не знаехте!

Не, наистина не знаеше. Когато тунелът официално бе готов,

неговият срив отдавна бе взел такива размери, че не се интересуваше от нищо друго освен от сгромолясането на собствения си малък свят. Още повече пък за тунела Гридоне и всичко, свързано с него. Просто вече не искаше да знае нищо за това.

– И какво всъщност е предназначението на всичко това? – попита отново Ломан. Бяха стигнали преградата и вместо отговор Франке посочи тясна врата с алуминиева рамка. Пръстите му бързо и сигурно зададоха цифровия код. Лек шум и във вратата се появи малка пролука. Франке не влезе веднага, а изгледа още веднъж продължително Варшайн с неопределено изражение на лицето. После бутна вратата и ги покани да го последват.

Подреждането бе напълно различно от неговото, но веднага го разпозна, в същата част от секундата, в която пристъпи вътре. Апаратурата бе много по-голяма, елегантна и сигурно технически по-перфектна. Може би и много по-мощна, но въпреки това не бе нищо друго, освен...

– Моят лазер... – прошепна той. Подейства му като удар в лицето. Дори в момента не можеше да каже какво точно изпитва. Гняв? Разочарование? Яд? Сигурно от всичко по малко, но имаше и още нещо. Чувство, което надминаваше всичко това. Не гледката на апаратурата го засегна толкова, а това, че знаеше какво означава всичко.

– Да – каза Франке. – Или поне уред, който е конструиран на същия принцип. Направихме няколко подобрения, но идеята е същата.

Варшайн не можеше да каже нищо. Ръцете му започнаха да треперят и сякаш желязна ръка стисна гърлото му. За момент като че ли цялото помещение се завъртя около него. Обзе го гняв, неописуем гняв, за който нямаше вентил.

– Момент, момент – обади се Ломан, – значи това тук е вашият уред? – Той посочи към множеството лещи, кристали и увеличителни прибори, които заемаха по-голямата част от помещението. Нито Варшайн, нито Франке реагираха на думите му и след малко той продължи: – Същият апарат, който тогава ви счупи врата пред съда, защото Франке твърдеше, че не работи? Апаратурата, заради която ви направи за посмешище пред целия свят?!

– Вие... знаел сте през цялото време... – прошепна тихичко Варшайн, все още не вярвайки на очите си. – От първия ден, нали? Вие, проклет...

– Предполагах, не знаех със сигурност – прекъсна го Франке. – Поне в началото. Но иначе е така, да. Знаех, че в планината, в този връх има не само скали и пръст. – Гласът му стана по-тих. – Последното

доказателство открих, когато вас вече ви нямаше.

– Значи през цялото време сте лъгал – продължи тихо Варщайн. – Знаехте, че съм прав и Зарутер също. Той дори ви го каза тогава направо в лицето! В мое присъствие. А аз като последен идиот не проумявах какво иска да каже. Защо, Франке? Какво чакахте? Искахте цялата слава само за себе си или не можехте да понесете мисълта, че има нещо, което не можете да обясните?

– Може би – отговори Франке, без да уточнява кой от двата въпроса има предвид. – Не мисля, че сега има някакво значение. – Върху лицето му се появи бегъл израз на инат, но бързо изчезна. – Откритието ви функционира, Варщайн. И то по-добре, отколкото тогава предполагаете. Резултатите не бяха грешни. Неправилни бяха само въпросите, които задавахме към отговорите, давани от апарата.

– Значи открийте нещо в планината – вметна Ломан – и принудихте Варщайн да върви по острието на бръснача, за да можете да работите в пълно спокойствие и да обсебите цялата слава за себе си?!

Франке презрително го изглежда.

– Изобщо не знаете за какво говорите, глупако. Да, открих нещо! Този уред го откри, ако трябва да бъде точен. Е, и? Може и да е било грешка, но тогава мислех, че е големият шанс в живота ми, това, за което мечтае всеки учен. Да открие нещо ново, нещо много Голямо. Да види нещо, което преди това никой не е виждал. Погрешно или не, не съжалявам. Ако трябва отново да вземам решение, бих постъпил по същия начин.

Ломан шумно пое дъх.

– Това е...

– ...същото, заради което и вие сте тук, Ломан – прекъсна го Варщайн. Питаше се защо защитава Франке, точно този, който с постъпката си бе застрашил не само неговия, но и животът на страшно много други хора. Знаеше отговора на този въпрос: защото можеше да го разбере. На негово място може би и той щеше да постъпи по същия начин. Изкушението наистина бе невероятно. – И какво открийте? – продължи той. – Стотици пъти проверявах измервателните уреди, без да...

– Фалшифицирах данните – каза спокойно Франке.

– Вие?

– Е, не всички хакери са четиринайсетгодишни, с акне и дебели стъкла на очилата – обидено каза Франке. – Освен това не забравяйте, че аз инсталирах апаратурата. Компютърът ви показваше само това, което му позволявах.

– И какво всъщност е открил? – попита Варщайн.

Франке го погледна вторачено и замълча. Измина почти цяла вечност, преди да отговори с безизразен, едва доловим глас:

– Не знам. Само допреди два дни смятах, че знам отговора, но сега... Просто не знам, Варщайн... Изглеждаше като черна дупка, миниатюрна черна дупка, заседнала някъде тук в планината. Познавате теорията, според която могат да се намират навсякъде.

– И мислехте, че сте открил черна дупка? – Варщайн дори не можеше истински да се разгневи.

– Бях сигурен – поправи го Франке. – Стопроцентово сигурен. Всичко водеше в тази посока и продължава да е така. Сега повече от всякога.

– Чакайте, чакайте – намеси се Ломан. – Правилно ли разбирам? Искате да ни съобщите, че всичко това тук, цялата тази апаратура, която е струвала милиони, цялата тази тайнственост – а за това, което сте сторили на Варщайн пък въобще да не говорим, – всичко това сте направил, вярвайки, че можете да докажете някаква си смахната научна теория?!

Франке го изгледа със студен поглед.

– Къде, за Бога, намерихте този идиот, Варщайн?

– Ей, ей, я по-вним...

Варщайн укроти с жест и двамата.

– Не става дума за никаква научна теория, Ломан – каза той.

– А за какво тогава?

– За разрешаването на всички проблеми на този свят, тъпчо – отговори презрително Франке. – Не мисля, че разбирате нещо, но опитайте все пак!

– Какво?! – гневно проблеснаха очите на Ломан.

– Франке е прав – намеси се бързо Варщайн. – Много е просто или поне що се отнася до идеята, разбирате ли? Досега никой не знаеше какво представлява черната дупка и как действа. Но ако наистина я има, то тогава е най-мощният източник на енергия във Вселената. Ако някой успее да впрегне мощта и на най-малката черна дупка, това би означавало край на всички енергийни проблеми на тази планета. За всички времена.

Ломан мълчеше. Чак след малко кимна с глава и Варщайн разбра, че започваше да схваща.

– Искате да кажете...

– Искам да кажа – прекъсна го Франке – край на бедността на този свят. Никой човек повече няма да гладува. Ако в тази планина наистина

има черна дупка и успеем да се закачим за нея, това ще означава, че сме намерили практически неизчерпаем източник на енергия.

– И вие сте открил такова нещо? – Ломан не можеше да скрие подигравката в гласа си. – Месията Франке, а? Но не стана, така ли?

За учудване на Варщайн Франке остана напълно спокоен.

– Бях абсолютно сигурен.

– А сега вече не сте ли? – попита Варщайн.

– Малко ми е трудно да съчета изкривяването на пространството с черната магия – призна си Франке. – А при вас как е?

– Може би разликата не е чак толкова голяма, колкото смятате – отговори Варщайн. – Понякога има не само един начин да се направи нещо.

– Кажете ми тогава кой е другият начин! – каза настоятелно Франке. – Няма значение дали ще ви повярвам или не. Моят начин се оказва грешен, може вашият да помогне.

– И аз не знам – каза натъртено Варщайн.

– Вие дойдохте тук. Само не ми казвайте, че сте го направил без всякаква причина. Знаете нещо!

– Мислите ли, че ще го скрия от вас?

– Не, разбира се, че не. Но трябва да има още нещо. Нещо, на което никой от нас не е обърнал внимание. Може би нещо, което ви е разказал онзи възрастен мъж. Нищо ли не ви даде? Или не ви каза, обясни?

– Нищо, което и вие да не знаете – отговори тъжно Варщайн. Усети надигащото се отчаяние. Всъщност през цялото време не бе мислил сериозно по този въпрос. Осланяше се на казаното, че когато достигнат целта на пътуването си, ще разберат какво трябва да правят. Но Божественото просветление, което чакаше, не идваше и нямаше и да дойде.

– Значи нищо повече не можете да направите? – попита Ломан. – И сте направил всичко това наоколо, за да седите сега със скръстени ръце и да наблюдавате как светът отива по дяволите?! Това ли искате да ми кажете?

– Не – отвърна Франке. Звучеше безкрайно уморен. – Може би има още една възможност.

– Каква? – попита Ломан.

Този път измина цяла минута, преди Франке да отговори. Той просто стоеше и погледът му сякаш минаваше през Варщайн, фиксирайки някаква точка в безкрайността. В очите му Варщайн прочете нещо много по-лошо от страха, който допреди малко виждаше.

– Елате с мен – каза накрая Франке.

17.

Майорът бе съвсем уплашен. Трептенето на светлините в небето се бе променило. На мястото на нежно преливащите се цветове и облаци от пастелна светлина се бяха появили ярки светкавици като остриета от светлина, които разрязваха върха. Там, където преди минути се виждаха меките мъглявини от искряща енергия, сега бушуваше безшумна буря и отраженията и във водите на езерото го превръщаха в необичайна и плашеща гледка. Движенията на войниците изглеждаха странни и накъсани, а сенките и контурите станаха заплашителни и някак по-отсечени. Във въздуха се усещаше нещо като пукот от електричество. Имаше чувството, че го обгръщат невидими парещи паяжини. Стана му трудно да диша и въздухът като че ли стана горчив.

Погледът на майора непрекъснато шареше между езерото и пространството отатък дърветата. Водната повърхност отново бе абсолютно гладка. Вълните се бяха затворили над главите на последните друиди, без нито един от войниците да успее да направи нещо. Затова неподвижното водно огледало сега изглеждаше на военния като злонамерена подигравка. Все още не бе преодолял шока, дори не бе проумял истински какво се случи. Цялото му същество се бунтуваше при мисълта, че бе принуден безучастно да наблюдава как пред очите му сто души извършиха колективно самоубийство.

Това, което виждаше от другата страна, бе още по-лошо. Небето над града бе червено, но не само от светкавиците, а и от многото пожари, които явно бяха избухнали в града. Вятърът не преставаше да духа и когато дойдеше в тяхната посока, довяваше мирис на изгоряло и викове на хора. Майорът не знаеше какво точно се бе случило, но не се изискваше много въображение, за да си го представи. Врявата и проблясващите отражения от пожарите казваха достатъчно. Преди десет минути изпрати двама войници да разучат положението. До този момент не се бяха върнали и у него се засилваше убеждението, че няма и да се върнат. Контактът с войниците, разположени отсреща по покривите, също бе прекъснат. От доста време насам вече никой не отговаряше на светлинните сигнали. От време на време измежду дърветата се появяваше някоя сянка, но веднага изчезваше, щом се опиташе да разбере кой е.

Войниците бяха заели позиция в троен полукръг на брега. Дулата на оръжията им сега бяха насочени нагоре към парка и улицата зад него,

откъдето към тях долитаха шумовете на нарастващата паника. До този момент не се бе показал никой, срещу когото да използват оръжията си, но точно от това майорът се страхуваше най-много – можеше да се види принуден да заповяда стрелба срещу цивилни. Не можеше да проумее основната грешка в този ред на мисли, както не можеше да го разбере и никой от момчетата му, събрани около него като стадо подплашени животни. Никой не им каза какво става горе. Нямаше и никакви признаци, че са в опасност, още повече пък, че някой можеше да нападне частта им. Въпреки това знаеха, че е така. Бяха войници, обучени да се бият и затова сега бяха тук, а това бе единственото, за което все още имаше място в мозъците им. Безумието, обхванало целия град, отдавна се бе промъкнало и в техните души. Все още се прикриваше зад тренираните дисциплина и навик да не се предприема нищо, преди да е заповядано, но то беше тук и ги бе оплело като търпелив паяк, дебнещ беззащитната си жертва в паяжината.

– Господин майор?

Офицерът уплашено се обърна. Единият от войниците бе навел оръжието си и сочеше с дулото облечения в черно непознат, който все още клечеше до мъртвия войник.

Заблудата продължи само секунда. Мъжът не бе мъртъв. Ръцете му се движеха. Изненадан, майорът бързо затича към него.

– Какво става? Жив ли е? Защо не ме...

Спря по средата на мисълта, когато погледът му попадна върху ранения. Дъхът му спря и нещо го стисна за гърлото. Това, което виждаше, не бе възможно.

Избухналата пушка бе раздробила половината лице и шията на войника. Той сам видя жестоката рана, причинена от горещите метални парчета и барута.

А сега я нямаше. Войникът бе много блед. Дишането му бе доста повърхностно и цялото му тяло трепереше. Но лицето му бе цяло и здраво!

– Не... това е... не е възможно! – изпъшка майорът. Искаше да коленичи до войника, но в последния момент се обърна към непознатия мъж, който в това време се изправяше и го погледна с лека усмивка. – Как го направихте?! Кой... какъв сте вие?

– Нищо не съм направил – отговори непознатият. – Не беше нужно.

– Не ми говорете глупости! – Ръцете на майора затрепериха. Не бе човек, който лесно можеше да бъде изваден от равновесие, но това, което виждаше – и то със собствените си очи! – бе просто невъзможно! –

Този човек беше мъртъв!

– Такова нещо като смърт няма, братко. Животът не може да бъде прекъснат. Не го ли усещаш? Той е навсякъде – във всяка тревичка, във всеки камък, във въздуха, който дишаш, и в мислите, които мислиш. – Разтвори ръце и пристъпи крачка напред към майора като че ли искаше да го прегърне, но той с вик се дръпна назад. Двама от войниците веднага се озоваха до него и застанаха от двете страни на непознатия. Младият мъж се усмихна. Видът на насочените срещу него оръжия явно не го уплаши, само леко го натъжи. – Не правете това – каза той лекичко. – Никой не бива да насочва оръжие срещу брата си. Нима не знаете, че омразата ражда само омраза?

– Млъкнете! – каза задъхано майорът.

Мислите безразборно се кълбяха в главата му. Не проумяваше какво вижда и не искаше да го проумее. Махна на двама войници и им посочи ранения, който с мъка се бе изправил в полуседнало положение. Олюляваше се от слабост и върху лицето му бе изписано безкрайно объркване, като при човек, неочаквано и грубо изтръгнат от най-дълбок сън и в първия момент не може да разбере какво става.

– Погрижете се за него!

Войниците преметнаха оръжията си през рамо и също така объркано се вторачиха в другаря си. Всички бяха видели какво се случи. Тревата, където бе лежал, и униформата му още бяха мокри от кръвта. Майорът не си разрешаваше да погледне дясната ръка на войника. Експлозията я бе разкъсала на парчета, но той знаеше, че вече е напълно здрава. Той се обърна рязко и нареди на двамата войници до непознатия:

– Пазете този побъркан! Отговоряте с главите си да не избяга!

– Защо се страхувате от мен? – попита с тъжен глас мъжът в черно.
– Не е нужно.

Офицерът не отговори. Приблужи се и за първи път се вгледа внимателно в лицето на непознатия. То беше... някак странно. Не можа да прецени възрастта му. На пръв поглед изглеждаше млад, почти дете, но в същото време имаше нещо... вечно, да, безвременно в чертите му. Най-странното бяха очите му. Очи на млад човек, но и очи, видели неща, които майорът не можеше дори да си представи.

Можеха да бъдат очите на хилядолетник, а не на дете. Прочете в тях знание и мъдрост, от които по тялото му преминаха студени тръпки. После откри още нещо. До този момент не бе обръщал внимание на облеклото му. Носеше черни джинси, маратонки в същия цвят и черно поло. Напряко през гърдите му минаваше един ред кръгли дупчици.

Дупки, причинени от попадения на изстрели.

Майорът толкова често бе виждал подобни неща, че и за секунда не се усъмни какво е. Някой бе стрелял по мъжа от голяма близост. Черният вълнен плат бе не само обгорен, но и целият изцапан с кръв. Но кожата, която прозираше през дупките, бе напълно здрава.

– Кой сте вие? – попита тихичко майорът. Дори не можеше да изпита истински ужас. Сякаш бе упоен и всичките му усещания бяха притъпени. Бе направо благодарен.

– Аз съм ти – отговори младежът. – Ние всички сме едно, братко. Аз съм това, което ти виждаш в мен. От теб зависи какво ще видиш.

Тези думи достигнаха до съзнанието му. Напразно се опитваше да си втълпи, че стои срещу някакъв побъркан, който бръщолевни глупости. Испита страх пред този непознат в черни дрехи. За частица от секундата, кратък, но ужасен момент, лицето му сякаш се промени по начин, който бе невъзможно да опише с думи. Видя се изправен не пред някакъв чудодеец с лекуващи ръце, а пред Сатаната.

Този момент отмина толкова бързо, както бе и дошъл, но майорът с вик се дръпна встрани и инстинктивно вдигна ръце пред лицето си.

Войниците, застанали от двете страни на мъжа, автоматично вдигнаха оръжията си. Изглеждаха уплашени, но страхът в очите им не бе от непознатия, а заради техния командир.

– Добре, добре – каза бързо майорът. – Всичко е наред. Грешката е моя. – Той шумно пое дъх. – Внимавайте все пак за него. Веднага се връщам.

Заповедта явно не се хареса на войниците, но те се приближиха до непознатия. Единият вдигна ръка, за да го хване за рамото, но веднага я свали. Върху лицето му се появи израз на объркване. Майорът не каза нищо, обърна се и се отдалечи на няколко крачки.

Нямаше нито къде да отиде, нито какво да направи. Знаеше колко е важно в момента да покаже сила. Всяка военна част бе толкова силна, колкото силен бе и нейният командир, това беше прастар железен закон, съществуващ от край време, откакто имаше войници и майорът вярваше в него. Но това, което виждаше и преживяваше, противоречеше на всичко, което някога бе учил и в което бе вярвал. Светът сякаш се разпадаше на парчета. Без значение как щеше се отрази на войниците му, но му трябваше малко време, за да съвземе. Заслиза надолу по брега и спря чак когато усети водата по краката си. С поглед затърси светлините на юг, които плуваха като миниатюрни звезди върху повърхността на езерото. Запита се дали въпреки цялото безумие, което се случваше през

последните часове, издирването на катастрофиралите още продължава. Той...

Нещо стана. Майорът не можеше да каже какво точно, но го почувства съвсем ясно. Сякаш времето трепна и светът се измести малко, но все пак осезаемо, встрани от действителността. Трептенето в небето промени ритъма си и изведнъж водата в езерото стана неспокойна. Малки вълнички набраздиха повърхността и студен вятър го блъсна в лицето. Той объркано погледна надолу и разтвори широко очи, виждайки как водата започва да се отдръпва от брега.

Не беше обикновеното прииждане и оттегляне на вълните, когато те понякога отстъпваха част от езерото, а понякога поглъщаха част от брега. Водата безшумно се отдръпваше от брега, и то толкова бързо, сякаш нивото на езерото спадаше с невероятна бързина!

Двигателят на полицейската моторница забоботи. Лодката се беше приближила максимално, но не опасно до брега. Сега капитанът обърна носа към открити води и побърза да се отдалечи. Но се оказа недостатъчно бърз. Нивото на Лаго Маджоре спадаше все по-бързо и по-бързо. Лодката не се беше отдалечила и на двадесет метра от брега, когато металният кил задра по твърдото дъно. Чу се силно скърцане и грохот, към които се прибавиха и ужасените викове на мъжете на борда. Корабчето направи последен, силен тласък, закова се на място и започна да се накланя встрани. Нивото на водата не бе достатъчно високо, за да го държи в равновесие. Безпомощните войници бяха изхвърлени зад борда и виковете на ужас прераснаха във викове на болка. В следващия миг с невероятен трясък моторницата легна на една страна и погребана под себе си повечето от войниците. Останалите се опитаха да се спасят, но не всички успяха.

Майорът наблюдаваше катастрофата съвършено безизразно и равнодушно. Дори не изпитваше ужас. Гледката бе твърде невероятна, за да може да я преработи привикналото му с логиката мислене.

Не се съмняваше и за секунда, че нещата пред него са реални, а не плод на трескав сън, но просто отказваше да търси обяснение или да възприеме картината за действителна.

Водата продължаваше да се отдръпва. Точно пред него брегът бе доста стръмен и това като че ли забавяше малко скоростта на отдръпването. Въпреки това имаше чувството, че всяка изминала секунда милиони и милиарди кубични метра вода се разтварят просто в нищото.

Майорът бавно обърна глава надясно, където бе изчезнала процесията на друидите. Водата вече се бе отдръпнала достатъчно, така че

можеше да ги види. Те продължаваха да вървят към средата на езерото, застанали един до друг и със същите бавни, церемониални движения, с които бяха слезли от стръмния бряг и бяха влезли във водата. След всичко невъзможно, което видя през изминалите минути, почти бе очаквал тази гледка.

Някой го извика. Той неохотно отдели поглед от друидите и се обърна към войниците. Щяха да му искат обяснение, което той не можеше да даде.

Но не го викаха за това. Някои от войниците също така недоумяващо гледаха отдръпващата се вода, но повечето бяха обърнали погледи в обратната посока към парка и града и в очите им се четеше истински ужас.

Майорът предположи какво ще види. Между дърветата вече не се виждаха само сенки. Бяха се появили десетки мъже, жени, деца и старци и с всяка изминала секунда броят им се увеличаваше. Все още не се осмеляваха да слязат от стръмния бряг долу до брега при войниците. А те бяха се приближили още повече един до друг и бяха насочили оръжията си напред. Офицерът съзнаваше, че това положение ще се задържи още съвсем малко. Насъбралите се вече не бяха разумно мислещи хора, а тълпа, която имаше своите собствени закони. И майорът познаваше твърде добре тези закони. Най-ужасният му кошмар се сбъдваше. Бяха го изпратили да защитава тези хора, а сега трябваше да ги убие. Отровният паяк започна да изпълзва от дупката си. Нито офицерът, нито някой от неговите хора го забеляза, но отровата му вече действаше. Изведнъж му се прииска предполагаемото вече да се случи. От всички картини на ужас, които подсъзнанието му държеше заключени, тази бе най-ужасната. Въпреки това дълбоко в себе си усети почти непреодолимото желание да заповяда огън по беззащитната тълпа. В края на краищата бе войник и през целия си живот се бе учил да убива. Сега бе настъпил моментът да приложи наученото.

– Внимание! – Гласът му прозвуча съвсем спокойно и сигурно, с твърдата заповедническа нотка, както винаги. – Готови за стрелба!

Войниците насочиха оръжията. За момент тълпата спря, дори някои тръгнаха в обратна посока. Но натискът на идващите отзад бе твърде голям.

– Не!

Двамата войници, които пазеха младия мъж, се озоваха на земята, когато той с неочаквана сила се отскубна и крещейки, побягна нагоре по хълмистия бряг. Двама-трима се прицелиха в него.

– Не! – крещеше той. – Не правете това! Моля ви! Не бива да го правите! Не се бийте един срещу друг! На половината път между тълпата и войниците той спря и вдигна нагоре ръце. – Опомнете се! Всички сте деца на едно Творение!

От всички чудеса, които майорът и неговите хора преживяха в последния час, това като че ли бе най-голямото. Младежът просто стоеше там, крехка фигура в черни дрехи, един-единствен глас, опитващ се да спре надигащата се буря и дори за секунда изглеждаше, че ще успее. Майорът усети как черните пипала на омразата започнаха да се отдръпват от мислите му, как на мястото на дивото желание да убива дохода объркване и ужас и страшният въпрос какво върши в момента, какво щяха всички да извършат. Някои от войниците също свалиха пушките. Върху лицата им се изписа същият ужас и същото неразбиране, които усещаше и командирът им. От теб зависи какво ще стане.

Само че твърде късно осъзна значението на тези думи. Младият мъж продължаваше да стои насреща му с високо вдигнати ръце и гледаше към командира и войниците му. После се обърна – може би, за да повтори думите си към тълпата, а може би и просто от облекчение, че в последния момент е успял да предотврати катастрофата.

Хвърлен от някого камък полетя към него, но не го уцели. Един от войниците не издържа и натисна спусъка. Куршумът уцели един мъж от първата редица и го отлепи от земята.

Майорът чу стогласия вик на множеството, с който то се спусна по хълма, и затвори очи. Най-лошият му кошмар се превърна в действителност...

За изненада на Варшайн Франке отдели време да им покаже и останалата част от подземното съоръжение. Въпреки всичко не успя съвсем да прикрие гордостта, с която то го изпълваше. Лабораторията – защото това не беше нищо друго освен огромна лаборатория – се състоеше от повече от десетина различни по големина помещения, оборудвани с най-модерна и най-скъпа техника и още куп неща, за които Варшайн допреди малко би твърдял, че не съществуват. Не бе физик и теориите за черни дупки и космически енергийни източници не бяха в сферата на неговата специалност, но бързо разбра колко далеч е стигнал Франке в изследванията си през последните три години. Дори накрая да се окаже, че в планината няма никаква черна дупка, той и сътрудниците му бяха стигнали до резултати, които далеч надхвърляха невероятните усилия, вложени за създаването на лабораторията, и многократно ги

оправдаваха. В случай, че накрая останеше някой, който да се възползва от тях...

Обиколката им завърши в помещение, което Варщайн оприличи много повече на команден пулт в космически кораб, отколкото на физична лаборатория. Три от четирите стени бяха осеяни с разпределителни шкафове, монитори, компютърни пултове и безброй други уреди и апарати, чието значение му беше непознато. Не му убягна обаче, че повечето от тях не работеха. Екраните бяха тъмни, лентите не се въртяха, светлинните диоди ги гледаха като мъртвешки очи. От многобройните телефони работеше само един, а техниците старателно работеха, надвесени над множество разглобени компютри. Изглеждаха така, като че ли се справяха не особено успешно. Като имаше предвид, че в помещението в момента имаше около трийсетина души, бе особено тихо. Чувстваше напрежението, което бе обхванало всички.

Варщайн не бе единственият, който бе забелязал, че нещо не е наред. Ломан с нескрита подигравка обходи с поглед помещението и дори не се опита да скрие злорадството в гласа си.

– Впечатляващо, професоре, наистина впечатляващо. И какво ще излезе от всичко това, когато стане готово? Магазин за компютри може би?

Франке явно се бе убедил, че единственият начин да се общува с Ломан, бе човек просто да не му обръща внимание, защото подмина ехидния въпрос и се обърна към Варщайн:

– Не ви показвах всичко това, за да се хваля, Варщайн, или пък да ви впечатля. Надявам се, че разбрахте с какво се занимаваме.

– Не съм... много сигурен – призна си Варщайн. – Но мисля, че сте направил огромни постижения.

В действителност бе малко учуден. През изминалия половин час в него отново бе взел връх ученият и за кратко страхът и загрижеността за това, което ставаше отвън, бяха отстъпили на заден план. Но в никакъв случай не ги бе забравил. Сега се питаше защо Франке пожертва толкова много от ценното време, за да им покаже тази лаборатория.

– Заслугата не е само моя – каза Франке. – Събрахме тук най умните глави в целия свят и най-добрата техника, която може да се получи срещу пари. Мислех, че ви интересува. – Той лекичко се усмихна. – Все пак и вие имате дял във всичко това...

– Но не това е причината, поради която ни го показвахте, предполагам. Ако думите на Франке бяха ласкателство, те не постигнаха целта си. Само посипаха сол в отворената рана.

– Не – каза Франке и лицето му потъмня. Погледна часовника, преди да продължи. – Искам да ми повярвате, че направихме всичко, което бе по силите ни. Ако имаше научно разрешение на проблема, щяхме да го открием.

Варшайн не се съмняваше в това. Нямахше значение какво мисли за Франке като човек, но той бе способен учен. Може би един от най-добрите в своята област.

– Всичко това е... просто невероятно. Сигурно е струвало милиони. Как успяхте да съберете парите, и то в толкова кратко време? Обикновено минават най-малко три години, докато се получат поне някакви отстъпки от правителството само за транспортните разходи.

– Зависи само към кого се обръщаш – опита се да се измъкне Франке.

– Към кого... – Варшайн изведнъж млъкна. Погледна Франке с пронизителен поглед и разбра всичко. Гневът му се върна. – Кажете ми, че не е вярно! Не сте направил това, което предполагам, нали?!

Франке не отговори. Взираше се някъде в празнотата пред себе си, но млчанието му бе достатъчно красноречиво.

– Ах, вие, проклетник такъв! – прошепна Варшайн.

– За какво става въпрос? – ядосано попита Ломан. – Искам да кажа, ако не ви затруднява особено, дали не бихте могли да говорите с йероглифи?

– За какво говоря ли?! Говоря за това, че най-драговоолно и безсрамно е продал целия проект! Иначе откъде мислите, са дошли всички тези пари?

– Откъде да знам? – отговори Ломан.

– Не ви ли направиха впечатление униформените военни, които срещаме по пътя?

Ломан разтвори широко очи.

– Военните? – Точно те! Продад е проекта на военните!

– Това е невъзможно! – изрече недоумяващо Ломан. – Тук е Швейцария! Властите и дявола ще доведат само и само да не допуснат чужди войски на територията и...

– Гарантирам ви, че дори не са и разбрали – прекъсна го Варшайн. Франке продължаваше да млъчи. – Сигурен съм, че е действал много умело, прав ли съм? Никой от участниците не се досеща откъде идват парите. – Той се изсмя. – И как подсладихте предложението си, Франке? Да не би да им разказахте, че можете да конструирате някакво ново супер оръжие? Малка черна дупка, която може да се използва като бомба?

– Глупости – гласът на Франке прозвуча раздражено и той избягваше да го гледа в очите. Варщайн се досещаше, че ако не напълно вярно, предположението му е твърде близко до истината.

– Жалко – каза той тихо. – Тъкмо бях започнал да изпитвам симпатия към вас. Но това е...

– Какво? – рязко го прекъсна Франке. – Престанете най-после прекъснатото да ме обвинявате, Варщайн! Да, така е, продадох душата си! И какво от това?! Пак ще го направя, ако се наложи. Какво трябваше да направя? Да отида в Министерството на науката? И до днес щях да си седя там и да попълвам формуляри и и за двайсет години нямаше да постигнем дори част от това тук!

– Можеше и да е по-добре – обади се Ломан.

Франке не му обърна никакво внимание.

– Само не ми казвайте, че на мое място бихте постъпил по друг начин! А ако е така, значи сте идиот. Исках да имам това тук и го получих. И ми е все едно кой е платил за него!

– Както и какво ще излезе от това, така ли? – попита Варщайн.

Франке замахна силно с ръка, сякаш искаше да измете думите му.

– Престанете с вашите лекции по морал! – каза той презрително. – Има ли значение? Мислите ли, че военните нямаше да използват откритието ми за своите цели, ако парите бяха дошли от друго място? Това нищо нямаше да промени, само щеше ненужно да удължи всичко.

Най-лошото е, че сигурно си прав, помисли си Варщайн.

– А какво е станало с цялата тази техника?

Франке сви рамене с нещастно изражение на лицето.

– Искаше ми се да знам, но не е така – призна си той. – Започна, когато в небето се появиха светлините.

– Кое? – попита Ломан.

– И аз не мога да ви кажа. Техниците също не знаят. Нали виждате, че работят. Успяха да пуснат няколко апарата, но никой не знае как.

– Искате да кажете, че това тук... просто са излезли от строя, така ли? – пак попита Ломан.

– Повечето. Някои все още работят. Няколко компютъра, повечето електрически съоръжения и което е много странно, две от телефонните линии. Останалото... Но явно в повредите няма никаква система. А ако има, никой не може да я улови...

– Казано просто – повечето са слепи и глухи – обобща Ломан. – Надавам се, че не това е било решението, за което говорехте преди малко.

– Решение ли?

Ломан размаха ръце.

– Аварийната спирачка, последната възможност, за която говорехте. Забравихте ли вече?

– Аварийна спирачка? – засмя се Франке. – Интересен израз. Не, не беше това. – Той отново погледна часовника, замисли се малко и тръгна към изхода. – Елате, вече е време.

Излязоха от помещението и се върнаха в голямата зала, където бяха оставили Ангелика и Роглер.

Там картината не се бе променила. Мъжете все още седяха в неправилен кръг и не помръдваха. Въпреки това Варщайн почувства, че нещо става между (или с) тях, че нещо правят. След престоя в студената компютърна зала гледката му изглеждаше още по-странна.

Варщайн откри Ангелика до мъжа и който седеше от другата страна на кръга. Бе клекнала до него с протегнати напред ръце, но сякаш не можеше да преодолее себе си и да го докосне. Пръстите и спираха на сантиметри от лицето му, а върху лицето и бе изписана мъка. Варщайн я съжали. Бе му казала, че не обича вече съпруга си и че сама не знае защо всъщност идва, но от това, което виждаше пред себе си, му стана ясно, че просто не е вярно.

Франке се прокашля умишлено силно и Ангелика вдигна поглед към тях. Продължаваше да седи неподвижно в същото положение, в което бе седяла вероятно през цялото време, докато те бяха обикаляли. После свали ръце, бавно се изправи и дойде до тях. Движенията и бяха някак вдървени.

– Съжалявам, че ви преча – започна Франке, – но ние...

– Няма нищо – прекъсна го Ангелика. – И без друго не мога да му помогна... Това е същото място, нали? Тогава са били тук? – попита тя Варщайн.

– Не точно – отговори вместо него Франке и посочи вдясно от себе си. – Тунелът минава двайсет метра по-нататък в южна посока. Но вие сте права – всички се върнаха тук. – В гласа му се появи плаха надежда. – Той не ви ли каза нещо? Знаете ли защо...

– Не. Нищо не ми каза... Дори мисля, че... изобщо не забеляза, че съм тук. – Тя се разтрепери и от очите и изведнъж бликнаха сълзи. – Моля ви, искам да си вървя. Да се махаме!

– Да, да, разбира се.

Роглер отвори вратата, отмести се встрани и пропусна Ангелика покрай себе си. Тя почти изтича и спря чак когато се отдалечи на десетина метра от помещението. Ломан искаше да я последва, но Варщайн

бързо го хвана за рамото и поклати глава. Този път журналистът показва нещо като досетливост и остана. Варщайн излезе навън.

Вървеше много бавно и изпитваше едва ли не страх, защото не знаеше какво да и каже. Винаги бе мразил моменти като този. На половин метър зад нея спря и лекичко я докосна по рамото, но веднага дръпна ръката си, виждайки как тя потръпна при допира му. Но се обърна и го погледна. Очите и бяха пълни със сълзи, но болката в тях бе по-различна от тази, която бе очаквал.

– Ангелика, много съ...

– Не сега! – Тя го прекъсна почти ядосано, пое дълбоко дъх и прокара длан по лицето си, за да избърше сълзите. Варщайн се дръпна назад. Разбра, че в този момент тя нямаше нужда от него. В последните дни се бяха сблизили, но болката, която тя изпитваше, бе твърде интимна, за да я сподели с него. – Намерихте ли... някакво решение?

– Щяхме да се радваме, ако бяхме открили проблема – каза Франке.

В първия момент този отговор се стори на Варщайн съвсем неподходящ, но Ангелика се усмихна. Разбира се, думите на Франке не я развеселиха съвсем, но тя явно много по-добре от Варщайн схвана доброто намерение, което се криеше в тях.

– Може би трябва още веднъж да опитаме заедно – предложи тя.

Франке даде знак да го последват. Напуснаха лабораторията под планината по същия път, по който бяха дошли, и по същия сложен начин. След това, което видя през последния час, охранителните мерки се сториха на Варщайн направо смешни. Говориха не за нещо незначително, а за края на света, а сега трябваше да губят ценно време, за да връщат някакви си пластмасови карти на компютъра! Не каза обаче нищо и изпълни безропотно цялата процедура.

Въздъхна дълбоко чак когато отново се озоваха в тунела. Едва сега разбра защо се бе чувствал толкова неуютно през цялото време, докато бяха в тайната лаборатория на Франке. Вътре изпитваше чувството, че е в затвор. Всъщност гледката наоколо не се бе променила съществено, но в помещенията имаше усещането, че е затиснат от огромната, тежаща милиони и милиарди скална маса, намираща се над тях. Макар че вътре въздухът бе пречистван от климатична инсталация, стори му се, че в тунела диша по-свободно.

Войниците, които ги бяха придружили до вратата, ги чакаха. И този път се движеха на прилично разстояние след тях. Варщайн вече не бе така убеден, както преди един час, че Франке наистина може да ги отпрати. Ако съдеше по думите и по поведението му, той се смяташе за

пълнен господар на проекта, но може би не бе съвсем така. Може би войниците не бяха тук само за да го защитават.

Подминаха двата ICE и се отправиха към трети влак, теглен от тежък дизелов локомотив, който стоеше върху релсите на стотина метра пред тях. Когато се приближиха, Варшайн видя, че той имаше единствен вагон, който също беше с такива огромни размери като самия локомотив. Беше от малките, невероятно масивни специални вагони, пригодени за свръхтежки товари. Върху укрепената със стоманени трегери платформа обаче нямаше мостови колони или сегмент за тунел с диаметър десет метра, а тъмнозелен квадратен блок, който изглеждаше толкова масивен, сякаш бе излят изцяло. От всички страни бе укрепен с дебели стоманени ланси, а в задната му част имаше огромна буха, от която излизаше кабел. В края и се намираще преносима разпределителна кутия, монтирана до релсите.

– Какво е това? – попита Ломан.

– Няма значение – отговори Франке и направи знак на журналиста да слезе от релсите. Ломан побърза да го направи, защото с лек тласък и силно скърцане влакът потегли. Измина два-три метра и отново спря. Франке замислено го изгледа, извади миниатюрен компютър от джоба си и набра нещо.

– Още един метър назад – каза той, гледайки съсредоточено ту дисплея на компютъра, ту стената вляво от себе си. Чак сега Варшайн забеляза фосфоресциращите червени маркировки върху скалата.

Влакът отново се задвижи – този път измина буквално сантиметри, Франке още не бе доволен. По негова заповед локомотивът за пореден път тръгна напред, после се върна малко назад.

– Какво, по дяволите, е това? – прошепна Ломан. Варшайн не отговори, но не само, защото не знаеше. Това, което виждаше, не му харесваше. Влакът и товарът върху него го плашеха. Във вида на огромния метален блок имаше нещо мрачно и същевременно зловещо и насилствено. Франке затвори компютъра си и го пхна в джоба.

– Все още не е оптимално, но останалото ще свършим после. – Той въздъхна дълбоко, погледна локомотива и блока отгоре му и в погледа му Варшайн прочете смесица от задоволство и грижа, които никак не му харесаша. После вдигна рамене, сякаш мислено си бе задал въпрос и сам си бе отговорил.

– Какво е това? – попита отново Ломан.

– Това, за което преди малко ме попитахте, господин Ломан. Последната ни възможност. Вашата аварийна спиратка.

– Какво...искате да кажете? – пребледня Ломан. – Момент... – заекна той – Това, не е същото, за което си мисля, нали?

– Не знам за какво го мислите – каза Франке и гласът му прозвуча развеселено, – но е термоядрен взрив.

– Моля?! – простена Ломан. За част от секундата изглежда Франке с широко отворени очи, изкрещя, препъна се и се блъсна силно в скалата зад себе си. – Да не сте превъртял?! – крещеше той. – Вие сте... безумец! Това е само шега! Не можете да направите такова нещо! За Бога, не!

Варщайн също се бе дръпнал инстинктивно крачка назад, макар че не бе никак изненадан. Бе предположил какво има предвид Франке с тази последна възможност.

Ангелика явно все още не разбираше за какво говорят. Гледаше неразбиращо ту Ломан, ту Франке, ту Варщайн.

– Какво е станало? Какво е това нещо тук?

– Атомна бомба – каза спокойно Варщайн.

Лицето на Ангелика побеля на секундата.

– По-точно, водородна – осведоми ги Франке, – с изчислена мощност двадесет и четири мегатона. – Той се изсмя и вдигна рамене: – Не можаха съвсем точно да ми кажат. Тези бомби са тествани доста отдавна и изчисленията не са били съвсем точни. Но е най-голямата, която имаха. Той изглежда Варщайн, очаквайки някаква реакция. Но тя не последва и той се обърна към Ломан: – Напълно безопасна е... преди някой да натисне грешното копче, разбира се.

– Вие сте безумец! – изхленчи Ломан. Бе се отдръпнал още по назад и бе закрил лицето си с ръце, сякаш очакваше всеки момент бомбата да избухне.

– Но... не бива да го правите – обади се Ангелика. – Наоколо има толкова много хора... градовете и...

Франке я прекъсна с леко поклащане на главата.

– Никому няма да се случи нищо. Аскона може би ще бъде разрушена, но дори това не е сигурно. Не забравяйте, че сме под планината.

– Но това е атомна бомба!

– При това доста мощна – потвърди Франке. – Въпреки това. Повечето хора надценяват действието на атомните оръжия. Взривната сила далеч не е толкова голяма. Вярно, оръжието е ужасяващо, но и най-мощната атомна бомба на света не може да разруши тази планина. – Той погледна Варщайн: – Кажете, че е така!

Ако не беше толкова ужасен, Варщайн сигурно щеше да се изсмее с

цяло гърло. Вероятно Франке беше прав, що се отнася до взривната сила на бомбата – над тях имаше два километра масивна скала, които и такова мощно оръжие не бе в състояние да разруши. Въпреки това експлозията щеше да разтресе половината Швейцария, без да се вземат предвид дреболии като облъчване, земетресения и всичко останало, което следваше. Ломан беше прав – Франке бе един безумец.

– Вие сте специалистът по военните дела – отговори той.

За секунда в погледа на Франке проблясва гняв, но той бързо се овладя.

– Наистина няма никаква причина за паника. Никой няма намерение да взривява тази бомба. Все още не...

– Защо тогава е тук? – изкрещя Ломан. Вече бе загубил напълно самообладание. – Лъжете! От самото начало сте го планирал!

– Това са глупости! – каза остро Франке. – Нямаше сега да съм тук, ако исках точно това! – Той ядосано се обърна към Варщайн: – Накарайте този глупак да бъде разумен, преди аз да съм го сторил!

На Варщайн му бе доста трудно да отдели поглед от огромния метален къс и да се занимае с Ломан. Гласът не му се подчиняваше, мислите му препускаха в безпорядък. С мъка успя да каже:

– Той е прав, Ломан. Нищо няма да се случи, Франке не е от самоубийците.

Ломан въобще не го чу. Гледаше втренчено бомбата и в очите му блестеше панически страх.

– В едно нещо съм съгласен с Ломан – продължи Варщайн, този път към Франке. – Защо я докарахте тук?

– Защото е единствената възможност да се затвори дупката – каза Франке и посочи тавана на тунела. – Намираме се точно под нея. За да съм по-прецизен – точно в средата и. Може би експлозията ще е достатъчна да я разруши.

– Глупости! – не се съгласи Варщайн.

– Имате ли по-добра идея?

– Не това имах предвид и вие го знаете много добре! Тази дупка се е отворила днес сутринта, нали? Не ми казвайте, че сте докарал бомбата преди малко. Водородните бомби не са наредени по рафтовете на спедиторски фирми в очакване някой да ги поръча! От колко време това нещо е тук? И защо?

Франке не отговаряше и гледаше встрани.

– Докарали сте я преди една седмица, нали? – попита тихо Варщайн. Изведнъж всичко му се изясни. Бе толкова просто, че се чудеше

как е могъл да не го забележи. Посочи единия ИСЕ. – Когато открихте това тук. Или може би още по-рано, след първия случай? – Гласът му започна да трепери, след това и ръцете му. Цялото му тяло се тресеше. – Вие... вие сте един проклет престъпник! Знаел сте! Предполагал сте какво може да се случи. Знаел сте през цялото време!

– Не! Беше... само мярка за сигурност. За всеки случай. Бях против, но те... те настояха. Варщайн кресливо се изсмя.

– И какво смятахте да правите? Да я взривите, ако малката ви играчка реши да ви избяга?

– Теоретично е възможно! Ако наистина е много малка черна дупка с размерите на атом, тогава е достатъчно да се захрани с енергия и ще експлодира.

– Да, както е възможно и да нарасне и да погълне цялата ни проклетата планета! – кресна Варщайн. – Това ли искате?!

Франке рязко вдигна глава и го погледна предизвикателно.

– Какво искате? Така, както седят нещата, тази бомба е може би последното ни спасение. Може да успеем да запустим дупката!

– А ако не успеете, ще се разлетим из Космоса, така ли? – попита ехидно Варщайн.

– Тогава няма да има значение. Три седмици повече или по малко – има ли разлика? Вече ви казах: идеята не беше моя!

– Не беше ваша ли? – Варщайн скочи и така силно го хвана за реверите, че по-ниският Франке увисна във въздуха и замаха ръце, опитвайки се да запази равновесие. – Ще ви кажа аз какво мисля за тъпите ви ид...

Някой изкрещя. Отнякъде започна да мига червена светлина и писливо зави сирена. Изведнъж тунелът се изпълни с тропот от крачки, с виковете и тичащи фигури. Варщайн пусна Франке и той едва не падна.

Но цялата бъркотия не бе заради него. Войниците не се втурнаха да ги разтърват. Вратата на дизеловия локомотив рязко се отвори, двама мъже изскочиха светкавично отвътре и хукнаха нанякъде. От платформата също скочиха няколко души. Сирената продължаваше да вие. Върху горната страна на зеления метален блок мигаше предупредителна лампа. Варщайн разбра какво значеше всичко това, но разумът му отказваше да го приеме.

– Ще експлодира! – Давещият се глас бе на мъжа зад таблото отзад на влака. – Броячът работи! Велики Боже, ще избухне след малко!

– Не! – запелтечи Франке. – Не може да бъде! Из... изключено е!

Воят на сирената и все по-пискливият глас на единствения техник

говореха точно обратното. Като в някакъв транс мъжът удряше безразборно върху таблото пред себе си.

– Експлодира! Броячът! Още три минути!

Варшайн се олюля назад. Да се маха! Това бе единствената мисъл в главата му. Трябваше да изчезва! След три минути светът щеше да рухне! Трябваше да се измъкне от този проклет тунел, от тази планина, от тази проклетата страна...

Около него облицованите с изкуствена материя стени започнаха да избледняват. Видя дървета, синьо небе и леки хълмове, по склоновете на които се гушеха малки бели къщички, долина на спокойствието, неговия собствен Рай, създаден в най-съкровения му мечти. Искаше да избяга там, можеше да избяга и там да се скрие от края на света. Трябваше само силно да го поиска, защото на това магическо място фантазията и волята му бяха по-силни от действителността.

– Не!

Реалността отново се материализира. Ревът на сирената продължаваше и предупредителната лампа мигаше по-често. Светлината и сега бе и по-заплашителна. Войниците се бяха обърнали и панически бягаха към изхода. Франке стоеше като вкаменен и с невярващи и широко отворени очи гледаше влака.

– Още две минути! – крещеше техникът. – О, Боже, не мога да го спра! Не мога да направя нищо!

Варшайн потърси с поглед Ломан. Журналистът се бе свил на пода, хленчеше и бе закрил главата си с ръце. Трепереше целият.

– Експлодира! Знаех си! Нали ви казах! Трябва да експлодира!

С един скок Варшайн се озова при него, вдигна го рязко нагоре и го удари с плоското на дланта си през лицето. Ломан проплака от болка, удари се силно в скалата отзад, но не престана на хленчи.

– Ще експлодира! Знаех си! Всички ще умрем!

– Престанете, Ломан! – изрева Варшайн. – Спрете! Ще избухне, само защото вие така искате!

– Всички ще умрем! – пищеше Ломан. Изобщо не чуваше какво му говори Варшайн. А и да го чуваше, вече не бе в състояние да направи нещо.

Варшайн го удари. Вложи цялата си сила в този единствен удар, но въпреки това Ломан не изгуби съзнание. Юмрукът му уцели брадата на журналиста и кожата му се пукна, без сериозно да го нарани. Но главата му се килна силно назад и втори път се удари в скалата, този път по-силно. Чу се пукане, Ломан обърна очи и се свлече на пода.

Сирената спря да вие. Миг след това угасна и светлината на предупредителната лампа. Малко след това Франке говореше с техника и Варщайн се приближи към тях. Разбра, че броячът е спрял на осемдесет и седмата секунда преди взривяването на бомбата.

Нивото на езерото неудържимо падаше. Водата просто нямаше къде другаде да отива – нямаше нито водовъртеж, нито внезапно появило се течение, никаква оттичаща се река. Така, както при оттеглянето на израилтяните водите на Червено море са се отдръпвали пред тях, така сега и водите на Лаго Маджоре се разделяха пред друидите и изчезваха в някакво друго измерение на действителността.

Феноменът се разпростря само в северната част на езерото. Южната половина, в която десетина корабчета продължаваха да търсят оцелели от самолетната катастрофа и останки от самолета, остана спокойна. Никой не забеляза нищо. Светлините в небето, отблясъците от пожара, който вече бушуваше на много места в Аскона, хаосът и експлозиите – нищо не проникна през булото, покриващо сетивата на хората тук. Нечии поглед понякога се отклоняваше към очертанията на горящия град или забелязваше за секунди черната пропаст, зейнала в средата на езерото, но това сякаш не достигаше истински до съзнанието на хората. Спасителните работи продължаваха. Никой дори не направи опит да прекрати невидимата граница, разделяща езерото на две.

И никой не забеляза процесията от пъстроцветно облечени немощни фигури, която продължаваше да върви все по-навътре през лунния пейзаж от сива тиня. Мъжете се движеха напълно безмълвни и по начин, от който би потреперил всеки. Ако, разбира се, имаше кой да ги види. Устните им се движеха, но от тях не излизаше и най-тих звук.

Процесията бавно напредваше. На това място езерото бе много дълбоко, на някои места дълбочината достигаше до триста метра и те трябваше много да заобикалят, за да избегнат големи пукнатини, високи скални образувания и коварни подводни скали. Понякога и самата вода им помагаше, като се разтваряше безшумно и бързо и им показваше път. Понякога сякаш самият път се променяше пред тях. Появяваше се пролука там, където допреди миг имаше непреодолима скална стена или над зееща пропаст се прехвърляше скален мост.

Около островите в северната част на езерото водата също бе спаднала и едва забележимите преди издатини се бяха превърнали в отвесни скални игли, в чиито основи се разбиваха пенести водопади, изчезващи в дълбините. А те ставаха все по-големи, колкото повече водата се

отдръпваше.

18.

Градът гореше. Наблюдавани от триста метра височина, огнищата на пожара образуваха почти симетрична паяжина от червена светлина, която повтаряше очертанията на Аскона. Крайните точки светеха най-силно: колони от наблъскани един в друг подпалени автомобили, запушили изходните пътища, огреният от ярко зарево център, в който явно множество сгради бяха пламнали едновременно, а измежду тях по-малки, бързо припламващи и изгасващи пламъчета, които трудно можеха да бъдат фиксирани с поглед. Изстрели, уплашено си помисли Варщайн.

– Господи, какво става долу? – прошепна Ангелика. Бе се вкопчила здраво в рамото на Варщайн и пръстите и така силно се впиваха през якето, че той изпитваше болка. Но не махна ръката и. Знаеше, че има нужда от близостта му повече от всякога. Той от нейната също.

– Не знам – отговори Франке, макар че въпросът не бе отправен към него. Дори не бе и истински въпрос, както и отговорът му също. – Избиват се взаимно. Но не знам защо. Сигурно се е случило нещо ужасно. – Той се наведе напред и каза нещо на пилота на хеликоптера.

Машината се снижи малко и пое курс на юг. Умиращият град започна да изчезва от погледите им и те съзряха пред себе си черната повърхност на езерото.

Имаше нещо необичайно в гледката, но едва след секунди Варщайн разбра какво е: в него не плуваха кораби. Не се виждаше никаква светлинка с изключение на няколкото бледи точки далеч на юг. Водата под тях бе толкова черна, сякаш се бе превърнала в катран.

– Трябва да направите нещо! Защо са ви иначе всичките тези войници?! Накарайте ги...

Франке не даде на Ангелика да продължи.

– Какво да направя? Нямам представа какво става, госпожо Бергер! Имаме долу едно отделение, но връзката с тях отдавна прекъсна. Дори не съм сигурен, че момчетата са живи.

Ангелика въздъхна и затвори очи. Хеликоптерът продължаваше да се снижава и пое наляво, за да избегне издигащият се нагоре горещ въздух от горящия център на града.

– Нали знаете къде да кацнете? – попита Франке пилота. – Ако там не става, кацнете направо на брега. И бъдете предпазлив!

Ангелика отмести глава от прозореца и скри лице в рамото на

Варщайн. Трепереше. Откакто бяха напуснали тунела и се бяха качили в хеликоптера, почти не бе говорила. Варщайн тайно се възхищаваше на смелостта и, но и чувстваше, че бе на края на силите си. Гледката на безсмислено бушуващото насилие бе повече от това, което можеше да понесе.

Бе повече и от това, което той самият можеше да понесе. Каквото и да се бе събудило в тази планина, то превръщаше в действителност най-тайните им желания и страсти. Защо тогава градът отдолу се бе превърнал не в Рай, а в кипящ котел, в който хората се избиваха един друг? Опита се да отърси от себе си въпроса, както и отговора, който също много добре познаваше и отмести поглед от прозореца. Хеликоптерът почти бе стигнал до езерото. Пилотът вече кръжеше над крайбрежната улица, за да се огледа за подходящо място за кацане. Не откри нищо. Улиците бяха пълни с развалини, горящи автомобили и хора. Дори и да бе рискувал да кацне в този хаос, след това нямаше да могат да излетят. Варщайн бе сигурен, че разгневената тълпа ще ги нападне.

– Добре – рече Франке. – Опитайте долу на брега. Струва ми се, че беше малко по на запад...

Варщайн изненадано вдигна поглед.

– Струва ви се? Мислех, че знаете къде се намираме.

– Знам – отговори раздражено Франке. – Но когато последния път бях тук, изглеждаше малко по-различно, знаете ли? Не се притеснявайте, ще ги намерим. Човек не може да не ги забележи. Пък и тази проклетата крайбрежна улица не е безкрайна.

Пилотът спусна машината още по-ниско и намали скоростта. Макар че улицата под тях бе осветена от трептящите отражения на многото пожари, той включи големия прожектор и го насочи към тясната ивица, засадена с трева и дървета, която отделяше улицата от същинския бряг. Видяха биещи се хора, опустошение и множество малки огньове.

– Там! – каза изведнъж Франке. – Ето го лагерът! Гледайте! Точно под машината Варщайн видя това, което Франке назова лагер – голям, неравномерен кръг, в който тревата бе утъпкана и върху който бяха разпръснати изгаснали огньове. От друидите нямаше и следа.

– Къде са? – попита Варщайн.

– Къде са и войниците? – допълни загрижено Франке. – По дяволите, изпратих цял взвод да ги пази...

– Господи, погледнете!

При вика на Роглер Франке спря по средата на думата и погледна надясно, където сочеше полицаят. Варщайн, Ангелика и Ломан

направиха същото.

За няколко секунди вътре стана много тихо. Никоий не говореше, никоий не помръдваше, сякаш никоий от шестимата не се осмеляваше и да диша. Гледката бе толкова невероятна и ужасяваща! След малко пилотът снижи машината и бавно се запуска към езерото. Лъчът от прожектора се заби надолу, пробяга по върховете на дърветата и храстите, а след това по блестящата мокра тиня, където трябваше да бъдат водите на Лаго Маджоре.

Езерото го нямаше. На негово място под тях се простираше черна равнина, излязла сякаш от нечий кошмар. Недалеч от мястото, където преди беше брегът, лежах останките на малък кораб, който явно бе заседнал и след това се бе обърнал върху тинестото дъно.

Пилотът следваше отвесно спускащата се пропаст и след малко се озоваха дълбоко под предишното ниво на езерото. От водата нямаше и следа. Тук-там в мократа тиня проблясваше някоя локва или се стичаше малка вадичка, но езерото просто го нямаше, Франке даде знак на пилота да се връща. Той направи широк кръг и взе да се издига.

– Чакайте! – каза изведнъж Франке. – Върнете се! На юг.

Пилотът безропотно се подчини, макар че заповедта никак не му хареса. Още веднъж се снижиха, този път не толкова много, и застанаха над предишното ниво на водата. Машината продължи в указаната посока.

– Там отпред има нещо – каза Франке след малко.

Никоий не отговори. Всички добре виждаха какво бе открил Франке, но никоий не можеше да каже какво е. Бе нещо голямо и блестящо. Към шума на роторите се прибави далечен, но мощен тътен, който се усилваше с приближаването им към черната стена.

За втори път през изминалите няколко минути в хеликоптера стана много тихо. Сега тишината бе по-скоро упойваща и това, което видяха в светлината на силния прожектор, притисна шестимата пътници като осезаем физически и душевен товар. Хеликоптерът намали скорост и накрая спря. Измина една минута, после още една и още една.

Ломан пръв наруши тежкото мълчание. Това бяха първите му думи, откакто бяха напуснали тунела. Но те почти се изгубиха в грохота на бушуващите водни маси.

– Е, господин доктор Франке, още ли смятате, че ще намерите научно обяснение за всичко това?

Франке мълчеше. Не можеше да отговори. Не можеше даже да помръдне. Погледът му бе прикован в титаничната искряща стена, издигаща

се от двете им страни – стена от вода, широка много километри и висока триста метра, стигаща до края на хоризонта. Вода, която с рев падаше в пропастта и там изчезваше така тайнствено, както бе изчезнала и тази част на езерото, над която кръжаха. Нито риф, нито стена задържаха водата, а само една невидима бариера, създадена единствено от нечие желание тя да бъде тук.

– Връщайте се! – каза след малко Франке.

Мълчаха през целия път обратно към Аскона. Варщайн забеляза, че този път пилотът летеше доста над предполагаемата повърхност на езерото, сякаш се страхуваше, че чудото изведнъж може да се окаже само зрителна измама, и водата да се появи по същия невъзможен начин, както бе и изчезнала.

Откриха мъртвите, когато стигнаха до брега. Първа ги видя Ангелика. Извика задавено и закри устата си с едната ръка, а с другата посочи вляво, на около километър източно от тях. Без изрична заповед на Франке пилотът смени курса и увисна над бойното поле. Защото това под тях бе точно това.

– Сега вече знаете какво се е случило с вашия взвод войници – прошепна Ломан. Думите му бяха изпълнени с горчивина и болка. Варщайн изпитваше същите чувства, смесени с гняв заради безпомощността им.

Не само войниците на Франке бяха намерили смъртта си на брега. По-голямата част от убитите бяха цивилни. Варщайн с ужас установи, че не бяха само мъже. Мнозинството простреляни от картечния огън на войниците бяха жени, деца и възрастни. Дори за Варщайн, който нямаше особени познания по стратегия, не бе трудно да се досети какво се бе разиграло. Войниците се бяха окопали плътно до водата, а нападателите бяха прииждали на вълни от улицата и ги бяха нападнали сяпо, без страх и явно без всякакво оръжие. Той се отказа да брои жертвите, но сигурно бяха стотици. Автоматичните оръжия бяха всявали ужас пред себе си, но в определен момент вече не са могли да помогнат на мъжете в тъмнозелени униформи. Може би накрая са свършили мунициите, помисли си разсеяно Варщайн.

– Слезте по-ниско! – заповяда Франке. В гласа му се долавяше нещо, което накара Варщайн да наостри слух.

– Какво има? Франке неохотно махна с ръка и долепи челото си о страничното стъкло, за да може да вижда по-добре. – Дайте прожектора по-наляво! И опитайте да успокоите машината!

Кръгът бяла светлина послушно се плъзна наляво и спря върху купчина безразборно нахвърляни едно върху друго разкъсани, кървави

тела. Варщайн погледна и бързо дръпна глава, но това не помогна. Гледката не изчезна от погледа му.

– Сега бавно се вдигнете! Посока парка. Но много бавно. И движете прожектора!

– Франке, моля ви! – каза Ломан. – Не ви ли стига вече?

– Затваряйте си устата! – Франке съсредоточено гледа няколко секунди под себе си, после каза: – Не са долу.

Варщайн го погледна.

– Кои?

– Те – повтори Франке. – Магьосниците. Вълшебниците или друидите или както искате ги наречете. Не са между убитите.

Той взе силно да ръкомаха към пилота, но не се дръпваше от прозореца.

– Кацнете! Но внимателно и дръжете парка под око!

Машината се отдалечи малко от дърветата и се приземи съвсем близо до убитите войници. Франке скочи от седалката си, още преди да бяха спрели съвсем. Направи жест към Варщайн и Ломан да го последват. Роглер също се надигна от мястото си, но той поклати силно глава.

– Вие останете тук. Наблюдавайте парка и... и нея. Ако само нещо помръдне, предупредете ни. И не се колебайте да стреляте! Виждате какво е станало тук.

Той отвори вратата, излезе навън и нетърпеливо зачака Варщайн и Ломан, които го последваха след кратко колебание.

– Какво значи това? – викаше Ломан, напрягайки всички сили, за да надвика шума на роторите. – Не ви ли е достатъчно това, което видяхте отгоре?

– Трябва да се уверя сам! Трябва да сме убедени, че наистина не са тук!

– Кои „те“?

– Ще ги разпознаете веднага. Говоря ви за вълшебници, разбирате ли? Друиди, индиански шамани, Харе Кришна... Гледайте за мъже в неobiчайни дрехи.

Ако се съдеше по израза на лицето на Ломан, той сериозно се съмняваше в разума на Франке и хвърли питащ поглед към Варщайн.

– Направете, каквото казва! – изкрещя Варщайн. – Не питайте, просто го направете. И побързайте! Нямаме много време.

Заобиколиха хеликоптера на голямо разстояние и се заеха със злоещата си задача. Макар и жестока, кланицата се бе разиграла на малко пространство. Разстоянието от плажа, което трябваше да претърси

Варщайн, не бе широко и сто метра и макар че следващите минути бяха най-зловещите в живота му, те не продължиха дълго. След малко тръгна обратно.

Стигна до хеликоптера заедно с Ломан, който бе побелял като платно. Журналистът трепереше целият и в очите му се четеше ужас, който може би никога нямаше да преодолее напълно. Едно беше да пишеш за насилствената и жестока смърт, да четеш за нея или да гледаш снимки в списание или по телевизията и съвсем друго – да я преживееш.

– Е? Варщайн поклати глава и се обърна към Франке, който също бе приключил с търсенето си и се връщаше. – Нищо. Няма ги там. Ако са убити, то не е тук.

– Живи са – каза Франке. – Сигурен съм, усещам го...

– Така ли? – Ломан явно полагаше огромни усилия да влезе в старата си роля. – И как?

– Вие не сте ги видели, но аз ги видях. Не можах дори да се доближа до тях. Войниците също. Мисля, че никой не може да им стори нищо.

– Къде са тогава?

– Във всеки случай не тук – каза Франке и тихо допълни със странен глас: – Може би вече въобще не са тук. Кой знае? Да се качваме! Няма смисъл да стоим повече.

Ангелика и Роглер ги очакваха при отворената врата.

– Е? – попита тя.

– Няма ги – каза Франке. – Мисля, че още са живи.

– И каква е ползата ви от това, ако смея да запитам? – Ломан с пъшкане се качваше след Франке и Варщайн. – Ако правилно съм ви разбрал, тези мъже не са разменили нито дума с вас и са говорили само неразбрани неща. Мислите ли, че това изведнъж ще се е променило?

– Може би ще говорят с нас – каза бързо Варщайн, преди Франке да успее да каже нещо и да се скарат с Ломан. – Мисля, че Франке е прав. Не са дошли тук случайно. Не и точно сега. Сигурно са направили нещо.

Той погледна през отворената врата към езерото, което вече бе само черна тиня. И тримата знаеха какво са направили друидите. Питаше се защо няма смелост да го каже на глас.

– Може би старият мъж е при тях – каза Ангелика.

– Старият мъж? – Варщайн сбърчи чело.

– Зарутер, нали така се казваше?

– Той е мъртъв – припомни Варщайн, а Франке каза:

– Щях да го позная, ако беше сред тях. Сигурен съм.

Изминаха няколко секунди, преди и двамата да забележат, че бяха говорили с разменени роли. Изведнъж Варщайн бе този, който във всичко се съмняваше, а Франке – този, който знаеше.

Но в това, което каза Ангелика, имаше нещо много важно. За момент Варщайн изпита чувството, че знае отговора на въпроса, защо бяха извикани и къде трябваше да отидат. Но когато реши да посегне към него, той беше изчезнал.

– Излитайте! – нареди Франке. – Към Порера.

Над Лаго Маджоре се въртеше торнадо от светлина. Зелени, сини и жълти светкавици, копия от пламъци и невиджани досега цветове и танцуващи кълба чиста енергия разкъсваха небето. Редът на Нещата бе нарушен. Където досега бяха властвали закони, по-стари от времето, сега се ширеше хаосът и в центъра на този все по-бързо и по-бързо движещ се въртоп се зараждаше нещо ново и в същото време прастаро, което можеше да съгражда и закриля, но притежаваше и могъща разрушителна сила. Времето бе задвижило лоста на Аристотел, за да повдигне света от неговите основи.

Друидите бяха стигнали целта си. Около тях се простираше необичайната гледка на безводното езеро, сива пустош от тиня и загиващи водни растения, мъртви животни и отломки, трупани поколения наред в търпеливите дълбини на езерото. Пред тях бяха островите в северната част на Лаго Маджоре – няколко малки, прилични на яйца парчета суша, които сега се бяха превърнали в подредени в менхиров кръг високи триста метра отвесни скали, издигащи се право в небето като пръсти от гигантска лапа.

Мъжете чакаха. Над главите им борбата между светлината и тъмнината ставаше все по-ожесточена, а около тях илюзията, наричана от хората с името Действителност, започна окончателно да се разпада на парчета. Но това не интересуваше никого от тях. Те просто стояха неподвижно, мълчаливо и търпеливо както онези, на които дължаха знанията си, търпеливо бяха чакали през еони и ери момента, за който никой не знаеше ще дойде ли или не. Бяха най-мъдрите от Мъдрите, може би и най-старите на света – вълшебници и шамани, друиди и лечители, дървиши и факири – имената им бяха много, но определението им бе едно. Бяха Пазителите, Защитниците на прастаро знание, което бе по-старо от хората, по-старо от света, може би по-старо и от Вселената, към която принадлежаха. То бе скрито дълбоко в тях, изплъзващо се от всякакво

научно обяснение и всеки човешки разум, неразрушимо и абсолютно като самия живот. Никои от старите мъже не можеше да каже защо е тук и какво го е извикало, но когато дойде часът на Решението, всеки щеше да знае какво трябва да прави. Моментът вече не бе далеч. Скоро щеше да дойде. Друидите чакаха...

Полетът към Порера, който при нормални обстоятелства продължаваше десетина минути, се превърна за четиримата пътници в малка вечерност, а за пилота и машината – в сериозно изпитание. Вятърът непрекъснато менеше посоката си, после изведнъж утихваше съвсем и в следващата секунда се превръщаше в бушуващ ураган, който мощно разтърсваше хеликоптера и няколко пъти принуди пилота да прави самоубийствени маневри, за да запази машината и хората и нея.

Франке искаше да им покаже от високо дупката, за която досега само бяха слушали от неговите разкази, но бе невъзможно. Турболентните движения бяха твърде силни и след третия неуспешен опит пилотът каза, че е твърде опасно да се приближават повече. Варщайн и другите въздъхнаха с облекчение, но не само, защото машината се носеше от вихъра като сухо листо из въздуха.

По-късно, когато си спомняше, на Варщайн му изглеждаше истинско чудо, че стигнаха Порера. С приближаването им бурята се превърна в някакъв апокалипсис. Воят на вятъра стана толкова мощен, че заглуши рева на моторите и вътре не можеха да си чуят думите. Хеликоптерът непрекъснато се люлееше. Пилотът вече не можеше да държи прав курс. Хеликоптерът ту пропадеше надолу, ту рязко подскочаше нагоре. Корпусът му се разтърсваше от връхлитащите пясък, прах, камъни, дори летящи отчупени клони и изтръгнати от земята храсти, които се носеха из въздуха. Когато най-накрая стигнаха Порера, Варщайн бе бял като тебешир. Чувстваше се зле от непрекъснатото клатене и безумния полет през урагана. Ангелика се притискаше с всичка сила в него, но той не бе много сигурен кой на кого помага.

Хеликоптерът се спускаше все по-ниско. Вече опираха върховете на дърветата. Изведнъж попаднаха в такъв силен вихър, че падането им изглеждаше неизбежно. Въпреки това пилотът не посмя да се вдигне по-нависоко, защото там бурята бе несравнимо по-силна и машината просто щеше да се разпадне на парчета.

Най-сетне стигнаха селото. И тук нещата не бяха по-добри. Бурята бушуваше със същата сила по опустелите улици, блъскаше по покривите и стените и сякаш бе прогонила всичко живо. По заповед на Франке

хеликоптерът направи три кръга над Порера, но така и не видяха жив човек. Селището под тях бе пусто.

Хората бяха избягали. Високата колкото човешки ръст решетъчна врата, препречваща единствения вход в селището, зееше наполовина изкъргена. Малката наблюдателна кула до нея бе разрушена, част от къщите по тази улица също. Варщайн видя отнесени покриви, срутени стени и никъде не светеше лампа, никъде не се виждаше движение.

– Къде са всички? – викна силно Ангелика.

Воят на бурята давеше думите и. Франке сигурно се досещаше какво е питала, защото само вдигна рамене. После се наведе към пилота и му изкрещя нещо. Хеликоптерът престана да кръжи и се приближи към малкия площад в центъра. И той бе пуст като всичко наоколо, но в южния му край се виждаше огромен влекач в маскировъчен цвят. И в него явно нямаше никой, защото вратата на шофьорската кабина бе отворена и вятърът я блъскаше с всичка сила. От покрива на огромната, прилична на сандък, машина стърчеше счупена антена.

Варщайн изживя поредните минути, изпълнени с ужас и страх, когато пилотът кацна точно до влекача. Дори тук, между къщите, вятърът бе толкова силен, че хеликоптерът се клатушкаше.

Шумът понамаля малко, когато пилотът изключи двигателя и перките престанаха да се въртят, но машината продължаваше да трепери. Франке разкопча предпазния колан и се изправи.

– Какво сте намислил? – изкрещя Варщайн.

Франке посочи влекача.

– Трябва да отида там. Искам да разбера какво е станало.

– Обезумяхте ли? – викна Ломан. – Няма никой, не виждате ли? Не излизайте! Трябва да се махаме!

– Да се махаме? – Франке поклати глава. – И къде ще отидем?

– Но... – Ломан сконфузено спря.

Франке се обърна към пилота:

– Бъдете нащрек! Ако се случи нещо неочаквано, излитайте веднага. Не ме чакайте.

– Трябва да побързате – каза мъжът. – Бурята като че ли се усилва. Ако се забавите, няма да мога да излети.

Сякаш, за да потвърди думите му, бурята изрева с още по-голяма сила. Хеликоптерът се разтресе. Нещо тупна върху покрива му с глух удар и отскочи. Зелени, червени и сини светкавици разцепиха небето. Варщайн не посмя да погледне през прозореца. Светът загиваше, и то не в преносния смисъл на думата.

– Загубил е ума си! – каза Ломан, гледайки след Франке, който напусна хеликоптера и затича приведен към влекача. Препъгна се няколко пъти и с огромна мъка успяваше да се пребори с напора на урагания вятър. – Какво ще търси още тук?! Всички са избягали!

– Информация – обади се Роглер и посочи колата. – Това там е нещо като команден пункт.

У Ломан като че ли се пробуди професионалното любопитство на журналиста.

– Бил ли сте вътре? Как изглежда?

Роглер сви рамене.

– Много техника, куп компютри и разни подобни. Не разбирам от такива неща. Иначе имаше много войници. – Той плъзна поглед по къщите отсреща. – Не разбирам къде са всички. Сигурно бяха стотици. Какво ли може да се е случило?

Варщайн помисли за Аскона и ужасяващите картини, които бяха видели там. Тогава си мислеше, че по-лошо не може да бъде, но сега разбра, че не беше прав. Гледката на това запуснато, опустошено от бурята място бе още по-неприятна. Сигурно се бе случило нещо невероятно ужасно.

– Избягали са – каза Ломан. Варщайн знаеше, че не е така, но не каза нищо. – Направили са единственото разумно нещо и са изчезнали – продължи журналистът. – И ние трябва да направим същото, докато още можем! Той предизвикателно изгледа останалите трима, но нито Варщайн, нито Ангелика реагираха.

Роглер поклати силно глава.

– Оставаме тук. Той няма много да се бави.

Ломан издаде отвратителен звук.

– Вашият шеф май здраво ви държи юздите, а?

– Не – отвърна спокойно Роглер. – Не ми е шеф. Но съвсем случайно смятам, че е прав.

– За какво? – попита Ломан.

Роглер направи физиономия и демонстративно се обърна настрани. Погледът му срещна този на Варщайн и за момент на него му се стори, че вижда вътре нещо като усмивка. Инстинктивно отговори със същото. Беше много странно, защото почти не познаваше този човек. Откакто се запознаха, бяха разменили само няколко думи. Всичко, което знаеше за него, бе научил от Франке, а то не беше никак много. Въпреки това просто му бе по-симпатичен от Ломан. Роглер бе също толкова уплашен като него или Ангелика и също толкова изнервен, но излъчваше

спокойствие и сигурност, които явно нищо не можеше да сломи.

– По дяволите, колко още ще се бави?! Какво прави там? – ядосано попита Ломан.

Варщайн погледна и се ужаси. В малкото секунди, през които не бе гледал навън, картината драстично се бе променила. Бурята като че ли малко бе позатихнала, но отблясъците по небето се бяха засилили. Сякаш целият връх гореше. Непрекъснато променящите се светлини изпълваха пространството между къщите с объркани, странни сенки и движения.

– Вижте там! – изведнъж каза Ангелика. – Какво е това?

Варщайн проследи с поглед ръката и която сочеше навън. В първия момент не видя нищо друго освен пробягващи сенки и танцуващи светлини, но след това... Нещо се раздвижи между къщите от отсрещната страна на площада. Не можеше да различи съвсем ясно какво беше – масивно, черно, твърде голямо, за да е човек или сянката му. Без да знае защо, но веднага разбра, че това е причината, накарала хората да напуснат Порера.

Пилотът също бе забелязал нещо и реакцията му показва, че това, което видя Варщайн, не е плод на страха и опънатите му нерви. Мъжът изпува тихичко и включи двигателя на хеликоптера. Ръцете му пробягаха по арматурното табло, задвижиха бутони и ръчки и бързо натиснаха няколко копчета едно след друго. Докато турбината ужасяващо бавно заграваше, той посегна към микрофона и го включи.

– Доктор Франке? Чувате ли ме? Моля обадете се! Макар че никой не се надяваше, отговор наистина последва.

– Чувам ви! – долетя гласът на Франке, накъсан от атмосферни шумове, но въпреки това ясен. – Всички... всички са мъртви! Избили са се един друг! – В гласа му се усещаше нескрит ужас. – Ужасно е! Подобно нещо не съм виждал!

Пилотът обезпокоено погледна навън. Сянката не се беше приближила, но по някакъв неопределен начин бе станала сякаш по-материална и от нея идваше нещо заплашително и зло.

– Не знам точно какво, но...

– Излитайте! – прекъсна го Франке. – Веднага!

– Направете каквото казва! – обади се Ломан.

Пилотът го погледна сърдито. Варщайн усети как и в него се надига гняв.

– Млъкнете, Ломан!

Ломан се обърна и го стрелна с гневен поглед. Лицето му се

изкриви и за част от секундата Варшайн прочете в очите му не просто яд, а убийствен, кипящ гняв.

– Не мисля, че имате право да ми казвате какво да правя и какво не!

Ръцете на Варшайн трепнаха. Обзе го единственото желание да набие Ломан.

– Вие...

– Престанете! – кресна им Ангелика. И нейният глас трепереше от напрежение. Лицето и беше тебеширенобяло. Върху челото и блестяха капчици пот. – Престанете! Още ли не разбирате? Вече не говорите вие, а онова нещо!

Тя посочи навън. Очертанията бяха станали още по-ясни и Варшайн различи нещо огромно и грозно, с люспи и хищни лапи, с червени искрящи очи, чудовище с плющящи пипала, които щеше да забие в душите им, за да ги напои с отрова. Бе чудовището, преследвало Ломан, дошло от Другата страна, Другата страна на самия Ломан. Бе отново тук, никога не си бе отивало. Ангелика бе права. Нещото отсреща бе възпътена в образ омраза, материализация на страховете и кошмарите им, определени да разрушават, унищожават и да убиват. Ето какво се бе случило на хората в Порера. Как бе могъл да си въобрази, че е имунизиран срещу действието на чудовището?

– Побързайте, доктор Франке – продължи пилотът. – Не знам дали ще мога още дълго да чакам.

– За Бога, излитайте! Не мога да мръдна оттук!

Варшайн се наведе напред и дръпна микрофона от ръката на пилота.

– Помислете, Франке! Ще ви убие! С вас ще стане същото като с останалите тук! Връщайте се!

– Не мога – отговори спокойно Франке.

– Франке...

– Бъдете разумен, Варшайн! – прекъсна го Франке. Варшайн изведнъж долови в гласа му решителност, на която не можеше да противопостави нищо. – Не мога да се върна. Дори и да искам. Едва успях да стигна дотук, при това вятърът духаше в гърба ми. Сега няма да стане. Освен това има още нещо, което..., което трябва да уредя.

– Какво?

– Вече знам какво трябва да направя. Мисля, че и вие знаете. Погледнете навън, в небето...

Варшайн го послуша. Това, което видя, го накара да отвори широко очи от ужас.

Светлините над тях отново се бяха променили. Вилнееха и избухваха ожесточено, както и преди, но фигурите вече бяха други – не произволни, а образуваха линии и вълни, въртящи се кръгове и припламващи и изгасващи слънца в повтарящ се порядък. От единия до другия край на хоризонта небето бе обхванато от танцуващите пламъци.

– Различавате ли го? – попита Франке.

Варщайн кимна с глава, но се сети, че Франке не можеше да го види.

– Да. Вече бе виждал всичко това два пъти. Първия път в тунела, когато откри Бергер и другарите му, и втория – в една отдалечена планинска хижа на хиляда метра височина.

– Бяхте прав – каза Франке. – Вие и старецът също. През цялото време сте били прави. Има неща, които не могат да бъдат обяснени с нашата наука, но това не означава, че ги няма. Съжалявам.

– Франке...

– Няма време за това – прекъсна го Франке. – Това е знак. Може би последният шанс, който ни остава. Използвайте го. Отидете до хижата на Зарутер. Там ще разберете защо е трябвало да дойдете.

– До хижата на Зарутер? – изненада се Варщайн. – Откъде знаете за нея?

– Бях там.

– Вие?

– Нали ви казах – съжалявам. Бях там, малко след като вие... напуснахте. Да. Имате право – знаех. Но не исках да знам. Мисля, че мога да оправя нещата. А сега изчезвайте, Варщайн. Не пропилявайте и последния шанс, който може би имате. – Той въздъхна шумно. – Дайте ми пилота!

Варщайн подаде микрофона на пилота. Облегна се назад в седалката. Чувстваше се леко замаян. Дори не успя да изпита омраза към Франке.

– Доктор Франке?

– Как е бурята навън? – поиска да разбере Франке.

– Става по-лошо – пилотът погледна към сянката от отсрещната страна на площада. Нещото бе започнало поляка да се измъква от скривалището си. Всички усещаха как се приближава към тях, бавно и с търпението на нападател, който знаеше, че жертвите му не могат да избягат. – Тук има още н...

– Можете ли да стигнете горе високо в планината? – прекъсна го Франке.

– По-високо?! – Пилотът беше ужасен. – Невъзможно!

– На около хиляда метра. Варшайн ще ви покаже пътя. Трябва да опитате. Невероятно важно е!

Пилотът замълча. По лицето му личеше как трескаво мисли, гледайки играещите светлини по небето. Ръката му така силно стисна микрофона, че пластмасата изпука.

– Това е безумие! Не знам дали машината ще издържи.

– Ще издържи – увери го Франке. – Трябва само да поискате и ще стане!

– Вие всички сте луди! – изпъшка Ломан. – Искам да се махна! Веднага!

– Не мога да ви задължа да го направите – продължи Франке. – Мога само да ви помоля. Опитайте!

Пилотът не каза нищо. Лицето му бе застинало в безизразна маска. Изминаха десетина секунди. После колебливо окачи микрофона и сложи ръце върху лоста за управление. Миг след това двигателят заработи и хеликоптерът подскочи нагоре в зейналата паст на ревящата буря.

Дори тук, вътре грохотът на бурята заглушаваше всички други звуци, Франке изключи радиостанцията. Даже и да бяха казали още нещо пилотът или Варшайн, така или иначе нямаше да ги чуе.

Погледът му се разходи по изгасналите и разрушени контролни уреди, пръснатите екрани и мъртви компютри. Не изпитваше нищо нито при вида на натрошената техника, нито, когато гледаше мъртвите, налягали един върху друг в безформена купчина от стърчащи ръце и крака. Странно, – преди когато все още смяташе, че разбира света и го делеше на ясни категории – такива, които разбира, и такива, които не разбира, – се страхуваше от смъртта – и когато я видеше пред себе си и когато помислеше за собствения си край.

Сега не го вълнуваше. Изпитваше само леко съжаление, че животът на всичките тези хора е трябвало да свърши по такъв безсмислен начин. Но нищо повече. Не се питаше защо – вече знаеше отговора.

Потърси с поглед единствените два работещи монитора. Не бе никак случайно, че точно тези две камери и свързаните с тях монитори все още работеха в целия хаос. Вече знаеше, че такова нещо като случайността не съществува. Това също бе едно от нещата, над които само допреди няколко часа би се изсмял, но бе разбрал, че по някакъв начин всичко се направлява и планира. Случайност нямаше, както нямаше и произвол и нищо безсмислено във Вселената. Зад всичко се криеше

направляваща, съзнателна сила, воля, която действаше според критерии и по начин, които човек никога няма да разбере. Но съществуваше. Самата мисъл за това действаше невероятно успокоително.

Единият от двата монитора показваше празния площад. Хеликоптерът бе излетял и се бе изгубил в нощта. Миг след това и призракът се бе оттеглил обратно в скривалището си от другата страна на Действителността, така безшумно и бързо, както се бе появил. Франке бе сам. Чудовището вече не можеше да му направи нищо, защото бе стигнал до състоянието, което се намираще отвъд страха.

Вторият монитор показваше дупката. Картината се предаваше от инфрачервена камера, която изкривяваше нещата и ги представяше в малко страшни и недействителни цветове. Срещу себе си виждаше черния, перфектен кръг на адска пропаст сред хаос от бушуващи, непрекъснатотоменящи се цветове и очертания. Тази адска бездна бе негово творение.

Бе го разбрал, когато стоеше долу в тунела и слушаше воя на сирената, виждаше пулсиращата предупредителна лампа, известяваща настъпващата катастрофа, и чуваше писъците на техниците и това, което Варшайн изкрещя на Ломан: „Ще избухне, защото вие така искате!“

Пропастта се бе появила само заради това. Бе неговият, на Франке, кошмар. Част от него, сиамски близък, роден от ясната мисъл на учения и страховете на уплашеното дете, боящо се от тъмнината и неизвестното. Един друг, който знаеше, че черната дупка действа точно така: отваря пукнатина в Света, през която всмуква Действителността. Така и бе станало. Просто, защото така искаше.

Франке стана и тръгна към вратата. Излъга Варшайн, когато каза, че не може да излезе навън. Близо до земята бурята далеч не бе толкова силна, колкото изглеждаше. Щеше да му е нужна цялата му сила и трябваше да побърза, за да успее навреме. Знаеше, че ще успее. Това също бе част от Големия план. Излезе от колата, обърна се на юг и тръгна.

19.

– Ето там! Наляво! – Варщайн крещеше с всичка сила, но гласът му нямаше никакви шансове срещу вилнеещия ураган. Пилотът реагираше само на жестовете му и променяше курса на люлеещата се машина. А тя беше като играчка за разгневените природни сили и бе вече почти неуправляема. Всичко, което пилотът можеше да направи, бе да се опита да надхитри бурята и така да извърти хеликоптера, че той да се движи приблизително в тази посока, която искаха.

– Полудяхте ли?! – викаше с цяло гърло Ломан. – Ще ни убиеете!

Варщайн по-скоро отгатна думите по движението на устните и отчаяните му жестове, а не ги чу. Освен това нямаше никакво намерение да му противоречи, защото и сам не бе убеден, че знае какво върши. Когато излетяха, си каза, че не може да стане кой знае колко по-лошо, но това беше по-скоро една от основните заблуди на хората – можеше да стане още по-лошо!

Светлините бяха започнали да слизат от небето и сега бяха пред тях, зад тях, до тях, над и дори под хеликоптера. Той се клатушкаше през тайфуна от пращяща енергия, светкавици и унищожителни напори на вятъра и по всички закони нямаше право да съществува. Само една милионна част от енергията, връхлитаща върху тях, бе достатъчна да го превърне на прах. Ставаше това, което каза Франке: досега ги спасяваше единствено желанието да стигнат до целта.

Пред тях изникна неясна сянка от светлина и движение. Познати очертания, линия, която вече бе виждал – Варщайн не можеше да определи точно. Летяха на сляпо, но и при нормално време нямаше да е много по-различно. Той бе идвал тук един-единствен път преди повече от три години и тогава бяха се изкачили пеша. Но трябваше да намерят хижата, защото иначе ги очакваше... крайт.

– Върнете се! – изрева Ломан. – По дяволите, връщайте се! Този идиот не знае накъде лети!

Бурята сякаш малко се успокои. Хеликоптерът продължаваше да се клатушка като лодка в открито море, но пилотът поне успя да го задържи изправен, когато се приближиха до скалната тераса, която бе видял Варщайн. Скалата приличаше на тази, зад която се намираше убежището на Зарутер, но Варщайн все пак не бе много сигурен. Погледнати отгоре, всички скали си приличаха. Можеше само да се надява и да се

моли да е така.

– Престанете! – викна отново Ломан. Обзет от паника, той дори се опита да посегне към пилота.

Роглер го дръпна силно назад, натисна го грубо върху седалката и му зашлеви шумна плесница. Журналистът извика от болка и се сви на мястото си.

Скалата бавно се плъзна под тях и зад нея се показва хижата, цялата обгърната в мрежа от трептящи сини светлини. На Варщайн му се стори по-различна отпреди, но реши, че е заради светлините и собственото му неспокойствие. Той започна да ръкомаха и с двете ръце.

– Можете ли да кацнете долу?

Пилотът кимна с глава. Движенията му бяха сковани и цялото му лице бе в пот.

– Да. Скалата малко ще ни пази. Но няма да мога да излети отново. Напълно невъзможно е.

– Тогава ще скачаме! – реши Варщайн. – Опитайте се да задържите машината спокойна, доколкото е възможно!

– Няма да мога да ви прибера!

– Няма да е нужно.

Варщайн разпери ръце, за да запази равновесие, отиде до вратата и я отвори. Трябваше му цялата му сила, но когато успя, влетелият вятър го повдигна от пода и го блъсна в Ангелика, която тъкмо се надигаше от мястото си. Двамата с мъка се изправиха и се олюляха към вратата.

Варщайн погледна надолу и смелостта му се изпари. Бяха най-много на два метра височина от земята и макар че пилотът правеше всичко възможно, машината бе доста неспокойна. Скалистата повърхност под краката им подскачаше нагоре-надолу. Дори от такава малка височина скокът можеше да се окаже смъртоносен.

Ангелика взе решението вместо него. Решително скочи, изтъркаля се и използвайки инерцията от тласъка, се изправи отново на крака. Наведе се, отдалечи се от хеликоптера и му махна с ръка да я последва.

– Добре. Ломан, вие сте след... Обърна към Ломан и протегна ръка, но не довърши нито изречението, нито движението си.

Ломан също бе станал. С лявата ръка се държеше за облегалката на седалката си, за да пази равновесие, а в другата стискаше пистолет, чието дуло, макар и силно клатещо се, сочеше точно в лицето на Варщайн.

– Съвсем не съм следващият! Щом искате, убивайте се – вие и онази истерична коза отвън, все ми е едно. Въобще не смятам да участвам повече в тази лудост!

– За Бога, Ломан! Откачихте ли? – изпъшка Варщайн.

– Ако има някой откачен, не съм аз. Скачайте, щом искате! Аз изчезвам!

Той насочи пистолета за секунда към пилота, но не изпускахе от поглед Варщайн.

– Връщаме се от другата страна на планината!

– Къде искате да отидете? – попита Варщайн.

– Все ми е тая! – Погледът на Ломан гореше. – За нищо на света не оставам повече тук! Забравихте ли бомбата? Тия идиоти ще я взривят! А когато това стане, не искам да съм тук!

– Още ли не разбирате, че вече никъде няма сигурно място?! Не можете да избягате никъде! Моля ви, Ломан! Без вас всичко е загубено, имаме нужда от вас!

– Забравете! Изчезвам. Имате две секунди да решите дали оставате тук, или продължавате с нас! Едно...

Роглер скочи отгоре му.

Нападението дойде съвсем неочаквано и сигурно щеше да има успех, но в този момент хеликоптерът потрепери от поредния шум на вятъра. Роглер изгуби равновесие, препъна се край Ломан, журналистът диво изкрещя и натисна спусъка.

Куршумът улучи Роглер право в гърдите. Силата на изстрела го въртя и го блъсна встрани. Той бутна пилота. Мъжът политна напред и се удари в лоста за управление. Хеликоптерът се наклони напред и турбините изреваха.

Варщайн отчаяно се опита да се задържи за рамката на вратата, но в този момент Роглер налетя върху него. Вкопчени един в друг, паднаха на земята. Последното нещо, което Варщайн се спомняше, бе огромната огнена топка, от която се разлетяха горящи парчета. После се удари силно в скалата под себе си и изгуби съзнание.

Франке стигна до бездната. Пътят се оказа по-дълъг, отколкото мислеше. Пада безброй пъти и целият бе в кръв. Но не чувстваше нищо – нито болката, нито кръвта, която се стичаше по лицето и ръцете му, нито изтощението от дългото ходене.

Пред него бе вратата към Ада, а може би и към Рая. Бездната сега му се стори по-голяма отпреди. Кръгла дупка в Действителността, през която излизаше дъхът на света. Бурята, която вилнееше в небето, бе достигнала невиджани размери, но тук, точно на брега на пропастта, не се усещаше почти никакъв вятър. Намираше се в околото на урагана.

Франке стоя така дълго и неподвижно. Върху устните му трепкаше едва забележима усмивка. Питаше се как така не изпитва никакъв страх.

Когато разбра отговора на въпроса си, направи крачка напред и с разперени ръце полетя надолу. Той я бе създал и той щеше да я затвори. По единствения начин, по който можеше.

Падането продължи дълго, безкрайно дълго, но той знаеше какво ще види накрая – тук, на това място на абсолютната Истина, където кошмарът му, който всъщност бе мечта, стана действителност. И го видя. Последната му мисъл беше: „Господи, колко е красиво!“

Пренесоха Роглер на завет до хижата, за да се предпазят поне от бурята, ако от светкавиците не можеха. Земята, по която стъпваха, светеше. Въздухът бе така наситен с напрежение, че след всяко тяхно движение оставаха малки опашки от дребни жълти звездички. Енергията проникваше навсякъде и във всичко – в почвата, във въздуха, в телата и в мислите им.

– Може ли някой да ми каже защо съм още жив? – простена полицат. Бе дошъл в съзнание, но още нямаше сили да се изправи и да седне. Лицето му потрепваше от болката и дишането му бе доста трудно. Притискаше дясната ръка към гърдите си и с нарастващо объркване установяваше, че между пръстите му не тече кръв.

– Онзи тип ме простреля в гърдите, нали? – Той се изкашля и изкриви лице от болка. – От половин метър разстояние това трябваше да е смъртоносно. Поне така казвам на всеки, който ме попита.

Варщайн се засмя против волята си. Роглер бързо се възстановяваше, много по-бързо, отколкото си бе представял. Макар че едва ли щеше да има голяма полза от това. Ломан бе сторил много повече от това да убие себе си и пилота – бе дал на света може би последния тласък към смъртта.

– Оръжието беше заредено с гумени куршуми – отговори той със закъснение. – Съвсем го бях забравил, но Ломан явно го е взел.

– Този идиот! – измърмори Роглер. – Ох, ама че боли! Сигурно ми е счупил някое ребро. Той се опита да се изправи, но политна обратно и Варщайн му подаде ръка.

– Не му свърши никаква работа, но... – каза Варщайн.

Роглер го погледна объркано. После проследи погледа му и видя останките от хеликоптера. Машината бе паднала от другата страна на скалата, но отблясъците от пламъците се виждаха.

– Мъртъв е – каза тихо Варщайн. – Сега вече всичко свърши.

– Свърши? Какво?

– Той ни трябваше – каза Варщайн.

Странно – не изпитваше никакъв ужас, дори не бе разочарован. Сякаш през цялото време бе знаел, че така или иначе няма да успеят.

– За какво? – попита Роглер. – Не познавам този човек, но се питам за какво може да потрябва такъв глупак?

Варщайн посочи входа на хижата.

– Каквото и да ни чака там вътре, Роглер, то чака трима души, не двама. – Той въздъхна дълбоко. – Всичко беше напразно.

– Ние сме трима – каза спокойно Ангелика.

Измина цяла секунда, преди Варщайн да осмисли казаното. Вдигна глава и я погледна с недоумение.

– О, не – каза Роглер и размаха силно ръце. – Не, не, не! Знаем какво си мислите. Забравете веднага! Представа нямам от подобни неща и не искам да се забърквам в нищо!

– Елате – каза Варщайн. – Искам да ви покажа нещо.

– Не, не! Не разбирам нищо от магии и разни такива работи.

Въпреки това последва Варщайн и Ангелика от другата страна на хижата.

Върхът светеше, облян в пламъци. Чернилката на нощното небе бе изчезнала и бе отстъпила място на невероятна картина от светлина и цветове. Върховете, които се издигаха пред тях, грееха, осветени сякаш от някаква вътрешна сила и изглеждаха прозрачни и леки. Светът бе завладян от нещо, което бе твърде голямо, за да бъде разбрано, и което щеше да го промени или дори убие. Това вече се случваше.

Картината бе не само величествена и омайваща, но и стряскаща. Тримата чувстваха мощта на природните сили, вилнеещи около тях и които бяха само частица от това, което идваше. Вратата бе отворена и готова да погълне света.

– Гледайте! – каза Ангелика. Ръката и сочеше на юг. На мястото на езерото сега зееше огромна бездънна яма, в чиито дълбини се мятаха светкавици, сякаш силите на Ада отговаряха на силите на небето. В северната част различиха червена трептяща точка. Аскона. Целият град вече гореше.

Но не това искаше Ангелика да покаже на Варщайн и на Роглер. Малко по-наляво се бяха появили нови малки червени точки. Искри в безкрайността, които започнаха да се съединяват в пулсираща червена картина.

– Локарно? – прошепна Роглер. – И там... и там ли... започва?

– Ще започне навсякъде – отговори Варщайн. – Вече нищо не може да го спре.

– Значи тогава това е край на света? – Роглер се опита за се засмее, но не се получи.

– Поне на този, който ние познаваме – каза Ангелика. – Ако не го спрем...

– Нали току-що казахте, че... – Роглер спря, взира се още малко в горящия град под тях и накрая безпомощно вдигна ръце. – Но защо? Какво... какво сме направили? С какво го заслужихме? Всички тези убити... това насилие... хората не са толкова лоши, че да заслужат такъв край...

– Може би времето на хората е отминало – прошепна Варщайн. Но може би и още не е. Може би бе отминало само това време и бяха на прага на друго. Но не изговори мисълта си на глас. – Може би някой е решил, че това е достатъчно – каза на глас.

Варщайн млъкна. Какъв беше този свят? Свят на омраза и на убийства, на насилие, ревност, разрушение. Поклати глава.

– Не.

Ангелика посочи хижата. Варщайн се обърна и видя, че вратата се бе отворила. Отвътре излизаше мека бяла светлина. Роглер също се бе обърнал и гледаше втренчено вратата.

– Знаех си, че така ще свърши – прошепна той.

– Значи ще ни помогнете? – попита Варщайн.

– Не знам... Никога не съм имал особено желание да се правя на Бог...

Понякога въобще не ни питат за какво имаме желание и за какво – не, помисли си Варщайн. Много добре разбираше Роглер. И него го беше страх от това, което трябваше да свършат, изпитваше панически страх. Не знаеше какво ги очаква вътре и защо точно те трябваше да решават съдбата на целия свят.

Запази тези мисли за себе си, обърна се и влезе в хижата. След кратко колебание Ангелика и Роглер го последваха.

Над Порера бурята утихна. Въздушните маси извиха за последен път с пълна сила и тътенът им сякаш разтърси планината из основи, но силата на урагана бе прекършена и вратата, през която изтичаше жизнената сила на света, изчезна. Светлините по небето заблестяха по-ярко.

Навън сякаш всичко изчезваше в хаоса, но вътре, в спартански подредената хижа, нищо не се бе променило. Когато затвориха вратата след себе си, ревят на урагана спря и вместо проблисващите светлини на

Страшния съд около тях струеше меко бяло сияние, което въпреки силата си не заслепяваше.

Варщайн гледаше картината на стената, Франке имаше право – бяха същите прави и вълнообразни линии, същите кръгове и светкавици, които танцуваха по небето. Но не бе същата картина от тунела. Чак сега видя заблудата си. Може би и Зарутер не знаеше, но Варщайн видя съвсем ясно, че рисунките тук бяха различни, невероятно стари и сложни, несравнимо по-стари от тези във вътрешността на планината.

Знаеше какво трябва да прави. Знаеше го през цялото време, както и Ангелика и Роглер също. Знанието бе скрито в тях от деня на раждането им, както го бяха носили и предците им и техните предци също, и предците на техните предци, и... веригата беше безкрайна и никога не бе прекъсвала. Те бяха само инструментите, носителите на сила, по-стара от човечеството и много по-важна от него.

Той бавно пристъпи към стената, вдигна ръка и докосна линиите, които Зарутер и тези преди него бяха издълбали в скалата. Ангелика застана до него. Устните и тихичко започнаха да тананикат непозната мелодия, която подежда на Варщайн по същия начин, както и линиите, които пръстите му чертаеха върху скалата, действаха върху песента и. Роглер, третият пазител, стоеше между двамата, защото той бе връзката между песента и ръката, между силата, която създаваше, и силата, която пазеше. И докато и тримата стояха така, докато Ангелика пееше песента си, а Варщайн прибавяше нови шрихи към картината на времето, вратата изцяло се отвори и светът започна да се плъзга през нея.

Всичко стана в една-единствена секунда. Небето над това, което някога бе представлявало Лаго Маджоре, избухна в невероятни пламъци. От горящия връх се спуснаха ярки бели, червени, зелени и сини светкавици, удариха се в титаничните скални колони, между които бяха застанали друидите, и скалите зазвъняха. Между каменните гиганти няколко секунди бушуваха енергиите на Създанието, прасилите на Вселената. За частица от секундата телата на друидите, които търпеливо бяха чакали мига, се разпаднаха на прах. Но телата нямаха никакво значение. Тяхната сила бе тук, знанието им също. Когато ярката светлина изгасна, островите в северната част на Лаго Маджоре бяха изчезнали. Друидите също. Бяха изпълнили задачата си. Този път. Започваше ново време.

Когато сутринта се събудиха, слънцето изгръвяше. Виждаше се, че денят ще е хубав. Небето бе синьо и се виждаха само няколко малки

бели облачета. Въздухът бе много по-ясен отпреди и погледът стигаше много надалеч. Красиво, най-обикновено утро. А какво бе очаквал? Две слънца на небето? Или планини от захар?

Варщайн се усмихна сам на глупавите си мисли. Но усмивката бе и израз на облекчението, че все още чувства нещо. На тримата им бе нужна цялата нощ, за да изтъкат новата картина. Макар че през цялото време знаеха точно какво правят и че го правят правилно, съмнението бе останало. Пазителят знаеше какво ще се случи, но човекът в него се съмняваше. Бе малко изненадан, че изобщо дочака утрото.

Шумът от отварящата се врата го изтръгна от мислите му. Ангелика и Роглер излязоха. Чувстваха се уморени, но умората бе приятна. Бе умората след добре свършена важна работа. Не бе единственият, който тепърва трябваше да свиква с мисълта, че не е същият човек, който дойде.

– Още сме живи – каза Роглер. Думите му прозвучаха като шега, но показваха и облекчение. Той се засмя, завъртя се около себе си и вдигна ръце пред лицето си. – Планината също още е тук. И ние все още сме човеци.

– Съмнявахте ли се в това? – попита Ангелика.

– Не бях сигурен... – призна си Роглер.

Пристъпи бързо до Варщайн и погледна надолу в долината. Под тях се виждаше езерото, което отново си беше езеро, но градът на брега му се беше променил. Бяха твърде далеч, за да могат ясно да различат промяната, но я имаше.

– Всичко изглежда... някак по-различно – прошепна Роглер.

Ще откриеш и още неща, които са станали различни, помисли си Варщайн. Запита се как ли ще изглежда сега този нов свят. Дали ще е по-добър от предишния? Не знаеше, но се надяваше. Бяха поели в твърде много погрешни посоки, бяха построили твърде много пътища, водещи наникъде, и накрая си бяха създали свят, който може би беше твърде суров, твърде жесток и с твърде много насилие, за да може да продължи да съществува. Някой бе решил, че е така. И същият този Някой пак бе решил, че Човечеството заслужава нов шанс. Варщайн за последен път се огледа около себе си, видя планината, малката къщурка, която от сега нататък щеше да се превърне в техен дом, слънцето в небето, което светеше по-силно, отколкото бе свикнал, видя въздуха, който бе много по-чист и прозрачен, отколкото си спомняше, и откри първото истинско доказателство за това, че на света все още имаше хора и че всичко се бе променило. Нещо огромно, блестящо и безшумно се плъзна в облаци

над главите им.

– Елате! – каза той.

Тримата нови друиди поеха към долината, за да видят новия, вълнуващ свят, на който бяха помогнали да се роди. Бяха получили втория си шанс. Един вътрешен глас казваше на Варшайн, че този път ще го използват по-добре.

КРАЙ

© 1993 Волфганг Холбайн
© 1999 Здравка Евстатиева, превод от немски

Wolfgang Hohlbein
Das Druidentor, 1993

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007
Публикация: Издателство „Литера Прима“, София, 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2971>]